

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA FINN

He will protect her from
his world...

but who will protect her
from him?

PAWNS

IN THE BISHOP'S GAME

CHECKMATE - BOOK ONE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PİSKOPOSUN OYUNUNDAKİ PİYONLAR

ŞAH MAT, #1

EMİLİA FİNN

PİSKOPOSUN OYUNUNDAKİ PİYONLAR

Yazar: Emilia Finn

Telif hakkı © 2019. Emilia Finn Kapak

Tasarımı: Amy Queue

Düzenleme: Brandi Bumstead

ISBN: 9781798147337

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın.

Metnin bazı bölümlerini alıntılanmak için izin almak üzere lütfen yazarla iletişime geçin

info@emiliafinn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Emilia Finn'in hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.emiliafinn.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu Emilia'nın haber bültenine abone olmaktır:

<http://eepurl.com/ds5vML>

Ondan düzenli olarak haber almıyorsanız, lütfen gereksiz/spam klasörünüzü kontrol edin ve e-postalarını güvenli/spam değil olarak ayarlayın, böylece yeni kitapları, harika ödüller kazanma fırsatlarını veya bölgenizde olası etkinlikleri kaçırmazsınız.

Kindle okuyucuları: Yeni yayınlar çıktığında bildirim almak için Emilia'yı [Amazon](#)'da takip edin.

Bookbub okuyucuları: Yeni yayınlar çıktığında bildirim almak için Emilia'yı [Bookbub](#)'da takip edin.

İÇİNDEKİLER

[Emilia Finn'in diğer kitapları](#)

[Bağlantı kurmak mı istiyorsunuz?](#)

[PİSKOPOSUN OYUNUNDA PİYONLAR](#)

1. [Bir Adam Onuru Karşılayamadığında](#)
2. [Jess](#)
3. [Kane](#)
4. [Kane](#)
5. [Jess](#)
6. [Kane](#)
7. [Jess](#)
8. [Kane](#)
9. [Jess](#)
10. [Kane](#)
11. [Jess](#)
12. [Jess](#)
13. [Kane](#)
14. [Jess](#)
15. [Kane](#)
16. [Jess](#)
17. [Kane](#)
18. [Kane](#)
19. [Jess](#)
20. [Jess](#)
21. [Kane](#)
22. [Jess](#)
23. [Kane](#)
24. [Jess](#)
25. [Kane](#)

26. [Kane](#)
 27. [Jess](#)
 28. [Kane](#)
 29. [Jess](#)
 30. [Jess](#)
 31. [Kane](#)
 32. [Jess](#)
 33. [Kane](#)
 34. [Jess](#)
 35. [Jess](#)
 36. [Aralık](#)
 37. [Ocak](#)
 38. [Subat](#)
 39. [Mart](#)
 40. [Ama Hayat Devam](#)
- [Etmeli Epilog](#)
- [Teşekkür](#)
- [Bağlantı Kurmak İster Misiniz?](#)

Dolly için

*Çünkü her kız, dinlenmek için göğüsleri olan ve iyileştirici kucaklamaları olan
fahişe bir anneye layıktır.*

Seninle Tijuana'da içki içmek istiyorum.

Belki bir gün içebiliriz. x

Ve Nikolai,

Çünkü sen çok sert bir adamsın ve beni çok korkutuyorsun.

x

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi Yeniden

Başlamak – Bir Ön Bölüm

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak Umut Bulmak

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Sensiz

Seni Yeniden Yazmak

Her Zaman Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUN?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber Bülteni:

<http://eepurl.com/ds5vML>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

PİSKOPOSUN OYUNUNDA PİYONLAR

ŞAH MAT, #1

EMILIA FINN

BİR ADAM ONURU KARŞILAYAMADIĞINDA

Yirmi metre uzakta durarak, elimi kalçama koyup kanımı kaynatan adama gözlerimi dikiyorum. Gölgenin derinliklerinde, sırtımı kirli egzoz ve yağ lekeli tuğla duvara dayıyorum.

Onun bana doğru ilerlemesini izliyorum.

Onun hemen arkasından onu takip ettiğini izliyorum.

Gümüş grisi trençkot – onun, onun değil. Uzun sarı saçları akşam esintisinde dalgalanıyor. Uzun krem rengi bacakları. Topuklu ayakkabıları benim bir aylık kiramdan, hatta belki de bir yıllık kiramdan daha pahalı.

Karanlık yeraltı dünyasında sanki buraya aitmiş gibi yürüyor.

Gözlerinde, buraya ait olduğunu düşündüğü gibi bir kibir var. *Kendi* dünyasında açıkça bir prenses. Üst sınıftan. Babası ona asla hayır demeyen türden bir kız.

Ama omzuna dikkatsizce asılmış çantası – o kadar ulaşılabilir ki, annesinin rahminden yeni çıkmış bir hırsız bile onu çalabilir – onun saflığını kanıtlıyor.

Aptal, aptal kadın buraya ait değil.

Onun cahilliği karşısında öfke damarlarımdan akıyor. Gölgede saklandığım yerden on metre uzakta, topukları tıklat tıklat tıklat, boğuk sessizlikte yankılanıyor; duyulan tek diğer ses, onun fısıldayarak mırıldandığı müzik.

Çok rahat.

O, onun on adım arkasında dolaşıyor, bir katil gibi onu avlıyor. Bıçağın gümüş rengi parıltısı ışığı yakalıyor, başımın üstünde uzanan metal acil durum merdivenlerinden yansıyor.

Kulübün ışıkları ona bir güvenlik hissi veriyor. Aptalca, çünkü o kulüpteki neredeyse herkes tam da bu anı bekliyor

kadınların içeri girmesini *bekliyor*.

O dikkatsiz.

Müzik ve kalabalığın güvenlik anlamına geldiğini düşünüyor. *Infernos'ta* değil.

Güvenlik kameraları tüm kulübü izliyor, ancak hiçbirisi polis merkezine görüntü aktarmıyor. Görüntüler sadece Abel Hayes'in ofisine aktarılıyor.

O, dansçıları izler.

Dövüşçülerini.

Kaslarını.

Beni.

Ama o, polise kötü şeyleri bildirebileceğin türden bir adam değil; kötü şeyler, mesela arkadaki kirli sokakta uzun bacaklı bir sarışının sikilip kafasının derisinin yüzülmesi gibi.

Her adımda bana yaklaşıyor, beton zemine her adımında, göğsümde yankılanıyor.

Neden burada? Neden bu gece? Neden tüm erkekler arasında, kontrolüm Lance'in önünde sınanmak zorunda?

Benim işim görünmez kalmak. Beklemek ve teslimatı beklemek.

Abel, hayatını kolaylaştırmam için bana para ödüyor. Daha güvenli hale getirmem için.

Ama şimdi, yirmi beş yaşında gibi davranan, ama muhtemelen on sekiz yaşından büyük olmayan bir kadın çıkıyor, benim sokağımda yürüyor ve beni onun hayatı ile benim hayatım arasında seçim yapmaya zorluyor.

Onu tanı mıyorum. O benim sorunum değil.

Ve Lance bu gece *başka bir yerde* eğlenmeyecek değil ya. Eğer aptal gibi davranıp saç renginin hakkını vermek istiyorsa, ben kimim ki doğaya karışayım?

Nefesinden gelen melodiyi tanıdığım için kendimden nefret ediyorum.

Lance'in kolu kalkmadan bir saniye önce, onun büyük, canlı mavi gözlerinin benimkilere kilitlenmesinden *nefret ediyorum*.

"Geri çekil," Abel'ın ikinci adamı Flynn kulaklığımdan gürledi. *Evet. Burası güvenlik kameralarıyla dolu. Ve her şeyi görüyorlar. "Doğaya bırak. Bu besin zinciri, Bishop, ve bu senin sorunun değil."*

Lance'in kolu kadının boğazını sarar. Onu yerden kaldırır ve kadının göğsünden boğuk bir çığlık çıkarır.

Topuklu ayakkabılarıyla tekme atarak onun tutuşuna karşı koymaya çalışır, ama Lance lanet bir hayvandır. O sadece kadını görür. Kameraların her hareketini izlediğini bilir, ama umursamaz. Benim yakınlarda olduğumu bilir, ama umursamaz.

Kadın kadındır ve Lance ziyafetini seçmiştir.

"Geri çekil," diye bağıır Flynn. "Yapman gereken bir iş var. O yanlış zamanda yanlış yerde. Bunu mahvetme."

Sanki biri gelip onu kurtaracakmış gibi çığlık atar. Uzun sarı saçları uçuşur ve hırsızların gözdesi olan ama Lance'in gözünde değersiz olan çantası omzundan fırlar ve kanlı botlarımın iki adım önüne düşer.

Elimde bıçağımın kabzası ile oynuyorum, botumla çantasının kapağını açıyorum ve ateş kırmızısı bir ruj tüpü yuvarlanınca gözlerimi kısıyorum.

Fotoğraflı kimliğindeki yazılı detaylara odaklanarak, onun çığlıklarını ve gölgeli kenarlara doğru sürüklenirken topuklarının betona çarpma seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Doğa işini yapsın. Ben onun

için burada değilim.

O benim sorunum değil.

Kimliğine göre, buradan. Yaklaşarak, çığlıklarını görmezden gelip adresini inceliyorum. Doğum tarihi. Fotoğrafı; makyajın altında bulacağımı *bildiğim* çiller.

"Bırak beni!"

Onu izlemiyorum. Lance'in, sandığımdan daha yaşlı olan bu kadına tecavüz etmesini izlemeye cesaret edemiyorum. O reşit. Yaşı benimkinden çok da uzak değil.

"Çekil üstümden!"

Onun sustalı bıçağının sesi dişlerimi gıcırdatıyor.

"Olduğun yerde kal," Flynn'in sesi kulağımda çınlıyor. "Kıpırdama. Bırak yapması gerekeni yapsın. Geri geldiğinde onunla ilgileniriz, ama sen bu işi bırakma emri aldın."

Başımı sallıyorum.

Beni görüyorlar. Yaptığım her hareketi görüyorlar.

Ne yazık ki... *Ehliyetini okudum...* Jessica Ann Lenaghan, Lance'in on ikinci *arkadaşı* olacak.

Bu ay.

Korku dolu çığlıkları öfkeye dönüşüyor. Sanki kaderini çoktan kabullenmiş gibi. Sanki burada olduğumu ve yardım edebileceğimi biliyor, ama ben yardım etmeyeceğim.

"ekil." Diye homurdanır. "ekil üstümden!"

"Sen huysuz bir srtksn, ha?" Kimliğini avucumun içine alıp, dik durarak gölgelerin arasına geri ekilirim. Lance'in kemer tokası açıldığında iim yanar. "İyi srtkler genelde öyledir, ama onlara sikimi gösterdiğimde hemen susarlar."

"Hayır." Köşeyi gözetleyerek, onun başının yanından kayıp giden vahşi yumruklarını izledim. Her vurduğunda, onun gülümsemesi bir kademe daha artıyordu. Lance gibi canavarlar için kavga, eğlencenin yarısıdır. "Onu çıkar..." diye bağırır. "Bana dokunursan, onu koparırım. Git." Yumruğunu gğ्सne vurur. "ıkar." Vurur. "Beni!"

Pantolonunu indirirken, yaratmayı umduğum o ilgisizlik hissi yok olur ve yerine elimdeki bıçak ve onun arkasında duran bedenim gelir.

O, onun arkasına geldiğinden habersiz gibi, ben de ona yaklaşıp bıçağımı boğazına dayayana kadar onun bu kadar yakın olduğumdan habersiz. "Dur."

O donar. Kız donar.

Göğ्स inip kalkıyor, burun delikleri genişliyor, parlak gözleri savaş ya da kaç tepkisini verirken etrafta dolaşıyor. Sırt st yatarken, bacakları genişçe açılmış, doğrudan gözlerime bakıyor.

Lance'in penisi kadının uyluğuna değince gevşer ve kadının boğazından korku dolu bir çığlık çıkar. Bıçağımı onun teninde, kağıt kesiğinden daha derin olmayan bir çizgi halinde gezdirirken, bıağımdan damlayan ve kadının kremi tenine damlayan kan çizgisine sırtarak bakarım.

"Bishop... Yapma..."

Bıçağımı derisine daha sert bastırırım. "Bunu konuşmuştuk, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez..."

"Ama öyle." Saçlarını yumruklayıp, ağlayana ve bıçağını yere düşürene kadar çekiyorum. "Kadınlar hayır dediğinde onları almaman gerektiğini konuşmuştuk."

"Onlar sadece..."

Kadına bakıyorum – hem korkmuş hem de kızgın – ve açıkta kalan bacaklarını inceliyorum. Bu saatte dışarıda olmak için fazla güzel. Yenilmez olmadığını bilemeyecek kadar aptal. "Lance'i tanıyor musun? Bu rızaya dayalı mı?"

Nefesini tutarak kendini kontrol etmeye çalışır gibi başını sallar.

"Bishop! Çekil üstümden..."

Bıçağımı boğazına dayayarak tehdit ediyorum ve sözlerinin boğuk bir şekilde kesilmesinden zevk alıyorum. "Konuşma, Lance. Dinle." Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor ve kendi saçlarını koparmama yardım ediyor. "Jess benim."

İkisi de aynı anda gözlerini genişletir.

İkisi de benim onun adını bildiğimi beklemiyordu. "O senin mi?"

Ona bakıyorum. "Bu gece dışarı çıkmamanı söylemiştim, Jess. Neden beni takip ettin?"

Panik içinde, kafası karışmış bir şekilde, benimle hala penisi açıkta olan adam arasında bakışlarını gezdirir. "Şey..." Kurumuş dudaklarını yalar ve gözlerini boğazındaki çılgın nabızlara çeker. "Seninle bir şey konuşmak istedim."

Tehlikeli bir şekilde kaşımı kaldırırım. "Ve dinlemediğin için, neredeyse Lance'in orospusu olacaktın. Hayatının böyle olmasını mı istiyorsun? Ailenin seni haberlerde görmesini mi istiyorsun?"

Haberlerde hiç yer almayacaktı. Kayıp ilan edilecek, ailesi ulusal televizyonda ağlayıp onun geri dönmesi için yalvaracak, sonra da insanlar unutacaktı.

Hayat böyle. Dikkat süresi kısa. Kitleleri eğlendirecek başka şeyler çok fazla. Haberlerdeki güzel bir kız, izleyicilerin bir saatliğine ilgisini çeker, sonra o okyanus mavisi gözleri, sevdiklerinden başka kimseyi rahatsız etmez...

Ve beni.

Dik durarak Lance'i ayağa kaldırıyorum ve yarım düzine adım geri çekiliyorum. Bacakları açık, süslü paltosunun ve güzel elbisesinin altından külotu görünen kadına başımı sallayarak kalkmasını işaret ediyorum. "Buraya gel. Evde kalman gerekirken kalmadın, şimdi seçim yapman gerekiyor."

Ayağa kalkarak, topallayarak ilerler ve kaburgalarına sarılır. Gözlerimi kısarak, yürüyüşünü incelerim. "Ona habersizce yumruk attın mı, Lance?"

"Hayır, ben..."

Ona bakıyorum. "O sana vurdu mu?"

"O..." Yutkunur. "Bana tecavüz edecekti, sen de habersiz bir yumruk mu endişeleniyorsun?"

Sessizce başımı sallıyorum.

Gözleri benimkilere dik dik bakarken, başını sallar.

Korkmuş durumda, ama tanıdığım tüm kadınlardan daha cesur. Çoktan kaçmış olmalıydı; bu lanet kasabanın yarısını ihbar etmiş olmalıydı.

Lance'in boğazından bıçağımı çekince, göğsüme yaslanıp rahat bir nefes alır... ta ki elimi uzatıp ona değerli bıçağımı verene kadar.

Hayatımda hiç kimseye kendi isteğimle bıçağımı vermedim. kendi isteğimle kimseye vermedim.

Tereddütle elime bakar, ama teklifimi kabul etmesi sadece birkaç saniye sürer.

teklifimi kabul etmesi sadece birkaç saniye sürer.

"Sen seç, sarışın. Ağrıyan kaburgaların. Bileğin. Ve kullanacağı amın."

"Ne istiyorsun..."

"O seni öldürecekti. Sana söz veriyorum. Sen ölü bir kadındın. Bundan sonra yaşayacağın her dakika, sana bahşedilmiş zamandır. Onu değerini bil. Onu iyi değerlendir. Şimdi onun kaderini sen belirle."

"Bishop! Bırak beni..."

Saçını daha sıkı çekiyorum ve boğazından korkakça bir çığlık koparıyorum. "Kapa çeneni, Lance. Bunu konuşmuştuk. Reaper senin için burada. Onun bu kadar güzel olacağını hiç beklemiyordun, değil mi?"

"Sen..." Bıçağımı bir yılanmış gibi tutarken, gözleri bıçakla benim arasında gidip geliyor. Lance onun dünyasında yok. Beni görüyor,

bıçağını görüyor. "Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Geceleri rahat uyuyabilmen için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum. Yarın, yatakta tek başına kaldığında, kendini güvende hissetmeni ve onun geri dönüp tekrar saldırıp saldırmayacağını merak etmemeni istiyorum."

Sonunda, gözleri tekrar ona döndü. Flynn kulağıma bağılıyor. Abel kızgın. Abel'ı güvende tutmak için para alıyorum. Bu geceki teslimatı koordine etmek için para alıyorum, ama bunun yerine, bir ara sokakta durmuş, gözleri midemi bulandıran bir kadını savunuyorum.

Titrek bacaklarla öne doğru adım atarak, başını kaldırıp Lance'in gözlerinin kendisinininkilerle buluşmasını bekler. Saçlarını tutan elimi gevşetirim ve o, iki narin eliyle bıçağı çevirirken, bunu gerçekten yapacak mı diye merak ederim. "Beni öldürecek miydin... Lance?" Gözleri sorgulayan bir bakışla bana döner.

Başımı sallarım.

"Lance..." Ona geri döner. "Beni öldürecek miydin?"

Pişmanlık duymadan dudaklarını yalar. "Seni hayatında hiç olmadığın kadar iyi becerirdim. Sonra da uyumana izin verirdim. Ne olursa olsun..."

"Şimdiye kadar sahip olduğum en iyisi mi?" Başparmağının ucuyla bıçağın kenarını okşadı ve kanım dondu. Yapacak. Aferin ona. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyisi olduğunu nereden biliyorsun?" Omzunun üzerinden bana doğru başını salladı. "Erkek arkadaşım aynı fikirde olmayabilir."

"Senin erkek arkadaşın..." diye kekeledi. "O senin mi? Hayır. O sadece bir..."

"Ona bir daha orospu dersin, kendi bıçağıyla boğazını keserim."

"Bishop!" Flynn'in öfkeli sesi beynimde yankılanıyor. "Paket iki dakika sonra gelecek. Lanet olası işini yap!"

"Yapamam." Flynn'e konuşuyorum, ama gözlerim sarışında. "Yapman gerekeni yap, sonra evine git ve bir daha dışarı çıkma. Bu tek uyarın. Bu dünyada milyonlarca Lance var ve bir dahaki sefere onu durdurmak için buralarda olmayacağım."

Düşünceli bir şekilde başını sallayarak, dudağını ısıırıyor ve bıçağı inceliyor. Titreyen ellerle, parmağı ve başparmağıyla bıçağı tutuyor ve geri veriyor. "Yapamam... Ben..." Sonunda bu gece başına gelenlerin, *neredeyse* başına gelenlerin büyüklüğünü kabul ederek, titreyerek nefesini veriyor. "Eve gidiyorum."

"O tarafa git." Bıçağımı kabul ederek, sağ tarafıma doğru başımı salladım. Bir buçuk dakika sonra işim için gideceğim yerin tam tersi yön. "Main'e varana kadar durma. Arkadaşlarını ara. Bir daha buraya asla gelme."

Sonunda şok etkisi başlar. Gözleri yaşarır.

Sandığı kadar sert biri değildir.

Tek kelime etmeden, seksi topuklu ayakkabılarıyla dönüp koşmaya başlar. Kayarak durur, çantasını ve dökülen eşyalarını toplar ve onları göğsüne sıkıca bastırarak gözleri son kez benimkilerle buluşur.

"Git. Bir daha geri dönme. Burası senin gibi kızlar için uygun bir yer değil. Bir daha bu semte adımını atma."

O köşeyi döner dönmez, Lance'i bana doğru çeviririm. "Bishop, onun..."

Şok içinde, bıçağım boğazına kayıp şah damarını keserken gözleri benimkilere kilitlenir. Pantolonu ayak bileklerinde, Lance ellerini boğazına götürür ve botlarıma yağmur gibi yağın kanı durdurmaya çalışır. "Sen ölene kadar rahat uyuyamayacak. Onun hayatını seninkine tercih ediyorum. Bir daha başka bir kadına zarar vermeyeceksin, Lance. Seni uyarmıştım lan."

JESS

MASKELİ İNTİKAMCI

Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, titrememi durduramıyorum, ofisimde volta atıp, sinir krizi geçirmenin eşiğinde olmadığımı iddia ediyorum.

Neredeyse tecavüze uğrayacaktım.

Neredeyse öldürülecektim.

Ve kahramanım, Infernos'a aramaya gittiğim adamdan başkası değil: Kane Bishop.

Adını biliyorum. Son altı ayda masamda duran dosyalarda milyonlarca kez gördüm. Onu izledim, inceledim, araştırmalar yaptım, ama karanlık bir sokakta gözlerimiz buluştuğunda benim için *gerçek* oldu.

Sadece gerçek hayatta yüzünü görmek istedim. Pürüzlü bir görüntü değil. Bilgisayardaki bir ehliyet değil. Görüş, korku ve varsayımlarla dolu bir rapor değil.

Sesinin ritmini duymak istedim. Onu canlı canlı görmek, Kane Bishop adlı tehlikeli adam hakkında ilk elden bilgi almak istedim; kiralık katil, kiralık kas, yasadışı dövüşçü, uyuşturucu kaçakçısı, silah satıcısı.

Karanlık ve tehlikeli... *kurtarıcı*.

Onun hakkında okuduğum her şey soğukkanlı bir katil olduğunu söylüyor. Tehlikeli. Uzak dur.

Ama yine de gittim.

Saçımı yaptım, kardeşim beni asla görmesine izin vermeyeceğim bir elbise giydim, bir yıl önce hiçbir yerde giymeyeceğim halde aldığım topuklu ayakkabılarımı giydim ve kasten tehlikeli bir adamı aramaya gittim.

"Jess?" Patronum ve bir nevi baldızım olan Juliette Turner ofisimin kapısını açtığında yerden yarım metre zıpladım. Dün gece Inferno ekibiyle karşılaştığımdan beri *biraz gergindim*.

Dudakları seğiren Jules, mükemmel manikürlü eliyle neredeyse hiç belli olmayan hamile karnını okşadı. "Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim. Yasadışı bir şey mi yapıyorsun?"

Evet.

Hay

ır.

Bilmiyorum.

Bar sınavına birkaç ay kaldığına göre bilmem gerekirdi. "Hayır. Hayes'in işiyle uğraşıyorum. Beni tedirgin ediyor." *Yalan bile değil.*

Parlak gözleri şüpheyle kısılr. "Sümüklü piç. Onu hapse attın mı?"

Gergin bir kahkaha attım ve umarım hamilelik burnuyla terimdeki suçluluk kokusunu almaz. "Hayır. Bir saattir raporlara bakıp duruyorum." Dün gece orada olduğumu kesinlikle söylemiyorum. Hayes'in sağ koluyla baş başa kaldığımı söylemiyorum. Diğer kızlarla kaynaşıp içeri girip o dünyayı kendi gözlerimle görmek için yaptığım büyük planı ona anlatmıyorum.

Sadece uyum sağlayamadım, lanet kulübün içine bile giremedim.

"Rapor edecek bir şeyim yok. Sayfalarını çok hızlı çevirirken parmağımı kestim, o kadar."

Kıkırdayarak, üç aylık hamile değil de dokuz aylık hamileymiş gibi homurdanarak masamın yanında durur. Yerel polis şefimizin bebeğine dokuz aylık hamile *kaldığında* ona iyi şanslar.

Bir şey bana, birlikte büyüdüğüm birçok ekstra kardeşimden biri olan, benim bir nevi kardeşim olan kişinin, küçük bir bebek yaratmaya cesaret edemeyeceğini söylüyor.

"Sadece kağıt kesiği mi?" Ofisimde hareketlerimi izliyor. "Neden topallıyorsun? Kayarken bir şey mi oldu?"

"Ha." Topallamamı azaltmaya çalışıyorum. Bileğim burkulmuş, kaburgalarım ağrıyor ve Kane müdahale etmeseydi

"Evet. Dün öğleden sonra kızlarla kaykay yapıyordum. Kıçımın üstüne düştüm."

Jules gözlerini devirip arkasına yaslanarak Kane Bishop'ın dosyasını karıştırmaya başladı. "Neden böyle yapıyorsun bilmiyorum, artık on iki yaşında değilsin Jess. Artık yetişkinlerin yaptığı şeyleri yapmanın zamanı geldi."

"Yetişkinlerin yaptığı şeyler mi?" Durup Kane'in resmini incelediğini izledim. "Ne gibi?"

"Korunmasız seks ve uyuşturucu gibi. Bilirsin, tüm eğlenceli şeyler."

Sahte bir kahkaha atarak dosya dolabını kapatıyorum ve kaburgalarımın beni öldürdüğünü görmezden geliyorum. "Sence şef buna ne der? Ben onun küçük kız kardeşi gibiyim, Jules. Ona esrar içip vücudumu sattığımı söyleyen kişi olmak ister misin?"

Güzel gözleri birden açıldı. "Ona söyle demedim ki. Tanrım, Lenaghan. Delirdin mi sen? Erkekleri gerçeklerden korumak, açıkça daha akıllı cinsiyet olan kadınların görevidir. Biz sadece bilmemiz gerekenleri biliriz ve Alex senin fahişelik yaptığını bilmek zorunda değil. Ve bilgin olsun, yeni fahişe arkadaşlarının yanında tam bir acemi gibi görünmemek için esrar *çekme*. Sinüs iltihabı olursun."

Gülümsememi saklamak için alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum ve saldırganım Lance'in görüntülerini kafamdan silmeye çalışıyorum. "Alex yakında baba olacak. Yumuşuyor mu acaba? Belki de bir şeyler çekmesi gerekiyordur."

Benim de yapabilmeyi dilediğim şekilde, neşeli burnunu buruşturuyor. Minyon ve sevimli görünüyor. Ben ise Aslan Kral'daki Pumba'ya benziyorum. "Yemin ederim, *giderek kötüleşiyor*. Benden daha hormonal olduğuna eminim. Çok garip."

"Ama bunu bekliyorduk, değil mi?"

Kıkırdayarak dosyayı kapatıyor. "Doğru. Bunun olacağını biliyorduk. Tamam." Bir kez daha homurdanarak, dağınık masamdan kalkıyor ve dosyayı yere atıyor. Kane'in görüntüsünün her hareketimi izlemek için kayması sinir bozucu. "Eve gidiyorum. Sen de gitmelisin. Saat beş geçti. Şarap ve sakinleştirici zamanı."

"Şarap mı?" Masama doğru ilerleyip sandalyemin önünde duruyorum. "Sen hamilesin Jules. Şarap içemezsin."

"Alex için, aptal kız. Her gece onu sakinleştirmem gerekiyor, yoksa beni omzuna atıp bayılana kadar şehirde dolaşıyor."

"İğrenç!" Ben engelliyorum kulaklarımkulaklarımı gibi
bir gerçek on iki yaşındaki bir çocuk gibi. "O
benim kardeşim gibi! Onun hakkında bir şey duymak istemiyorum..."

"*Benim karnıma tohumunu bıraktığı* için ne kadar mağara adamı gibi davrandığını mı?" "İğrenç! Kes şunu!"

"İkizler istediği için her gece beynimi nasıl mahvediyor?"

"Jules!"

"Tuvaletten döndüğümde, sonra gece yarısı, sonra sabahları kahve makinesi dolarken bir tur daha yapmaya hazır olması mı?"

"Juliette! Dur... Bekle." Sanki bana vurmuş gibi geri çekiliyorum. "Sabahları ve geceleri nasıl oluyor bu? Artık kasabamızı koruyan kimse kalmadı mı? Alex üzüz yapmaya çalışıyor. Oz evli ve aptal. Gerçekten çalışan ve telefonlara bakan kimse var mı?"

"Oh, tabii." Beni eliyle uzaklaştırıyor. "Riley bir süperstar ve nadiren seks yapıyor, bu da onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünürsek çok yazık. Ayrıca, Alex hala bir işkolik. İstasyon evden sadece üç buçuk dakika uzaklıkta. Gidiş-dönüş yedi dakika. *Acele geldiğinde* beş dakika." Kalçalarını ileri doğru itti ve beni biraz kusturdu. "Bu da ikiz yapmaya her molada yirmi üç dakika kalıyor demek."

"Çok iğrenç, Jules." Gözlerine bakamıyorum. "Sen benim patronumsun ve o da benim kardeşim gibi. Şimdi iştahım kaçtı. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur."

Güzel bir gülümsemeyeyle ofisimin kapısına doğru yürüdü. "Gerçekten çok memnunum. Ve tesadüfen benim hamilelik hormonlarım da onunki kadar hızlı çalışıyor." Zımbamla kafasına vurmadan önce koridora çıktı. "O dayanıklıdır, Jess. Ve ben sadece söylüyorum, şikayet etmiyorum."

"Ugh!" Masamın etrafında öfkeyle dolaşıp kapıyı çarparak kapatırım. Binada sadece o ve ben kalmışız. Diğer herkes saat dört elli dokuzda kapıdan dışarı koşarak çıkmış. "Bana yeni ayakkabılar borçlusun Juliette! Senin seks maceralarını dinlemek sözleşmemin bir parçası *değildi*!"

Kıkırdayarak kapımı tekrar açar. "Sözleşmeleri imzaladığında Alex'le henüz birlikte değildim. Bir sonraki değerlendirmede

Alex maddesi olacak."

"Hayır! Değerlendirme yapmayacağım."

"Oh, ama yapacaksın." Sorun dolu bir gülümsemeyle bana bakar. "Baroya girmek için canını dişine takıp sonra da benden ortaklık istemeyeceksin."

"Ortaklık mı?" Kalbim, dün gece elimde bıçak varken olduğu kadar hızlı atıyor. "Ben... ortaklık... ha?"

Gözlerini devirdi. "Sanki bunu düşünmüyormuşsun gibi."

"Ama ben..." *tereddüt ediyorum*. "Daha otuz yaşında bile değilim. Hiç... Ben... Yapamam," *kekelemekten vazgeç*.

O narin omuzlarını silkiyor. "Ben senin yaşındayken bu işe girdim ve Arthur'u yavaş yavaş işten çıkarmaya başladım. Artık haftada bir kez geliyor. *Zar zor*. Yakında boş bir ofisimiz olacak. İnsanlar yemek masasında biri tuvalete gittiğinde koltuklarını değiştirir gibi sen de koltuğunu değiştirecek misin, yoksa burada kalıp –" küçük ofisime umutsuzluk ve mikroplarla dolu bir zindanmış gibi bakarak – "başkasının koltuğunu almasına izin mi vereceksin?"

"Ama..."

"Ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin."

"Sen satın alacak paran vardı. Ben... kız kardeşimle aynı dairede yaşıyorum. Ford Focus kullanıyorum."

"Ben kamyonet kullanıyorum!"

"Ama..."

Gözlerini devirdi. "Bu bir iş teklifi değil, Jess. Sadece... Alex maddesi lazım diyorum."

"Ugh!" Onu kapımdan dışarı itip kapıyı ikinci kez çarptım. "Alex maddesi yok!"

Yine yalnız kaldığımda, sert tavrımı bırakıp topallayarak masama geri döndüm. Bütün gün rol yaptım, vücudumun her yerinde yayılan acıya sessizce ağladım. Ama şimdi yalnız kaldığımda, kolumu göğüs kafesime sıkıca bastırırken, titreyen ellerim kendini belli ediyor.

Sadece on sekiz saat önce, karanlık bir sokakta sırt üstü yatıyordum, bacaklarım bir adamın kalçalarına dolanmış ve kaburgalarım bir bıçak dayalıydı.

O zamandan beri uyumadım. Yemek yemedim.

Şok ve yorgunluktan ellerim titriyor. Dün gece her gözlerimi kapattığımda, Kane'in bıçağını ona geri verdiğim için kendimi lanetledim

geri verdiğim için kendimi lanetledim.

Bir adamı öldüremezsin, birkaç saniye önce beni öldürecek olan bir adamı bile. Ama Kane, eve yalnız kaldığımda ne olacağını biliyordu. *Geceleri rahat uyuyabilmen için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum. Yarın, yatakta tek başına olduğunda, kendini güvende hissetmeni ve onun geri dönüp tekrar saldırıp saldırmayacağını merak etmemeni istiyorum.*

Gözlerimi her kapattığımda Lance'i gördüm. Gözlerindeki vaadi, beni *kullanma*, benden kurtulma niyetini gördüm. Çantamdaki ehliyetin olmadığını gördüm – yoktu – bu da Lance'in nerede yaşadığını bildiği anlamına geliyor. Otele kaçıp saklanamıyorum bile, çünkü kız kardeşim benimle yaşıyor; kaçıp onu yalnız bırakamam.

Kardeşimin çoğu zaman bizim dairemizde olması bile kalbimin atışını yavaşlatmaya yetmiyor.

Luc ve Kari hep odalarında saklanıp öpüşme sesleri çıkarıyorlar. Laine çok uçar, erkek arkadaşıyla sürekli girip çıkıyor.

Herkes kendi işini yapıyor, ama tutarsız gelip gidişleri yüzünden kaçamıyorum, onları koruyamıyorum.

Kane'in dosyasını son bir kez elime alıp, onun koyu renkli gözlerini inceliyorum. Koyu kahverengi, neredeyse siyah.

Ölümcül... yoksa ölü mü?

Ondan korkmam gerekiyor. O, en kötü kabuslarımın vücut bulmuş hali olmalı, ama tek bir akşamda, tek bir yapmacık sohbette, beklenmedik bir kahramanım oldu.

Lance Donner, raporlarımdan geçen başka bir yüz, başka bir isimdi, ama Kane'in yaptığı gibi dikkatimi çekmedi – ta ki durum tersine dönene ve seçimlerim *Kane'in beni kurtarmasına izin vermek* ya da *Lance'in bana zarar vermesine izin vermek* olana kadar.

Ben bir hanımefendi değilim. Yerel Rollin On Gym'de kendini savunma dersleri aldım. Aptal değilim.

Ama Kane dün gece orada olmasaydı...

Sade manila klasörü kapatıp, diğerlerinin üstüne bırakıp çantamı aldım. Yeni bir ehliyet almam gerekiyor. Ama daha da önemlisi, eskisini geri almam gerekiyor.

Bir şekilde.

Ya da Avustralya'ya taşınmalı ve meraklı ailemin nedenini sormamasını ummalıyım.

Eşyalarımı toplayıp çantamı omzuma asıyorum ve anahtarlarımı avucuma alıyorum. Her bir parmağımı, bıçaklı bir muşta gibi sıkıca kavrayarak, ofis kapısından geçerken ışık düğmesine basıyorum ve damarlarımdan akan paniği bastırmaya çalışıyorum.

Jules çoktan çıkmış. Ofisinin ışığı sönmüş.

Güvenlik görevlileri gece yarısına kadar gelmeyecek.

Yalnız koridorda ilerlerken, anahtarları çevirip gölgelerden kaçmak için resmen resepsiyona doğru koşuyorum.

Resepsiyonda durup, telefonların telesekretere ayarlandığından emin olduktan sonra, eşyalarımı kaldırıp alarm sisteminin önünde duruyorum.

Jules, alarmların devreye girdiğini belirten bir mesaj alır ve birkaç kez, akşam saat sekiz veya dokuz civarında, mesajı almadığı halde neden hala çalıştığımı sormak için arar.

Çünkü ben, kardeşlerimle akşam yemeği dışında sosyal hayatı olmayan bir işkolikim.

Kapıyı kapatıp camdan kırmızı ışığın yeşile dönmesini beklerken, dönüp boğazım ağrıyana kadar çığlık atıyorum. Kollarımı sallayıp, dosyaları düşürüp, bacaklarımı tekmeleyerek saldırganla mücadele etmeye çalışıyorum – ama gerçekte, kapıya yaslanıp korkudan titriyorum.

"Tanrım, sakin ol!" Kane, çığlık atan dudaklarımı susturmak için elini ağzıma kapatıyor.

Geri dönmüş.

Lance'i siktir et; Kane en çok korktuğum kategoriye geri döndü. "Çığlık atmayı kes," dişlerini sıkarak söylüyor. İssiz caddeye bakıyor - küçük kasabada yaşamanın keyfi; herkes çoktan evlerine dönmüş, koltuklarına yerleşmiş - SWAT ekibinin beni kurtarmaya gelmediğinden emin olmak için etrafı gözetliyor. "Çığlık atmayı kes. Sana zarar vermek için burada değilim."

Gözlerim yaşlarla doluyor – yorgunluk, duygu, korku gözyaşları – her şey, altı ayın büyük bir kısmını ayaklarımın yanındaki dosyada bulunan grenli bir görüntü aracılığıyla incelediğim dipsiz gözlere bakarken, ezici bir dalga halinde bir araya geliyor.

Yüzümü çevirip elini çekiyorum ve gözlerine bakmaktan kaçınıyorum. "Lütfen bana dokunma."

Yavaşça çenesini eğiyor. "Tamam. Bağırma."

Başımı sallıyorum ve kaburgalarımındaki acıyı nefes alarak bastırıyorum. *Ağlama. Korkak olma.* "Bana zarar vermek için mi buradasın?"

"Neden sana zarar vereyim ki?"

Başımı kaldırıp, derisini kaplayan altı milyar dövmeyi inceliyorum; kolları, göğsü, boynu. Parmaklarından kulaklarına kadar. Sonra morlukları inceliyorum. Dün gece orada olmayan çok fazla morluk var.

"Bilmiyorum," diye *korkakça* fısıldıyorum. "Karanlıkta sokakta durmuş beni bekliyorsun." Aniden farkına varıyorum ve yenilenen enerjimle gözlerimi sokakta gezdiriyorum. "Jules nerede?"

"Sarışın patron mu?" Başımı sallayınca, bir adım geri çekildi ve bana yarım adımlık bir mesafe bıraktı, ama sonra kaslı kollarını göğsünde kavuşturarak tekrar yaklaştırmaya başladı. "O çoktan gitti. Seksi bir kamyoneti var."

Sonunda gözlerine bakarak, kirpiklerimde yaşlar olsa da, gözlerimi kısıyorum. "Onu rahat bırak, Bishop. Onu rahat bırak. Senin işin benimle."

Onu eğlendiriyorum. Ben onun için bir şaka gibiyim.

Gülümseyerek elini kaldırıp alt dudağını ısırıldı. *Siyah gözler parlayabilir mi? Evet, parlayabilir. Ben gördüm.* "Sen tuhaf birisin, Jessica Ann Lenaghan. Cesursun, safsın, masumsun. Seni hangi kategoriye koyacağımı bilemiyorum."

Onun rahat tavrını yutkunarak, kaburgalarımın geçen sıcaklığı görmezden geliyorum. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Benimkini nereden biliyorsun?" Sorusunu o kadar kolay ve hızlı bir şekilde geri soruyor ki, bunu önceden hazırladığını anlıyorum. Gözlerim bir anlığına yere düşen dosyaya kayıyor. Masamdakinden farklı olarak, onun görüntüsü içinde kalıyor.

"Yüzünü tanıyorum," titrek bir sesle itiraf ettim. "Adını biliyorum. Dün geceki adamı tanıyorum."

"Lance..." Adı, çürümüş limon tadı varmış gibi dilinde yuvarlıyor. "Lanet olası pislik. Hâlâ ağrın var mı?"

Evet. Botlarına kusmam için üç saniye kaldı. "Hayır." "Dün gece uyudun mu?"

Gözümü bile kırpmadım. "Evet."

Gülümsemediğinde kalbim hızla atmaya başlar. "Neredeyse avukat olacak birine göre, yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun."

"İşimi nereden biliyorsun? Adımı nereden biliyorsun? Ofisimin yerini nereden biliyorsun?"

"Çok fazla soru soruyorsun, sarışın." Bir adım öne çıkarak beni cam kapıya sıkıştırdı. "Belki de bir ödeme sistemi kurmalıyız. Ben meşgul bir adamım. Avukatlarla uğraşacak vaktim yok."

"Ödeme sistemi mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "İlk soru ücretsiz olsun. Geri kalanlar için ise her cevap için bana bir iyilik borçlu olursun

"

"Senin gibi adamlara iyilik borçlu kalmak gibi bir işim yok."

Gülümsemesi daha da genişler. *"Benim gibi adamlara.* Hayatını kurtardım. Bana bir hayat borçlusun. Bu iyiliği, bana uygun olduğunda talep edeceğim. Şimdi, ücretsiz olarak cevaplanmasını istediğin soruyu seç. Akıllıca seç."

Ateşle oynuyorum. Beni her an öldürebilecek ama henüz öldürmeyen bu adamla konuşmak bile tehlikeli. Benden ne istiyor? Adımı biliyor. İş yerimi biliyor. Ailemi de biliyor olması çok da zor değil. Şefle olan ilişkiyi biliyor mu?

Çok fazla soru var.

Durup derin bir nefes alıyorum.

Dudakları seğiriyor. "Kararını verdin."

"Adımı nereden biliyorsun? Dün gece biliyordun. Nasıl öğrendin?"

Bir çırpıda, dün gece bıçağı çıkardığı kadar kolay bir şekilde ehliyetimi çıkarır. "Bunu düşürdün. Ben buldum."

Hâlâ titreyen ellerimle, sanki havlayan bir köpeğin dişlerinden atıştırmalık bir şey almaya çalışır gibi uzanıyorum. "Bunu sen mi buldun? Lance'de yok mu?"

Kendinden emin gülümsemesi kayboldu, gözleri tehlikeli bir hal aldı. "Hayır. Lance bunu hiç görmedi."

"Adımı bilmiyor mu? Nerede yaşadığımı bilmiyor mu?" "Hayır. Artık senin için sorun olmayacak."

Kartımı inceleyerek, beni aptal gibi göstermek için yanıp tutuşan gözyaşlarımı yutarak, kafamda

kafamdaki uğultuyu dinleyerek nefes alıyorum.

Açım. Yorgunum. Şoktayım.

Kanıyorum.

"Teşekkür ederim." Gözlerine bakıyorum. "Bunu geri getirdiğin için. Beni kurtardığın için. Bu gece, pencereden içeri gireceğinden endişelenmeden uyuyabileceğim için."

"Sana söylemiştim," diye sertçe cevaplar. "Burası masal dünyası değil, Jess. Herkes ikinci bir şans elde edemez. Fırsatın varken onunla ilgilenmeliydin. Bunun yerine, gözlerinin altında torbalar var, bu yüzden dün gece uyumadığını biliyorum."

Cevap olarak başımı sallarım. Tek verebileceğim cevap bu.

"Şimdi yalanını itiraf ettiğine göre, geri kalan soruyu da cevapla; acı çekiyor musun?"

Gözlerimiz buluştuğunda, hain ve zayıf bir gözyaşı yanağımdan süzülür.

Sessizce yanıma bakıyorum, ceketimi açıyorum ve kan sızan beyaz bluzumun kırmızıya döndüğünü görünce yutkunuyorum.

"Ah, lanet olsun."

Bacaklarımın gücünü kaybetmeden önce onun hareket ettiğini görmüyorum.

KANE

PATCHWORK PERFECT

Öne doğru atlayarak, narin kafatası betona çarpmadan birkaç santim önce onun yere yığılan vücudunu yakaladım. Onu kollarımın arasına alırken, bir dizi küfürler savurdum.

Aptal kadın. Hiç öğrenmeyecek mi?

Kollarımda ölü ağırlığıyla duran ince vücudunu, daha önce düşürdüğü dosyaları toplamak için yere indirmeye çalışıyorum. Dosyaları karnının üzerine dağınık bir yığın halinde atıyorum ve bu küçük kasabayı devriye gezen polisler, sevgililerinden birini kaçırdığımı fark etmeden önce arka sokağa doğru ilerliyorum.

Yaralarını daha da kötüleştirmemek için, kamyonetin arka kapısını açıp onu çatlak koltuğa yatırıyorum, dosyaları yere atıp, pahalı bluzunu belinden çıkarıyorum ve alt kaburgaları arasındaki kanayan yarayı inceliyorum.

O orospu çocuğu onu kesmiş.

Ve o hiçbir şey söylemedi.

Eve gitti, işe gitti ve kimseye bir şey söylemedi.

Ayak bileği ağrısı olduğu için topalladığını sandım. Onu habersizce yumrukladığını sandım.

Adam onu kesmiş!

Yaralanmasını inceliyorum – normalden daha koyu olan çamurlu kan ve güvenli olmaktan uzak, kirli yara – ve dünyadaki tüm büyükannelerin mezarlarında ters dönmelerine yetecek kadar küfür ediyorum.

Neden böyle yaptın Jess? İnsanları tanıyorsun. Yardım alabilirdin.

Bacaklarını içeri sokarak, çantasını kamyonetin zeminine koyup kapıyı kapatıyorum. Sürücü tarafına doğru koşarken kaç tane suç işlediğimi kim bilir

ama gürleyen motoru çalıştırıp sabıka kaydımı daha da uzatıyorum.

Eğer polisler beni durdurursa, o kanlar içinde ve baygın halde arkada otururken, şehri geçip boktan daireme doğru giderken, o anda vurulurum.

Şimdi ateş et. Tabut çivilendiğinde soru sor.

Dün gecedен önce bu kadını tanımıyordum, ama bir isim, bir doğum tarihi, bir adres – *bir ehliyet* – benim gibi nereye bakacağını bilenler için bir sürü bilgi ortaya çıkarır.

Soyadını biliyorum: Lenaghan. Adresini biliyorum. Juliette Jones için çalıştığını biliyorum – ama Jones'un soyadı artık Turner. Juliette'in kocasının, beni hapse atmaktan zevk alan Şef Turner olduğunu biliyorum.

Çok fazla bağlantı var.

Kardeşinin Luca Lenaghan olduğunu biliyorum – EMT. Aslında tanışmıştık, ama o beni hatırlamazdı, Jess hayatıma girmiş olmasaydı ben de onu hatırlamazdım.

Aile benzerliği inanılmaz.

Jess'in yirmili yaşlardan çok otuzlu yaşlara yakın olduğunu biliyorum. Burada büyüdüğünü de biliyorum. Ayrıca, Jones Fortune 500'ün parası sayesinde, parayla satın alınabilecek en iyi sağlık sigortalarından birine sahip olduğunu da biliyorum.

Öyleyse neden kaburgaları kırık halde ortalıkta dolaşıyor? İnatçı olduğu için mi? Kibirli olduğu için mi? Naif olduğu için mi?

Hepsi birden.

Sarışın güzeli kaçırdıktan birkaç dakika sonra, harap apartmanımın arkasına çekip kokuşmuş çöp konteynerinin yanına park ediyorum. Tek çalışan sokak lambası pek ışık vermiyor, kapımı açıp onun kapısına doğru yürüyorum.

Bu mahalle o kadar boktan ki, insanların bakmasından endişelenmeme gerek yok. Bilinci kapalı bir kadını daireme taşımak şüphe uyandıracak bir şey değil.

Bu insanlardan nefret ediyorum. Burada yaşamaktan nefret ediyorum.

Fırsatını bulur bulmaz hesaplaşacağım insanların listesi, sabıka kaydımdan daha uzun.

Abel beni sıkı kontrol altında tutuyor, bu yüzden yaşamak istediğim sürece hiçbir şey yapamıyorum. Ama yakında, sözleşmem bittiğinde, 2A'daki karısını döven adamla Lance'e yaptığım gibi hesaplaşmak için özgürlüğümü kazanacağım. Ondan sonra da 3C'deki çocuk istismarcısını ziyaret edebilirim. Herkes bu konuyu o kadar gizli tutuyor ki, polisin haberi olmaması şaşırtıcı değil, ama ben biliyorum.

Ben burada yaşıyorum. Ağlamaları duyuyorum.

Bilinçsiz bir sarışını beş kat merdiven çıkarmak, olduğundan daha gerçeküstü olmalı.

Yarın güneş doğmadan Abel'in beynime bir kurşun sıkacağından endişelenmeliyim. Polislerin kapımı kırmasından endişelenmeliyim. Onu rızası olmadan işyerinden kaçırdığım için ömür boyu hapis cezasına çarptırılmaktan bile endişelenmeliyim, ama kanı paltosundan sızıp elime bulaşırken, odaklanabildiğim tek şey Jess'in titreyen kirpikleri ve her dönüşte ve bir sonraki merdiven basamağına çıktığımızda dolgun dudaklarından çıkan yumuşak inlemeler.

Dün gece bir adamı
öldürdüm.

Soğukkanlılıkla.

Ama bu gece, tıbbi bakıma ihtiyacı olan güzel bir kız için endişeleniyorum – ama onu hastaneye götüremem. Onu hastane kapısına ya da karakola bırakamam. Bu lanet bir paniğe neden olur.

Peki ne
yapacağım? Onu
eve götüreceğim.

Bir kolum ve dizimle onun ağırlığını destekleyerek, anahtarlarımı bulmaya ve kapıyı açmaya çalışıyorum. Berbat bir kilit ve tencere, tava, su bardakları ve her an elime ulaşabileceğim bir Glock .45'ten oluşan yüksek kaliteli bir güvenlik alarm sistemi ile yaşıyorum.

Önce ateş et.

Soruları sonra sor.

Hassas kapıyı iterek açtım, içeri girdim ve kapıyı tekmeledim, sonra iki adım sonra dairemin ortasına geldim – mutfak, oturma odası ve yatak odası hepsi bir arada. Az önce girdiğim kapı dışında tek kapı, küçük banyoya ait. Küvet yok. Sadece sızdıran bir duş. Bir tuvalet.

Eminim sarışın kadın böyle bir hayatın nasıl olduğunu hiç bilmiyordur.

Ve hayatım boyunca, işlemiş ya da işlememiş olabileceğim suçlar için beni dövmekten zevk alan bir asker babayla yaşamış olmam sayesinde, yatağım hastane standartlarında yapılmış.

Köşeler düzgünce katlanmış. Çarşaf lar lekesiz ve kırışksız.

Sevgili babam bana temiz olmayı öğretti. Minimalist bir hayat sürmeyi öğretti. Kimse fark etmeden girip çıkmayı öğretti. En zayıf evi bile istiladan korumayı öğretti.

Onu yatağıma yatırıp, edep için eteğini aşağı çekiyorum, sonra kapıma geri dönüp ev yapımı alarm sistemimi kuruyorum; bu, parayla satın alınamayacak en iyi sistem.

Yatağıma gitmeden önce küçük mutfağımın köşesine uğrayıp, normal bir evde bulunabileceklerden daha donanımlı ilk yardım çantasını çıkarırım.

Ceketimi çıkarıp, eski iki kişilik kanepemin koluna asıyorum ve kemiklerime işleyen soğuğu silkeliyorum. Ellerime üfleyip Jess'e bakıyorum. *Üşüyor mu?* Üşüyor olmalı, ama bilemez, çünkü hala yatakta bilinçsiz bir şekilde yatıyor, dudakları büzülmüş ve kaşları çatılmış.

"Jessica?" Yanına diz çöküp, yüzünden uzun, neredeyse platin sarısı saçlarını çekiyorum. "Jess? Uyan."

Uyanmadı. Kaşlarını daha da çatmaktan başka tepki vermedi.

"Jess." Yanağını okşadım. Kontrastlar göz kamaştırıcıydı. Benim koyu tenim, onun açık teniyle. Benim döv melerim, onun süt beyazı saflığıyla. "Jess. Uyanmalısın. Seni hastaneye götüremem. Uyanmalısın."

İlk yardım çantama bakıp amonyak kullanmayı düşünüyorum. Ateşli çatışmalardan sonra en ağır yaralıları bile uyandırır.

Ceketini sıyırınca, kan gömleğinden sızarak karnına kadar lekeler bırakıyor. Yüzüne, gözlerinin arasındaki hafifçe gevşemiş V şekline bakınca, küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum.

Bana seçim yaptırıyor. Yine. Beni zorlamaya devam ediyor.

"Siktir." Bluzunun altındaki üç düğmeyi açıp geriye doğru itiyorum ve kanımda dolaş an öfkeyle mücadele ediyorum. Tonlu bir karın, artık kırmızı olmayan kana yol veriyor. Alt kaburgası boyunca uzanan, yaklaşık iki parmak uzunluğunda bir kesik.

O onu yakaladı.

Dün gece görmedim ama onu iyice yaralamış.

Yaklaşırken, dokunmamaya ve durumu daha da kötüleştirmemeye dikkat ediyorum. Dış kenarları pembe ve kızarmış, yara kirlenmiş. Ama çok derin görünmüyor. Onu *bıçaklamamış*. Daha çok bıçak yan tarafına sıyırmış gibi.

"Jess?" Bluzunu yaradan uzak tutarak yüzüne geri dönüyorum. "Sarışın? Uyanman *lazım*. Uyumadığını biliyorum, ama sana yardım edebilirim. Dikiş atabilirim, ama sen uyanmadan başlayamam."

Tanrım. Başlamak - yarıda kalmak, o bilinçsizken ona iğne yapmak - ve *sonra* uyanması... Ölmüş olurdum.

Ve o da muhtemelen korkudan ölürdü.

Koyu gri ilk yardım çantasını açarak, titizlikle düzenlenmiş bölümlere doğru gidip küçük bir amonyak şişesi çıkarıyorum. Şişeyi sallayarak, cam şişeyi komodininin köşesine vuruyorum ve kötü kokulu sıvıyı onun neşeli küçük burnuna yaklaştırıyorum. "Uyan, Jess."

Anında, kokudan kaçmak için başını geriye doğru çekiyor. "Yapma."

"Uyan. Dikkatli ol." Geri çekildiğinde onu yakaladım. "Kendine zarar verme."

"Bishop?" Gözlerini iki, üç, dört kez kırptırır. "Kane?" Uykudaykenki gibi kaşlarını çatarak küçük dairemi etrafına bakar. "Neredeyiz?"

"Benim dairemde." Oturmaya çalıştığında onu tutuyorum. "Bir saniye öyle kal."

"Ne yapıyorsun? Lütfen bana zarar verme."

"Sokakta uyuyakalmışsın. Kanaman var Jess. Neyin var senin, bu kadar kanaman varken neden acil servise gitmiyorsun?" Onun dikkatsizliği beni sinirlendiriyor. "Ait olmadığın Infernos'a gidiyorsun, neredeyse tecavüze uğruyorsun, eve koşuyorsun ve işe gidiyorsun, ve kanaman var. Senin neyin var lan?" Öne eğilip, kalın parmaklarımla kafasına hafifçe vuruyorum. Sıfırdan altmışa, endişeli halimden sinirli halime dönüşüyorum. "Sarışın kafana girip sağduyunu boğuyor mu?"

Meydan okuyan gözleri kısılr. "Bu konuda pislik gibi davranmana gerek yok." Tekrar oturmaya çalışır, ama bir çığlık atıp yatağı geri düşer. "Bana ne yaptın?"

"Sana ne yaptım ki?" Sorusu beni olması gerekenden daha fazla kırıyor. "Ne *mi* yaptım? Aptal kafanı betona vurmanı engelledim. Sana yardım etmek için seni eve getirdim. şu lanet kaburgalarına bak. Acı çekiyor olmalısın, ama bana sızlanmayı tercih ediyorsun." Onu geri itip gözlerindeki meydan okumayı görmezden geliyorum. "Yardım edebilirim. Uzan ve yardım etmeme izin ver. Ya da hastane de, seni ön kapıya bırakayım. Seçim *senin*. *Sen* karar ver."

"Hastaneye gidemem," diye fısıldadı. Sesi titriyordu. Elleri titriyordu. "Orada çalışan akrabalarım var. Öğrenirlerse beni paramparça ederler."

"Yani eve gittin ve parlatarak kaburgalarını düzeltebileceğini mi düşündün?" Onu boğmak istiyorum. "Ne kadar aptalca. Yardımımı istiyor musun? Bunu yeterince yaptım, vücudu kapatmayı biliyorum. Doğru düzgün yapacağım, söz veriyorum."

Gözleri kısılr. "Daha önce başkalarını dikmiş miydin?"

"Hayır. Kendimi diktim. Birkaç kez."

"Nasıl kendin dikiş atarsın ki?" Elini havaya kaldırarak tavırlı bir şekilde sorar, ama ağrıyan kaburgalarını incitince tekrar indirir. "Bakamıyorum bile. Yıkayamıyorum bile."

"Dünden beri yıkamadın mı? Hiç mi?"

Gözleri yaşlı bir şekilde dudaklarını sıkıca kapatır ve başını sallar.

"Siktir." *Enfeksiyon diye bir şey duymadın mı, aptal?* "Sana yardım edebilirim. Fatura bile kesmeyeceğim."

Bir kadın ecstasy'deyken yapabileceği gibi yüzünü battaniyeme gömer. Uzun saçları yüzünü örter ve parlak mavi gözlerini benden gizler.

Ama o ecstasy'de değil. Ve o, yatağıma alabileceğim sıradan bir kadın da değil. "Bu bir iyilik olarak kalmayacak, değil mi?"

Sırıışımı bastırıp ilk yardım çantama dönerek malzemelerimi hazırlarım. "Belki. Bakalım. Bir dahaki sefere. şu anda ihtiyacım olan hiçbir şeyin yok." Durup kanayan yarasını inceliyorum. "Üstünü kaldır. Temizleyeceğim. Dikeceğim."

Korkmuş gözlerle bana bakar. "Acıtacak mı?"

"Evet." Yalan söylemenin anlamı yok. Boş boş konuşarak zamanımı harcamam. "Evet, biraz acıtacak. Lidokainim var. Bu biraz uyuşturur ama önce temizlemem lazım. Bu acıtacak."

Başını salladı ve sanki bakışlarımı daha fazla kaldıramayacakmış gibi başını geriye attı ve tavanıma bakmaya başladı. "Tamam."

"Hala hastaneyi seçebilirsin. Orada da acıyacak. Ama belki onlara daha çok güveniyorsundur. Sana iğne batıracağım. *'Benim gibi bir adam'* için oldukça büyük bir güven egzersizi."

O tavanı incelemeye devam ediyor. "Hastane olmaz. Hayatımı kurtardın, bu yüzden sanırım bunu yapmana da güvenebilirim."

"Sanırım." Kafamı sallayarak ayağa kalkıp ellerini tutuyorum. "Üstünü çıkar. Göğüslerine bakmayacağım. Muhtemelen. Gömleğin yıkanmalı; temizlenmiş kesiklerinin üzerine tekrar giyemezsin."

"Üstümü çek... Sen benden..." Kekeleyerek, inci kolyesini sıkıca tutan öfkesi, parlak mavi gözlerindeki ışıltıyla pek uyuşmuyor. *"Beni dikmesi için ona güveniyorum. Beni tecavüz edip öldürmeyeceğine güveniyorum."* Titreyen ellerle pahalı bluzunun düğmelerini açarken, gözlerimden kaçınıyor. *"O senin hayatını kurtardı. Diğer pislikle işbirliği yapabiliirdi. Ama yapmadı. Ehliyetini geri verdi. Seni iğnelerle delik deşik edecek. Aman Tanrım."* Ellerindeki titreme sesine de yansıyor. Onu izliyorum, inceliyorum. Sessizce dururken kemerimi açıyorum ve gözleri imkansız bir şekilde daha da büyüdüğünde gülümsüyorum. *"Aman Tanrım. Güven. Güven. Güven. Seni öldürmeyecek. Laine, neredesin? Neden bize telepati yeteneği vermediler?"*

Ellerimi kemerim boyunca kaydırıp göğsümün önünde gergin hale getiriyorum ve o donup kaldığında, nefesini tuttuğunda, kemeri yüksek bir sesle koparıyorum ve o ciyakladığında gülüyorum.

"Sık sık kendi kendine konuşur musun?"

"Sanırım..." Alt dudağını yalar. "Şey... Sanırım biraz deliriyorum. Kan zehirlenmesi. Belki biraz şok."

Titrek ellerle ceketini ve bluzunu geri çekerek dantelli bebek pembesi sütyenini ortaya çıkarır. Çin bebeği gibi pürüzsüz tenini kaplayan kan olmasaydı, neredeyse ağlayacak kadar güzel bir manzaraydı.

Siktir, yapabilseydim boğazını ikinci kez keserdim. "Ben de şok olduğunu düşünüyorum. Umarım kan zehirlenmesi yoktur."

"Ne..." Gözleri benimkilerle kemerim arasında gidip geliyor. Onu yatağıma itip, sanki gerçekten bir oyuncak bebekmiş gibi yerleştiriyorum. "Kemerinle ne yapıyorsun? Neden soyunuyorsun?"

"Yanına yat." Kemerini eline tutuşturup ilk yardım çantama geri dönüyorum. "Bu senin için. Isırman gereken bir şey olacak. Benim ya da senin elin olmasın daha iyi."

"Neyi ısırarak için?"

Bir şişe hidrojen peroksit çıkarıp yatağın yanındaki masaya koyuyorum. Hızlı ve tecrübeli hareketlerle paslı lavaboma gidip ellerimi yıkıyorum, sonra tekrar çantama dönüp bir çift lateks eldiven çıkarıyorum. "Uh-huh." Eldivenleri giyip şişeyi açıyorum ve onun gözlerine bakıyorum. "Bu biraz acıtacak. Hazır ol."

"Hayır, dur! Ben hazır değilim..."

Yine de dökerim. Fazla dökerim, çünkü yarasının pembe ve kırmızı kenarları istediğimden daha kötü durumdadır.

Dişlerinin arasına deriyi sıkıştırarak, saygın bir mahallede birinin polisi arayıp ona yardım edebileceği kadar yüksek sesle çığlık atıyor.

Ama burada değil.

Komşularım bahçe sandalyesini çekip bir kadına zarar vermemi izlemeyi tercih ederler.

Hidrojen peroksit cildinde cızırdayıp köpürüyor. Vücudu gergin, elinden geldiğince uzanıyor, ayak parmaklarını uzatıyor ve elleri ve dudakları beyazlaşana kadar kemere tutunuyor.

"Üzgünüm, Jess." İyice ıslatmak için tekrar döküyorum. Üç gün sonra enfeksiyondan ölmesini istemiyorum. "Üzgünüm. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Acıyor," diye bağırır. Gözlerinden iri damlalar akar ve lacivert yatak örtüsümü lekeler. Yine yön değiştirir, bacaklarını uzamaya çalışmak yerine yukarı ve içe doğru çeker, birkaç gün içinde ikinci kez külotunu gösterir. Genişçe gerilip sonra birbirine bastırılan yarası, hayatımın en uzun dakikalarında cızırdar ve cızırdar.

Çantamdan bir tüp Lidokain çıkarırım. Kapağını açar ve peroksit için özür dilemek amacıyla fazladan bir miktar uyuşturucu merhem sürerim. "Bu uyuşturacak, tamam mı? Bir dakika bekle."

Eldivenlerimi çıkarıp bir kenara attım, sonra plastik ambalajlı bir kutu çıkardım ve kenarlarını dikkatlice açarak kağıt ambalajı ortaya çıkardım.

Her hareketimde, içindeki malzemelere dokunmamaya dikkat ediyorum.

Onu dikmek için kullandığım malzemeleri kirletmek için o boku ona dökersem lanet olsun.

İçinden küçük yeşil tepsiyi çıkararak, verilen plastik cımbızı alıp gazlı bezi, iğneyi ve onu bir arada tutacak ipliği hazırlarım. Temiz ama henüz dezenfekte edilmemiş ellerimle, klorheksidin şişesini alıp tepsinin ucuna biraz dökerim.

Derin bir nefes alıp, steril eldiven paketini çıkarırım ve işi batırmamak için titizlikle çalışırım.

Sanki ona enfeksiyon bulaştırırsam işlerin sarpa sarabileceğini biliyormuş gibi, Jess nefesini tutuyor ve beni izliyor. Dudakları beyaz, yanakları kırmızı.

Bir çelişki.

Benim benim ile onun teni yan yana durduğunda olduğu kadar zıt.

Steril eldivenleri dikkatlice giyerek, tepsimdeki şeylerden başka hiçbir şeye dokunmuyorum, ona bile. Antiseptikle ıslatılmış gazlı bezi alıp, cildinde gezdiriyorum ve yukarı bakıyorum. "Hissedebiliyor musun?"

Dudaklarını ısırır. Başını sallar. Başını sallar. "Şey... Hissedebiliyorum. Ama acıtmıyor."

"Tamam. İyi." İşime geri dönerim ve steril gazlı bezi kesik üzerine sürerim. Yakınlaşarak yarayı incelerim. Çok derin değil, belki yarım santim kadar. Üzerine kaydırılmış, ama çok fazla zarar vermemiş.

Asıl düşmanı kesik değil, enfeksiyon.

"Aptal kadın," diye mırıldanıyorum. "Acil servise gidip bir saat içinde tedavi ettirebilirdi. Eve gidip antiseptik sürseydi, yarısı kadar sürede iyileşirdi."

"Seni duyabiliyorum."

"İyi. İnceliklerden hoşlanmam." İğneyi alıp dikişleri atıyorum ve gözlerine bakıyorum. "Her ihtimale karşı kemeri getir. Hazır mısın?"

"Hayır!" Beceriksizce deriyi dişlerinin arasına sıkıştırır ve gözlerini kapatır.

Bu kadının güzel tenini delmek neredeyse günah gibi geliyor, ama iğneyi batırdığımda o hiç irkilmediğinde, tuttuğum nefesimi bırakıyorum.

Tanrım, kendi kendime yaptığımda şu anda olduğumdan milyon kat daha az gerginim. "Tamam, ilki girdi. Acıtmadı. Lidokain işini yaptı."

Kemerini tükürüyor ve gözünden süzülen bir gözyaşını siliyor. Gergin ve panik halinden, tembel bir pasifliğe geçiyor, yan yatıyor ve yatak örtüsümdeki tek bir gevşek iplikle oynuyor.

O ipliği görünce içimi kaplayan endişe garip. Babamın evinde olsaydım, kıcımlı tekmelerdiler.

Her dikişi bağlayarak, derisini mümkün olduğunca düzgün bir şekilde birleştirmek için çok uğraşıyorum, ama ben doktor değilim. Plastik cerrahi sertifikam yok. "Bu iz bırakacak. Üzgünüm."

Omuz silkiyor ve o iplikle, sanki boktan bir fırtınada tek can simidiymiş gibi oynuyor. "Sorun değil. Giysilerim tarafından gizlenecek, yani önemli değil."

"Bu dikişler zamanla kendiliğinden eriyip gidecek, yani bir şey yapmana gerek yok. Sadece birkaç gün temiz ve kuru tut."

"Nasıl duş alacağım?"

Çıplak. "Vücudunu bükmen gerekecek sanırım. Eğil, kuru tut." Her dikişi sayarak ilerliyorum. İğneyi her derisine batırdığımda nefesimi tutuyorum ve Lidokain'in etkisi henüz geçmemiş olsun diye dua ediyorum.

Kötü bir kesik olmadığını düşündüğüm şey, on iki dikişlik bir yara haline geldi. On iki çirkin düğüm, onun mükemmel cildinde minik örümcekler gibi duruyor.

Bu gece ona iz bırakmak, Lance'in boğazını kesmekten çok daha büyük bir günah.

"Dün gece kulüpte ne yapıyordun?"

Sarsıntılı hareketlerle yüzünü kaydırarak gözlerimizin karşılaşmasını sağladı. Gözleri yuvarlaktı, olması gerekenden daha büyüktü. Göz bebekleri büyülmüştü. Şok olmuştu. "Çalışıyordum. Sayılır."

"Sen bir avukatsın. Ama bir işçi kız gibi giyinmiştin."

Sanki ona vermediğim uyuşturucuların etkisiyle uçuyormuş gibi, gülümsüyor ve ayak parmakları uzayana kadar bacaklarını uzatıyor. "Güzel bir elbiseydi, değil mi? Ve o ayakkabılar. O ayakkabılara neredeyse üç yüz dolar harcadım."

"Üç yüz dolar mı?" İşimden başımı kaldırıyorum. "Sen deli misin? Neden ayakkabılara o kadar para harcarsın ki?"

"Çünkü fiyatları 1200'den indirilmişti. Neredeyse para kazanıyordum."

"Hayır, sarışın. Sen büyük bir hata yapıyordun."

Dudaklarını büzerek, gözlerinin arasına küçük bir V işareti koydu. "Beğenmedin mi?"

Oh, beğendim. Omuzlarımda durduklarını hayal ettim. "Üç yüz dolar ayakkabı için çok fazla. Aynı şeyi yerel Payless'ten alabilirsin. Zaten topukta markayı kimse görmez. Sadece sen görürsün."

Alaycı bir şekilde gözlerimi bırakıp gevşek ipliğe geri döner. "Her neyse, huysuz ucuz mağaza botları adamı. Onları o kadar çok sevdim ki giymeye korkuyordum. Bir yıl boyunca dolabımda durdular. Dokunulmadan. Onlar için kız kardeşimle birden fazla kez kavga ettim. Kari ile de kavga ettim. Ama o benim kardeşimle çıkıyor ve onun giymesine izin vermem mümkün değildi. Neden istediğini hepimiz biliyoruz... ve kardeşimle birlikte." Burnunu kırıştırdı. "Ayakkabılarımı mahvetmesine izin veremezdim."

"Kari kardeşinin kız arkadaşı mı?"

"Evet. O benim en iyi arkadaşımdı. Üç tane en iyi arkadaşım var. Kari, kardeşimden önce benim en iyi arkadaşımdı. Sonra kardeşim ona gülümsedi ve *bam!*" O alkışladığında iğnem sıçradı. "Şimdi birbirlerine aşıklar. Sorun değil. Aşık olabilirler. Bu, onun başka biriyle tanışıp taşınarak bizi terk etmeyeceği anlamına geliyor. Ama benim sürtük ayakkabılarımı alamaz. İzin yok."

"Sürtük ayakkabıları mı?" Kafamı kaldırıp, onun dönen gözlerini izliyorum. Şok ve adrenalin yüzünden resmen kafası güzel. "Bir erkek onlara sürtük ayakkabıları derse, sikini koparırım. Ama bir kadın bunu söylerse..."

"Sürtük ayakkabıları giyen sürtük, onlara sürtük ayakkabıları diyebilir. Ama bir erkek bunu söylerse, ben onun sikini koparırım."

"Günümüz toplumunun çifte standardını seviyorum."

Yarısı bitmiş kaburgalarını görmezden gelerek ayağa kalkar. "Defol git buradan, Bishop! Çifte standart mı? Dün gece kısa bir elbise giydiğim için neredeyse tecavüze uğrayacaktım. Geçen hafta mahkemede, kadın olduğum ve patronumun da kadın olduğu için beyinsiz *orospu olarak* nitelendirildim. Saçımın renginden birden fazla kez bahsettin, ama seninle daha dün tanıştım! Bana çifte standarttan bahsetme." Yine uzanarak parmağını bana doğru uzatır. "Dikişe devam et. Gitmem gereken yerler var ve uyuşukluğun birazdan geçmesinden korkuyorum." Sanki bunu daha önce yapmadığını unutmuş gibi, son bir kez daha bana sert bir bakış atar. "Bir dahaki sefere biri sana kaba bir kelimeyle hakaret ederse, saç rengini tartışırsa veya isteğin dışında seninle yatmaya çalışırsa, o zaman çifte standartlardan bahsedebiliriz. Cinsiyetler arası ücret farkı ortadan kalktığında konuşabiliriz. Patronum zengin bir kadın, bu yüzden maaşım normalden yüksek, ama aynı alanda tanıdığım hemen hemen herkes fahişe ayakkabıları alamıyor... Neden? Çünkü bir *erkek* için çalışıyorlar. *Erkeklerin hayatı çok zor* saçmalığını al, kıcına sok ve kıç deliğini dik. İğnemi ödünç alabilirsin, sorun değil."

Peki, tamam.

Uygun bir şekilde *azarlandığım* için dudaklarımı ısırıp son dikişi atmaya başlıyorum.

O zayıf.

O sert bir kız.

Yaralı.

O lanet olası bir savaşçı.

Büyük bir bandaj çıkarıp, eğilip yaptığım işi inceliyorum. İyileşecek, ama çok kötü bir yara izi kalacak. Düzgün yapacağımı söyledim ve yaptım. Ölmeyecek – umarım. Ama yara izi kalmayacağını söylemedim.

Hayatının geri kalanında, benim gibi pislikleri hapse atan sert bir avukat olarak giyinirken her gün kaburgalarına bakacak, elini pürüzlü derisinin üzerinde gezdirecek, dudağını ısırıp o haydutun onu boktan dairesine götürdüğü anı hatırlayacak.

Beni hatırlayacak.

Zengin avukat kocasının yanında uyandığında, kocası muhtemelen kadın asistanına erkek asistanına ödediğinin yüzde on yedi daha azını ödüyor olacak

kadın asistanına erkek asistanına ödediğinden yüzde 17 daha az maaş ödediği zengin avukat kocasının yanında uyandığında, kaburgalarına elini gezdirecek.

Ve beni düşünecek.

Bandajın plastik arkasını soyup, dikişlerinin üzerine yerleştiriyorum ve izimi saklıyorum. Umarım yarın, onu çıkarıp bakacak kadar akıllı olur. İyileştiğinden emin olmak için. Enfeksiyon olmadığından emin olmak için.

"Tamam." Eldivenlerimi çıkarıp küçük yeşil tepsiye attım. Kafamı kaldırıp yüzünü kaplayan sarı saçları inceledim. "Bitti. Temiz ve kuru tutmalısın. Ateşin çıkarsa hastaneye git. Kardeşin kızarsa umurumda değil, ölürsen *daha* çok kızar..." Cevap vermemesi üzerine kaşlarımı çattım. "Jess?" Kafasına yaklaştım. "Jess?" İpeksi saçlarını kenara çekip solgun yanaklarını ve büzülmüş dudaklarını inceledim.

Saçlarını kulağının üst kısmındaki parlak piercingin arkasına sıkıştırıp iç geçiriyorum. "Uyuyakaldın. Sana iğne yapıyordum, sen bana kızıyordun, sonra uyuyakaldın."

Küçük daireme bakıp hayatımı düşünürüm. Onu zaten kaçırdım. Onu diktim ve bana izin vermiş olsa da, şef ve zeki zengin patronu, o izni verirken akli başında olmadığını iddia edebilirler.

Onu eve götürüp kapıyı çalamam. Bilinci kapalı bir kızı teslim edemem ve onu kapının önüne bırakamam. Dışarıda uyumak için hava çok soğuk.

Kısacası, yatağımda kıvrılmış, yarı çıplak güzel kadını incelerken, başımın belada olduğunu anlıyorum.

KANE

KIZ KONUŞMASI

Alarm sistemimi kapatıp, lekeli halıya basıyorum ve koridorun karşısındaki gürültülü duvarlara gözlerimi kısıyorum. Komşum karısını duvara fırlatıyor – öfkeyle mi, yoksa zevkle mi, asla bilemeyeceğim.

Kapımı kapatıp, karanlık koridorun iki ucuna da bakarak boş olduğundan emin oluyorum. Zihnimde "*hazır, başla*" komutunu vererek, beş kat merdiveni koşarak inip kamyonetime gidip Jess'in çantasını ve dosyalarını alıyorum.

Ben aptal değilim, dosyalarda ne olduğunu biliyorum. Tıpkı onun benim adımı nasıl bildiğini bildiğim gibi. Adımı bilen tek kişi o değil.

Beni inceleyen tek kişi *kesinlikle* o değil.

Abel Hayes'i istiyorlar. Onun hücresinin anahtarını çevirip onu ömür boyu hapsetmek istiyorlar, ama ona ulaşmak için beni geçmeleri gerekiyor.

Ondan çok önce düşeceğim, ona olan sadakatimden dolayı değil, Inferno oyununda bir piyon olduğum için. Tek bir polis bile ona 100 mil yaklaşmadan beni kurtların önüne atacak.

Juliette Turner ve şef kocası, Hayes'in havuzundaki minicik balıklar.

Dosyaları kolumun altına sıkıştırıp, otoparktan karanlık dairemin penceresine bakıyorum. Ne halt ettim ben? Nasıl oldu da sarışın avukat baygın halde yatağımda yatıyor?

Onu hastaneye bırakmalıydım. Ya da itfaiyeye.

Yatağım dışında *herhangi bir yere*.

Zaten çok uzun süre dışarıda kaldım, binama geri koşarak merdivenleri tırmanıyorum. Bir dakikadan fazla görev yerimden ayrılırsam, komşularım yatağında baygın yatan kadına el atacaklar.

Apartmanımın kapısında durup, her yere gittiğimde yaptığım gibi kendimi hazırlarım. Tek elim arkamda, lazer gibi odaklanmış bir şekilde kapıyı açar ve banyoya göz atarak, ben yokken kimse gizlice girmediğinden emin olurum.

Boş olduğunu gördüğümde, ön kapıyı kapatır, mutfak aletleri alarmını sıfırlar ve *ucuz mağaza* botlarımı çıkarırım.

Jess'in şık deri çantasını kanepemin üzerine bırakıyorum ve kırmızı deri ile boktan mavi ve sarı kanepem arasındaki kontrastta duruyorum. Jess ve ben kadar farklılar. *Benim gibi* bir *adamın* Lenaghan'ların Şükran Günü yemeğinde göze çarpması gibi bir kontrast oluşturuyorlar.

Hepsi çok saf, çok temiz, çok Barbie gibi, ve sonra ben varım, derimden daha fazla dövme, karşılayabileceğimden daha fazla tavır.

Çantasını karıştırarak, Bayan *Eşit Fırsatlar'dan* bir azar daha yeme riskini göze alarak, cep telefonunu arıyorum, ama göğsümden bir elektrik akımı geçince duruyorum.

Dün gece, bu güzel kız saldırıya uğrarken neredeyse hiç tepki göstermeden öylece durdum – tabii onun boğazını kesmeyi bir *tepki* olarak saymazsanız. Ama şimdi, parlak, siyah metal bir nesne ellerime doğru yuvarlanırken, durup gözlerimi yatağımın yarısını kaplayan masum kadına çeviriyorum.

Parmağımla *nesneyi* tutup, ona bakarak farklı bir kullanım alanı bulmaya çalışıyorum. Ne olduğunu biliyorum. Ama bu, kadınların genellikle çantalarında taşıdıkları bir şey değil.

Kesinlikle Jessica Ann Lenaghan gibi birinin yanında taşıyacağı bir şey değil.

Patlayıcı bir nefesle geri çekilirken, onun ince vücuduna, bacaklarına, kıkına ve ısrarla göstermeye çalıştığı o lanet külotuna bakıyorum.

Ben sadece karanlık bir dairede yalnız bir erkeğim, yatağında yarı çıplak güzel bir kadın ve elimde bir anal tıpası var.

Bir erkek ne yapmalı?

Sikim kot pantolonumu yırtıp Lance'e dönüşmeden önce fişi çantasına geri atıp, cep telefonunu alıp çantayı

ve dosyaları bir kenara itiyorum.

Kanepede otururken – çekici seks oyuncağından bir buçuk adımdan daha az bir mesafede – onun cep telefonundaki ana ekran düğmesine basıyorum ve onun ve onun kardeşi olduğunu bildiğim adamın resmine gülümsüyorum.

Birbirlerine çok benziyorlar, Lenaghan ailesi sarışın ve mavi gözlü olmalı.

Belki de kardeşlerdir.

Yani, o kış oyunlarından hoşlanıyor. Belki başka tuhaf şeylerden de hoşlanıyordur.

Kilit ekranında durup doğum tarihini yazıyorum ve bu kadar kolay erişilebilir olmasına başımı sallıyorum.

Çok bariz.

Onun stereotiplerine boyun eğmek istemiyorum, kendimi yeni nesil bir adam olarak görüyorum, ama siktir. *Başka bir şifre bul, kadın!*

Bandajları kanla lekelenmiş solgun kadına bir bakış atarak, küfür etmeyi kesip Jess'in mesaj uygulamasına geçiyorum.

Sürpriz sürpriz, mesajlarının en üstünde, kırk üç okunmamış mesajın olduğu bir grup sohbetinin altında bulunan kadını seçip, dişlerimi sıkıp Juliette ile sohbeti açtım.

Başparmağımı klavyenin üzerinde gezdirerek ne diyeceğimi düşünüyorum.

Ben: *Merhaba Juliette. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Yarın hastalık izni alsam sorun olur mu?*

Sadece birkaç dakika sonra konuşma balonları yanıp sönmeye başlar ve kalbim deli gibi çarpmaya başlar. *Aramayın. Blöfümü görmeyin.*

Bugün hapishaneye gidecek ne zamanım ne de cesaretim var.

Jules: *Juliette? Tanrım, kızım. İlk gününden beri bana tam adımı söylememiştin. Çok hasta olmalısın.*

Siktir.

Kızlar mesajlaşırken nasıl konuşur? Öpücük emojisi eklemeli miyim? Anal tıpadan bahsetmeli miyim?

Ben: *Üzgünüm Jules. Kafam dağınık. Garip hissediyorum. Uyuyup geçiştireceğim. Sorun olur mu?*

Jules: *Sorun değil. Ben hallederim. Bana borçlusun.*

Ben: *Sana sürtük ayakkabılarımı ödünç veririm.*

Jules: *Senin sürtük ayakkabıların mı? LOL. Kim öyle diyor ki? Biz klasız Jess. Onlara "becer beni ayakkabıları" denir. Ya da Alex'in sırt kaşıyıcıları, ama*

fahişe ayakkabıları değil.

Beni kandırdı! Kadınların onlara öyle dediğini söyledi!

Ben: *Alex'le yatak odasında neler yaptığınızı bilmek istemiyorum.* Bu gerçekten doğru. *Şimdi yatacağım. Yarın akşam sana mesaj atıp iş hakkında bilgi veririm.*

Jules: *Sorun değil. Kendine iyi bak. Buruna kokain çekme.*

Bol bol su iç.

Hala patlayan grup sohbetini kontrol etmek için çok, çok cazip gelse de, banner indiğinde ve filmlerden ve tamponlardan bahsettiğinde onun cep telefonunu bir kenara attım. Sohbet panik içinde değil. Banner SOS veya polisi arayın gibi bir şey söyleseydi, kontrol edebilirdim, ama öyle olmadığı için...

Çoraplarımı çıkarıp kot pantolonumun düğmesini açarak koltuktan kalkıp Jess'in uzanmış bedenine eğildim. Onun sıkı parmaklarının arasından kemerimi çekip çıkardım ve belki de asla çıkmayacak diş izleri boyunca başparmağımı gezdirdim.

Ona zarar verdiğim için pisiğin tekiyim. Ama enfeksiyondan ölmesine izin vermek, benim için bile affedilemez bir şey olurdu.

Hala sertleşmiş penisimle – aptal sikim – banyoya giriyorum, ama kapıyı açık bırakıyorum. Kör ve sağır olup onu yalnız bırakmayacağım, bu yüzden kapıyı açık bırakıp muslukları açıyorum. Giysilerimi çıkarıp düzgünce katlayarak, ılık suya girip vücudumdan bir başka boktan günü temizlemek için hızlıca çalışıyorum.

Duş almam lazım. Kötü seçimlerin ve kötü insanların kokusunu derimden atmam lazım, sonra da onun kadar sert bir şekilde uykuya dalacağım.

Ve umarım gece yarısı sikimi elimde tutarak uyanmam.

Ya da

daha

kötüsü.

Onun

içinde.

Vücuduma sabun sürerken, ılık su sabunu akıtıp giderken köpüklerin giderden akıp gitmesini izliyorum.

Yirmi dört saat önce bu kadını tanıımıyordum. Bu gece benim yatağında olacağını bilmiyordum, ama sikimi yatıştıramıyorum. Elimi kalçama kaydırdığımda, sikim seğiriyor, çünkü hafızamın oldukça iyi olduğunu, uyumlu bir sütyen ve

pembe renkli sütyen ve külot takımının aklımda olduğu, birkaç adım ötemde güzel bir kızın olduğu ve sabunun olduğu düşüncesiyle sikim seğirmeye başladı.

İki dakika sonra yatağa gidebilirim ve onun rızası dışında onu sikebileceğim endişesi olmadan.

Belki.

Ağrıyan sikimi okşarken, sütyen ve külot düşünerek kendimi azarlıyorum – *neyim ben, on iki yaşında mı?* – ama çocukça olsun ya da olmasın, sikim zonkluyor ve arzuyla sızıyor. Sikimi kavrayıp sıkarken, zevk kanımda dolaşırken, sıcak su boynumdan akıp burnumun ucundan damlarken, gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

Onu uyandırabilecek herhangi bir ses çıkarmamak için dudaklarımı ısırarak, elimi ucuna kaydırıyorum, sonra küçük parmağım taşaklarımı okşayana kadar aşağıya doğru kaydırıyorum.

Gözlerim açık, gözlerim kapıda, inleyerek, elimi tekrar uca kaydırıyorum, sonra babamın benden silmeye çalıştığı hayal gücümle, Jess'in banyoma girdiğini hayal ediyorum. Şaşkın gözleri. Eşleşen lanet sütyen ve külotu. Onu duvara çarparak yaraladığım dikişleri düşünmüyorum. Yürürken topallamasını düşünmüyorum; zaten önemi yok. Onu kaldıracacağım. Ağırlığını taşıyacağım. Hareketlerini kontrol edeceğim.

Siktir, dün bir yabancıydı.

Bugün ise, bıçaklı kavgaya karışıp kimseye söylemeyen inatçı bir pislik. Benim hakkımda bilgi dolu dosyaları olan bir avukat. Beni alt etmek için bekliyor. Büyük ağabeyi şefe koşup beni tutuklatmak için. Hayes'i ele geçirme çabalarında beni düşürmek için.

Ve yine de... o anal tıpası aklıma geliyor, sadece benim için genişleyen kış deliği düşüncesi.

Benim *tarafımdan*.

Duvara yaslanarak kapıyı izliyor ve yumruklu elimi sikim boyunca kaydırıyorum. Eğer yaralanmamış olsaydı, bu kadar masum olmasaydı, ona bana gelmesi için yalvarırdım.

Onun amına girerdim.

Onu genişçe açıp içini doldurmak.

Bir kadına ilk dokunduğumdan daha hızlı bir şekilde, boşalmam yüzeye çıkıyor ve fişkıarak beni, boktan fayanslara çarpan inlememi bastırmaya zorluyor.

duvarın boktan fayanslarına çarparak inlememi bastırmaya zorluyor. Süt beyazı sıvının duvardan aşağı akıp yere çarpına kadar izliyorum, duş başlığı onu giderden aşağıya yönlendiriyor.

Muslukları kapattığımda, başladığımda olduğu kadar rahatlamamıştım. Raydan eski bir havlu alıp kısa saçlarımı kuruladım.

Onun masumiyeti, *çekiciliği* beni sinirlendiriyor.

Neden neden ol kolay kolay Neden yap kolay zor yapmak olmak bu

saygın

Başka biri olsaydı, onu çoktan becerip yoluna gönderirdim.

Başka biri olsaydı, dün gece benim sokağımdan kaçtıktan sonra ona bir daha bakmazdım bile.

Ama hayır. Bana masum gözlerle bakmak zorundaydı. Beni kahraman rolüne zorladı ve bunun bedeli olarak, şimdi duşta tek başıma mastürbasyon yapıyorum.

İyi adamlar hakkında ne derler bilirsin...

Onun istemeden yaptığı erkeklikten mahrum bırakma eylemi beni öfkeliendirdiği için biraz daha agresif bir tavır takınıyorum ve havluyu omzuma atmış, başka hiçbir şey giymeden banyodan çıkıyorum.

Bir pislik olmak istiyorum.

Uyanıp, hala sertleşmiş penisimle onun üzerinde durduğumu görmesini istiyorum. Beni istemesini istiyorum, sonra ona hayır diyeceğim. Ya da daha iyisi, evet diyeceğim, onu sikeceğim, derimin altındaki o durmak bilmeyen sikme ihtiyacını gidereceğim, sonra da onu yoluna göndereceğim.

Ama tabii ki bunların hiçbirisi olmaz, çünkü o uyanmaz.

Yatağımın ucunda, doğduğum günkü gibi çıplak dururken, uyurken dolgun dudaklarının birbirine çarpışmasını izliyorum. Narin omuz kemikleri çıkıyor ve tonlu karnı, yerçekimi bir kez daha işini yaparken küçük bir göbekte öne doğru uzanıyor.

Eteği yukarı kayıyor ve kalçaları beni tahrik ediyor – uyanık olsaydı, kalçaları ellerimde olurdu. Kremi etini avuçlayarak onu kaldırır ve sikimin üzerine oturttururdum.

Ama uyanık değil. Uyuyor. Yaralı. Savunmasız.

Ve bandajları çoktan kanla lekelenmiş ve beni yaşlandırıyor.

Onun yaşamasını önemsiyorum.

Ben lanet olası bir enayiyim.

Banyoya geri dönüp havluyu köşeleri hizalanacak şekilde asıyorum, oturma odama geri dönüp ipeksi bir boxer şort giyiyorum, yoksa uyanıp çıldırır.

Yatağın etrafında dolaşırken, benim için dört fit kısa olan küçük kanepeye bakıyorum, sonra örtüyü geri çekiyorum.

Siktir et onu.

Aslanın ininde aptal bir kuzu gibi uyumak istiyorsa, o zaman her şeyi riske atabilir. Onu kaldırırken, dikişlerine zarar vermemeye dikkat ediyorum – çünkü ben bir aptalım – vücudunu çevirip ona tek yastığımı veriyorum.

Yanına uzanıp, kenara değene kadar onu yatakta kaydurdım, sonra aynı şeyi kendi tarafımda da yaptım.

Küçük bir yatak olmasına rağmen, dik duran penisimle onun kremse teni arasında 30 santimlik bir boşluk bırakmayı başardım.

Siktir git uyu, Bishop. Dokunma.

Üzerine eğilerek ılık düğmesini kapatıyorum ve göğsümde tüylerimi diken diken eden saçlarına odaklanmamaya çalışıyorum.

Uyu. Yarın onu saraya geri götür. Sultan onu arayacaktır.

JESS

ÇİFT STANDART

Terliyorum. Titriyorum. Sürtünüyorum.

Bu sırayla.

Vücudumun altında teri hissediyorum. Saçımdaki nemi. Cildime yapışıp uykumda beni yarı boğduğunu hissediyorum.

Gözlerimi açmadan, dışarısının aydınlık olduğunu biliyorum. Kırmızı, göz kapaklarımdan içeri sızıyor ve beynimi yakıyor.

Club 188'de geçirdiğim bir gecenin ertesi sabahı gibi hissediyorum. Kızlar beni dışarı sürükleyip boğazıma tekila döktüler sanki. Belki de göle koşup çıplak yüzdük, sonra ıslak kıçlarımızla şehri geçip kendimizi yatağa attık.

Yukarıdakilerin hepsi daha önce de yaşandı.

Yukarıdakilerin hiçbirisi, sadece aptal gençlere veya yirmi bir yaşındaki gençlere özgü davranışlar değildir.

Yukarıdakilerin hepsi, geçen ay bir aile düğününden sonra yaşandı.

Bu kasabanın Alex'ten sonra ikinci adamı olan Oscar "Oz" Franks, sevgilisi Lindsy ile evlendi.

Alex, onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim, on altı yaşındaki biriyle sözlü kavgaya tutuştu, karısı Juliette'in hamile olduğunu duyurdu, sonra da resepsiyon salonunun köşesindeki saksıdaki ficus bitkisine her şeyi kusmaya başladı.

Bundan bir saat sonra, kız kardeşim (kan bağı olan, üvey değil) bu yıl ilk kez erkek arkadaşını terk etti ve bizi göle gitmeye davet etti.

Ne zevk!

Ertesi gün benzer bir terlemeye uyandım. Ficus gibi kusma seansını müjdeleyen titremeye. Hatta garip bir gıcırta sesiyle.

Sanırım akşamdan kalma halim beni azdırıyor.

Ama o zamankinden farklı olarak, bugün kalçalarımın hareketi, kanımdaki nabız, bacaklarımın arasındaki nabız, her öne doğru kayışımında geçici bir rahatlama buluyor.

Yüzümde bir gülümseme ve sıkıca kapalı gözlerle, rüya dünyamda kalıyorum ve kendimi tatmin ediyorum, çünkü *neden olmasın ki?*

Aylardır seks yapmadım.

Meşgulüm, artık nadiren dışarı çıkıyorum – çıplak yüzme ve Inferno kulübü denemeleri hariç. Ne zamandır randevuya çıkmadığımı bile bilmiyorum. Oz'un düğününde birkaç bekar kişiden biriydim.

Kardeşim Kari ile çıkıyor.

Kız kardeşim ise kimsenin sevmediği o pislikle çıkıyor.

Herkesin randevusu vardı, sonra ben vardım, Lindsy'nin buketi atmasını bekliyordum, böylece onu yakalayabilir ve ön sırada olduğumun bir kaza olduğunu iddia edebilirdim.

Ben bir feministim. Yirmi birinci yüzyılın yetenekli bir kadınıyım. Bir randevuya ihtiyacım yok, buketi yakalamama gerek yok ve kesinlikle bir erkek arkadaşına ihtiyacım yok.

Ama uykumda biraz sürtünme hareketi fena olmazdı.

"Mmm." Aptal gibi gülümseyerek, ellerimi rüyamın yarattığı vücutta gezdiriyorum. Ne kadar kaslı. Pürüzsüz ve çekici.

Aferin Jess. Onu geliştirebilir. Bana lanet olası bir Adonis ver.

Kaburgalarımı çekiştirdiğimde nefesim patlar, ama sonra klitorisim bir şeye sürtünür ve bu, kanımda bu dünyadan olmayan bir zevk dalgası yaratır ve aniden kaburgalarımındaki ağrı unutulur.

Neden sadece akşamdan kalma olduğumda güzel rüyalar görmeliyim?

Neden seks rüyası için karaciğeri feda etmek zorundayım?

"Kızım, bir kez daha bacağıma amını sürtersen, seni sikmekten kendimi alamayacağım."

"Mmm." Adonis'imın sesi karanlık ve lezzetli.

Yüzeye yaklaşırken, kan hem kaburgalarımın hem de klitorisimde gürültüyle akıyor. Mükemmelliğe ulaştırdığım vücuda kayarken, bilincime sadece beş dakika daha beni rahat bırakması için yalvarıyorum.

Beş dakika yeter.

Altımdaki kaslı göğsü kavrayarak, bulacağımı bildiğim tuzluluğu dilimle deneme amaçlı kaydırıyorum.

Ben terliyorsa, Adonis'im de terliyor. "Mmm."

"Blondie!" Ağır bir el kıcıma vurur ve kanımda zevk dalgaları yayılır. Sert el beni yavaşlatmaz. Tam tersine; kaslı bacağına daha sert sürtünür ve rüyam kaybolmadan önce zevkin her saniyesini içime çekerim. "Oh, lanet olsun." Homurdanarak, Adonis'im ikinci kez tokat atar ve vücudumda inleyen, neredeyse orgazm olacak bir his uyandırır.

En tuhaf his, göz kapağımdaki baskı beni kaşlarımı çatmaya zorluyor. *Rüyalar kaş çatmak için değildir.* Nasırlı ve pürüzlü bir başparmak, bir anlığına göz küremi sıkıştırır, sonra yukarı kaydırır ve gözümü zorla açar.

"Bacağıma dokunma!" Parlak siyah gözler bana dik dik baktığında kalbim göğsümde çarpmaya başlar. "Hoşuma gitmediğini söylemiyorum, ama yemin ederim, bir kez daha bacağıma amını sürtersen, yaptıklarından sorumlu tutulamam."

"Aman Tanrım." Yukarı doğru iterek, örtüyü kaldırıp tanıdık olmayan odaya bakıyorum. Aşağıya baktığımda, ellerimin onun dövmeli göğsünde yayılmış olduğunu görüyorum. Vücudum onun vücudunun üzerinde.

Bacaklarım onun bacaklarıyla dolanmış. *Neredeyse* orgazm olmak üzereyken iğrençlikten içim titriyor. "Aman Tanrım!" Geri çekilerek, örtüyü yataktan çekip, neredeyse çıplak vücuduma sararken, yatak ile duvar arasındaki boşluğa düşüyorum.

Kaburgalarımındaki yırtık yüzünden çığlık attım. Zaten burkulmuş olan bileğimi tekrar burktuğum için. Terli saçlarımın beni resmen boğduğu için.

"Bana ne yaptın?"

"Ben mi?" Oturur ve bana öfkeli bir bakışla bakar. Gömleksiz, rahatsız edici derecede yüksek siyah boxer şortuyla, zavallı kalbimi utanç ve ihtiyaçla inlemeye zorlar. "Hiçbir şey yapmadım! Sen benim iznim olmadan benimle yatmaya çalışıyordun. O çiftte standardı tekrar tartışalım mı?"

"Hayır! Neden benim yatağımdaydın?" "Bu senin yatağın değil. Benim yatağım!"

"Neden senin yatağındayım?" Ayağa kalkıp, aptal ayak bileğimi üçüncü kez döndürdükten sonra, battaniyeleri vücuduma sarıp, çılgınca odanın içinde giysilerimi aramak için gözlerimi dört bir yana çevirdim. "Neden çıplağım?" Emin olmak için battaniyeleri bir santim açıp içeriye baktım. Onları tekrar yerine çekip, boğazımdan bir hıçkırık çıktı; utanç, şok, acı ve korku içindeydim. "Neden senin yatağındayım?"

Daire mi? Neden çıplakım?" Karnımı sıkıca saran pürüzlü battaniye cildime acı verici bir şekilde yapışıyor. Kaburgalarımın sıcaklık yayıldığında battaniyeyi tekrar açıyorum, önümdeki manzara karşısında ellerim titriyor. "Neden kanıyorum?" Gözlerine bakıyorum. "Bana zarar vermeni istemiyorum. En çok aileme zarar verecek."

İç çekerek şortunu düzeltir ve yatağın üzerinden geçer. Tek bir boxer dışında tamamen çıplak olan adam, uzanır ve sıkıca tuttuğum battaniyeyi parmaklarımın arasından çeker. "Lanet olsun, sarışın." Birbirimizi tanımadığımızı düşünürsek, bir erkeğin yapabileceğinden daha samimi bir şekilde kaburgalarımı kavrayarak, bir çiftin birbirini mutluluk verici bir orgazma ulaştırmadan önce yaptığı gibi beni yatağa çeker.

Ama ben öyle bir şey yaşamadım.

Bunun yerine, beni yanına yatırır ve yan çevirir.

Nazikçe, çok yavaşça, gergin yanımdan bandajı çeker. Sanki hassas bir bombayı etkisiz hale getirir gibi, kırmızı lekeli bandajı çeker ve onaylamadığını belirten bir ses çıkarır. "Dikişlerini çekmişsin, Jess. Zaten iltihaplanmış. Daha dikkatli davranmayarak Azrail'i kışkırtıyorsun."

"Dikişlerim mi?" O lanet olası spor salonunda bize yaptırmaya çalıştıkları gibi yan crunch yaparken, boynumu uzatıp bakarken karnımın derisinin kıvrılması beni hiç utandırmıyor. "Dikişler mi? Bana dikiş mi attın?"

Başını sallayarak, burnu neredeyse onlara değecek kadar yakından inceliyor. "Bana izin verdin. Bir sürü kez sordum. Seni uyandırdım. Hastaneye gitmeyi teklif ettim, ama sen dedin ki..."

"Hastaneye gitmek istemiyorum." Düz bir şekilde yatarken, yorgunluktan bir homurtu çıkardım. "Hastaneye gitmek istemiyorum dedim. Çünkü kardeşim yaralandığımı ihbar eder."

"Seni ispiyonlamak mı?" Koyu renkli gözleri benimkileri inceliyor.

"*Ispiyonlamak* ne demek?" "Şey gibi... ispiyonlamak?" Omuz silkiyorum. "Ailemin endişelenmesini istemiyorum."

"Tamam, peki, istediğin gibi seni hastaneye götürmedim. Yaralarını kendim diktim ve iyi bir iş çıkardım. Sorun olmamalı, ama sen kendini sürekli yaralayıp duruyorsun."

"Onları mahvettim mi?"

Çıplak kaburgalarımı incelemeye devam ediyor, ama kocaman eli kalçama konduğunda ve parmakları

neredeyse çıplak olan kıcıma uzanınca boğazım inanılmaz derecede kurur.

Bu adam, *tanımadığım* bu adam – aylardır raporlarını okuduğum ve rüyalarımda gördüğüm adam – şimdi elini kıcıma koymuş, çıplak vücudum onun yatağında ve kaburgalarım burnuna yarım santim uzaklıkta.

Dudaklarına bir santim uzaklıkta.

İç çekmek istemem çok saçma.

Aman Tanrım, onun bacağına sürtünüyordu. Unutmuşum.

"Ben eve gidiyorum..."

"Kıpırdama," diye mırıldanır. Yatağın yanındaki büyük plastik çantayı alır, onu uyluklarımın yanındaki yatağa getirir ve kapağını açar. "Onları yırtmamışsın. Sadece biraz çekmişsin. Onları temizleyip yeniden saracağım." Gözleri garip bir yoğunlukla benimkilere bakar. "Biraz antibiyotik merhem süreceğim, ama daha dikkatli olmalısın. Senin için endişeleniyorum." Ciddi bir şekilde başını sallar. "Seni tanımıyorum bile. Hayatımda böyle bir zayıflığa yer yok. Seninle yirmi dört saat önce tanıştım ve tehlikeli erkeklerle tehlikeli durumlara düşme eğilimindesin..."

"Lance..."

"Ben de kendimden bahsediyorum! Şu anda benim merhametime kalmışsın, ellerimin altında, yatağımın. Sikim titriyor çünkü sen azgınsın ve bacağım, yakından bakmak isteyeceğim bir şeyle parıldıyor. Seni daha önce sikmediğim için şanslısın. Fırsatım yoktu sanki."

"Sen öylece sikemezsin..."

"Bahse girer misin?" Gözleri benimkilere dikildi. "Zaten becerebilirdim; senin izninle – kabul et, beş dakika önce bunu istiyordun – ya da iznin olmadan. Senden daha iriyim, bolca kablo bağı ve koli bandım var, ve komşularım kadınların çığlık atmasını umursamıyor. Dün gece bir yabancıya çok güventin. Tehlikeli bir yabancıya." Kalın kaşları meydan okurcasına kıvrılır. "Uzun yaşamayı mı bekliyorsun? Çünkü eğer öyle değilse, önce seni sikmek isterim. Eminim iyi hissedeceksin."

Şaşkın, utanmış, hala azgın bir halde, o şeffaf jel şişesini çıkarıp sıkarken, ben yüzümü çevirip kızaran yüzümü saklıyorum.

ellerine. O, neredeyse prezervatifi andıran küçük paketi yırtarken, ben de alkol dezenfektanının iğrenç kokusuna burnumu buruşturuyorum. Küçük ıslak mendili çıkararak, onu cildimde gezdiriyor ve ben sıçırıyorum – hem soğuktan, hem de çoğunlukla midemi yakıp kavuran acıdan dolayı.

"Üzgünüm," diye homurdanır. Sıcak nefesi, mendilin bıraktığı soğuklukla tezat oluşturur ve cildimin altında karıncalanma hissi yaratır. "Dikişlerin iyi durumda. Biraz çekmişsin ama yırtılma yok. Dün gecedan kalan pembe renk azalmış gibi görünüyor, bu yüzden enfeksiyonu temizlemek için yeterince peroksit döktüm sanırım." Tehlikeli gözleri benimkilere bakar. "Acıya değdi. Rica ederim." İşine geri dönerek, çantasından bir tüp çıkarır ve biraz ağırlı ve biraz uyuşmuş yarama şeffaf jeli sürer. "Dün gece baygındın; talimatlarımı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapatıp, hassas tenimin üzerinde kayan onun sert ellerinin tadını çıkarıyorum. Bu bana sevişen bir çifti hatırlatıyor, ki bu çok saçma, çünkü Kane Bishop gibi erkekler sevişmezler.

"Onları kuru tutmamı söyledin. Duş alıp garip bir şekilde eğilmemi. Yoksa çözüleceklerini söyledin."

"Evet." Çantasına geri dönüp bir bandaj çıkarır. Mat kahverengi ambalajın plastiğini soyarken, alt dudağını ısırır ve kaburgalarını dikkatle inceler. "Peroksidimi al. Antibiyotik jeli de. Peroksit gerekmez ama şüphnen varsa, dök ve hayatını kurtar. Jel ise..." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ben doktor değilim. Ama belki günde iki kez sür? Yeni bandajlar al. Jeli sürdüğünde yarayı her seferinde yeniden sar. Birkaç gün içinde iyileşirsin."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Bıçak yaraları mı?" Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "İki gece önce gördüğün o şey, ömürde bir kez başına gelen şey mi? Benim için haftada beş gece oluyor. Bazen kazanıyorum. Bazen kazanamıyorum. Her kesildiğimde, onu örtmek için mürekkep ekliyorum." Gözlerim dövmelele kaplı göğsüne kayıyor. Çok fazla mürekkep var. "Bazen o kadar kötü oluyor ki, lanet peroksidi içmek istiyorum." Bandajı kaburgalarıma hassas bir şekilde bastırıyor. O kadar dikkatli ki, neredeyse hissetmiyorum.

Oturup bir şekilde tüm ergenlik dönemindeki güvensizliklerimi bir kenara bırakarak, ilkokulda yaptığımız gibi bacaklarımı katlıyorum ve karnımdaki yağların yeni olmayan, süslü olmayan külotumun bel kısmından sarkmasına izin veriyorum. Gözlerimi kısıarak, vücudunun her yerine dağılmış dövme çizgilerini inceliyorum. "Çok fazla dövme var." Gözlerim geniş göğsüyle koyu renkli gözleri arasında gidip geliyor. "Çok mu incindin?"

Omuzlarını silkiyor. "Bu benim işim. Bütün gün rahat bir ofiste oturup çalışmıyorum.

Birisi çöpçü olmak zorunda.

"Çöpçü mü?" Gözlerimi kısıyorum. "Senin işin ne?"

Şakacı bir şekilde, yatağına neredeyse çarpan kanepeye doğru başını salladı. "Sanırım işimi biliyorsun. Sanırım benim hakkımda çok şey biliyorsun."

Onun bakışını takip ettim ve manila klasörlerinin yığınınına takıldım. Dudaklarımı büzdüm, çünkü zıplayıp çıldırmanın bir anlamı yoktu, bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "İşlerimi mi inceliyordun? Bunlar gizli bilgiler, Bishop. Bunları okuduğun için başın büyük belaya girebilir."

"Çok fazla sorun," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bu benimle ilgili. Tanıdığım erkeklerle ilgili. Sadece diğerleri için gizli. Neden benimle ilgili raporları eve götürüyorsun, Jess? Islak rüyalarını böyle mi görüyorsun? Bildiğimden daha fazla seninle yattım mı?"

Kaba davranmaya çalışıyor. Beni kızdırmaya çalışıyor. Ama kalbim hala hızla atıyor. Gözleri, sadece minik bir dantel parçasıyla örtülü olan vücudumun en alt kısmına kayıyor ve dili alt dudağını nemlendirmek için dışarı çıkıyor.

Tanrım. Avukatlık yapma yeteneğimi benden alın, çünkü suçlu olduğumu bildiğim bir adamla yatmak istiyorum. Jules'un göz kulak olmam için bana görevlendirdiği adamla.

"Jess?" Gözlerimin ona dönmesini bekliyor. "Benimle sevişmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır! Flört etmek için vaktim yok."

O alaycı bir şekilde gülümser. "Flört etmekten bahsetmedim ki. Siktir et onu. Bir erkek bir kadınla flört ederse, ona değer verdiği anlamına gelir. Zırhında bir çatlak olduğu anlamına gelir. Benim zırhımda çatlaklara yer yok." Aşağı dudağını çekici dilini gezdirir ve beni neredeyse ağlayacak hale getirir. "Ama sikişmek tamamen başka bir şey. Ben sürekli kadınlarla sikişirim. Orada bir bağ yoktur, dolayısıyla zayıflık da yoktur. Sikişmek ister misin, Jess?"

Evet.

"Hayır!" K lotum duman olup onun boxer  ortu kahvaltı haline gelmeden önce, onun bak   larından kaçmak için arkasını dönüyorum. "Artık iyiyim. Bana baktı ın için teşekkürler." Antibiyotik merhemi elinden kaparak, bacaklarımı yatağının kenarına atıyorum. "Ben gidiyorum."

"Bekle."  ne doğru eğilerek, pazımı tuttu ve hareketlerimi durdurdu. Geçen gece Lance'in arkasında olduğu gibi arkama geçerek, ipeksi boxer  ortu - ve içindeki her şey - ci erlerimdeki oksijen tıkanana kadar sırtımda kaydı. G r nd   nden daha nazik olan nasırl  elleri boynuma uzandı ve uzun saçlarımı geriye doğru taradı.  ne doğru e ildi, gözümün ucuyla burnunu görebiliyordum. Ka larını  attı ını görüyorum. "Boynunu da kesti mi?" Daha yakından incelemek için yaklaşır, tenime nefesini üfler ve tüylerimi diken diken eder. "Tanrım, sen kendine karşı bir tehditsin Jess. Boynunu kesti ama sen hiçbir şey söylemedin."

Aynada gördüğüm çizik umurumda değil. *D n m ?*

 nceki gün m ? " nemli değil. Sadece bir  izik."

"Kanayacak kadar büyük. Seni i aretledi ve bu beni çok kızdırıyor. Hayatın *bu kadar* yakın bir zamanda sona erebilirdi Jess, ama sen bunu anlamıyor gibisin." Sert elini kolumda gezdirirken, diğer elini boynuma doladı. Hassas cildimde nasırl  dokunu unun sürtünmesi kanımı kaynatıyor.

O da bunu hissediyor gibi, içimdeki savaşan i   d leri biliyormu  gibi, sertle mi  penisi utanmadan sırtıma bastırıyor. "Beni çoktan yaladın." Derin nefesi omzumu ıslatıyor. "Ben hayatı intikamla geçen bir adamım. Göze göz. Bizim durumumuzda, bu yalı a yalı a demek olur."

Ben bir cevap veremeden, kendimi koruyup ka amadan, Lance'in boynumda bıraktığı izi diliyle ok adı.

Gözlerim kapanır ve ayak parmaklarım yere kıvrılır. "Tanrım..."

"Mmm." Saçlarımı geri çekip boynumu e erek, sıcak dilini cildim boyunca omzuma kadar kaydır ı ve saçlarımı elinde sıkıca tutarak bo azımın çukuruna doğru ilerledi.

Beynim yanmış. Devrelerim bozulmuş.

Vajinam dokunulmaya ihtiyaç duyuyor.

Bu adamı tanımıyorum. Sadece raporlarımda yazanları biliyorum – *bir suçlu hakkındaki raporlarımda yazanları*. Yanımda dikişler var, o dikişleri o attı ve ben neredeyse çıplığım.

Hayatım mahvoldu.

"Yemin ederim, hadi sevişelim, sarışın. Dikişlerine zarar vermeyeceğim, söz veriyorum." Dişleriyle nazikçe derimi çekiştirildiğinde inliyorum. Geniş elini kaydırıp göğsümü avuçluyor. Ağır. Dolgun. Hassas. "*Sen istiyorsun. Ben istiyorum.*" Cesurca elini kalçamın üzerinden, uyluğumun üzerinden kaydırıyor ve beynim ne olduğunu anlamadan klitorisime dokunuyor.

"Ah!"

Usta parmaklarıyla kumaşın altına kaydırıyor ve ıslak yarık boyunca gezdiriyor.

"Siktir." Kulak mememi ısıırıyor. "Beni çok istiyorsun." "Hayır."

"Evet." Benim itiraz etmemi beklemeden iki parmağını içeri sokar. "Evet. Sen de beni neredeyse benim seni istediğim kadar istiyorsun. Siktir, Jess. Şimdiden boşalabilirim."

"Hayır."

"Evet." Dilini boynumda gezdirir. İki kalın parmağını içime sokarak beni gerilmeye zorlar ve küçük parmağı kıcıma kayarken derimden sıçramamaya çalışırım.

Tanrım.

Teşekkürler.

Bittim.

"Üç dakika içinde çılgın atacaksın." Dudaklarımız birbirine yaklaşıp kadar yüzümü kendine doğru çekiyor. Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirirken, tadı duyularımı ele geçirirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kokusu. Onun ezici varlığı. "Sonra ikimiz de işimize dönebiliriz. Belki sabah ortasında biraz kestirebiliriz."

"Uyku." Boğazım kurudu. Nefes alamıyorum. "İş."

İş!

Gözlerimi açıp, karnımı saran dövmeli koluna bakıyorum. Külotumu gerip beni gitar gibi çalan büyük el. "Hayır!" Öne doğru sıçrayarak, elini

elini çekip duvara çarptım. "Aman Tanrım. Hayır! Bana dokunma!"

Kaşlarını çatıp sonra sırtarak, iki parmağını silah gibi kaldırır, gökyüzüne doğrultur ve dilini parmaklarının ucuna kaydırır. "Geri gel de bitirmeme izin ver. İstedğini biliyorsun."

"Hayır! Sevmiyorum. Tanrım, Kane. Seni tanımıyorum. Sen lanet bir suçlusun. Şef sizi bu kasabadan *kovmaya* çalışıyor. Benim işim sizi izlemek, aleyhinize dava açmak, sizinle yatmak değil. Senin sorunun ne?"

"*Neyim var mı?*" Kaslı vücuduna bakar. Hâlâ dik duran sikine. İpek kumaşı ıslatan ıslak lekeye. "Hâlâ boşalmadım. Neyim var, o. Sen uykumda beni sismeye çalışıyorsun, sevimli küçük külotlarla ortalıkta dolaşıyorsun. Seni tatmama izin veriyorsun. Sana dokunmama izin veriyorsun. Sonra beni ortada bırakıyorsun."

"Sana dokunmana izin vermedim! Benim iznim olmadan yaptın."

"Sen de benim iznim olmadan göğsümü yaladın ve bacağımı sikdin. Ben de bizim yaptığımız şeyin bu olduğunu sandım. Senin rıza dışı şeylerden hoşlandığını düşündüm."

"Sen bir pisliksin!"

Omuz silkiyor ve çantama bakıyor. "Bu arada... Ben de senin kıcını sismek istiyorum. Eğer hoşuna giderse, önce onu deneyebiliriz. Hoşuna gideceğini hissediyorum. Kıcının bana çekici gelmediğini söyleyemem. Ama onu başkasına verdiğine inanmıyorum. Benim küçük parmağımdan bile daha dardı."

"Aman Tanrım!"

"Kıcını sikerken bana Tanrı diyebilirsin. Umurumda değil." "Dur!"

Utanç içinde, arzuyla titreyerek, kendime kızgın

O gelmeden önce onu durdurmak için duvara yaslanıp yatağının kenarına doğru kayıyorum. Ben odayı ararken o bir aslanın avını izlediği gibi beni izliyor. "Giysilerim nerede? Sana beni soymanı söylemedim!"

Yatağın kenarına eğilerek, iki yüz dolarlık eteğimi aldı ve buruşuk kumaşı göğsüme fırlattı. "İster inan ister inanma, aslında sana yardım etmeye çalışıyordum. Burada kurbanın sen olduğunu düşünüyorsun, ama dün gece kafanı betona çarpmaktan kurtardım. Seni eve getirdim. Yardım etmek için *izin istedim*."

Sen. Seni bir taksiye bindirip hastaneye götürmesini söyleyebilirdim. Ailen seni parçalanmış halde bulsun diye. Ama hayır, seni diktim. Yatağımın kenarında uyudum ve sana dokunmadım. Altı yüz elin çıkıp seni okşamaya başlayan sendin. İlk yalayan sendin. Sonunda sana dokunduğumda hayır demeyen sendin.

Olması gerekenden daha fazla sarsılmış bir halde eteğimi giyip, hassas ayak bileğime bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Hayır dedim."

O alaycı bir şekilde güldü. "*Hayır, Kane.*" Nefes nefese, kadınsı bir ses tonuyla beni taklit etti. "*Hayır, Kane. Ooooh, Kane. Bana dokun, ama beni zor elde edileni oynat.*" Kafasını salladı. "Bu hayır demek değil. Bu, *masummuş gibi davranmama izin ver, ama tüm fahişelerini siktiğin gibi beni de sik. Her zaman öyle sikilmek istedim, ama sormaya çok utangacım ve şirketimdeki erkek arkadaşımın sikinin iki saniyeden fazla ayakta kalamadığı görünüyor.*"

"Sen bir domuzsun!" Topuklu ayakkabılarımı giyip kanla ıslanmış gömleğimi kapıyorum. Ellerim, Lance üzerimdeyken hissettiğim korku, bıçağı boynuma değdiğinde kanımda dolaşan panik ve anılarla titriyor. "Sikiştiğim erkekler nasıl yapılacağını biliyorlar. Ve önce izin almayı da biliyorlar. İşleri olması ve tutuklanma korkusu olmadan karakola girebilmelerinin bir nedeni var."

"Sen öyle de" diye alaycı bir şekilde cevap verir. "Ben sikimi içine sokana kadar sikişin ne olduğunu bilemezsin. Hala bakire olduğunu anlayacaksın, sarışın. Onların fısıkları sayılmaz. Sonra *'izin isteyen masa başı mastürbatörüne'* geri döndüğünde, biraz çılgınlaşmaya çalışacaksın. Masada sikişmeye çalışacaksın, çünkü senin gibi küçük kızlar için en vahşi şey budur. Ama beni düşüneceksin." Vahşi doğada bir boz ayı gibi duran adam, vücudunu açar ve beni *yukarı* bakmaya ve duruşundaki gücü yutmaya zorlar. "Beni düşüneceksin ve beş dakika önce namuslu gururun beni durdurmamış olmasını dileyeceksin." Önümde durup parmaklarını ağzına soktu, sonra onları bir patlama sesiyle çıkardı ve dudaklarını benim dudaklarıma çarptı, ta ki onun dilinde kendimi tadana kadar. Geri çekilip ekledi, "Hayır diyebilirsin, inkar edebilir ve beni istemiyormuş gibi davranabilirsin, ama artık ikimizin de dilinde senin amın var. Sözlerin yalan söylüyor, ama vücudun söyleyemez." Adım atarak

Küçük bir çekmece grubunun en üstünü açarak, özenle katlanmış gömlekleri ortaya çıkarır. Soldaki yığının en üstünden birini alır ve kumaşı yüzüne fırlatır. "Bluzun mahvolmuş. Bunu giy. Bir dahaki sefere takım elbiseli bir homo ile randevuya çıktığında, seni sikerken bunu giymesini iste."

Yemin ederim, pamuk gibi yumuşak kumaşı başımın üzerinden geçirirken kulaklarımdan buhar çıkıyor *olmalı*. "Gidiyorum."

"Eve gidip kendini parmaklayacaksın." Gözlerimiz karşılaşana kadar bekliyor. "Sorun değil. Sen gider gitmez ben de mastürbasyon yapacağım. Dün gece çantanda o anal oyuncağı bulduğumdan beri beni tahrik ediyorsun." "Anal..." Ağzım açık, kalbim çarpıyor, bakışlarım kayıyor.

beni kızdıran ve tahrik eden adam ile çantam arasında. "Ne?"

"Merak etme. Patronuna mesaj attım. İşle ilgili, oyuncakla değil. Bugün izinli sayılırsın. Evine git, kendini becer. Numaramı telefonuna kaydettim..." Hayvani bir sırıtışla gülümser. "Bana fotoğraf gönder. Amına parmaklarını soktuğun fotoğrafların için para *öderim*." Yaklaşır. Benden yarım adım önde durarak, küstahça eğilir ve boynuma dilini sokarak dikkatimi dağıtır. Son kalan onurum da iniltiyle uçup giderken, parmakları yan tarafıma doğru kayar ve dikleşmiş meme ucumu çimdikler. "Amını yalamama izin verirsen sana para *veririm*. Uzan, eteğini çıkar. Seni mutlu edeceğim, sonra da eve götüreceğim."

"Ben fahişe değilim! Tanrım. Para almayacağım ve sen parmağını kıvırıp bana yap dediğin için seninle yatmayacağım."

"Parmağımı kışına sokacağım. Hoşuna gider mi?"

Evet.

"Hayır!"

"*Oh, Kane.*" Nefes nefese fısıldayarak kulağıma iniyor. "*Oh, Kane. Beni içinden geldiği gibi sik. Bir hanımefendi olarak yetiştirildim, ama bir fahişe gibi sikilmek istiyorum.*" Titreyen elimi alır, aramıza zorla sokar ve ipek kaplı sikini sarar. Kalçalarımız çarpışana ve kolum vücutlarımız arasında sıkışana kadar beni öne doğru çeker. "Bu kadar konuşma, Jess. Şimdiye kadar çoktan sikmiş olabilirdim."

"Hayır. Lanet olsun!" Geriye atlayıp ayak parmağımı yatağın ayağına çarptım. "Tanrım. Dur." Ondan uzaklaşarak, çantamı kapıp

çantamı kapıp içinden araba anahtarlarımı arıyorum. Durup, neredeyse kusacak gibi olurken, başparmağımla işaret parmağım arasında bir anal tıpası çıkarıyorum. "Bu benim değil! Neden onu oraya koydun?"

Onu sanki bitliymiş gibi atarken gülerek, onun izlediği yolu takip eder, sonra gözlerini tekrar bana çevirir. "Onu oraya ben koymadım. Ama buldum. Beni çok tahrik etti, Jessica Ann."

"Dur!" Gözyaşlarına boğulmak üzereyken, odada bana ait olabilecek başka bir şey var mı diye son bir kez etrafa bakıyorum.

Yakında, çok da uzak olmayan bir gelecekte, bu dairede arama yapılacaktır. Polis adli tıp ekipleri her köşeyi, her deliği didik didik arayacaklar – bunu yaparken kartvizitlerimin ortalıkta durmamasını tercih ederim.

"Gidiyorum. Suçunu tam olarak itiraf etmedikçe bir daha işyerime gelme."

"Suçlu...?" İkimizin de suçlu olmadığını bildiğimiz masum adama dönüşerek, başını yana eğiyor. "Ne suçum var?"

"Organize suç! Sen Abel Hayes'in infazcısısın." Gözleri parladığında, fazla mı konuştum diye merak ediyorum. Acaba şimdi beni öldürecek mi? "İnsanlara zarar veriyorsun. Uyuşturucu ticareti yapıyorsun. Silah. Tanrı bilir başka neler. Bu ülkede yasak olan her şeyi ülkeye sokmaya yardım ediyorsun. Sen kötü bir insansın!" Kapıya doğru *fırtına* gibi koşuyorum – gerçi benim *fırtınam* daha çok gözleri fal taşı gibi açılmış, hafif bir esinti gibi – gürültüyle tencere ve tavaları kenara tekmeliyor ve kapıyı sonuna kadar açıyorum.

Çığlık atarak, diğer tarafta sarı bir gülümsemeye duman kıllı adamdan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Anında, Kane'in koruyucu kolu karnımı sarar ve beni döndürür. Kükreyen bir küfürle beni tekrar ayağa kaldırır ve ziyaretçimize doğru koşar. "Kapımdan uzak dur, Murphey!" Bir yük treni gibi kapıdan geçerek, yaşlı adamı duvara sıkıştırır ve ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırır. "Bir daha kapıma gelersen, lanet hayatını sonlandırırım. Evimde dolaşırsan, içeri girmeye çalışırsan, seni... sonlandırırım."

Murphey'in gözleri bana odaklanmış haldeyken, Kane'in tutuşu sıkışır. "Ona yaklaşırsan, onu buradan uzaklara kadar takip edersen, sokakta onunla konuşursan bile, en çok korkman gereken şey ölüm olmayacak." Onu ayak parmaklarının ucuna indiren Kane'in çıplak sırtı

ve omuz kasları tehlikeli bir şekilde gerilir ve adamı koridorun on fit ötesine fırlatır.

Adam ağır bir gürültüyle yere düşer ve bacakları acı verici bir şekilde makaslanır. Onun sandığımdan daha çevik bir şekilde ayağa kalkar ve tek kelime etmeden koridorun sonuna koşar ve merdivenlerden aşağı kayar.

"Tanrım... Kane." Titreyerek, üşüyerek, dişlerim takırdayarak ve yepyeni bir şokun başlangıcında, jöle gibi bacaklarımla öne doğru adım atar ve önümde devam eden boktan olayları anlamaya çalışırım. "O yanlış bir şey yapmadı." Koridorda, evsiz adamın kaçtığı yeri işaret ederim. "Beni korkuttu, ama hiçbir yasayı çiğnemedi."

"Onun benim kapımda olmasının hiçbir sebebi yok, sarışın. Hiçbir sebebi yok." Dönerek, az önce gördüğüm ayıya dönüşüyor ve ayak parmakları benimkine değene kadar durmuyor. Ben topuklu ayakkabı giymiş olsam da, o çıplak ayakla olsa da, göz teması kurmak için boynumu uzatmam gerekiyor. "Kurabiye almak istemiyorum ve seni satmak da istemiyorum. Bu yüzden, onun burada olmasının hiçbir nedeni yok. Onu sokakta görürsen, beni ara. Şaka yapmıyorum."

"Ama..." Kalbim çarpıyor, damarlarımdan kan hızla akıyor, başım dönüyor. "Sen... Ben..." *Bayılmayacağım. Kusmayacağım. Gardımı düşürmeyeceğim.* "Korkmam gereken kişi sensin! Diş hijyeni olmayan yaşlı bir adam değil."

"Hayır." Elini uzatıp yataktan kalkarken dağınık saçlarımı kulağımın arkasına itti, gözlerime bakmak için eğildi. "Ben iyi bir adam değilim, sarışın. İnsanlara zarar veririm. Yasadışı şeyler yaparım. Ama sana zarar vermeyeceğim." Elini indirip benim elimi tuttu. "Yine bayılacak mısın?"

"Hayır." *O kadar inatçıyım ki, bir daha öyle bir şey yapmam.*

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Şey..." Saatleri bile sayamıyorum. "Akşam yemeği... önceki gece. Seninle tanışmadan önce."

"Siktir git." Öğrenerek başını salladı. "Sanki kendine zarar vermek istiyormuşsun gibi. İçeri gel, kemirgenlerden uzak dur. Giyinmeme izin ver. Seni arabaya bindirip, sonra da senin arabana geri götüreceğim."

"Aman Tanrım! Arabam! Jules ofiste arabamı görecek."

"Sakin ol. Ona mesaj attım, hasta olduğunu ve izin aldığını söyledim."

"Doğru." Sanki beyninin yarısı eksikmiş gibi ona sert bir bakış attım.

"Ama benim arabam neden orada? Evde olmalı, ofiste değil."

"Şey..."

"Araba kullanamayacak kadar hasta olduğumu söyleyebilirim..." O,

küçümseyerek başını salladı. "Tamam."

"Hayır. Kimse buna inanmaz." Yavaş çalışan beynimle makul bahaneler üretmeye çalışıyorum. "Motorumda sorun olduğunu söyleyebilirim."

"Tamam."

"Hayır, çünkü o zaman neden Ang'i aramadığımı sorarlar."

"Ang kim?"

"Oh! Buldum. Scotch'un dairesinde uyuduğumu söyleyeceğim. Daire boş ve ofisten sadece bir blok uzaklıkta. Yürüyerek oraya gidip uyuduğumu söyleyeceğim."

"Scotch kim?"

"Sorun yok. Her şey yolunda; İskoç viskisini inanacaklar." Dairesine geri adım atarken, karanlık gözlerini gölgeleyen somurtkan bakışını görmezden geliyorum ve kapıyı kapatıp yanımdan geçerken, kot pantolonunu giymesini bekliyorum. Acele ve biraz da utanç bekliyorum.

Ama onun boxer şortu ayaklarımın yanına düşüyor ve sırtındaki dövmeyle ölüm meleği, hareket ederken dalgalanan kaslarıyla bana bakıyor.

Göz alabildiğince kaslar ve mürekkep. Hepsi bu.

Ben.

Görd

üğüm

.

Gör.

Azrail, işlediğimden emin olmadığım bir suçun cezasını vereceğini vaat ederek bana bakıyor. Ellerimi ovuşturup, kendimi kaybetmediğimi ve tamamen korkudan ödümün kopmadığını göstermeye çalışarak, omzunun üzerinden attığı kurnaz bakışını ve dudaklarında beliren kendini beğenmiş sırıtışını izliyorum. İki metre ötede durup, ben onun ereksiyonuna odaklanana kadar yan dönüyor.

Ve güçlü eli onu kavırıyor.

"Oh..." *Tanrım, beni bu ızdıraptan kurtar.*

Gözlerim onun elinden ayrılmayı reddettiğinde, dudaklarım açılıp dilim onları nemlendirmek için dışarı çıktığında, o da benim pişmanlık duyan bir namuslu olduğumu ima ettiğinde, on dakika önce durduğu aynı çekmecenin önünde durur, üçüncü çekmeceyi açar ve yeni bir kot pantolon çıkarır.

Penisi sallanıyor, kasları dalgalanıyor, ikinci çekmecedен yeni bir boxer çekip giymeye başlıyor. "Üzgünüm, sarışın. Sakıncası yok, değil mi? Boxerımı değiştirmem lazım. Benimki biraz... *nemliydi*. Uyanınca karşımda ateşli bir güzel kız vardı."

Seni kızdırmaya çalışıyor. Bir tepki bekliyor. Ona tepki verme!

Boxerının bel kısmını şakacı bir göz kırpma ile yerine oturtturarak, kot pantolonunu giymeye başlar, ama gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmaz.

Adi herif.

Adi herif.

Adi herif!

"Aç mısın?"

"Hayır. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Seni ofisin önündeki caddeye bırakacağım. Arabana kadar yürüyüp, kaldığın yerde kaldığını iddia edebilirsin. Düşük tansiyonun seni öldürmesin diye eve kadar seni takip edeceğim."

"Beni takip etmene gerek yok. Ben yapabilirim. Ben iyiyim."

Omuz silkerek, kot pantolonunun düğmesini ilikliyor ve kemerini almak için kanepeye doğru yürüyor. Kemerini ellerinde çırparken, vücudum utanç verici bir şekilde tepki veriyor. "Peki. Senin seçimin. Bir daha bu tarafa gelme. Bu ikinci karşılaşmamız ve her ikisinde de kendini öldürmene engel olmak zorunda kaldım."

Öfkelenerek, aptal gibi kollarımı sallıyorum. "Buraya ben gelmedim! Sen *getirdin* beni. Beni kaçırdın resmen!"

"Ve şimdi seni serbest bırakıyorum. Bir daha gelme. Infernos'a bir daha gitme. Benim dünyam seninkine benzemiyor. Sen benim bildiğim şeyleri bilmek için çok yumuşaksın."

"Geri döneceğim." Bir söz gibi, belki de bir uyarı gibi, ellerimi belime koyup onun gömleğini giymiyormuş gibi davranıyorum. *Kahretsin! Ben*

gömleğini giyiyor. Döndüğümde, takım elbise ceketimi yatak ile duvar arasındaki yerde buluyorum. "Geri döneceğim, çünkü bir dava açmam gerekiyor." Ceketimi beceriksizce giyiyorum. "Bu senin için bir uyarı, Bishop. *Kadın* patronum ve ben Abel Hayes'i alt edeceğiz. Eğer bu karışıklığa bulaşırsan... artık o çocuklarla oynamaman konusunda uyarıldın. Sen seksisin. Cidden, öylesin. Kadınlar için dans ederek para kazan. Bir servet kazanırsın, sonra bu berbat daireden taşınır ve benim yaşadığım semte taşınırsın."

Gömleğini omuzlarına atarak, ona yaklaşıp. "Geri dönme, Jess. Her zaman Infernos'ta değilim. Dışarıda... çalışıyor olabilirim. Milyonlarca Lance var ve seni korumak için her zaman orada olamayacağım."

"Lance." Öfkem bir anda yok oldu. Bu isim beni tekrar bir ara sokakta çaresiz bir aptal haline getirdi. "O... Ben..."

"Artık senin için sorun olmayacak. O gitti."

"Gitti mi?" Kane'in gömleğinin yakasından görünen dövmelemleri okumamaya çalışıyorum, ama çok cazip. Çok tabu. "*Acelen ne, herkesin öleceği gün gelecek.*" "Nereye gitti?"

"Öldü."

"O..." Kan beynimde uğulduyor. Gözlerim karardı, bacaklarım titremeye başladı ve Kane beni tutmak için öne atladı. Ben beceriksiz bir zayıf değilim. Genelde bir hanımefendi de değilim. Ama bu rollercoaster yolculuğuna ayak uyduramıyorum. "O öldü mü? Gerçekten öldü mü?"

O başını sallıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, çünkü bu suçunu kabul etmek anlamına gelir. Sadece başını sallıyor.

"Öyle mi... doğal nedenlerden mi öldü? Otobüs çarptı mı? Arılara alerjisi vardı ve katil arı sürüsüne mi yakalandı?"

Cidden, gözlerimin içine bakıp başını sallıyor. "Hayes mi yaptı?"

İkinci kez başını sallıyor.

"*Sen mi?* Sen mi yaptın?"

Kaşlarını kaldırarak kollarımı bırakır ve beni kendi ayaklarımın üzerinde durmaya zorlar. "Cevabını duymak istemediğin sorular sorma, sarışın. Eğer bu seni incitecekse, cevap vermek istemiyorum. Eğer geceleri daha iyi uyumanı sağlayacaksa, tabii ki; ben yaptım. Bu ay başkalarını da öldürdü. Sen sadece sayıdan birisiydin. Dünyayı bir canavardan kurtardım; üzgün değilim."

. Bu ay başkalarını da öldürdü. Sen sadece bir sayıydın. Dünyayı bir canavardan kurtardım; pişman değilim."

"Ama o aslında... o... o..." *Sanırım kusacağım.*

"Yaralanmadım."

"Kaburgalarında dikişler var ve boynunda bir kesik var. Lanet olası pahalı topuklu ayakkabıların çizilmiş ve o, gözlerine ölüm korkusu soktu. Pişman değilim."

Bu... bu *katilden* geriye doğru sendeleyerek, kusmak üzere olan midemi tutmak için ağzımı elimle kapatarak, dosyalarımın güvende olduğundan emin olmak için çantamı son bir kez kontrol ediyorum.

Dün gece *onun* yatağında uyudum.

Onun iğneleri derime batırmasına izin verdim.

Parmaklarını vücuduma soktu.

Ve o bir katil!

"Peşimden gelme." Topuklarımı döndürerek kapıdan fırladım.

Lütfen Tanrım, onun beni takip etmesine izin verme.

KANE

ONU TAKİP ET

Kamyonetimi, benim evimden milyarlarca kilometre uzaktaki tek katlı apartmanın bulunduğu caddede durduruyorum ve Jess'in arabanın kapısını açmak için uğraşmasını izliyorum. Ağlayarak, çantası ve dosyalarıyla beceriksizce uğraşırken, küçük araba, o dışarı çıkmaya çalışırken ama kapıyı açamayınca, tekerlekleri üzerinde resmen sallanıyor.

Tiksinti dolu bir çığlık atarak ikinci kez dener ve gıcırdayan menteşelerle kapıyı açar. Beş yüz dolarlık çantasının derisine kızgınmış gibi, çantayı omzuna atar ve bükülmüş bileği üzerinde hatchback'ten iner.

İnanılmaz derecede üzücü bir şekilde, o gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarla ön bahçede topallayarak yürüdüğünü ve ağrıyan kaburgalarını belli eden bir şekilde durduğunu izliyorum.

Eteği ortadan kaymış, saçları dağınık. Arabasını almak için kelimenin tam anlamıyla şehrin öbür ucuna kadar yürüdü, önce ofisine uğramadan doğrudan arabasına bindi, sonra eve geldi.

Ve ben onun her hareketini takip ettim.

Çünkü onun ölmemesini önemsiyorum.

Sokağında başka araba kalmamıştı. Herkes çoktan işe gitmişti. Kanlı paltosunu zayıf vücuduna sıkıca sararak benim gömleğimi gizleyen kadın, ön kapısından içeri girip kapıyı çarparak kapattı.

Ve elli metre ötede onu izleyen beni bir kez bile fark etmez.

Onun dikkatsizliğine başımı sallayarak, U dönüşü yapıp Infernos'a doğru yola çıkıyorum.

Yapacak işim var ve muhtemelen dün geceki başarısızlığımdan dolayı yine dayak yiyeceğim.

Ben Abel'in en iyi askeriyim.

En güçlüsü. En hızlısı. En zekisi.

Ama en güçlü, en hızlı, en zeki adamınız hiçbir mantıklı açıklama yapmadan işini bırakırsa, en zeki, en hızlı, en güçlü dokuz askeri görevlendirip işi halletmelerini ve o adama bir ders vermelerini istersiniz.

İki gece önce Lance ile uğraşırken bana öğretilen dersin aynısı, bana geri çekilmem söylendiğinde.

Abel için on sekiz aydır çalışıyorum ve ilk kez iki gece önce, güzel bir kız yardım için ağlarken bir emre itaatsizlik ettim.

İkincisi ise dün gece, aynı güzel kız kollarımda uykuya dalarken acı içinde inlerken oldu.

O benim ölümümü getirecek.

Bu şaka değil. Bu lanet olası bir gerçek. Beni öldürecek.

JESS

DÜŞMANLA KARDEŞLİK KURMAK

Kane'in dairesinden ayrıldıktan altı saat sonra, bu sabah uyandığım gibi uyandım; terli, titriyor.

Ama gıcırtı yok.

Bu sabah daireme girdim ve odama giderken yulaflı bir kahvaltı barı aldım. Aç değildim, bütün gece bir katille yattığımı ve bundan hoşlandığımı fark ettiğimde aç değildim, ama yaklaşık otuz altı saattir hiçbir şey yememiştim.

Yemek yemek *istememem*, temel bir insan ihtiyacını görmezden gelebileceğim anlamına gelmez.

Vücudumda, hiç tanımadığım bir adamın bıraktığı dikişler var ve gerçekten güvenmemem gereken birine çok fazla güveniyorum.

O AIDS mi? Ben AIDS

miyim?

Her şeyi sterilize etti mi?

Gözlerimi öğleden sonra güneşine açıp terli saçlarımı yüzümden çekerek, saate ve yanıp sönen rakamlara inliyorum; saat üçü biraz geçiyor.

Ağır battaniyemi iterek kaburgalarımın altına bakıyorum ve kanamam olmadığını umuyorum, ama çıplak ten ve dikişler yerine, koyu renkli bir gömlek ve sahip olduğum hiçbir gecelikten daha uzun, bacaklarımın aşağısına kadar uzanan pamuklu kumaş yığınları görüyorum.

Gözlerimi tavana dikip inlerim.

Nasıl bu duruma düştüm? İçini görmek istediğim bir kulübe girmeyi düşünerek dışarı çıktım, ama bunun yerine neredeyse tecavüze uğrayacaktım, karanlık bir intikamcı tarafından kurtarıldım, o da

sonra ateşle uykuya daldım ve uyandığımda vücudumda dikişler vardı?

Sonra son sahnem için, çünkü bir son sahne olmalı, vücudumun derinliklerinde, *görünüşe göre* sadece intikamcı-katil-doktorum tarafından tatmin edilebilecek bir ihtiyaçla uyanıyorum.

Bana ne oluyor böyle?

Hepsini şoka bağlıyorum.

Lance ile tanıştığım andan itibaren olan her şeyi şoka bağlıyorum. Kane ile konuştuğum gerçeği. Onun beni dairesine götürmesine izin verdiğim gerçeği. Aldığım tıbbi kararlar. Sürtünme. Parmaklarının beni tatmin etmesine izin verdiğim beş saniye.

Her şeyi.

Yaptığım her kötü seçim – hepsini şok ve ateşe bağlıyorum.

Gözlerimi kapatıp inkar ederek yumuşak gömleği yukarı çekiyorum, katliama hazırlamak için derin nefesler alıyorum. Ya da et yiyen hastalığa. Ya da vücudumda büyüyen uzaylıya.

Bunun yerine, gözlerimi araladığımda temiz bir bandaj görüyorum. Sızan irin yok. *Gerçek* bir doktora görünmem gerektiğini haykıran neon ışıklı tabelalar yok.

Bugün için hayattayım ve belki de AIDS'im de yok.

Esneyerek saate bakarken, Kane'in gömleğini düzeltip planlarımı gözden geçiriyorum. Saat daha üç, yani bandajı çıkarıp tekrar temizlemek için henüz çok erken – çünkü *görünüşe göre* hala katilden tıbbi tavsiye alıyorum.

Yatağımın üzerinden uzanıp çantamı yaklaşıtıyorum. İçini karıştırırken, bulduğum seks oyuncağını ve onu attığımda yüzünde beliren saf erkek tatmini ifadesini hatırlıyorum.

Pis domuz.

Neden onu oraya koymuş ki?

Çünkü o bir katil ve cinsel sapık.

Cep telefonumu çıkararak, yanıp sönen pil göstergesine, ardından da yüz yetmiş üç adet okunmamış kısa mesaja hayıflanıyorum. Abartmıyorum bile.

Bir. Yedi. Üç.

Çünkü en iyi arkadaşlarım psikopat.

Onların sohbetini açmadan önce – çünkü bu, şu anda başa çıkabileceğimden emin olmadığım bir Pandora kutusu – bir sonraki sohbeti açtım ve Jules'un nasıl olduğumu soran bir mesajını buldum.

Tanrım.

Yukarı kaydırıldığında, hiç hatırlamadığım bir sohbet buluyorum.

Sürtük ayakkabılar. Alex'in sırt kaşıyıcıları. Hasta günü. Esrar yok. Bol bol su iç.

En azından anal tıpası veya AIDS'ten bahsetmedi.

En alta geri kaydırarak, iyi olduğumu, yeni uyandığımı ve daha fazla suya ihtiyacım olduğunu yazıyorum.

Konudan sapma. Dün gece mesajlaşan benimmişim gibi davran, mafya üyesi olasılığı yüksek, kesin katil ve olası silah kaçakçısı Kane değil.

Jules aylar önce, altı ya da yedi aydan fazla bir süre önce ofisime geldi ve Abel Hayes davası kapanana kadar ana odak noktamın Kane Bishop olacağını söyledi.

Abel'ı alt etmek ve onu kasabamızdan uzaklaştırmak için – ki bu Alex'in işi – önce Kane'e ihtiyacımız var.

Benim işim.

Yarım yıl boyunca günde on altı saat çalışmam, Kane'in bu sabahki basit itirafından elde ettiğim kadarını bana kazandırmadı. Bir cinayet itirafı, bu kadar basit, Jules'a götürmem için yeterli. Alex'e.

Ama bunu yaparsam, neden orada olduğumu nasıl açıklayacağım? Şu anda üzerimde olan onun gömleğini nasıl açıklayacağım? Yanımdaki dikişleri nasıl açıklayacağım?

Ve onlar anlayacaklar. Jules, insanlara gerçekten söylememeleri gereken şeyleri itiraf ettirme konusunda sihirli bir dokunuşa sahiptir.

O itirafa tekrar ihtiyacım var. Ama onun dairesinde ve onun kıyafetlerini giyerken değil.

Infernos'a geri dönmem lazım.

Kızlarla hala devam eden sohbetimi açtığımda, cevaplar arka arkaya gelince iç çekiyorum. Birbiri ardına.

Tanrım, hiç ara vermiyorlar mı?

Britt: YAŞIYOR! Seni görüyorum Jess! Mesajlarımızı açtığını görüyorum. Sonunda!

Ben: Susun. Okuyorum. Cevap vermeyi kesin.

Kaydırıyorum... kaydırıyorum, kaydırıyorum, kaydırıyorum. Her üç mesajdan birini okuyorum. Hiçbiri benim hayatımla ilgili değildi. Sadece Britt'in kocasının cinsel iştahından bahsediliyor; harika. Ve Laine'in erkek arkadaşının bu hafta iş için şehir dışında olması; bu da harika. Kari, erkek arkadaşının cinsel iştahı konusunda uygun bir şekilde sessiz kalıyor; çünkü Laine ve ben, kardeşimizi anlatırsa onu öldürürüz.

Geçen her mesaj, sıradan *"Şu anda ne yapıyorum tahmin et?"* mesajı ve Britt'in *"Kaka yapıyorsun"* cevabı bile beni gülümsetiyor. Hepsi çok sıradan, iş, ev, bebekler, küçük çocuklar. *Hayat* işte.

Ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar.

Yarı yolda durduğumda, midem patlamak üzere.

Üç paragraflık gülen emojiye geldiğimde parmaklarım titriyor.

Ben: *Brittany Hope Turner! Nasıl yaparsın?*

Britt: *Ruh-roh. Tam olarak neyi kastediyorsun? Bir sürü kötü şey yapıyorum, bu yüzden bana daha net bir açıklama yapman gerekiyor.*

Ben: *Çantama anal tıpası koymuşsun! Senin neyin var senin? Bu sabah buldum ve sapık birinin bana şaka yaptığını düşündüm.*

Britt cevap olarak yine üç paragraflık gülen emoji gönderdi. Sonra Laine de aynısını yaptı. Sonra Kari de katıldığında ekranım alaycı kahkahalarla doldu.

Ben: *Hepiniz pisliksiniz!*

Aman Tanrım. Ve bunun için Kane'i suçladım. Ve onu dairesinin içinde fırlattım. O da benim anal tıpamı orada bıraktığımı düşünüyor!

Kari: *Takım toplantısı yaptık. Çok fazla çalıştığımıza ve biraz gevşemen gerektiğine karar verdik.*

Britt: *Rahatlanan! Anladın mı?*

Laine: *Ben yapmadım. Ama çantamı açtığımda onlara durmalarını da söylemedim.*

Ben: *Çok utanıyorum, çocuklar! Biri gördü! Ben gördüm! Sonra onu oraya koyduğu için o kişiyi suçladım! Bir daha asla dışarı çıkamayacağım!*

Britt: *1) Çok fazla !!!! var. Öğrencilerime bunu yapmamalarını öğretiyorum. Bu onların gücünü elinden alıyor. 2) Elbette yapabilirsin. İnsanlar yakında unuttur.*

Ve 3) Popo tıkaçını kullanırken kiminleydin? İyi hissettirdi mi? Hep merak etmişimdir...

Ben: Aman Tanrım! Dur! Kes sesini. İyi hissettirmedii!

Kari: Size daha küçük olanı almalıydık demiştim.

Ben: Hayır! Ben denemedim! Tanrım. Siz bir grup ucubesiniz!

Ve hepsi evli ya da birlikte yaşıyor.

Sonra ben varım, bir anal tıpası, bir suçlu ve bunaldığımda ünlem işaretlerini kötüye kullanma eğilimi.

Siktir.

Britt: Sorun yok. İstemiyorsan geri getir. O şey pahalıydı. Geri ver. Başka biri onu iyi bir şekilde kullanır.

Ben: Britt! Tanrım. Dur.

Britt: Zaten çalışıyorum. Gitmem lazım. Çocuklar duvarları neredeyse kemirip bitirdiler.

Laine: Sınıfıma gel, B. Masa votkasını da getir. Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var.

Kari: Okulda alkollü içki içmek yasak, bayanlar. Bunu daha önce konuşmuştuk.

Kari: Çocukların da içmesine izin vermeyin. Bu gri bir alan değil. Bu yasadışı!

Jules'tan, iş çıkışı beni kontrol etmek için uğrayacağına dair bir mesaj geliyor. Bütün gün uyumuş olmama rağmen yorgunluktan iç çekerek, kızlar beni Kane'in dairesine pahalı seks oyuncağını almaya ikna etmeden önce telefonumu bir kenara atıyorum.

Ayaklarımdan battaniyeyi atıyorum ve acı hissedeceğimi düşünerek yüzümü buruşturuyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Aslında, kaburgalarım oldukça iyi durumda.

Duş zamanı. Ve garip bir şekilde eğilme zamanı.

Çantamı karıştırarak antibiyotik merhemi çıkarıp yastığımın altına sıkıştırıyorum, sonra titrekle ellerimle buruşuk manila klasörlerini alıp en üsttekini açıyorum ve Kane Bishop ile göz göze geliyor.

Onun seksi olmasını nefret ediyorum.

Onun bir katil olmasından nefret ediyorum.

Bana karşı zaafı olduğunu bilmekten nefret ediyorum, çünkü bu benim de ona karşı zaafım olmasına neden oluyor. Bu zaafım, onun suçlu davranışlarını görmezden gelmek istememe neden oluyor.

onun yaptığı suçları görmezden gelmek istiyorum.
İşim hakkında objektif olamıyorum. Onun
hakkında. Ve bu beni Lance'den daha çok
korkutuyor.

DUŞ ALDIKTAN, yağlı saçlarımı yıkayıp düzleştirip kuruttuktan, merhemi
sürdükten ve ilk kez vücudumu bir araya getirmek için kullandığı dikişleri
gerçekten inceledikten üç saat sonra, kendi gömleğimi giyip Kane'in gömleğini
merhemle birlikte yastığımın altına saklayarak mutfağa giriyorum.

Ön kapının çalınması dikkatimi çeker, ama cevap vermeye zahmet
etmem. Kasabadaki hemen hemen herkesin anahtarı var gibi görünüyor.
Bunun yerine, buzdolabından bir sürahi tatlı çay alıp dolaba gidip bir
bardak ararım.

"Aww, hey, Lainie." Güçlü kolunu boynuma dolayan *biyolojik* kardeşim
beni sertçe kucaklayarak, istemeden kemerini kaburgalarımın üstüne sürüyor.
"Nasılsın? Kendini iyi hissetmediğin söylentisi yayılıyor."

O bana zarar verdiğini fark etmeden onu itip çayma geri
dönüyorum. "Tabii ki söylentiler yayılıyor. Bu kasabada kimse kendi işine
bakmayı bilmiyor." Sonradan aklıma gelince kolumu sallayıp karnına
vuruyorum. "Ve bana Lainie deme, gerzek. Adımı biliyorsun."

Luc kendi çayını doldurur ve iş kıyafetiyle – lacivert pantolon,
lacivert düğmeli gömlek – beni oturma odasına kadar takip eder. Göğüs
cebinde, acil servis görevlisi olduğunu ve devlet memuru olduğunu
belirten plastik kimlik kartının üzerinde "Lenaghan" yazmaktadır. "Gerçekten
kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi? En az tavırlı kız kardeş sendin, şimdi
haline bak; vuruyorsun ve kötü davranıyorsun. Hepimiz iyi
hissetmediğinde saldırganlaştığını biliyoruz. Ama Bear'a bile söyledim;
solgun olduğunu söyledim."

Omuz silkerek, kardeşim ve Kari'nin kirli işler yaptığını *bildiğim*
kanepeye oturuyorum ve ağrıyan bileğimi sehpa altına kaldırıyorum.
"Sadece garip bir soğuk algınlığı. Önemli bir şey değil."

Yanımda oturarak, kolunu omzuma atıp sahte bir kucaklama hareketi yaptı; *sahte* diyorum çünkü aslında yaptığı şey, avucunu alnıma koyana kadar kolunu bana dolamaktı.

Şanslıyım ki, sözde doktorum bana aşırı dozda hidrojen peroksit verdi, bu yüzden enfeksiyonumun olmadığına eminim.

"Sıcak değilsin." Avucunu yanağıma koyuyor. "Ama hala solgun görünüyorsun. Bu kadar çok çalışmamalısın Jess. Hep içeridesin, hep bir yığın kağıdın altında gömülüsün. Güneş ışığı sana iyi gelir. D vitamini önemlidir. Beni endişelendiriyorsun."

Gözlerimi kapatıp onun kucağına yaslanıyorum. Beni gerçekten kucaklamıyor, ama yine de rahatlıyorum, çünkü iki gece önce Lance'in nasırlı elleri cildime dokunduğu andan beri titremem durmadı. "Son bir gündür pek bir şey yemedim," diye itiraf ediyorum. "Bana bolca akşam yemeği hazırla, sonra bütün gece dinleneceğim. Ondan sonra normale dönebilirim."

Ön kapı açılır. Dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biri, yüzü masumiyet ve çillerle kaplı Kari, önlüğü ve dağınık saçlarıyla içeri girer ve bizi fark edince nazik bir gülümsemeyle durur. Çantasını yan masaya bırakır, sessizce kanepeye doğru yürür ve sanki hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi kardeşimin kucağına atlar.

Onların ilişkisi *bizim için* hala biraz yeni. Ama bence bu ilişki, hepimizin bildiğinden çok daha uzun süredir gizli olarak devam ediyordu.

"Bana aldırma," diye homurdanarak, bacağı benimkine çarptığında kenara çekiliyorum. "Aldırmıyorum. Orada oturuyordum."

Gülümseyerek, kolunu Luc'un boynuna doladı ve şakaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. Luc gözlerini kapatıp kollarını onun beline dolarken, onun boş kalan eli alnıma, sonra yanağıma geldi. "Çok solgun görünüyorsun Jess. Kendini iyi hissetmiyor musun? Mono mu oldun yoksa?"

Luc'un gözleri birden açılır. "Kimi öptün, Jessica?"

Bir suçluyla. "Sadece bir virüs, ama merak etme, bugün ölmeyeceğim." *Belki biraz öptüğüm suçlu yüzünden.* "Bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Vardiyamız yeni bitti," diyor Kari rahat bir şekilde. "On altı saat boyunca uyuyacağım, sonra bir haftalık gece vardiyasına başlayacağım."

Luc başını sallar. "O da öyle dedi. On altı saat uyku, yemek, iş."

Alaycı bir şekilde öne eğilip, kardeşimin ilişkisi dışında izleyecek bir şey bulmak için televizyon kumandasını aldım. Dikişlerime odaklanmak istemediğim için dikkatimi dağıtmak amacıyla televizyonu açtım, haber kanalına geçtim ve Abel Hayes'i görünce iç geçirdim.

Medya onun iyi biri olmadığını biliyor. Polis biliyor. Herkes biliyor. Ama kağıt üzerinde tertemiz olduğu için kimse onu yakalayamıyor. Çizgi film kanalına geçince, *Kim Possible* tekrarları başlıyor ve beni ortaokula geri götürüyor. Normallik sesleri, çocukluğumun sesleri beni o kadar rahatlatıyor ki, uzaktan kumandayı yere atıp homurdanarak başımı geriye yaslıyorum.

Hassaslaşmış cildimde gömleğimin gıdıklaması, bandajımın sert sürtünmesi, iz bırakacak bir yara izim olduğu bilinci, karnımda tuhaf bir karıncalanma hissi bırakıyor.

İşaretlendim.

Ve bunun neden mide bulantısı yerine kelebekler hissettirdiğini bilmiyorum.

Yanımdaki yumuşak kıkırdamalara kaşlarını çatarak dönüp, en iyi arkadaşımın dilini çıkarıp kardeşimin dudağına dokunduğunu izliyorum.

İşte özlediğim mide bulantısı.

"İş programlarınızı nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde ayarladınız?" Beni görmezden geldiklerinde Kari'nin bacağına hafifçe vuruyorum. Üç saniye sonra yatağıma geri döneceğim. On altı saat uyumak da fena olmazdı. "Patronunuz sizin birlikte olduğunuzu *biliyor*, değil mi? Onları sizi aynı programa koymaya nasıl ikna ettiniz?"

"Birlikte hayat kurtarıyoruz," diye cevaplar Luc hiç duraksamadan. "İletişim kurup konuşmadan işleri halledebildiğimizde sihir yaratıyoruz." Babamınkine benzeyen bir gülümsemeyle gülümser. "Birlikteyken ayrı olduğumuzdan daha değerliyiz. Kimseyi ikna etmemiz gerekmedi. Onlar biliyor. Biz biliyoruz. Ve şimdi molalarımızda malzeme odasında öpüşebiliyoruz."

"Ugh." Kari kıkırdayınca bacağını tokatlarım. İnleyerek ayağa kalkarım, yarısı dolu çay bardağımlı alıp

"Gürültü yapma. Garip davranma. Odama gidiyorum. Akşam yemeği için beni çağır. Onun dışında, soğuk algınlığımı atlatmak için uyuyacağım."

"Jules, X ile birlikte geleceğini söyledi."

Başımı geriye yaslayıp inlerim. "Biliyordum. Unutmuşum. Geldiklerinde beni çağır. Ya da çağırma. Neyse. Uyuyorsam, beni uyandırma."

"Evet, güzellik uykuna ihtiyacın var." Luc, Kari'yi kucağında kaydırarak üzerine oturttu. "Şimdi git. İşler garipleşecek ve annem sana kabuslar gördürdüğüm için beni öldürecek. Ön kapıyı kilitleyebilir misin? Marc'ın yine bizi yakalamasına zamanım yok."

Kardeşimin kafasına bir tokat atmak istiyorum. Kari'ye de tokat atmak istiyorum, çünkü kardeşimle çıkıyor ve *bunun ne kadar iğrenç olduğunu anlamıyor mu?* Ama bunun yerine, hayat boyu iz bırakmadan önce topuklarımı dönüp koridordan koşarak uzaklaşıyorum.

Onları çok fazla kez yakaladım. O kadar çok ki, artık çoğu gece eve gitmek yerine ofiste geç saatlere kadar çalışmaya başladım.

Nerede olursam olayım çalışacağım, ama en azından ofiste kör olma riski yok.

Bu hafta kadar bu daha güvenli bir seçimdi. Şimdi ise Kane Bishop'la karşılaşma riskini göze alıyorum.

Hangi seçeneği tercih edeceğimi bilmiyorum.

Aydınlık yatak odama girerken, pembe ve mor renkleri, gençlik yıllarımdan kalma taçları ve başarısız lise ponpon kızlık kariyerimden kalma ponponları, kız kardeşimle benim fotoğraflarımızı, Luc'un onlardan birine asılmaya karar vermeden önce dört kızıdan oluşan grubumuzun fotoğraflarını görüyorum. Odamdaki ayrıcalıklı çocukluğumu temsil eden her şey, Kane'in dairesiyle tam bir tezat oluşturuyor; her şey çok parlak, neşeli ve... biraz sahte görünüyor.

Kapımı iki kez kilitleyerek emin olmak için yatağıma gidip ortasına oturuyorum. Yastığımın altındaki antibiyotik merhemi görmezden gelip, bana dört kat büyük ama tüyler kadar yumuşak ve onun kokusunu taşıyan gömleği çıkarıyorum.

Onun kokusunu almaktan
nefret ediyorum. O bir suçlu!

O tehlikeli.

Ve bugün kahvaltıda önce parmaklarını vücuduma soktu.

Hoşuma gitmesinden nefret ediyorum. Onu durdurduğum için kendimden nefret etmemden nefret ediyorum. Öfkeyle hareket etmeden önce, onun beni bitirmesine izin vermeyi düşündüğüm hain düşüncelerimden nefret ediyorum.

Onu tatmin etmediğim sürece bu sayılmazdı. Hayır diye fısıldamaya devam ettiğim sürece bu sayılmazdı.

Benim neyim var böyle? Tabii ki sayılır!

Şu anda bulunduğum yere gelmek için on yılın büyük bir kısmında çalışıp okudum. Bu yıl baro sınavına gireceğim. On dört yaşından beri, ailece mutfak masasında oturup büyüdüğümüzde ne olmak istediğimizi tartıştığımızda, kardeşim hayat kurtarmak istediğine karar verdiğinde ve kız kardeşim çocuklara öğretmenlik yapmak istediğini söylediğinde, içimdeki bir ses bana da önemli bir şey yapacağımı söyledi.

Büyük bir şey.

Bunu yapıyorum. Kariyerime odaklandım.

Ama Jules bana bir dosya uzattığı ve o karanlık gözler benimkilerle buluştuğu gün, benim iznim olmadan yolum değişti.

Geçen gece onların sırlarını öğrenmek için mi kulübe gittim? Yoksa o hayalet gibi gözlere sahip adamı mı aramaya gittim?

Şu anda dosyayı açıp davayı sürdürmek, Abel Hayes ve Kane Bishop'ı ömür boyu hapse atacak duvarın bir tuğlasını daha eklemek için mi? Yoksa başka bir nedenden dolayı onun gömleğine sarılıp gözlerine mi bakıyorum?

Neden, bunun yanlış olduğunu bildiğim halde, onun kötü olduğunu bildiğim halde, onun yaşadığı hayat için bahaneler uydurmaya çalışıyorum?

Ve neden boynuma dilini gezdirdiğinde suratına yumruk atmadım?

Çünkü ben berbat durumdayım.

Aşırı çalışmış, aşırı yorgun, aşırı stresli, yetersiz, berbat durumdayım.

Aklım şimdilik dosyayı kapatmamı söylüyor. Uzaklaşmamı. Hastaneye gidip tetanos aşısı olmamı.

AIDS aşısı var mı?

Ama kalbim uzaklaşmama izin vermiyor. Bunun yerine, kucağımdaki dosyayı okuyorum ve onun hakkında bildiğim her şeyi inceliyorum.

Doğum günü; benden iki yaş büyük, ama her yıl benim doğum günümünden iki gün sonra. Doğum yeri; burası değil. Buraya yakın bile değil. Ailesi; ikisi de vefat etmiş. Kardeşleri; bir tane. Eğitim; lise terk. Mezuniyetten altı ay önce üniversite takımının başlangıç oyun kurucusu. Lise güreş takımı. Eyalet şampiyonu. Ulusal şampiyon.

Kaşlarımı çatarak, onun önceki yıllarına ait haber kupürlerine daha yakından bakıyorum. Nedense, eskisine hiç benzemiyor, ama gözleri... gözleri aynı.

O zamanlar da katil miydi?

Hayatının nereye gittiğini bilerek okulu bıraktı mı? Abel

Hayes gibi insanları etkilemeye çalıştı mı?

Eğer öyleyse, neden?

Suçun bedeli ağırdır – en azından Kane için. Hayes gibi, besin zincirinin tepesinde yer alanlar için suçun bedeli ağırdır, ancak besin zincirinin en altında yer alan balıklar, yaşamak için zar zor geçinebilecek kadar kazanırlar.

Güçlü ve kudretli Kane Bishop neden besleyici balık, oysa benim içimde, sanki liderlik etmek için doğmuş gibi hissediyorum?

Bacağımda titreyen telefonum, işimi bölerek beni rahatsız ettiğinde kaşlarımı çattım. Bakmayı bitirmemiştım.

Cevaplar olduğunu hissediyorum. Yüzeye çok yakın bir yerde, gördüğümünden daha fazlası olduğunu hissediyorum.

Dikkati dağılmış bir şekilde telefonumu alıp şifreyi giriyorum ve otomatik olarak kaydırmaya başlıyorum. Kızlardan seks oyuncaklarının fotoğraflarını almayı bekliyorum – ama Kari'den değil – yeni bir isim belirdiğinde adrenalin patlamasıyla duruyorum.

Al: Hey, sarışın. Beni düşünüyorsun, değil mi?

Ben: Kane? Al kim?

Ben: Hayır!

Al: Kesinlikle düşünüyorsun. Bütün gün senin amının fotoğraflarını bekledim. Beni beklettin.

Onu beklettim mi?

Ben: Bir adamı öldürdün! Bir adamı öldürdün! Abel mahkemeye çıkar çıkmaz hapse gireceksin.

Al: Asla hapse girmeyeceğim. Önce ölürüm. Bu kadar endişelenme.

Al: Fotoğraflar?

Ben: Hayır!

Al: Telefonunun şifresini değiştirdin mi? Akıllı bir kız için bazen biraz aptalca davranıyorsun. Benim kadar ahlaklı olmayan biri telefonunu bulmadan önce doğum gününden farklı bir şifre seç. Dün gece orada önemli şeyler gördüm. Hesap numaraları, şifreler... Hatta şu anda Facebook hesabını bile hackleyebilirim. Profiline popo tıkacının fotoğraflarını koysam nasıl yaşardın?

Ben: O benim anal tıkacı değildi!

Al: Benim olmadığı kesin. Ama şunu bilmen gerek: Ben erkeğim. Biz incelikli davranmayız. İpucu vermek, kollarımda bayılmak, tıkacı çantana koymak ve benim onu bulmamı ummak zorunda değilsin. Bir dahaki sefere kışına sok ve eğil. Emin ol, benim aptal beynim bile mesajını kaçırmaz.

Onun iğrenç isteğini kabul etmiyorum.

Ben: Senin aptal olduğunu hiç söylemedim.

Al: Raporlarında lise terk yazıyor. Konuşmam yavaş olabilir, tatlım. Matematikten kalmış olabilirim. Ama yüzümde kışını fark edemeyecek kadar aptal değilim. Bir kadını tatmin etmek için beyin gerekmez. Sadece bir sik gerekir. Benim sikim.

Al: Bana doğru eğil. Ellerin yere değmeden önce seni çığlık attıracağım.

Al: Şimdiye kadar en vahşi yerde nerede sikiştin?

Nefes almama fırsat vermeden, mesaj yağmuruna devam ediyor ve iç çamaşırımdaki zonklayan sıcaklığı daha da artırıyor. Al: Bunu düşündün, değil mi? Ben kesinlikle düşündüm.

Sarışın saçların yüzünü örter. Başın aşağıda. Kışın yukarıda. Ellerimin üzerinde olmasını istiyorsun, değil mi? Hayal et; ben arkanda duruyorum. Seni sikiyorum. Kışına şaplak atıyorum. Seks oyuncaklarına meraklı olduğuna göre, birkaç tane daha alabilirim. Market parası yerine kayganlaştırıcı ve senin için güzel bir şey alırım. Kışını sikimimle sikerim. Amını oyuncakla sikerim. Sonra seni ters çevirip diğer taraftan da yapabiliriz. Ben israfçı bir adam değilim. İkisini de kullanırım.

Al: Hiç yumruklandın mı? İlk seferinde acıtacak. Ama dikişleri bana emanet ettin, değil mi? Sana iyi bakarım.

Al: Infernos'un sadece bir dans kulübü olmadığını biliyor muydun? Her türlü şey için odaları var. Müzik çok yüksek, kimse seni duymaz. Ama cam duvarları ve perdeleri var, yani duyulmak, görülmek istersen, bunu da yapabiliriz.

Al: Benim yanıma gelmemeni söylediğimi biliyorum, ama siktir et, Blondie.

Tüm bu seks mesajları beni patlatmaya hazır hale getirdi.

Al: Blondie? Klavyede parmağını görüyorum. Dokunduğunda konuşma noktaları çıkıyor. Sonra duruyorsun. Orada olduğunu biliyorum.

Al: Sevişmek ister misin?

Ben: Kane...

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Her zaman olduğu gibi, beni kasten eziyet ettiğinde, dilim tutuluyor. Beni ezip geçiyor. Çok kaba. Çok seksi. Çok sık haklı.

Al: Evet, benim güzel sarışın seks oynucağım?

Ben: Durmalısın. Gitmelisin. Öldürülmeden ya da hapse girmeden önce Abel'dan uzaklaş. Bu kasabadan uzaklaş. Özgürlük günlerin sayılı.

Al: Ah, sarışın. Beni önemsiyorsun. Beni kurtarmaya mı çalışıyorsun? kurta rmay Evet.

a mı Ben: Seni kovalayanlar işlerinde çok iyiler. Onlar çalışıyorun?

Akıllı, hızlı. Zengin ve inatçı. Jules kemik peşinde koşan bir köpek gibidir. Tartışmayı sevdiği için yaptıklarını yapar. Alex ise suçluların onu rahatsız ettiği için yaptıklarını yapar. Bunlar sıradan şişman kasaba şerifi ve umursamayan pro bono avukat değiller. Durmayacaklar.

Al: Sen gerçekten önemsiyorsun. Hissedebiliyor musun? Bu senin için atan kalbim, sarışın.

Ben: Şaka yapmayı kes! Bu komik değil.

Ve onu uyardığım gerçeği, umursadığım gerçeği, her şeyi mahvediyor. Tehlike altındayım. Objektif olamıyorum.

Ve iki gün önce tanıştığım bir adam için, bu kadar uğraşarak elde ettiğim her şeyi mahvediyor olmamda ciddi bir sorun var.

Kendimden utanıyorum.

Jules ve Alex ile konuşmalıyım. Sekiz ya da dokuz saat önce bir cinayet itirafı aldım. Benim sözüm onun sözüne karşı pek bir şey ifade etmez, ama Jules ve Alex bana inanacaklar ve benim sözüm bu konuda kararlılıklarını güçlendirecektir.

Al: *Hayır, Jess. Komik değil. Gülmüyorum. Fikrimi değiştirdim; senin tarafında kal. Mesaj attığımda aklım başımda değildi. Benim varlığımı yok saymalısın.*

Ben: *Senin yokmuşsun gibi davranamam! Sen benim işimsin! Sen! Aylardır seni inceliyorum Kane!*

Ve hala ünlem işaretini kötüye kullanıyorum. Bu bir hastalık. Durduramıyorum.

Al: *O dosyaları kaldır ve sınavlarına çalışmaya git. Benden uzak dur. Infernos'tan uzak dur.*

Ben: *Bana nereye gideceğimi veya ne yapacağımı söyleyemezsin. Şu anda yapabileceğin en yararlı şey, o adamı öldürdüğünü yazılı olarak itiraf etmek. Bu benim için çok çok yararlı olur.*

Metin noktaları kaybolduğunda kaşlarımı çattım. Bir dakika içinde cevap vermediğinde, çünkü cevapları hep çok hızlıydı, alt dudağımı ısırđım.

Ben: *Kane?*

Ben: *Bishop?*

Ön kapımın açılma sesini, ardından Kari'nin kardeşimin onu attığı yere düşen poposunun sesini duyunca – bu onların alışkanlığı haline gelmişti – çılğınca yazmaya başladım.

Ben: *Kane! Cevap ver. Şehri terk et. Kaç. Artık kimseye zarar verme. Diğer kötü adamlara bile. Bırak bunu kanunlara.*

Ben: *Cevap vermezsen bu gece Infernos'a geleceğim.*

Al: *Infernos'a gelme. Seni korumak için orada olmayacağım.*

Ben: *Orada olmayacaksın çünkü uzun bir hayat yaşamak için kaçtın bir market poşetçisi olarak?*

Al: *Hayır, lanet olsun. Çalışıyor olacağım, ama marketlerde değil.*

Al: *Şaka yapmıyorum, sarışın. Oyun yok. Bu gece Infernos'a gitme. Ben 50 mil uzakta olacağım. Bu gece seni koruyamam.*

Mesaj balonları kaybolur ve kapı kolu sallanır. "Uyan, tembel kemikler. Beni içeri al."

Al: *Bana söz ver.*

Al: *Söz ver bana, Jessica!*

Ben: *Söz veriyorum.*

Kane'in gömleğini yastığımın altına sıkıştırıyorum ve odamda panik içinde etrafa bakınıyorum, onun yatağında geçirdiğim gecenin tüm suçlayıcı kanıtlarını sakladığımdan emin olmak için.

Dosyalar işimle ilgili olduğu için ortada kalabilir.

Yatağımın üzerinde kalabilirler. Bu garip olmaz. Ama gömleği gitmesi gerekiyor.

Zayıf ayak bileğim üzerinde dururken, ağırlığımı aşağıya bastırdığımda ve destek almayı unuttuğumda homurdanıyorum. Aşırı düzeltme yapıp diğer ayağıma zıplarken, kaburgalarımı çekiyorum ve ikinci kez homurdanıyorum.

Tanrım, berbat
durumdayım. "Jess!
Kalk."

"Geliyorum!" Kapımın kilidini açıp patronum içeri dalmadan önce önünü kesiyorum. "Uyuyordum. Hasta olduğum gün kapımı neden çalıyorsun? Bununla ilgili işyeri yasaları olduğundan eminim."

Gözleri yumuşayarak, Luc ve Kari'yi taklit etmek için elini uzatır. Avucunu alnımda gezdirip yanağımı okşarken, parlak gözleri özür diler gibi bakıyor. "İyi görünmüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum." Omuz silkiyorum. Bu yalan bile değil. "Ağrılı. İğrenç." Arkanı dönüp yatağıma geri gidip oturuyorum, ama daha çok yere uzanmak istiyorum.

Aptal dikişler.

"Uyuyor muydun?" Gözlerini kısarak, gök mavisi etek takım ve düşük topuzlu sarı saçlarıyla öne çıkan Juliette Turner, minicik, sevimli bir bebek göbeği ile dolaşıyor ve bunu gerçekten şık gösteriyor. Yığının üstündeki dosyayı elime alıp açıyor ve ellerimin ihtiyaçtan titrediğini fark etmiyor.

*Geri ver. O
benim.*

"Uyumak yerine çalışıyor muydun? Hastalık izni iş yapmamak demektir, Jessica."

"İkisini de yapıyordum. Çalışıyordum. Uyuyordum. Uyandığım da çalışıyordum. Biraz daha uyuyordum. Sonra sen geldin. Uzun süre burada kalacak mısın? Gözlerim çok ağırlaşıyor."

Sırıtarak, bakışları dosyanın üstünden benimkilerle buluştu. "Hassas biri olmadığım için şanslısın. Herkes yatak odanda istenmediğimi düşünebilir. Akşam yemeği için buradayız."

Kaşlarımı çattım. "Kim yemek yapacak? Ben değilim."

"Alex pizza sipariş ediyor. Seninle konuşmak için gelmek istedim. Luc vardiyasının bittiğini söyledi. Marc, Alex'e kız kardeşine göz kulak olmasını ve ona dokunursa yüzüne vurmasını söyledi. Ya da dokunmasa bile, sırf eğlence olsun diye vurma izni var." O, şakacı bir gülümsemeyle, "Ama ne olursa olsun, bebek pepperoni istiyor. Bebek pepperoni alacak." dedi. Elindeki dosyayı çevirirken, kartonun avucuna çarpan ağır sesi beni irkitti. "Yirmi dakika boyunca enerjin yeter mi? Pizza o zaman gelir. Sonra durabiliriz."

"Tabii." Ellerim titriyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Kane Bishop."

Öldür beni şimdi.

KANE

YER ALTI

"B ishop! Yukarıya. Hemen."

Kimseye özel olarak başımı sallamadan, çıplak göğüslü, ama çıplak ayaklı değil, sparring partnerimden uzaklaşıp sargılı ellerimi indiriyorum. Eskiden beyaz olan sargılarım kanla lekelenmiş, yumruklarımın etrafındaki kumaşı gevşetmeye çalışırken ter gözlerime damlıyor. Küçük kulaklık, Abel Hayes'in mülklerine her girdiğimde beynime kazınan, acımasız varlığını cızırtılı sesleriyle hatırlatıyor. Sanki o, statik sesin bana onun her zaman burada olduğunu, her zaman izlediğini hatırlatması *için* bilerek boktan bir set satın almış *gibi*.

Diğer dövüşçüler ve dansçı kızların arasında dolaşırken, erkek arkadaşı görmeden ve beni salonda dövüşmeye davet etmeden önce bir çift uzanan eli itiyorum.

Bu gece kavga edeceğiz. Ama salonda değil, bir kız için de değil.

Pis merdivenleri atlayarak, oda oda geçiyorum – çoğunlukla çıplak kadınların para saydığı veya kokain kestiği ofisler; diğerlerinde ise daha az tecrübeli kadınlara – aslında kızlara – buraya gelen erkeklerin hoşlandığı şekilde nasıl sevişileceğini öğreten kadınlar var.

Abel'in ofisinin önündeki soldaki son kapıyı geçince, ağlama sesleri ve cilde çarpan bir kürek sesi – ve bu hoş bir ses değil – içimi yakıyor.

Bu insanların hayatlarında hangi noktada yanlış bir dönüş yaptılar?

Onları sonunda Infernos'a götürecek bir dönüş? Köpeklerin köpekleri yediği bir kulübün fiziksel vücut bulmuş hali.

Burada ya öldürürsün ya da
öldürülürsün. Ya sikersin ya
da sikilirsin.

Acıtırısın ya da
acı çekersin.
"Bishop!"

Sargıları cebime tikiştırıp, Abel'in lüks ofisine giriyorum ve odayı, maun masanın arkasındaki adamın basit bir baş hareketiyle beynime kurşun sıkacak adamlar için tarıyorum.

Bu ofisin dışı daha çok bir depoya benziyor; demir merdivenler, duman lekeli duvar kağıtları ve lekeli halılar. Ama normal bir depodan farklı olarak, merkezdeki ana alanı bir boks ringi kaplıyor ve sandalyeler, odaları gizleyen duvarlara neredeyse değecek kadar etrafına yayılmış durumda.

Jess'e yalan söylemedim; bu kulüpte özel odalar da var. Sevişmek için odalar. İzlemek için odalar. İzlenmek için odalar.

Hepsi çok işlevsel.

Gecenin sonunda kolayca temizlenebilir.

Ama Abel'in ofisi altın ve ipeklerle kaplı; pahalı. Arkasında dev bir cam duvarı süslü perdeler kaplıyor. Duvarlar süslü içki şişeleriyle dolu. Her kılıfta süslü silahlar duruyor. Süslü takım elbiseler; beni öldürmeye hazır adamlarda bile.

Genelde benim

üzerimde bile.

"Patron?"

"Hazır mısın?"

Kısa, keskin bir baş sallama tek cevabı.

"Bunu neden yaptığımızı biliyorsun, değil mi?" Yine başımı sallarım.

"Doğrudan bir emre itaatsizlik ettin. Yapman gereken bir iş vardı. Tamamlaman gereken bir transfer. Tanımadığın bir kadını kurtarmak için planın dışına çıktın ve dikkatsiz aptallığınla tüm ailemizi tehlikeye attın."

Nabzım, yaklaşan ölümle birlikte hızla atıyor. Her şey bu kadar kolay bitebilir.

O kadar hızlı ki, gelip çatıldığını bile fark edemezdim.

Kafamın arkasına bir kurşun isabet etse, öldüğümü hiç fark etmem. Sadece süzülürüm; mecazi olarak, bulutlarda. Kelimenin tam anlamıyla, Hudson Nehri'nde.

Ailem asla bir sonuca varamayacaktı. Bana ne olduğunu asla bilemeyeceklerdi.

Ama ölüm bu kadar yakinken neden sarı saçlar ve mavi gözler düşünüyorum?

Çünkü Abel az önce ondan bahsetti. Başka bir nedeni yok.

"Bu gece gauntlet'te dövüleceksin. Finale çıkmak için üç dövüşü kazanman gerekiyor."

"Evet, efendim."

"Orada Brochov ile karşılaşacaksın."

Bunu önceden kararlaştırmış olması beni korkutuyor. "Evet, efendim."

"Brochov'a yenileceksin."

"Kaybetmek mi?" Öne doğru eğilirken, yedi tabanca kafama doğrultulduğunda aniden durdum. "Abel." Ellerimi kaldırarak, yavaşça bir adım öne çıktım. "Ben kaybetmem. Senin için bir şampiyon olarak, bir kaybeden olarak olduğumdan daha değerliyim. Galibiyet serimi sürdürürsem, bahisçilerin gözünde daha değerli olurum."

Hiçbir şeyi umursamadan, adamları kulübünde koşturup ona milyonlar kazandırırken, omuz silkiyor: "Bu gece kaybedeceksin." Sakin bir şekilde, yağ ve jöle ile parıldayan siyah saçları, her hafta İngilizce'yi zar zor konuşan, düşük ücretli ve yetersiz beslenen işçiler tarafından cilalanıp parlatılan manikürlü elleriyle Abel masasından kalkar ve bir gün onu boğmak istediğim fildişi ipek kravatını düzeltir. "Bu gece kaybedeceksin, çünkü Brochov'a 1,3 milyon bahis yaptım."

"Neden böyle bir bahis yaptın? Ben kaybetmem! Benim kazanacağıma bahis yapsaydın, sana aynı parayı kazandırabilirdim."

"Neden yaptım?" Elini göğüs cebine sokarak uyarıyor. Abel'a soru sormayız. Onun kararlarına asla karşı çıkmayız. "Çünkü sen benimsin, Bishop. Çünkü sana söyleneni yaparsın. Ya kaybedersin ya da ölürsün. Üçüncü bir seçenek yok." Elini ceketinden çıkararak, yüzüklerle süslenmiş parmaklarını eliyle sallayarak kovuyor. "Git. Keyfine bak. Dış perisi için dişlerini sakla. Bu gece yastığının altına bir çeyreklik bırakabilir."

Burun deliklerim genişleyip dişlerimi sıkarken, ayaklarımın üzerinde dönüp Lance'in eski... *"ortağı"* terimi, kanunların sağ tarafında olan adamlar için ayrılmış bir terimdir. Polisler ve benzeri kişiler için. Lance

ve Chad daha çok *iş arkadaşı* gibiydi. Kadınları paylaşıyorlardı. Ve iğneleri. Ve silahları. Ve muhtemelen kışlarını da.

"Çekil."

"Sen işleri batırdığında," diye hırladı, "hayatına son verecek olan benim kurşunum olacak. Yaptıklarının karşılığını ödemek için en azından bunu yapabilirim."

"Öyle mi? Bıçağımın boynunda kayması iyi geldi." Ayakkabılarımı aşağıya doğru bakıyorum. "Henüz kanı yıkamadım. Yalamak ister misin?"

"Ah, Bishop." Abel'in sesi odada yankılanırken, kulaklığımdan gelen sesle birlikte yarım saniye içinde dönüp, şeytanın kendisiyle göz göze geliyorum. Chad benim için bir sivrisinek gibi. Abel ise terlemeden beni ezip geçecek lanet bir canavar. "İnandırıcı ol. Kaybet, ama ikna edici bir şekilde. Bu gece, paralarını almadan gitmeyi hoş karşılamayacak bazı misafirlerimiz var. Onları inandır."

Yere serdiğim adamların isimlerini BİLMİYORUM. Ailelerini ya da buraya gelme nedenlerini bilmiyorum. Muhtemelen aç çocukları ve somurtkan eşleri vardır. Muhtemelen kazançlara benden daha çok ihtiyaçları vardır ve kesinlikle Abel'dan daha çok ihtiyaçları vardır – çünkü ben ödül paramın tek kuruşunu bile saklamıyorum – ama aç çocuklar ve huysuz eşleri olsa da, ben yine de uygun olmayan standart boyutlardaki boks ringinde rauntları hızla geçiyorum.

Abel parayı boşa harcamaz, ama para *kazanmak* için kaliteli hizmet sunmak zorundadır.

Buna altın standart bir boks ringi de dahildir.

Profesyonel hakemler, ancak kurallar yok. Ve iyi dövüşçüler.

Bu bir boks ringi, kafes değil, ipleri var, ama buradaki dövüşler tamamen ayakta yapılmıyor. Bu bir güreş. Bu bir boğuşma. Bu, parmak eklemlerinizin arasında jilet bıçakları var. Bu, dövüşün sonunda hala nefes alan adam olmak için ne yapmanız gerekiyorsa o.

Sadece çürük kaburgalar ve kanayan bir gözle turları geçerek, son tura taze yüzlü bir Rus ile karşılaştım.

Rus ile karşılaştım.

Yine de, Abel hariç herkesin parası bana yatırılmış durumda.

Benden daha uzun ve muhtemelen iki metreye yakın, saf kas yığını olan, 136 kiloluk bu piç kurusu aslında rahatlamama yardımcı oluyor. Kaybetmek zorundaysam, bu canavarla oldukça gerçekçi görünecek.

Bu gece kolay olacak. Etli yumruğu beynimi sarsıp beni uyutacak.

Yarın berbat olacak.

Yarın beynimin taraması yapılacak, ama bunu yaptıracak imkanım yok.

Bir gün, sonunda, haydutlar, uyuşturucular ve kurşunlar hayatımı sona erdirmezse, muhtemelen beyin tümörü, felç veya aptallığımdan öleceğim, çünkü yıllar boyunca pislikler kafama yumruk atıp beyin hücrelerimi mahvettiler ve ben otoyolda ters yönde sürmeye başladım.

Yüksek bilekli ayakkabılar ve terli şortlarla öne adım atarak, sargılı ellerimi yüzüme götürüp gözlerimden akan kan ve ter damlalarını siliyorum.

"Brochov. Bishop." Hakem elimi tutar, gözlerimi inceler, sonra rakibimin gözlerini inceler ve aynısını yapar. "Dövüş, biri pes ettiğinde veya ikinizden biri bayıldığında ya da artık kendini savunamadığında biter. Pes etmeyin." Kirli kahverengi gözleri benimkilere döner. "Güvenin bana, uyuyun. Pes etmeyin. İnsanlar kan için para ödedi; pes ederseniz kötü adamlarla başınız büyük belaya girer."

Yeşil gözlü rakibime bakıp başımı salladım. Bu pislik, on dakikadan az bir süre sonra beni nakavt edecek. Harika. Ve ben baygınken kimse bana bulaşmasın diye göz kulak olacak tek bir kişi bile yok burada.

Her zamanki gibi, hayatımın nasıl bu noktaya geldiğini merak ediyorum.

Çünkü patronum bir pislik. İşte böyle.

Geri adım atan, adını bilmediğim hakem boynuna asılı düdüğü alır ve dudaklarına götürür. "Kural yok çocuklar, sadece hayranlarınız bir gösteri istiyor. Kazanın ve muhteşem olsun." Brochov'a bakar. "Hazır mısınız?" Yedi

ayaklı yeti başını salladığında, vücudu bir şey söylerken gözleri korkmuş olduğunu gösterdiğinde, hakem bana döner. "Hazır mısın?"

Bu, televizyonda izlediğimiz dövüşlere benzemiyor. Saygıdeğer bir seyirci kitlesi değil, saygıdeğer bir organizatör değil. Bu ringde insanlar ölüyor. Ve öldüklerinde, ölmek gibi düşüncesiz bir şey yaptıklarında, Abel'in adamları – *ben* – onları kaldırıp arkaya çıkarıyoruz.

Cesetler kadınları rahatsız eder. Biraz şok olurlar ve yüzleri yeşile döner.

Kadınlar ayrılmak istediğinde, erkekler de ayrılır.

Erkekler ayrıldığında, para da gider.

Abel tam bir iş adamıdır, bu yüzden temizlik ekibi tutmak, parayı burada tutmak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Bu gece ölürsem, Lance'in seks arkadaşı Chad tarafından çöp konteynırına atılacağım. Ve muhtemelen önce silahının namlusunu kıcıma sokacaktır.

"Hadi gidelim." Düdüğü çalan hakemin beyaz gömleği beni keskin gerçekliğe geri getirir. Kalabalık sesleri kısılana kadar bağırır. Erkekler, kalabalığın arasında dolaşan kadın bahisçilere para atarlar.

İlk rauntun yarısına kadar bahislerini yatırmaları gerekiyor, sonra parayı alan kadınlar ortadan kayboluyor ve Abel gerçek parayı sahte parayla değiştiriyor. Kazananlar paylarını alıyor, ama sahte banknotlarla, ki bunlar şimdilik banka denetiminden geçiyor. Abel kazancından payını alıyor, ama sonra gerçek paranın tamamını alıyor.

Çifte kazanç elde eden piç kurusu.

Taze yüzlü rakibim daireler çiziyor. Uzun bacakları mesafeyi kapatmasına yardımcı oluyor, bu yüzden onun adımları benim koşum oluyor. Eller yukarı. Eldiven yok. Koruyucu yok. Ağız koruyucu veya kasık koruyucu yok. Sadece, pislik olmak istersek jiletleri saklamak için parmak eklemlerimize sargı bezi sarıyoruz.

Sandy sarısı saçları Brochov'un çok geniş alnının üzerine sarkıyor. Çenesi dışarı çıkık ve uylukları ağaç gövdesi gibi. Ben küçük bir adam değilim, ama bu pisliğin uylukları benimkileri kıracak.

Yine de, bu geceki para hala bende.

Son bir buçuk yılda Infernos'ta kazandığım itibar beni gururlandırıyor. Keşke bu boktan iş yerine profesyonel dövüşçü olsaydım diyorum.

daha iyi olurdu. Tanıtım turları, para, sponsorluklar, ring kızları külötla dolaşıp benim onlara bakmamı umuyorlar.

Bu kasabanın sert dövüş şampiyonlarına ev sahipliği yaptığını biliyorum. Bu kasabanın kapalı kapılar ardında saklı çok fazla parası olduğunu biliyorum, burada sahipleri hala sıradan arabalar kullanıyor, çoğu zaman dışarıdan yemek sipariş ediyor ve cerrahlara para ödeyip görünüşlerini değiştirmek yerine her gün spor yapıyor.

Onlar normal hayatlar yaşayan normal insanlar, ama benimki gibi boktan dairelerde yaşamıyorlar ve birinin kafalarına kurşun sıkacağından endişelenmiyorlar.

Brochov'un etli yumruğunu atlatarak, dönüp kolumu sallıyorum. Steroidlerle dolu çenesini yana doğru kırarak, korkmuş gözleri Rocky filmindeki o pislığe benzeyen bir şeye dönüşüyor.

Ölürse ölür.

Gürleyen ayaklarıyla ileri doğru iterek beni iplere çarptırıyor ve yirmi dört kaburgamdan on ikisini göğsüme doğru itiyor. Kanca, kanca, kanca, yan tarafıma vuruyor, teri saçlarından sıçrayıp yüzüme düşüyor.

Seyirciler, benden sadece yarım metre geride çığlık atıyor. Onun teri bana sıçırıyorsa, onlara da sıçırıyor.

Abel ofisinde duruyor, perdeler açık ve cam duvar gözlerindeki hoşnutsuzluğu gizleyemiyor. Benim maçı şimdiden kaybettiğimi düşünüyor. Çok bariz. Yeterince kan yok.

Saçmalamıyorum. Sadece ölmemeye çalışıyorum.

Boynumu kırmak üzere olan bir ağaç gövdesinden kaçarak, onun tutuşundan kurtulup, kanla lekelenmiş kanvasın etrafında dolaşıyorum ve canavar rakibimin dönüşünü izliyorum.

O iri. Bir öküz kadar güçlü. Ama yavaş.

İleri adım atarak, sol gözünün üstündeki kaşını kırıyorum. Kan, tuvalin üzerine yağmur gibi yağıyor ve binlerce insanın daha önce bıraktığı sanat eserine ekleniyor.

Gerçek dövüşlerde, pay-per-view dövüşlerinde, raundu durdurup onu kapatabilirler. *Çok fazla* kan görmek istemezler. Ama Infernos'ta hiçbir şey dövüşü durduramaz. Bittiğinde biter ve umarız kimse "bulaşıcı hastalığınız var mı" formunda yalan söylememiştir.

Brochov'un kalın kolu, tahmin ettiğimden daha hızlı bir şekilde sallanır. Yumruğu yan tarafıma çarpar ve kendi kaburgalarımla önemli bir şeyi neredeyse deler. Momentumla beni havaya kaldırırken, sanki adamı kucaklıyor gibi kollarımı boğazına doluyorum ve kanvasa düştüğümüzde, o üzerime düştüğünde, yarının çok acı verici olacağını biliyorum.

Üzerime çullandığında, yumruklarıyla beni bombardımana tuttuğunda, kendimi korur ve ön kollarımı kıran yumruklarına homurdanırım.

Kim bu adama karşı bahis oynadı?

Yumrukları yavaşladığında, kalçalarımla 300 pound ağırlığı kaldırıp bizi ters çeviriyorum. Yarım gard pozisyonunda, bacakları kalçalarımı sarmış ve elleri yüzünü kapatmış halde, hayatım buna bağılıymış gibi yumruklar atıyorum.

Ve öyle de.

Ona zarar ver. Ama onu nakavt etme.

Bu çok ince bir çizgi, çünkü onu kazara bayılttığımda, Abel'in en iyi askeri olmamın bir önemi kalmayacak. Önemli olan tek şey, ona neredeyse bir buçuk milyon dolar kaybettirmem olacak.

Bunun bedelini hayatımla öderim.

Televizyonda yayınlanan dövüşlerin aksine, bizim rauntlarımız zamanlı değil. Beş dakikalık rauntlar, ardından dinlenme ve su molası yok. Herkesin nefes alıp yürümesini sağlayacak sağlık görevlileri yok. Sadece sağlam bir Rus kafasına yumruklarımı indiriyorum ve Abel, başını sallayıp işaret parmağını ısırarak kenarda duruyor.

Bu kulupte saat yok. Bileğimde saat yok. Dövüşün ne kadar sürdüğünü gösteren zamanlayıcı yok. Sanki saatlerdir bu ringdeymişim gibi hissediyorum, ama aynı zamanda sadece birkaç saniye geçmiş gibi.

Brochov'un bulanıklaşan gözlerine bakıyorum – biri şişmiş ve kapanmış, yüzünün diğer tarafı gevşemiş – sonra Abel'a bir kez daha bakıyorum, küfürler savuruyorum, son darbeni vuruyorum ve canavarın beni devirmesine izin veriyorum.

Yere düştü, ama nakavt olmadı.

Abel'in anlaşmasından haberi olmadığını hissediyorum, çünkü yorgunluğumu fark eder etmez, bizi makas gibi ayırıyor, beni sırtıma çarpıyor ve sanki her şey ağır çekimdeymiş gibi, yumruğunun yüzüme doğru geldiğini izliyorum.

Bir Mississippi; dişleri vahşi bir öfkeyle ortaya çıkıyor.

İki Mississippi; yeni pozisyonu ona yeniden güç verirken göğsü oksijenle doluyor.

Üç Mississippi; yumruğu şakağıma çarptı ve ışıklar söndü.

Dört yok.

JESS

MİLYONLARCA MIZRAK VAR

Kane bana bir daha gelmememi söyledikten *sonraki* gece, arabamı Infernos kulübüne çok uzak olmayan bir yere park edip etrafımdaki caddeyi inceliyorum. Karanlık köşeleri. Sokakları. Ve etrafta durup birbirleriyle işlerini tartışan tehlikeli adamları.

Işıkları kapattığımda bazıları başlarını kaldırıp baktı, ama çoğu olduğu yerde kalıp işlerine devam etti.

Ben kendi işime bakarsam, onlar da kendi işlerine bakacaklar.

Geçen sefer yaptığım hataları tekrarlamayı reddediyorum. Naifliğim yüzünden kaburgalarımdaki dikişler hala iyileşmedi. Yabancı adam, benim karanlık şövalyem, araya girmeseydi ne olabileceğini düşününce midem hala ağrıyor.

Dün gece buraya gelmememi söyledi.

Özellikle burada olmayacağını söyledi. Bana söz verdirdi.

Ben de bir suçluya söz verdim ve evde kalıp çocuk dahilerle yarışarak yeteneklerimi test etmek için çocuk programları izledim.

Her zaman kazanmadım.

Hayatımda hiç bu kadar aç kalmamıştım, Alex ve Luc'u utandıracak kadar pizza yedim. Jules ve onun "iki kişilik yiyorum" lafı bile bana yetişemedi. Karnım doyduktan sonra yatağa gittim ve on iki saat boyunca uyudum.

Ve rüya gördüm. Çok tatlı rüyalar.

Jules, gece boyunca yüzümün hayalet gibi bembeyaz olduğu için bir gün daha izin alabileceğimi söyledi. Ve bugün cuma olduğu için, pazartesiye kadar izinliyim.

Çalışmam gereken dosyaları var.

Çalışmam gereken bir sınav var.

Uzun süredir ortalarda görünmeyen bir kız kardeşim var ve ona ilgi göstermem gerekiyor. Graham bu hafta şehir dışında ve ben çok mutlu olmam gerekirdi; o yokken kanepenin yanında oturup onun ilgisini çekmem gerekirdi, ama öyle değil. Bunun yerine, buradayım.

Cep telefonumu çıkarıp ekran kilidini açıyorum, kulağıma götürüp arabanın kapısını açarken oraya aitmişim gibi davranıyorum.

Yüksek ve seksi, ama hassas ayak bileklerimi daha iyi destekleyen kama topuklu ayakkabılar ve dışarıdaki soğuğa rağmen bebek pembesi bir sundress giyiyorum. Arabanın kapısını kapatıp, göğsümü titreten müziklerin çaldığı kulübe doğru caddenin karşısına geçiyorum.

Kalbim heyecandan hızla atıyor. Tekrar tehlikeye doğru yürüyorum.

Ama daha da önemlisi, Kane'in hayatına geri dönüyorum.

Onu daha dün gördüm, ama hayatlarımız arasındaki fark – arkadaşlarımla pizza yemenin ve tiara'larla dolu bir odada uyumanın normalliği – sanki onu on yıldır görmemişim gibi hissettiriyor.

Dün kaçtım.

Korkarak kaçtım ve ona beni takip etmemesini söyledim, ama yine de onu rüyamda gördüm. Çok gerçekçiydi. Çok netti. Çok keskin ve tanıdık.

Bu yüzden şimdi buradayım.

Kaldırıma adımımı attığımda, önceki gece bulunduğum sokaktan iki adam çıkıyor; ama bu sefer aptalca davranmak yerine – kendimi kilitlemek yerine – eski dostlarmışız gibi sahte bir gülümseme takınıyorum ve sessiz telefonu kulağıma sıkıştırıyorum. "Kane! Merhaba. Şu anda içeri giriyorum."

Tıpkı beklediğim gibi, bu civarda grizzly ayısının gücü elinde tuttuğunu bildiğim gibi, onun adını söylemek onları olduğu yerde donduracaktı. Uzun saçlı, altın dişli ve çamurlu gözlü adamlardan biri, bakışlarını bacaklarımdan aşağıya kaydırıp ve midemi bulandırdı.

"Evet? Ön tarafta buluşalım demiştin, değil mi? Evet." Kalbim hızla atmasına rağmen, adamlar gölgelerin içine bir adım geri çekiliyorlar. "İçeri girmemi ister misin? Burada birkaç adam var. Onlara yol tarifi sorabilirim. Hayır mı?" Devasa bir kapı görevlisinden iki metre uzaklıkta, ön kapının yanında durup, karanlıkta kaybolan adamlara dönüp bakıyorum, ama gölgelerini hâlâ görebiliyorum; süt beyazı gözbebeklerini görebiliyorum. "Tamam. İçeri gireceğim."

Adımı söylemem kapı görevlisini de etkilemiş gibi görünüyordu – ya da belki de kısa elbise giymiş bir kadın olduğum için umursamamıştı – kalabalığın arasından sıyrılıp, kanımı donduran kulübün içine girdim.

Sokakların korkutucu olduğunu, ara sokaklarda dolaşan adamların ürkütücü olduğunu düşünüyordum, ama içeride olanların yanında bunların hiçbir önemi yok.

Giriş, uzun bir koridordur. Stephen King'in filmindeki gibi, sonsuza kadar uzanan bir koridor, ama birkaç metre aralıklarla birer kapı var.

Çoğu kapalı, ama bazıları açık.

Çıplak insanlar. Giydirilmiş insanlar. Kanepelerde oturan insanlar. Çarmıha bağlanmış insanlar.

Ecstasy'den ağlayan kadınlar. Kırbaç sesinden ağlayanlar. Avlarını çevreleyen erkekler. Diğerleri ise sadece oturup gösteriyi izliyor.

Halatlarla dolu odaya hem dehşete kapıldım hem de meraklandım. Her yerde halatlar var. Bir kadın tavandan, hiç de rahat olamayacak bir şekilde asılı, ama çığlıkları zevkten. Orada olmaktan üzgün değil.

Küçük parmağımın tırnağını dişlerimin arasına sıkıştırıp, adamın kadının etrafında çalışmasını dehşetle ve hayranlıkla izlerken, başımı yana eğip, başka birinin çifti çevreleyip fotoğraflarını çektiğini trans halinde izliyorum. Onlar bunu belgeliyorlar. Kız yüzünü saklamıyor. Hatta kameraman daha da yaklaşıyor ve kız zevkten inliyor, *kelimenin tam anlamıyla* yere damlıyor.

Vücudumda bir sıcaklık yükseliyor ve karnımın dibine yerleşiyor. Ben röntgenci değilim. Filmlerdeki gibi sapkın şeylerden bile hoşlanmam. Ama bu adamların onun etrafında dolaşmasını izlemek, Kane'in yetenekli ellerinin geride bıraktığı eksiklik hissiyle karışınca, beni rahat bir sıcaklığa sokuyor, ama bir el kışıma dokunduğunda bu sıcaklık duman gibi dağılıyor ve beni gerçeğe geri döndürüyor.

Dönerek, kalbim hızla çarparak, bir yabancıyla göz göze geliyorum. Ürkütücü bir yabancı.

Dişli bir gülümseme ve açgözlü ellerle, yüksek sesli müziğin üstesinden gelmek için kulağıma yaklaşır. Çok yakın, çok fazla yakın, yüzünü saçlarıma gömer ve sivri burnuyla boynuma dokunur.

"Arkada boş bir oda var. Ben azgınlım, sen de güzelsin. İster misin..."

"Hayır." Onun ulaşamayacağı bir mesafeye dans ederek uzaklaşıyorum, cep telefonumu kalkan gibi kulağıma götürüyorum ve hiç bitmeyen koridorda hızlıca yürüyorum. O adamın elinin kalçamın önünden kayıp gitmesi, hassas ayak bileğimi unutturuyor. "Kulüpte dolaşıyorum Kane, seni arıyorum. Beni bulmanı istiyorum." Kimseye konuşmuyorum, ama aynı zamanda, küçük ateist kalbimle onun beni duyması için dua ediyorum.

En az bir düzine popo okşaması ve bir avuç göğüs sıkma ile dar koridordan çıkıp büyük bir odaya girdiğimde, nefesimi tutarak durdum. İnsanların sesleri ve heyecan çığlıklarıyla dolu devasa bir alan, önümde genişliyor ve bu kulübün büyüklüğünü yeniden düşünmeme neden oluyor.

Bağırışları – bahisler, cesaret verici sözler ve hayal kırıklığı çığlıkları – kulaklarımı çınlatıyor, ama bakışlarım odanın ortasındaki Kane'e kilitlendiğinde, hiçbir şey kendi kalbimin sesinden daha yüksek çıkmıyor.

Boks ringinin ortasında.

Bir dev tarafından yere yapııştırılmış.

Seks zindanları, çarmıhlar ve kırbaçlar, koridorda yakalandığımda sisin kaybolduğu gibi zihnimden siliniyor ve bunun yerine, kalbimin hızla atışı beni ele geçiriyor ve yepyeni bir panikle sarıyor.

Güçlü ve öfkeli Kane'in dövüşünü görünce heyecanlanmak istiyorum.

Hatta o adamı yere serip ters çevirdiğinde tezahürat etmek istiyorum. Havaya yumruk atmak ve belki de Kane Bishop'un bu yeni yönüne biraz dokunmak istiyorum. Gömleksiz. Terli.

Güçlü.

Ama adamın yumrukları ağır ve Kane'in yüzü kanıyor. Garip bir şekilde, bu beni üzüyor.

Dantelden başka bir şey giymemiş kadınlar, büyük odadan kovalar dolusu parayla çıkıyorlar. Gerçek, *gerçek* kovalar.

Erkekler ringin etrafında durup dövüşçülere emirler yağıdırıyor. Şunu yap. Bunu yap. Yuvarlan.

Öldür onu.

Şu anda gerçekten görmek istediğim tek adamdan gözlerimi ayırıyorum – sanki o, kabaran denizde benim can simidim, şiddetli fırtınada sığınağım gibi, oysa kendisi de bir fırtına gibi – ve gözlerimi, üzerime baskı yapan gürültülü odanın içinde dolaştırıyorum.

Inferno kulübünün içini görmek istedim. Burada ne *sattıklarını* bilmek istedim. Burada ne *yaptıklarını*. Devletin ticaret siciline sadece bir dans kulübü olarak kayıtlı olan bu kulüpten milyarlarca dolar nasıl geçiyor?

Yani, Britt'in kocasının ailesi de şehirde bir kulüp sahibi. Tanrı'dan daha zenginler, ama eminim ki kulüplerinden her yıl milyarlarca dolar geçmiyor.

Kalabalığı gözlerimle takip ederek, büyük salonu çevreleyen kapıları taradım. *Halatların olduğu oda gibi başka odalar mı? Başka bir şey mi? Kane kullanabileceğimiz odalardan bahsetmişti...*

Yukarı bakınca, cam duvarın arkasındaki bir adamda gözüm takıldı. Güçlü bir adam.

Kane ile birlikte aylardır incelediğim bir adam. Abel Hayes'i ilk kez şahsen görüyorum.

Beni burada fark etmiyor. Benim varlığımdan haberi yok. Sanki şu anda hayatındaki en önemli şey buymuş gibi dövüşçüleri izliyor. Geniş göğüslü, öfkeli yüzlü ve ellerini beline koymuş yarım düzine takım elbiseli adam onu çevreliyor. Hepsi kolaylıkla 90 kilodan fazla ama hiçbirisi şişman değil. Yakalarının üstünde ve kol uçlarında görünen derilerinin neredeyse her santimetrekaresi dövmelemlerle kaplı.

Abel bu adamlar tarafından çevrenmekten korkmuyor. O onların kontrolü altında değil. Onlar onun kontrolü altında.

Kayalıklara çarpan dalgalar gibi, seyirciler ringe bağırıyor ve daha yakın olmak için itişip kakışıyorlar. Ana salondaki heyecan artarken ve ringedeki adamlar zafer için savaşırken, itip kakışıyorlar.

Bu dövüş bahis oynamayı düşünmek bile son derece uygunsuz, ama yine de parmaklarım kaşınıyor, desteğimi göstermek, bana bu kadar nazik davranan *katili*, ona inandığımı göstermek için.

Kaslı adamların Kane'i yerden kaldırdığını görünce ilerlerken, Kane'in yüzünden damlayan kanı görünce midem bulanır

yüzünden damlayan kanın kirli zeminde iz bırakmasıyla midem bulanıyor.

Onu gözümün önünden ayırmamak için aceleyle ilerlerken, sevimli topuklu ayakkabılarım onların bıraktığı kan birikintilerinde kayıyor. Kalabalık, yaralıyı daha yakından görmek için bir araya gelse de, önümü kesip onu artık göremememe neden olsa da, ayaklarımın altındaki lekeleri takip ediyorum.

Küçük boşluklardan koşarak geçip, erkekleri dirsekleyerek kenara itip, popomu ellemeye çalışan ve açgözlü elleri atlatarak, erkekleri takip ederek geldiğim salondan farklı bir salona giriyorum ve milyarlarca yeni kapıyı geçiyorum.

Ana odadan uzaklaştıkça mekan daha da karanlık hale geliyor. İnsanlar daha ürkütücü. Gülümsemeleri daha korkutucu.

Kaslı adamları ağır bir güvenlik kapısına kadar takip ediyorum ve o kapıyı itip açarken, soldaki adam – Kane'in üst kısmını kollarında tutan adam – elini kulağına götürüyor. "Evet, efendim."

Kane'in bacaklarını tutan arkadaşına baktı ve tek bir baş sallamayla Kane'in cansız bedenini aralarında salladılar ve bıraktılar.

Hala izleyen kalabalığın yüksek tezahüratları ve sevinç çığlıkları arasında havada savrulur, ta ki dışarıya ağır bir gürültüyle düşene kadar. Kafatası betona çarparak, uzuvları birbirine dolanarak cansız bir şekilde yuvarlanır.

Düşünmeden ileriye doğru koşarak, dikkati dağılmış adamları itip geçip Kane'in yanına kayarım ve güvenlik kapısı kapanır.

"Aman Tanrım, Kane." Titreyen elimle yüzünü okşayarak, başı bükülmüş bacaklarımın üzerine yaslanana kadar onu geri çekerim.

Ben kardeşim değilim. Yıllarca ev yapımı halfpipe'ta kaykay yaparken arka bahçede öğrendiklerimiz dışında hiçbir tıbbi eğitimim yok. Kendimizi defalarca kesip biçtik. Kemikler kırıldı. Dudaklar yaralandı. Çok ağladık ve topalladık. Ama çoğu zaman erkekler de oradaydı. Ve şefkatli ağabeyler olarak, ebeveynlerimiz ne kadar dikkatsiz olduğumuzu fark etmeden önce, yaralarımızı gizlice tedavi ettiler.

Ama şimdi sadece ben varım ve parmaklarımda onun kanı varken, güçlü boğazında nabzını aramaya başlıyorum. Son darbe sonrasında başının yana doğru savrulması, bacaklarının yere düşmesi ve seğirmesi, bulabileceğim şey karşısında kusma hissi uyandıran bir kas spazmına neden oluyor.

bulabileceğim şey karşısında kusma hissi uyandırıyor. Tüm bunlar kalbimi sıkıştırıyor, ta ki parmaklarım sonunda boynunda güçlü bir şişlik bulana kadar ve nefesim bir çığlıkla dışarı çıkıyor.

O bir suçlu. O
kötü bir adam.

Onun ölmesi muhtemelen hayatımı kolaylaştıracaktır. En azından, Abel'ı yakalamak için önümüzdeki engeli ortadan kaldıracaktır; ama yine de, onun acı çektiğini düşünmek midemi bulandırıyor.

Karanlıkta bilinçsiz kahramanımla yalnız kaldığımda, daha önce gördüğüm iki adam gölgelerden çıkıp havalı ve pis sırtışlarla yürüdüklerinde kanım donuyor. İçlerinden biri kirli dişlerinin arasında sakız patlatıyor. Diğer cep bıçağını çeviriyor.

Açık.
Kapattı.
Açık.
Kapalı.

Gümüş bıçak sapın içine girip çıkıyor, beni alay ediyor ve uzaktaki bir sokak lambasının ışığını yansıtıyor. "Merhaba güzelim. Yine karşılaştık."

Kane'in bacaklarımdaki ağırlığı beni hem rahatlatıyor hem de paniğe sevk ediyor. "Uyan. Uyan. Uyan, Kane." Kaburgalarımdaki acıyı görmezden gelerek, kollarımı onun ağır göğsünün altına sokup onu kaldırmaya çalışıyorum. Yüzüne gerekenden daha sert vurarak, nefesim hızlanıyor ve adamlar yaklaşırken başım dönüyor. "Uyan, Kane. Hemen. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen bana yardım et." Adamlar yavaşça yaklaşıyor. "Buraya gelmemeliydim. Sen baygın olmamalısın. Uyan, Kane." Sözlerim fısıltıdan biraz daha yüksek; adamlara panik içindeki sözlerimi duyma zevkini yaşatmak istemiyorum. Onlar sadece *erkek arkadaşımı* tuttuğumu görüyorlar. Onun baygın olduğunu görüyorlar, ama kanımda dolaşan paniğin farkında değiller.

Öyle mi?

"Yardım ister misin, tatlım? O baygın, ama sana iyi vakit geçirebiliriz."

"Kane!" Yumruğumu göğsüne vuruyorum, acımasızca, tıpkı rakibi gibi, ama bilincini kaybetmiş olmasına çok kızgınım. Hayatımda ilk kez bir kahraman istiyorum, ama o burada değil. "Uyan. Uyan. Uyan."

Uyanman gerek." Kavga yüzünden zaten şişmiş olan kanlı yanağına bir tokat atıyorum; gözü şişmiş ve kapanmış, dudağı dişleri tarafından kesilmiş. Ona vurduğum için kendimi kötü hissetmem gerekirdi, ama ellerimde onun kanı ve kollarımda baygın bedeni varken, onun haklı olduğuna öfkeleniyorum.

Geri dönmememi söylemişti, ama döndüm ve şimdi korkuyorum.

"Hayatım." Omzumdaki elden geri çekiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve kalbimin çarpıntısı kaburgalarımı ağrıtıyor.

Kane uyanmıyor. Beni kurtaramaz, bu yüzden ayağa fırlıyorum ve vücut kokusu ve seks kokan adamlara karşı dikiliyorum. Kane'e sırtımı dönerek, olduğumdan daha cesurmuşum gibi davranıyorum. "Gidebilirsiniz." İki adam da benden uzun olmasına rağmen, çenemi meydan okurcasına öne çıkarıp burnumun ucuna bakıyorum. "Gidin buradan. Kane büyük kavgasından sonra dinleniyor."

"Dinleniyor mu?" Öndeki adam, sesli olan tek kişi, gülüyor ve kokuşmuş nefesi ciğerlerime giriyor. Kokudan bir adım geriye düşüyorum, topuğum Kane'in kaburgalarına değiyor.

O çok yakın.

Ama yine de çok

uzak.

"Bu gece bir dövüşü vardı, ama şimdi eve gidiyoruz. Yardıma ihtiyacım yok."

Kendi dilini emen adamın gözleri, sanki gerçekten dokunuyormuş gibi vücudumda kayıyor. "O zaman amciğinden am suyu sıkmamı ister misin?" Kıkırdarak omuzlarında başını sallıyor. "Sana iyi vakit geçirtebilirim. Ne diyorsun Fred?" Arkadaşına, *Fred'e* tek bir bakış bile atmaz, ama gözleri benimkilerde, dudaklarımda, sundressimden görünen dekoltemde kalır. "*Uyursan, kaybedersin*. Ben kelime ustası değilim. Şiir yazarak geçinmiyorum, ama lanet olsun, bunun gibi bir şey olduğunu biliyorum."

"Bizden uzak dur." Eğilip düşürdüğüm cep telefonumu alıp Alex'in numarasını arıyorum. Polise nerede olduğumu söylemek istemiyorum. Burada olduğum için tutuklanmayacağım – sanmıyorum – ama ağabeyim gibi bir konuşma dinleyeceğim. Kendimi tehlikeye attığım için azarlanacağım, ama bunu yapmak istemememe rağmen, hayatımı veya

Kane'in hayatını tehlikeye atmayacağım. "Polislerle ilk isimle hitap ederiz. Bu gece burayı basmalarını mı istiyorsun?"

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Eğer umursadığımı sanıyorsan, sen aptal bir pisliksin. Polisi ara, güzel amcık. Onlar gelmeden önce seni sikerim, sonra en iyi yaptığım şeyi yaparım; gölgelerin içinde kaybolurum ve piç kurusu oğlum dokuz ay sonra amcığını parçalar. Babası gibi oğlu." Gürültüyle dudaklarını yalıyor. "Amcığı severiz."

Hissettiğimden daha cesurca öne çıkıp avuçlarımı göğsüne vuruyorum. "*Kaybolmak* mı? Sen kaybolmadın!" *Lütfen uyan Kane!* "Seni ön tarafta gördüm, biliyorsun, değil mi? Sen 'kaybolduğunda' bile seni gördüm." İkinci kez itiyorum ve sol elindeki bıçağı görmezden geliyorum. "Aptal, eğitimsiz ahmak. *En iyi yaptığın* şeyde bile berbatın. Bu eğitimsiz, senin gibi aptallara dikkat etmeyi hiç öğrenmemiş *sarışın* ofis çalışanı bile seni görebiliyordu. Nasıl oldu da hala ölmedin ya da hapse girmedin? Fred, arkadaşlığınızın beyni mi? Sen çürümüş nefesli ağızsın. Beyin olan o. İkinizde de güzellik yok."

Korkunç bir kükremeyle, adam beni şaşırtıcı bir güçle kaldırır ve sırtımı kirli tuğla duvara çarpar. Nefesim ciğerlerimden patlar, ama o güçlü elini boğazıma bastırıp nefes almamı engellemeden önce nefes almaya fırsatım olmaz. O kadar yaklaşır ki, kokuşmuş nefesi dudaklarımı ıslatır. "Dinle beni, seni küçük orospu. Buralarda erkekler kraldır, kadınlar ise amcık. Sen *de* onlardan birisin. Şimdi, önce ben seni sikerim. *Sonra* Fred. Bakalım hangimiz seni kanatacak. Seni o kadar hızlı kullanacağız ki, boğazına bastırdığım elim fark edilmeyecek bile." O eğilip dilini çenem boyunca gezdirdiğinde gözyaşları yanaklarımdan süzülür. "Nefes alabiliyor musun, bebeğim?"

Onu incitmek için çılgınca tekmeliyorum, bacaklarına vuruyorum. Ciğerlerim yanıyor, ellerimle beni yerde tutan tek kolunu tırmalıyorum.

Tıpkı üç gece önce olduğu gibi, kemer tokası sesi midemi bulandırıyor. Nefes alamıyorum. Konuşamıyorum. Ona hayır bile diyemiyorum.

Onun basınç baskı basınç içimde başımda başımda kafamda kafatasım küçülüyor, beynimi ezip geçiyor. Kan kulaklarımda uğulduyor ve dilim

kuru bir çöl gibi kurur, bıçağını öyle bir hareket ettirir ki, bıçağın sapı boğazıma acı verici bir şekilde batar.

Sonra pantolonu düşüyor.

Kafamın içinde tekmeliyor ve çığlık atıyorum, o boş elini elbisemin altına kaydırduğında kaçmaya çalışıyorum. Kane'inkinden farklı, sert parmaklar külotumun kenarını kaydırıyor ve onu vücudumdan yırtıp alıyor.

Korkuyla ığlık attım.

İki kez, gitmemem gerektiğini bildiğim tehlikeli bir yere girdim. İki kez dersimi aldım, ama çok geç olmuştu.

Yırtık külotumu yüzüne yaklaştırıyor ve vahşi bir sırtışıla ağzına tıkıyor.

Kusmak

istiyorum. Ölmek

istiyorum.

Onun ölmesini istiyorum.

Külotumu dişlerinin arasında bırakarak, tanga ipi spagetti makarna gibi dudaklarından sarkarken, boş elini tekrar kasıklarına getirir ve gözlerimin önünden siyah noktalar geçer.

Yeterli oksijen yok.

Çok fazla acı.

Her şey çok fazla.

Kollarım ve bacaklarım seğirmeye devam ediyor, ama bu benim vücudumun ölmekte olan sinir sistemi ve doğal tepkileri, savaş ya da kaç içgüdülerim değil.

Artık uçmak yok benim

için. Sadece uyku.

Uyu ve o istediğini elde etmeden kaç.

Sanki bir tüneldeymişim gibi, onun korkunç yüzüne bakmamak için omzunun üzerinden gri sisin içinden bakıyorum. Onun aç gözlerine ya da dudaklarından sarkan külotuma hiç dikkat etmiyorum. O külot, bir dakika önce en mahrem yerime dokunmuştu. Şimdi ise onun diline dokunuyor.

Eli, elbisenin dışından kaburgalarım boyunca kayıyor. Sonra uyluklarım. Sonra çıplak kıcıma ve sıkıca kenetlenmiş çekirdeğime doğru.

Onu içeri

almayın. Pes

etmeyin.

Nasırlı parmakları, korkunç örümcek bacakları gibi pelvisimin üzerinde, küçük tüylerin üzerinde, kıvrımların arasında ve klitorisimin üzerinde geziniyor.

Kane'in bana dokunduğu zamanki gibi değil. O bana dokunduğunda, cildim arzuyla yanıyordu. *Daha fazlasını* istiyordum. Daha fazlasını istiyordum, ama sağduyum hayır diyordu. Şimdi, göğsüm korku ve iğrenmeyle yanıyor. Her parçam aynı fikirde – kalbim, beynim, midem; ve her parçam bunu istemediğimi söylüyor.

Bana dokunma.

*Bana zarar
verme.*

Gözlerimi karanlık gökyüzüne, milyonlarca yıldız, yarım aya çeviriyorum. Parmakları vücuduma zorla girerken, onun istediğini vermiyorum. Bir tepki bekliyor. Çılgılık atmamı istiyor.

İkisini de yapmayacağım.

Ölürsem, ona hiçbir şey için yalvarmadan öleceğim.

Oksijen eksikliğinden dolayı kafamda dalgalar çınıyor. On dakikadır nefes almamışım gibi hissediyorum, ama muhtemelen sadece bir dakika olmuştur. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, ama bunun dışında, sinir sisteminin seğirmeleri dışında, ona hiçbir şey vermiyorum.

Gözler.

Ailemin. Kız kardeşimin – benimkiyle aynı. Erkek kardeşimin de aynısını düşünüyorum; hepimizin aynı okyanus mavisini gözleri olduğunu. Babam her zaman anneme, onun gözlerine baktığında kendini tatildeymiş gibi hissettiği için aşık olduğunu söylerdi. Sanki Karayipler'de yüzüyormuş gibi.

Üç bebekten sonra, tatil gözlü bir aileyle çevriliydi ve hepimiz onun soyadını taşıyorduk.

Daha fazla göz; Britt'i görüyorum. En iyi arkadaşım. Kız kardeşim. Onun bebeği. Onun kardeşi, polis Alex. Kari ve onun orman yeşili rengini görüyorum. Çok nazik. Çok masum. Kardeşimle evlenecek ve onun yeşiliyle, onun mavisıyla, tatil gözlerinden daha büyülü bir şey yaratacaklar.

Marcus. Angelo. Scotch. Oz. En çok sevdiğim insanlar, yaptığımı öğrendiklerinde incinecek olan insanlar. Önce incinecekler, ama sonra kendimi bu duruma soktuğumu fark edince kızacaklar. Bana kızacaklar, ölümümde bile, bu kadar aptal olduğum için kızacaklar.

Kane'in gözleri, tanıdığım çoğu insan gibi parlak değil. Onunkiler koyu. Neredeyse siyah. Çok fazla sır. Çok fazla öfke.

Hayatımda hiç görmediğim bir şeyle parıldayan, geçen gece Lance'i benden çekip aldığı anda bile görmediğim bir şeyle, Kane'in gözleri şimdi daha önce hiçbir gözde görmediğim bir öfkeyle parlıyor.

İsimsiz adamın saçı çenemi gıdıklarken, dili boynumu yalıyor. Bir eliyle boğazımı tutarken, diğer eliyle vücudumun içine giriyor, ama Kane'in gözleri - öfkesine rağmen - bu gezegendeki son anlarımda bana bakacak güzel bir şey veriyor.

Yavaşça akan yapışkan çamur gibi düşüncelerimden, dünyam birdenbire odaklanıyor – kan ve duyuların akıntısı bulanık zihnimi dolduruyor – isimsiz adamın eli boğazımdan çekilirken, bıçağı kağıt kesici gibi aynı acı veren bir hisle derimden sıyrılıyor.

Bilinçli bir istekte bulunmadan göğsüm oksijenle doluyor – bedenim kontrolü ele geçiriyor ve değerli havayı ağrıyan boğazımdan geçiriyor – bir saniye önce öfkeyle dolu olan Kane'in gözlerinin acı içinde kapanışını izliyorum.

Kolunu adamın boynuna dolayarak, karanlık sokakta mide bulandırıcı bir çatırtı yankılanana kadar büküyor ve isimsiz adam beni tutmayı bıraktığı anda, ayaklarımın üzerine düşüyor ve hassas ayak bileklerle sendeliyorum. Dizlerim çökünce, o da dizlerinin üzerine çöküyor ve göz göze geliyoruz.

Gözleri – her zaman gözleri – birlikte diz çökerken beni izler, sonra ölü ağırlığıyla öne doğru eğilir ve beni duvara yapıştırır.

Neredeyse yüz kiloluk ağırlığı, ikinci kez ciğerlerimdeki oksijeni alıyor. Kalbim hızla atıyor ve göğsüme acı verici bir şekilde çarpıyor, onun ağırlığı altında nefes almaya çalışıyorum. Kulaklarımı acıtan bir öfke çılgılığıyla Kane adamı kaldırıyor ve sanki bir çuval patatesmiş gibi yana atıyor.

Kane beni koltuk altlarımdan tutup kaldırırken, elleri popomun altına girer, bacaklarım onun çıplak gövdesine sarılır ve kollarım, isimsiz adamın beni boğduğu gibi onu boğar.

Yüzümü boynuna gömerek, öleceğimi sandığımda kalbime yerleşen kederi serbest bırakırım.

"Hadi." Topallayarak ve acı içinde, Kane beni sokak boyunca geçit yolundan taşıyor. Adını bilmediğim saldırganın daha önce saklandığı gölgelerden geçerken, gözlerimi aşağıda tutmak için elini başımın arkasına bastırıyor. "Şşş." Sanki havayı taştan yutuyormuşum gibi boğulduğumda, sert parmaklarıyla saçlarımı okşuyor, ensemini ovuşturuyor ve acıyan kalbimi yatıştırıyor. "Bana tutun, Jess. Ben yanıdayım. Söz veriyorum, seni koruyacağım. Sadece nefes alman lazım."

Kollarımı boynuna o kadar sıkı sarıyorum ki, muhtemelen nefes almakta zorlanıyor, ama şikayet etmiyor. Beni hala gürültülü, hala coşkulu kulüpten uzaklaştırıyor, iki genç ve henüz bilinci yerinde olan adam büyük salonun ortasındaki ringde dövüşürken, havada daha fazla tezahürat yankılanıyor.

Caddenin karşısındaki arabama doğru ilerlerken, daha önce benim gelişimi izleyen tüm erkekler şimdi de bizi izliyor, ama Kane dönüp gözlerine baktığında, gölgelerin arasına kayboluyorlar.

Sertleşmiş bacaklarımı yaralı vücudundan ayırarak beni ayağa kaldırıyor, ama ben kollarımı boynuna dolamış halde bırakıyorum; onu bırakmayı reddediyorum, gitmesine izin vermeyi reddediyorum.

Onu bırakamam.

"Anahtarların yanında mı, sarışın?" Elleri kaburgalarımın altına giriyor, alınlarımız birbirine değmişken, gözlerine bakarken şoktan dişlerim takırdıyor.

"Sarışın? Anahtarlarına ihtiyacım var."

Başımı sallayarak, anahtarların avucuma batıp derimi ısırdığını *hissediyorum*, ama sanki *taşlaşmışım* gibi, onları bırakamıyorum. Ona gösteremem.

Kollarımı bile hareket ettiremiyorum ve onu bırakamıyorum.

"Sakin ol." Alnıma nazikçe bir öpücük kondurur ve ellerime ulaşana kadar ellerini kollarım boyunca kaydırır. Güçlü tutuşumu ayırarak, ellerimi aramıza getirir ve açar. "Blondie..." Anahtarlarımın derime batmış olduğu kırmızı izlere tsk tsk diye ses çıkarır, elimi kaldırır ve morarmış dudaklarını avucuma bastırır.

Onun nezaketi gözlerime yepyeni bir gözyaşı seli getiriyor. Ağlamayı durduramıyorum. Rahatlayamıyorum. Titrememi durduramıyorum.

Sanki bir vakumun içindeymişim gibi, sadece küçük zaman parçaları görüyorum. Arabanın kapısının açılması. Emniyet kemerimin bağlanması. Kane'in geniş göğsünün

, kapının kapanması ve sonra ışık hızıyla küçük arabamın etrafında hareket etmesi - ama topallayarak. Arabaya binmesi, sonra beni rahatlatmak için gülümsemesi, dudağı yarık ve gözü şişmiş olsa bile.

Parmaklarım onun yaralarını iyileştirmek için karıncalanıyor, ama beynim o vakumda çalışmaya devam ediyor; sokak lambaları, otopark, çöp konteyneri. Sonra tekrar kollarında, bacaklarım kalçalarına dolanmış, yüzüm çıplak göğsüne yaslanmış. Merdivenler – çok fazla merdiven – ve o beni tüm yol boyunca taşıyor.

Bir apartman kapısı.

Tencere ve tavalar.

Sıcak su.

En sevdiğim elbise vücudumdan çıkarılıyor.

Çıplak ve yalnız, bu yabancının duşunun karo zeminine düşüyorum ve avucumda sıvı sabunla, cildim yanana ve o adamın parmaklarının hatırası artık yok olana kadar vajinamı ovuyorum.

KANE

SALVATION

Öfke.

Kaynar sıcak, zehirli bir öfke kanımda dolaşıyor ve eve getirdiğim güzel kadın banyomda *ulurken*, kavga sonrası ağrımı engelliyor. *Uluyor*. O kadar yüksek sesle ağlıyor ki, sesi o kadar acı dolu ki, sıcak bir kaşık bir kutu dondurmanın içine daldığı gibi kalbimi delip geçiyor.

Asla bağlanmak istememiştim. Bir zayıflık yaratmak istememiştim.

Onu korumak için böyle bir ihtiyaç hissetmeyi hiç istememiştim, ama kızaran yüzünü, şişkin gözlerini, nefes almaya çalışırken tekmeleyen ayaklarını görünce, başka bir adamı öldürme kararı nefes almak kadar kolay hale geldi.

Aynen öyle; bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yoktu.

Doğru şekilde yapmayı bilersen, boyun kuru bir dal gibi kırılır.

Ve ben biliyorum. Uzun süre eğitim aldım.

Adam öldürmeyi biliyorum.

Bu konuda çok yetenekli olduğum için ödüller ve övgüler aldım.

Öldürmek istemiyorum, ama bir borç tahsildarı da borçluyu öldürmek istemeyebilir.

Öldürmek *istemiyorum*, ama bir borç tahsildarı, faturalarını ödeyemeyen insanları aramak ve taciz etmek *istemediği* gibi,

bu işte iyidirler, bu yüzden bu işi yapıyorlar.

bunda *iyidirler*, bu yüzden bu işi almışlardır.

Sonra başarılı olup, en az ödeyebilecek kişiden son kuruşuna kadar parayı sıkıştırdıklarında, onlara bu görevi veren adam tarafından başlarına bir okşama ile ödüllendiriliyorlar.

Onun gözünde bir katil olmak istemiyorum. Değerli olmak istiyorum.

Ama o adamın hayatı ile onun hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığımda, ben seçimimi yaptım.

Pişman değilim.

Hesabıma bir yenisini daha eklemekten üzüntü duymuyorum bile.

Ama duştan çıktığında, ağlamayı bıraktığında, zihni berraklaştığında ve gördüklerini hatırladığında bana nasıl bakacağından korkuyorum.

Pantolonu ayak bileklerinde, parmakları hala onun vücudunun içindeyken öldü.

O bundan asla kurtulamayabilir ve bana geçen sefer kaçtığı zamanki gibi bakarsa, geri dönüp onu bir daha öldürürüm.

Ona gitmesini söyledim. Benim dünyama geri dönmemesini. Buraya ait olmadığını.

Ama eğer olmaması gereken yerde olmaya ısrar ederse, ben de onu güvende tutmaya ısrar ederim.

Kimse benimle uğraşamaz. Bu gezegende tek bir kişi bile.

Abel hariç.

O, ona karşı kör kaldığı sürece, bu dünyada korkması gereken kimse yok...

Ben hariç.

Onu her şeyden koruyabilirim. Herkesten. Her türlü tehditten.

Ama onu kendimden koruyamam.

Bunu zaten denedim. Ona gitmesini

söylemeye çalıştım. Ama şimdi bana başka seçenek bırakmıyor.

İyileşmekte olan bir eroin bağımlısı gibi, seçtiğim uyuşturucuyla tek başıma bir odada bırakıldım... ve onu biraz tadacağım.

Bazı erkekler daha fazla iradeye sahip olurdu. Bazıları köşeye oturur, gözlerini kapatır ve işkencenin bitmesini beklerdi.

Ama ben değil, çünkü bağımlılığımın *tadını çıkarıyorum*.

Bence o, bu evreni süsleyen en güzel yaratık.

Bu yüzden banyomda yankılanan her ağlama, sabunluktan çıkan her damla, onun acısını duyabiliyorum. Ve her ses, göğsünden çıkan her hıçkırık, odada yankılanıp benim göğsüme çarpıyor.

Neden, neredeyse otuz yıllık güç, irade ve yalnızlıktan sonra, kriptonitimi buldum?

Beni yok etmek için mi, yoksa beni tamamlamak için mi buraya gönderildi?

Ayakkabılarımı çıkarıp bir gömlek giydikten sonra, ön kapıma geri dönüp kilitleri yeniden ayarladım.

Henüz beni hayal kırıklığına uğratmadılar.

Banyoya geri dönüp tereddüt ediyorum. Bir parçam uzak durmamı, içeri girmememi, onun mahremiyetini ihlal etmememi söylüyor; ama onun çılgınlıkları her şeye rağmen beni içeri çekiyor.

Onun mahremiyeti benim için önemli, ama acısı daha önemli.

Buharlı banyoya girip yere baktığımda, kırmızı ve lekelenene kadar cildini ovuşturan kırık kadını görünce kalbim derinden bir vuruş yaptı. Dikişlerinin üzerindeki bandaj kanlanmamıştı, ama örtü sırlıslıklamdı ve değiştirilmesi gerekiyordu.

Onu ıslattığı için azarlamayacağım bile.

"Jess?" Banyo kapısını açık bırakarak buharın dışarı çıkmasını sağladım ve içeri girdim. En iyi havlumu aldım – yine de eski püsküydü – ve küçük kabine yaklaştım, göğsüne ve boynuna yapışan uzun saçlarını inceledim.

Onu ilk kez çıplak gördüğümde, saldırıp sahiplenmek isteyen güçsüz bir hayvana dönüşeceğimi düşünebilirsiniz, ama bu kırık kadın, masum gözlerindeki yaşlar, alt dudağındaki titreme, beni başka bir şeye dönüştürüyor.

Başka *birine*.

Kaybedecek bir şeyi olan bir adam.

Henüz sahip değilim, ama şimdi o adamın bu gece hayatını kaybettiği kadar kolay bir şekilde kaybetme riskiyle karşı karşıyayım.

"Hadi." Muslukları kapatıp, titrek ellerini tutup onu ayağa kaldırıyorum. Göğüs göğüse – Jess'in çıplak teni gömleğime değiyor – onu havluyla sarıp göğüs dekoltesine sıkıca sarıyorum, seks aklımın ucundan bile geçmiyor.

Başımı kaldırıp, hareketlerimi izleyen bakışlarıyla göz göze geliyorum. Islakken bile hala açık renkli olan sarı saçları yüzüne, dudaklarına, morarmış boynuna yapışmış. Elimi başının arkasına koyup onu kendime doğru çekiyorum, kolları otomatik olarak belime dolanıyor ve yüzü göğsüme yaslanıyor.

Eğilip boynundaki minik gümüş rengi yara izine en yumuşak, en nazik öpücüğü konduruyorum.

Avantaj sağlamak istemiyorum, onun beni Lance ve bu geceki o pislik gibi görmesini istemiyorum. Yardım etmek, onu sakinleştirmek, hızla atan kalbini yavaşlatmak istiyorum.

O istemediği sürece ona dokunmayacağım.

Tek bir kaba söz bile söylemeyeceğim – onu tanıdığımdan beri savunmam bu olsa da.

Planım kaba davranmak, onu korkutmak ya da tahrik etmektir; ikisi de benim için uygundur.

Ama artık öyle değil.

"Seni bir daha incitmelerine izin vermeyeceğim Jess. Söz veriyorum." Onu daha sıkı sarıyorum. "Bana güvenebilirsin."

Göğsüme yaslanarak hıçkırarak ağlamaya başlar ve kalbimi biraz sıkıştırır. Bir kolumu sırtına dolayarak öne eğilir ve onu kollarımın arasına alırım.

Korkmaz. Gözlerini kapatıp kollarını boynuma dolamaktan başka hiçbir tepki vermez.

Ağrıyan bacaklarımla onu boktan banyomdan çıkarıp yatak odasına götürdüm ve titizlikle yaptığım yatağıma yatırdım – ama o lanet ipliği orada bıraktım. Babam bunu öğrenirse kıcımlı tekmeler ve altı saat boyunca koşuşturur.

Ama onun için orada bıraktım.

Onu birkaç gece önceki gibi yan yatırıp, bakışlarını yakalamak için yatağın üstüne çıkıyorum.

Gözleri cam gibi, şok olmuş bir şekilde boşluğa bakıyor.

"Jess? Dikişlerine bakabilir miyim? Canını yakmayacağım, söz veriyorum. Vücuduna bakmayacağım, sadece kaburgalarına bakacağım. Ama bandajı çıkarıp kontrol etmem gerekiyor."

O tepki vermediğinde ve beni duymadığını düşünmeye başladığımda, yanına uzanıp çenesinden saçlarını çekiyorum. "Hey." Başparmağımla alt dudağını okşuyorum. "Jess, gözlerime bak."

Sihirli kelimeleri söylemişim gibi, bakışları birdenbire benimkilere çevrildi.

"İşte buradasın." Anaokulunda bir kız bahçeden bir papatya koparıp bana verdiğinde beri görmediğim bir şekilde sırtarak, gözlerine bakıyorum. "Beni duydun mu? Dikişlerini kontrol etmem gerekiyor."

Hepsi ıslanmış, bandajı çıkarmam lazım. Kuru kalmaları gerekiyor. Onlara iyi bakıyor musun?"

Kız başını sallar ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır.

"Merhemi kullanıyor musun?"

Yine başını salladı.

Anaokulunda çiçekleri seven o küçük kıza aşkımı ilan etmiştim. Üç gün boyunca benim kız arkadaşım oldu. Bir kez el ele tutuştuk. Ama cuma günü, yanağıma bir öpücük kondurup benden ayrıldı.

Pazartesi günü diğer erkeklere çiçek vermek istemişti.

Arkadaşça bir ayrılıktı ve o güzel altı yaşındaki kıza hiçbir kin beslemiyorum. Şimdi bir bankacıyla evli ve iki buçuk çocuğu var. Mutlu ve bu beni de mutlu ediyor.

"Merhemi sürerken beni düşündün mü?"

Jess'in gözleri yaşlarla doldu, ama titrek dudaklarıyla kendini tuttu ve başını salladı.

Evet, beni düşündü.

"Bir bakabilir miyim? İyi olduklarından emin olmam lazım. Enfeksiyondan ölmene izin vermeyeceğim. Senin bu boktan şeyden kurtulmana izin vermeyecek kadar inatçıyım."

"Evet." Boğazını temizleyerek başını sallar. "Evet. Bakabilirsin. Ama ben onlarla ilgilendim. İyiler."

"Tamam." Öne eğilip alnına nazikçe bir öpücük kondurdum ve cesareti bir başka hıçkırıkla kaçtığında gözlerimi kapatıp çaresizliğini içime çektim. "Sakin ol, sarışın. Artık buradayım. Bir daha incinmene izin vermeyeceğim." *Şimdiye kadar tanıştığın en yetkin infazcıdan kişisel koruma kazandın.* "Kimse sana bir daha dokunmayacak. Söz veriyorum."

Otururum ve morarmış bacaklarımı sertçe çaprazlarım, dizim karnına değdiğinde şikayet etmez. Sessizce gözyaşlarını silmekten başka bir şey yapmaz.

Havluyu göğüslerine sabitleyerek, kumaşı bacaklarına doğru çekiyorum ve onun sıkı kalçalarına ya da kıvrımlı poposuna bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Kemikli kalçalarını, minik Dr. Seuss dövmesini ya da karnındaki her bir karın kasını görmezden gelen sevimli deri kıvrımlarını fark etmemeye çalışıyorum.

Su dolu bandajı dikkatlice çıkarıp cildini çekmemeye özen göstererek, ona attığım dikişleri inceliyorum ve onaylayarak başımı sallıyorum.

Bu gece yaşadığı onca şeyden, o duştan sonra bile, dikişler mükemmel durumda. Tek bir damla kan bile yok. Şişlik büyük ölçüde iniyor. Bir zamanlar enfeksiyon tehdidi oluşturan kırmızı kenarlar şimdi pembeye dönmüş ve birleşerek onu tekrar bir araya getirmeye çalışıyor.

"Bunlar mükemmel görünüyor, sarışın. Sen harika bir hastasın."

"Ölmek için zaman yok," diye boğuk bir sesle söyler. "Yapacak işlerim var. Sınavlara girmem lazım. Suçluları hapse atmam lazım."

Onun bu sözleri karşısında dudaklarım seğirir. Korkmuş, acı içinde, şokta olmasına rağmen, bana sataşacak kadar küstahlığı hala var.

Aferin ona.

Asla kazanamayacak. Kelimenin tam anlamıyla kazanamaz. Ama denerken beni yıkabilir.

Bu hem kazan-kazan, hem de korkutucu bir şekilde kaybet-kaybet durumu.

"O dava nasıl gidiyor?" Bu gece dövüleceğimi bildiğim için yatağımın altına sakladığım ilk yardım çantasını alıyorum. Bilmediğim şey, kaybedeceğimdi. Bu benim ilk yenilğim... ilk kez. "Adamını yakaladın mı?" Bir paket antibakteriyel mendil ve yeni bir tüp antibiyotik merhem çıkarıyorum. Tüpü dizimin üzerine koyup, mendili dikişlerinin üzerine sürerek işe koyuluyorum.

Yan tarafına soğuk bir şey değince, sıçradı ama beklediğim gibi kaçmadı. Bunun yerine, elini uyluklarıma uzattı ve şortumdaki gevşek bir ipliği düzeltmeye başladı.

Yemin ederim, o bulmaya başlayana kadar hayatımda ne kadar çok çözülmemiş sorun olduğunu bilmiyordum.

"Henüz onu yakalayamadım," diye mırıldanıyor. "Sözlü bir itiraf aldım, ama başka bir şey yok. Seni son gördüğümden beri çoğunlukla uyudum."

"Benim dosyalarımı mı uyuyorsun? Beni mi hayal ediyorsun?"

Titrek parmakları tenimde kayıyor, derimin altında garip bir sıcaklık hissi uyandırıyor. "Aslında evet. Uyudum. Rüyamda gördüm."

Memnun bir gülümsemeyle mendili katlayıp merhem kapağını açtım. "Öyle mi? Yastığının altında benimle mi uyuyorsun?"

"Uh-huh." Boğazını temizleyerek, gergin bir şekilde elini geri çekip saçını kulağının arkasına koyar. Bir ışık parlaması, kabuğun üst yarısında küçük bir piercing olduğunu hatırlatır bana. Nadiren bir şeyleri unutan bir adam olarak, o gergin bir şekilde saçını kulağının arkasına koyana kadar mücevherin varlığını sürekli unutuyorum. "Yastığının altına bir kitap koyarak uyursan, o kitapla ilgili rüya görürsün, biliyor muydun?" Mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Yastığının altına bir ders kitabı koyarak uyursan, kitabın içeriğini öğrenirsin. Bu, küçükken öğrendiğim bir sihir."

Merhemi başparmağıma sıkıp yavaşça cildine masaj yapmaya başlıyorum. "Öyle mi?"

"Evet."

"Yani beni anlamak için dosyama yastığının altına koyup uyuyorsun? Beni rüyada görmenin beni hapsedmene yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Uh-huh. Yedi ya da sekiz yaşlarındayken sihirli gücü keşfettim."

"Öyle mi?" *Konuşmaya devam et, güzelim. Harika gidiyorsun.* "Sihri nasıl keşfettin?"

"Yatakta Babysitter's Club Little Sisters kitabını okuyordum." "A..."

Gülmekten boğuluyorum. "Babysitter's Little Sisters kitabı mı?"

O da ne lan?"

"Bebek bakıcılığı yapan kızlar hakkında kitaplar. Ama orijinal Babysitters kitapları benim için çok yetişkindi. Ben de *Little Sisters* serisine başladım."

"Bir grup bebek bakıcısının hikayesini mi okudun?"

"Hayır." Buz gibi mavi gözleri tavırla parladı. "*Küçük kız kardeşleri* hakkında okudum. Bir gece, uykuya dalmadan önce kitabı yastığının altına sıkıştırdım ve voila, bütün gece onları rüyamda gördüm; ben de onlardan biriydim. Küçük bir kız kardeşim. Ertesi gün öğleden sonra okumaya devam etmek için geri döndüğümde, hikayeyi zaten bildiğimi fark ettim. Neredeyse satır satır. Onu zaten yaşamıştım."

Dudaklarımı ısırıp, bu saçmalığa nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Yalan söylüyordu. Kitabı çoktan okumuştum. Ama oynamak istiyorsa, ben de ona ayak uydururdum.

Eğer benim dosyalarımı yatıp beni rüyasında görmek istiyorsa, onu engellemeyeceğim.

"Peki ya ders kitabı olayı? Matematikle ilgili rüya gördün mü? Sadece yastığının altında tuğla ile uyuyarak derslerini geçtin mi?"

"

Dudaklarını büzerek başını sallar. "Liseden beri neredeyse her gece yastığımın altında bir ders kitabı veya dosya ile uyudum. Mezuniyet ile hukuk fakültesi arasında birkaç ay ara verdim." Merhemi cildine sürerken gözleri tekrar bana döner. "O dönemde Babysitter Club kitapları yatağıma geri döndü. Ama sihirli rüya teorim denediğim neredeyse her kitapta işe yaradı."

"Neredeyse her kitapta mı? Hangilerinde işe yaramadı?"

"Lisedeki ticaret hiç işe yaramadı. Pazarlama da hiç işe yaramadı.

Ve şu ana kadar Abel Hayes de tutmadı."

"Abel mi?" Neşeli ruh halim bir anda kayboldu, gözlerimi kısarak elimi onun cildinde gezdirmeyi bıraktım. "Abel'in dosyasını da yastığının altında mı saklıyorsun?"

"Evet. Ama o konuşmuyor."

"Ama *ben* konuşuyorum?"

Gülümseyerek, tekrar uyluğumu okşamaya başladı. "Evet. Tanışmadan önce milyarlarca kez konuşmuştuk. R yalarımnda gerçek hayatta olduğundan çok daha fazla konuşuyorsun. Ve o kadar da kötü değilsin."

"Sence ben kötü m y m?" Ona *siktirip gitmesini ve kendi mahallesinde kalmasını* söylediğimi düşünürsek, sanırım biraz  yleyim.

"Sadece biraz. Bazen. Ama neyse, yastığın altındaki kitap gerçekten işe yarıyor. Sen de denemelisin."

"Denemeliyim mi?" Daha fazla merhem alıyorum, çünkü onun narin tenine dokunmayı bitirmedim, tekrar başlıyorum. *Sadece emin olmak için.* "Sence ne  ğrenmeliyim?"

"Belki Bruce Lee'nin otobiyografisini falan almalısın." Omuz silkiyor. "Chuck Norris. Betty White. Herhangi *biri*. Daha iyi dövüşmeyi  ğren. Bu gece berbatydın. Kaybettin."

"D v şmeyi  ğrenmek..." Ağlamak üzere olan, bu gece saldırıya uğrayan, neredeyse *tekrar*  ld r lecek olan bir kız için, bir erkeği sözleriyle paramparça etmeyi çok iyi biliyor. O bir avukat. Bunu beklemeliydim. "D v şmeyi biliyorum, sarışın. Bu konuda çok iyiyim."

"O zaman neden kaybettin?"

"  nk  o Rus'tu ve 9 metre boyundaydı!"

"Rus." Sesindeki titremeyi gizlemek için kıkırdarak, bacaklarımdaki kaba kıllara odaklanıyor. "On metre boyunda değildi. Dokuz metreden fazla değildi. Ve sen gerçekten iyi gidiyordun, sonra kaybettin."

"Ne kadarını izledin?"

Omuz silkerek, burnunu çekip gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, bu yüzden ona mahremiyetini sağlamak için, yeni bir bandaj almak için arkanı dönüyorum. "Ne kadar sürdü bilmiyorum; birkaç dakika. Önce altındaydın, sonra üstündün. Yumrukların çok hızlıydı. Ama sonra Abel izliyordu ve iri adam üstündeydi ve o..." Nefesi kesiliyor. "Öldüğünü sandım Kane. Kafan birden döndü ve öldüğünü sandım."

"Hey." Öne eğilip, dikişlerinin üzerine nazikçe bir öpücük konduruyorum. Yetişkin hayatımda hiç yatıştırmak için öpüşmedim. Sevişmek için öpüşmek; tabii ki. Hakimiyet kurmak için öpüşmek; evet. Ama yatıştırmak için hiç. "Ölmedim, Blondie. Beni yok etmek için çok şey gerekir."

"Seni yerden kaldırdılar." Bandajı cildine koyar koymaz, kıvrılıp oturur. Çevik hareketleriyle beni şaşırtır, bana döner ve bacaklarını çaprazlar. Vücudunu örtmek için havluyu düzeltir, kaşlarını çatıp yüzümü inceler.

Kaşımı.

Şişmiş gözüm.

Dudaklarım.

Beni öpmek için değil, kalbimi biraz daha parçalamak için baktığını hissediyorum. "Seni yerden kaldırdılar ve her yerin kan içindeydi. Kan izlerini takip ettim, ta ki seni çöp gibi dışarı atana kadar." Titreyen eliyle uzanıp şişmiş dudağımın altını okşadı. "Sen orada çalışıyorsun. Onlar için hapse girmeye razısın, ama onlar seni çöp gibi atıyorlar?"

"Onlar için hapse girmeye razı olduğumu hiç söylemedim, Blondie." Elimi onunkinden uzak tutmak için mücadele ediyorum. Elimi kaldırıp onun elini avuçlamak istiyorum. Onun bana dokunduğu gibi ona dokunmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Onun izni olmadan artık dokunmayacağım. "Hayatım hakkında, işim hakkında, benim hakkımda birçok varsayımda bulunuyorsun. Ama seni temin ederim ki, onun için asla hapse girmeyeceğim."

"Ama *gideceksin*." Gözleri yaşlarla dolarken dönüp ilk yardım çantamı alıyor. "Benim için bir adamı öldürdün. Bunu itiraf ettin."

Sen..." Nefesini tutarak çantamı karıştırıyor, düzenli bir şekilde yerleştirilmiş eşyalarımı dağıtırken. "Bu gece bir adamı öldürdün." Gözleri benimkilere bakıyor. "Öldürdün, değil mi? Onu öldürdün, değil mi?"

Başımı salladım.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü bir katil, nedenlerim geçerli olsa bile, yine de bir katildir. O adam ölmeyi hak eden bir pislik olsa bile, kanunlar o kadar esnek işlemiyor.

Alex Turner gibi insanlar, onun adil bir yargılama hak ettiğini, bununla kanunun ilgilenmesi gerektiğini söyleyeceklerdir. Onun kasabasında, mahkeme salonu dışında kararlar alan *benim gibi adamlara* yer olmadığını söyleyeceklerdir.

Ve ben sadece sessizce yargıcın karşısında oturacağım, çünkü doğru şeyi yaptığımı bileceğim. Ya onun hayatı ya da Jess'in hayatı.

Ben seçimimi yaptım.

Doğru seçimi yaptım.

"Bundan öylece kurtulamazsın Kane! İnsanları öldüremezsin. Bu hapis cezası demektir. Seni ihbar etmek benim görevim. Bu konuda bir şeyler yapmak benim vatandaşlık görevim."

"Hayır, sarışın. Ben sadece bir haşere sorununu hallediyordum. Hak etmeyen bir adama zarar vermedim. Ve hapse girmeyeceğim. Hapse girmeyeceğimi söylediğimde beni dinlemekten kaçınıyorsun. Önce ölürüm. Söz veriyorum."

Duşumda duran kırık bir kadından bekleyebileceğinden daha fazla tavırla antibakteriyel mendillerimi kapıyor ve buruşuk plastikten bir tane koparıp yüzüme getiriyor.

Acıya hazırlıyorum kendimi.

Beni temizleyecek, ama onu ağlattığım için bana ders vermek için kötü bir ruh hali içinde yapacak. Kaslarımı gerginleştirip, gözlerimi kapatıp, ona erişim sağlamak için dudağımı açıyorum, ama onun sessiz kıkırdamasıyla gözlerim tekrar açılıyor.

"Ne?" Odaya bakıyorum. "Neye gülüyorsun?"

"Kendini çok sert sanıyorsun," diye kıkırdıyor. "Ama bir kadın bebek mendili salladığında ağlamaya hazırsın."

"Acıtacak! Kötü davranacaksın. Ve bu bebek mendili değil. Antibakteriyel. O şey acıtıyor."

Gülerek beni geri itti, ben de yere uzandım. Kafamı çevirip kucağına çekti, böylece ona ters bakmaya başladım

. "Yüzüne biraz peroksit dökmemi ister misin? Bana *yardım ettiğin* için intikam almak için."

"Hayır." Ben yumuşak bir adam değilim. Kolay bir adam değilim. Ve somurtmaya alışkın bir adam da değilim, ama bu alaycı kız bana sadece bir havlu ve yüzünü çevreleyen bir ışık halesiyle gülümsediğinde yaptığım şey bu. "Peroksit yok. Şu anda biraz hassas hissediyorum. O Rus beni fena dövdü."

"Nazik olacağım." İki parmağını alnıma getirerek, lise mezuniyetinden önce yüzümde beliren uzun kırıışıklığı düzeltti. "Nazik olacağıma söz veriyorum. Geçen gece bana çok nazik davrandın. Ve mafya ile bağlantısı olan kimseye borçlu kalmak istemediğim için - sağlığım için iyi olmayacağını düşündüğümünden - borcumu ödeyeceğim ve iğne bile kullanmayacağım."

Hakkımda her şeyi bildiğini sanıyor. Her şeyi anladığını sanıyor.

"Dikiş yok mu?"

"Hayır. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum, ama bir dahaki sefere markete gittiğimde tıp kitabı alacağıma söz veriyorum. Onu yastığımın altına koyup bilgiyle zengin olacağım." Nazikçe, çok dikkatli bir şekilde, mendili dudaklarıma götürüp beni temizlemeye çalışıyor. "Ya da kardeşimi arayabilirim. Kafanı onun kucağına koymak ister misin? Bana biraz benziyor, o yüzden çok garip olmaz..."

"Hayatta olmaz." Dudaklarımdaki acıya dişlerimi sıkarak, benim acımı görünce sırıtan ona öfkeyle bakıyorum. Kollarımı geri çekip beline dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. Onu tutmamam gerekirdi. Dokunmayacağıma söz vermiştim. Ama kendimi tutamıyorum. "Hayır, kafamı kardeşinin kucağına koymak istemiyorum Jessica. Çılgın."

Gülerek, tatlı nefesi yanağımı okşayacak kadar yakına eğildi. "Kari'yi arayabilirim. Ama kafanı onun kucağına koyarsan, kardeşim muhtemelen kızacaktır. Bir dahaki sefere gerçek tıbbi bakıma ihtiyacın olduğunda, damar yoluna peroksit koyabilir. O kadar kindar biridir."

"Ben de kafamı onun kucağına koymak istemiyorum."

Sadece seninkine.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de muhtemelen kızardım." Sessiz itirafı onu rahatsız etmiş gibi, yüzümü tedavi ederken kaşlarını çatıyor.

"Kafamı arkadaşının kucağına koyarsam kızar mısın?"

O çalışmak için eğilirken, havluyla rtl göğüsleri başımın üstüne yaslanıyor. "Evet. Sen bir suçlusun. Muhtemelen bir sonraki doğum günümüzden önce hapse gireceksin. Ve *ben* de baro sınavına girmemeliyim, çünkü lisansımı hemen geri vermek zorunda kalacağım; bir suçluyu barındırmak, adaleti saptırmak, bu gece ölen bir adamla ilgili önemli bilgileri polisten saklamak gibi suçlardan dolayı. Ama yine de bu sahiplenme duygusunu hissediyorum, anlıyor musun? Anlamıyorum."

Anlıyorum.

"Her neyse." O ani bir hareketle omuz silktiğinde ve dudağıma çarptığında acı içinde inledim. "Kardeşimi istemiyorsun. Kari'yi istemiyorsun. O halde, benimle ve yastık teorimle baş başa kalacaksın. Gerekirse o yara bandı dikişlerinden bazılarını kullanacağım." Yaklaşıyor, enesi neredeyse kaşıma değecek kadar yakın. "Bence sorun yok. Dudak yarılmış ama iyileşmesini beklemekten başka yapabileceğin bir şey yok. Ama temizlendiğinde sana göstereceğim. Kararını verebilirsin."

"Yani teorinin gerçekten işe yaradığını mı düşünüyorsun? Gerçekten akıllıca bir şey bulduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir eliyle çenemi kavradı, dalgın dalgın başparmağıyla yanağımı okşadı, diğer eliyle de dudaklarımın üzerini sildi. "Teorim sana hiçbir şeye mal olmayacak. Denemekten zarar gelmez. Bir de Babysitter's Club mucizesi var. Bakire annenin hikayesinden daha şaşırtıcıydı. Kim bilir?"

"Biliyorum." Gözlerinin benimkilere bakmasını bekliyorum. "Planın o kadar kusurlu ve delik deşik ki, köpek pisliği sızıp pahalı ayakkabılarını kirletiyor."

"Doğru değil," diye tersler. "Sadece bunu ilk önce sen dşnmediğin için kıskanıyorsun. Bir gün, buna bir isim verecekler. Marie Curie'nin radyoaktif bilim alanındaki araştırmalarıyla n kazandığı gibi, ben de bununla ünlü olacağım. Jess Lenaghan'ın Rüya Teorisi."

Sen yle diyorsan, güzel kız.

Gözüme temiz bir mendil getirir ve i çeker. Onu dokunduğumu, bana güvenip bana sarıldığını, benim de ona sarıldığıma gvendiğimi hatırlatmak için kalçalarını sıkarım.

"Neden buradasın Jess?"

Duraklayarak, şişmiş gözümü inceliyor. "Beni buraya sen getirdin. Beni buraya *tam anlamıyla* taşıdın."

"Ama neden kulüpteydin? Sana uzak durmanı söylemiştim. Tehlikeli. Artık bana inanıyor olmalısın."

"Sana inanıyorum." Gözlerinde yeni gözyaşları belirirken, parmağım kalçasını okşadığında benden kaçmak için sırtını kavisledi. *Ellerini çek.* "Seni aramak için oraya gittim. Ve her şey yolunda gidiyordu. Telefonumu açtım ve seninle konuşuyormuş gibi yaptım, adını birkaç kez söyledim, işe yaradı. İnsanlar uzak durdu. İçeri girdim ve etrafa baktım. Buldum..." Dudaklarını ısırdı. "İnsanların... şey... yaptığı odalar buldum." Boğazını temizledi. "Seks yapıyorlardı. İpler, zincirler, her türlü şeyle bir şeyler yapıyorlardı. İnsanlar odanın dışında durup izliyorlardı, ama izlemek için para ödemen gereken bir yer görmedim." Yatağın üzerinde ona sürdüğüm merhemi ararken, kapağını açar ve parmağına biraz alır. "Biri bana kendi odamıza geçmek isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim ve kulübe doğru ilerlemeye devam ettim. Sonra seni buldum."

Önce ateş et. Karışıklığı sonra hallet.

"Kim seninle konuştu, Jess? Kim sana odaya gitmeni söyledi?"

Omuzlarını silkiyor. Yüzüme doğru eğilerek, parmağını dudaklarımın üzerinde nazikçe gezdiriyor. "Bilmiyorum. Sohbet etmek için kalmadım, hemen ayrıldım. Onu bir daha görmedim. Ana salona girdim ve biraz heyecanlandım, çünkü sen üstünlükteydin. Kazanıyordun." Yutkunur. "Ama sonra kazanamadın. Ve o sana son kez vurduğunda, çok korktum. Ben de seni dışarıya kadar takip ettim. Gerisini biliyorsun."

"Neden oradaydın Jess? Neden beni arıyordun?"

O, parmaklarını şişmiş dudağımın üzerinde öfkeyle gezdiriyor, ta ki ayak parmaklarım kıvrılana kadar. "Çünkü hala yapmam gereken bir işim ve aleyhine dava açmam gereken adamlar var. Yedi yıllık okul, bir ton okul harcı, yaklaşan sınavım için altı ay boyunca sıkı çalışma ve daha birkaç ay daha var. Avukat olmak için, *en iyi* avukat olmak için çok çalıştım, bu da seni takip etmenin benim işim *olduğu* anlamına geliyor. Patronum Abel'ı alt etmeye çalışıyor ve senin sen olman gerçekten çok kötü bir şans, çünkü senden hoşlanıyorum. Ama sen kanunun yanlış tarafındasın."

Cevap vermek için ağızımı açtım ama o sözümü kesti. "Kötü adam olman çok kötü, Kane. Senin iyi adam olmanı istiyorum. Senin için

Sen doğru ile yanlış arasında seçim yapmamı zorluyorsun. Ben doğru olanın doğru, kanunun kanun olduğunu bilerek yetiştirildim. Gri alan yoktur."

"Her zaman gri alan vardır, sarışın." Elini itip çömelerek oturuyorum. Gözlerime bakmaktan, şimdi boynunu geriye doğru eğerek, Jess elini tutup omuzlarımı küçültüp boyumu azaltmamı izliyor. "Her zaman gri bir alan vardır. Sen henüz bunu görmüyorsun. Umarım hiç görmezsin. Şanslıysak, yakında bir emlakçı ile tanışır, evlenir ve güvende olursun."

"Bir emlakçı ile mi evleneceğim?" Elini elimden çekiyor. "Beni bir keçi kadar değerliymişim gibi evliliğimi mi ayarlıyorsun?"

"Sen bir keçiden çok daha değerlisin. Ve inan bana, seni o emlakçıyla birlikte düşünmek sikimi yumuşatıyor, ama ben senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum, sarışın."

JESS

NE DEMEMİ İSTİYORSUN?

"Kurtarılmak istemiyorum!" diye bağıyorum. "Senden yasadışı işler yapmayı bırakmanı istiyorum, böylece her yıl hapishaneye meyveli kek göndermek zorunda kalmayayım. Seninle sadece birkaç gün önce tanıştım, ama şimdiden sana meyveli kek gönderiyor ve '*seni mahkum ettiğim için kendimi kötü hissediyorum*' der gibi hissediyorum."

Alaycı bir şekilde, daha dik oturur ve dövme eliyle çenesini siler, ama yaralı dudağını hatırlayınca tekrar durur.

"Neden beni kurtarmaya devam ediyorsun, Kane?"

Sorum onu şaşırttığında başını yana çevirir. "Ha?"

"Neden bu geceki dövüşü kaybettin?"

"Ben..."

"Neden beni hastaneye değil de buraya getirdin?" "Biz..."

"Yaptığımız her şey, bir seçim yaptıktan sonra gerçekleşir. Bazı insanlar, kendilerine olanların kendi tercihleri olmadığını söyleyebilirler, örneğin Lance'in bana dokunmasını ben seçmedim, ama dışarı çıkmayı seçtim ve bu da beni onun yoluna çıkardı. O gece beni kurtarmayı sen seçtin. Seni gördüm." Onun parıldayan siyah gözlerine bakıyorum. "O beni yakalamadan hemen önce seni gördüm. Sonra uzun süre ortadan kayboldun. Kaçtığını sandım. Beni terk etmeyi *seçtiğini* sandım. Ama öyle yapmadın. Geri döndün. Geri dönmeyi seçtin."

"Seni bırakamazdım."

"Neden? Beni tanıımıyorsun. Ben fahişe gibi giyinen aptal bir kadındım. Bu ay başka kadınlara da zarar vereceğini söyledin. Neden *beni* kurtardın?"

Soruların muhatabı olmaya alışkın olmadığı belli olan adamın alnı hoşnutsuzlukla kııştı.

"Gidebilirdin. Gittiğini sandım. Sonra geri dönmeyi seçtin. Neden?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Gözlerime baktın. Yardım istediniz.

Ben de yardım ettim."

"Bu, çantalarımı arabaya taşımaktan daha fazlası, Kane! Bir adamı öldürdün. O anın heyecanı olabilir, ama senin her şeyi iyice düşündüğünü biliyorum. Bir yabancı için, bir fahişe için bunu yaparak çok şey riske attın."

O ise umursamazca omuz silkmekten başka bir şey yapmaz. Onu sinirlendirmişim. Kane Bishop her şeye bir cevabı vardır.

Beni hariç.

"Senin dünyanı biliyorum, Kane. Orada büyümedim. Kulüplerine katılmıyorum. Ama Abel'in seni bu gece dövüşmeye zorladığını biliyorum. Sana imkansız bir görev verdi... seni cezalandırmak için."

Yine başını sallar.

"Lance'den sonra yaralandığım gün, önceki gece olmayan kesikler, sıyrıklar ve morluklar vardı. Cezalandırıldın mı?"

Yine başını sallar.

"Peki neden?" Dizlerimin üzerine çöküp kafasının yan tarafına bir tokat atmak istiyorum. "Neden? Tanımadığın bir kadın için çok şey riske atıyorsun."

"Ne dememi istiyorsun, sarışın?" O da aynı derecede öfkeli bir şekilde ilerler. "Sana ne dememi istiyorsun? Seni terk edemedim çünkü çok güzelsin. Lance'in sana dokunmasına izin veremedim çünkü gözlerin benimkilere kilitlendi ve sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissettim. Sen benim için, benim senin için olduğumdan daha tehlikelisin. Bende bu içgüdüğü uyandırırıyorsun, sanki korumam gereken lanet bir evcil hayvan gibi. Yalnız bir hayat yaşıyorum, Jessica. Korkacak hiçbir şeyi olmayan bir adamım, çünkü benden alabilecekleri hiçbir şey yok, bana gerçekten zarar verebilecek hiçbir şey yapamazlar. Ama sonra sen fahişe ayakkabıların ve güzel gözleriyle ortalıkta dolaşıyorsun ve birdenbire, lanet olası büyük bir sorumluluğum oluyor." Elini havaya kaldırır. "Kendinle gurur duyuyor musun? Eğer ölürsem, bunun sebebi sen olacaksın. Hapse girersem, bunun sebebi senin bana kurduğun dava değil, senin için herkesi öldürebileceğim için olacak. Yakında, o gri alan

siyah ve beyaza dönüşecek, yanlış kişiyi öldüreceğim ve patronumun bile beni kurtaramayacağı bir yere gönderileceğim."

"O zaman insanları öldürmeyi bırak! Bunu söylemek zorunda kaldığıma inanamıyorum. İnsanları öldürmeyi bırak. Kötü insanlar olsa bile. Polisi ara. Alex'i ara. O her şeyi halleder, sen de özgür olursun."

"Tamam, bir dahaki sefere biri karanlık bir sokakta pantolonunu indirip boğazına sarılırsa ve gözlerinde korku varsa, polise haber vermek için ona bir saniye beklemesini mi söyleyeyim? Bu gece olduğundan on dakika daha uzun sürmesini mi istiyorsun, *büyük, cesur, kahraman polis* kardeşinin giyinip gelmesi için zaman kazanmak için mi?"

Bu geceki o adamın hatırası – parmaklarının bana dokunması, böcekler gibi derimde gezinen pislik – gözyaşlarımın akmasına neden oluyor.

Ben ağlayan
biri değilim.
Zayıf da
değilim.

Ama Kane ile tanıştığımdan beri, kurtarılmaya ve ağlayacak bir omuza ihtiyaç duyan zayıf birinden başka bir şey değilim.

"Hayır. Ağlama." Acı çeken gözleri ve nazik elleriyle parmaklarını saçlarımın arkasına geçirip beni öne doğru çeker. Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü göğsüne gömerim. Vajinam zonkluyor, ama zevkli bir şekilde değil, ve kalbim en trajik şekilde kanıyor. "Özür dilerim." Başımın üstüne nazikçe bir öpücük kondurur. "Bunu gündeme getirmemeliydim. Bunu yüzüne vurmamalıydım. Özür dilerim, Jess." Beni kucağına alır ve yatakta kaydırır. Battaniyeyi indirir, yatakta kaymamı sağlar ve iki gün önceki gibi beni kaslı vücudunun üstüne çeker.

"Umursuyorum, çünkü umursuyorum," diye fısıldıyor. "Umursuyorum, çünkü sen güzelsin, zekisin ve beni hapse attırmaya o kadar kararlısın ki, bu neredeyse sevimli geliyor. Umursuyorum... çünkü hayatımda ıslak mendil alıp yarılmış dudağıımı temizleyen ilk kişi sensin. Bu benim için çok önemli, sarışın. Yani emlakçınla evlendiğinde bile, beni hala etrafında göreceksin. Seni her zaman koruyacağım, çünkü bir kez sadakat yemini ettiğimde, bu ömür boyu geçerlidir."

"Kane..." Kafamı göğsündeki dövme üzerine yaslayarak, çıplak bacaklarımız birbirine değdiğinde iç çekiyorum. "Bir emlakçı ile evlenmek istemiyorum."

Burun kıvrınca geniş göğsü yükseldi. "İstediğinle evlen, sarışın. Ama kendine dikkat et. Tanrı aşkına, o lanet kulübe gitmeyi bırak."

"Sen de gitmeyi bırakacak mısın?" "Hayır. Bu benim işim. Gitmek zorundayım."

"Başka bir yerde iş bulmana yardım edebilirim. Bir sürü tanıdığım var. Motorlardan anlar mısın? En yakın arkadaşlarımdan biri bir garaj sahibi. Sana iş bulabilir, ayrıca haydut dilini de akıcı bir şekilde konuşur. Hayatım şirket kurduyla dolu değil. *Gerçek* insanları tanıyorum. Bazen paraları bittiği için yemek yiyemeyen insanları. Spor salonu sahibi arkadaşlarım var. Sen spor yapıyorsun." Omzunu sıktım. "Orada iş bulabilirsin, onlar uyumsuz insanları işe almayı ve küfürlü konuşmayı severler. Bir kulüp sahibi tanıdıklarım var, farklı bir kulüp, orada barmenlik yapabilirsin. Kulübün kazandığı her kuruş, aile içi şiddet gören kadınlara yardım etmek için kullanılıyor. Kadınlara yardım etmek ister misin? Bu şekilde yapabilirsin."

"*Tüm* kadınlara yardım etmek istemiyorum." Derin bir nefes alır ve elini kalçamın kıvrımına koyar. "Sadece sana."

"Polisleri tanıyorum. Polis akademisini hiç düşündün mü? Bu eğlenceli bir değişiklik olur. Lance'i kimseye söylemeyeceğim. Bu gece o adamdan bahsetmeyeceğim. O bunu hak etti. Söylemeyeceğim ve seninle ilgili elimizdeki her şey sadece spekülasyon. Seni silah veya uyuşturucu satarken yakalamak istiyoruz, ama elimizde gerçek bir kanıt yok. Her şeyi örtbas edebilir ve gerçek bir iş bulmana yardım edebilirim."

"Sence ben iyi bir polis olabilir miyim, sarışın?" Kıkırdayarak, kulağımın altında yankılanan derin bas sesi beni sakinleştiriyor. "Sence kanunların doğru tarafında kalabilir miyim?"

"Benim için kanunların doğru tarafında kalırsın. Ömür boyu sadakat sözü verdin. Hapisteyken beni koruyamazsın. Seçimler, Kane. Her şey seçimlerle ilgili. Infernos'a geri dönmeyi seçebilirsin ya da beni seçebilirsin. İkisini birden seçemezsin."

"Hayır." Kalçamı okşadı ve iç geçirdi. "Bu konuda seçim şansım yok. Henüz yok."

"Seni ateşe geri döneceğim," diye fısıldarım. "Ne zaman geri dönersen, ben de peşinden geleceğim."

"Beni öldüreceksin." Alnıma sert bir öpücük kondurur. "Bu beni çok sinirlendiriyor. Neden beni öldürmeye *çalışıyorsun*?"

"Hayır. Abel seni öldürecek. Ben seni kurtarmaya çalışıyorum."

İç çekmeyle inilti arasında bir ses çıkarır, elini uzatır ve yatağının yanındaki lambayı kapatır. "Uyu. Beni hayal et. Yastığının altındaki dosyalar yerine beni hayal et. Bak bakalım bu beni anlamana yardımcı olur mu."

"Seni zaten anladım," diye cevap veriyorum yumuşak bir esnemeyle. "Yeterince biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, Jon Snow. Ama bir gün öğrenebilirsin."

JESS

MANASTIRA KATILMA ZAMANI

Dün geceki maceralardan sonra beklediğimden daha dinlenmiş hissediyordum. Kane'in göğsünde uyumak, Lance'in bana zarar verdiği gece hissetmediğim bir tür huzur verdi bana.

Onu rüyamda gördüm. Kane'i.

Bir milyon gün süren birlikteliği içeren güzel rüyalar gördüm. Bir gökkuşağı gibi renkli deneyimler. Seks. Tehlike. Öpüşmeler. Yıldızlar. Bir sürü silah. Onun elindeki korkutucu silahlar. Kalçasındaki silahın verdiği güvenlik hissi.

Henüz yaşamadığımız bir sürü anı.

Yolculuklar. Okyanus. Şelalenin altında yüzmek. Yıldızların altında uyumak.

Ama tüm bunların altında, hayal ettiğim her anı, onun güçlü elleri vücudumda son buluyordu. Yavaş ve nazik dokunuşlarla sevişirken. Bir zamanlar korktuğum iri yarı, huysuz adam dizlerinin üzerine çöküp bana yalvarıyordu.

Kane Bishop kimse için diz çökmez. O çok güçlü.

Korkutucu.

O çok büyük.

Ama rüyalarımda, milyonlarca kez diz çöküp bana tapındı.

Uyandığımda bacaklarımın hafifçe sürtündüğünü hissettim. Yüzüm kızardı, gözleri benimle dalga geçiyordu, ama alnıma bir öpücük kondurarak, kendimi toparlamak için banyoya kaçmama izin verdi.

İlk tanıştığımızda sık sık penisini bahseden bir adam olarak, ikinci kez bir ara sokakta karşılaştığımızdan beri bana son derece saygılı davrandı.

Sanki kırılannmışım gibi.

"Hey..." Banyo aynasında, sade olduğu için beyaz yaşlı kadın sütyenime kaşlarını çatarak, benden çalınan iç çamaşırımın yerine Kane'in boxer şortunu giydim. "Kane?"

Bir anda banyoya kafasını sokarak, pis bir sırıtışla açıkta kalan bacaklarıma bakıyor. "Evet, sarışın?" Tamam. *Hiç de* saygılı değil. "Anal tıpası konusunda fikrini değiştirdin mi? Çünkü daha önce iç çamaşırımın giyen biriyle hiç sevişmedim, ama yeni şeyler denemeye hazırım."

"Hayır!" Boş bir tuvalet kağıdı rulosunu aldım, kolumu geriye doğru çektim ve kafasına fırlattım. Tek bir kasını bile kıpırdatmadı. Füzemden kaçmadı. Gözünü bile kırpmadı.

Yine de karton, cansız bir şekilde yere düşüyor.

Kaykay yapabilirim.

Fırlatamıyorum.

"Domuz. O anal tıpası çöpte olsun. Benim değil!"

Sadece eşofman giymiş halde kapı pervazına yaslanıyor ve neredeyse tüm vücudunu kaplayan yüzlerce dövmenin üzerinde kalın kollarını kavuşturuyor. Şakacı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Nereye koyduğumu hatırlamıyorum. Belki çöp kutusuna atmışımdır. Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünerek yatağın başucundaki çekmeceye koymadım."

Tanrım, onu atmamış.

"Ne istiyorsun, sarışın? Yoksa beni buraya büyükannenin sütyenini görmeye mi çağırdın?"

"Hayır." Dudaklarımı büzerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve istemeden göğüslerimi yukarı doğru itiyorum. "Bugün ne yapacağını soracaktım."

"Bugün mü?" Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Bilmiyorum. Birazdan patronla görüşmem gerek. Ama bu akşama kadar başka bir yere gitmem gerekmiyor."

Patronu. Aptal, lanet olası patronu. "Oraya gitmeyi bırakmalısın Kane. Bu sefer seni kurtarayım."

"Hayır." Kapı pervazından sıçrayarak çenesini kaldırdı. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Bugün Cumartesi, yani resmi olarak çalışmıyorum. Evde yalnız olsaydım, senin dosyalarını inceliyor olurdum."

"Ama...?"

"Kahvaltı yapmak ister misin?" Onu izleyebilirdim. "Arabayla gezmeye çıkabiliriz. Bir şeyler yiyebiliriz." *Seni bildiğin hayattan uzaklaştırabilirim ve belki sana normalliği gösterebilirim.* "Bütün hafta düzgün bir yemek yemedim."

"Anlaşıyor." Kaşlarını kaldırdı. "Kaburgaların hep böyle çıkıntılı mı, yoksa Paris Moda Şovu görünümü mü peşindesin?"

Gözlerimi devirip lavaboya eğilip saçlarımı topuz yapmaya başlıyorum. "Vücudum hakkında konuşmayı kes. Kaburgalarım hep böyle olur, hem zaten bakmayacağına söz vermiştin."

"*Dün* söz verdim," diye cevaplar rahatça. "O geçmişte kaldı. Şimdi hafta sonu ve sen benim iç çamaşırımı giyiyorsun. Yeni gün, yeni kurallar."

Onun erkek mantığına cevap vermek yerine, gözlerimi kısar ve bileğimden saç bandını çıkarırım.

"Biliyor musun, günde bir donut yersen, kaburgaların muhtemelen böyle dışarı çıkmaz."

"Gerçekten mi? Peki, sen de günde bir kez ayakkabı yersen, aptalca şeyler söylemez ve beni rahatsız etmezsin."

Kıkırdayarak, arkamdaki küçük banyoya girer ve zaten çok az olan alanın son kalan kısmını kaplar. Vücut ısısı, elleri benden çok önce bana ulaşır. Kalçalarımı, aynı yatakta uyumak dışında, aramızda böyle bir yakınlık olduğunu fark etmediğim bir samimiyetle avuçlar. Zevkle homurdanarak, nasırlı ellerini kalçalarımından kaburgalarıma doğru kaydırır, bandajın altındaki dikişlerin etrafından dikkatlice geçer. "Daha fazla yersen, belki bir dahaki sefere bıçaklı adam sana bu kadar kolay zarar veremez. Beni endişelendiriyorsun ve her zaman senin kirli işlerini halletmek için yanında olamayacağım."

"Kahvaltıya gel." Ellerimi saçlarımdan çekip geri adım attım ve göğsüne yaslandım. Yasalara göre rakip takımlarda oynayan, neredeyse yabancıyız, ama bu hafta iki kez hayatımı kurtardı, ağlarken beni kucakladı; pislik gibi davrandığı zamanlarda bile bana karşı hep nazikti ve geniş göğsü çok rahatlatıcıydı.

Bir hafta önce, altı aylık bir kuraklık döneminden geçiyordum – vajinamda küf ve örümcek ağları oluşmaya başlamıştı – ve kesinlikle hiç

dayanabileceğim bir erkek göğsü. Ama eğer beni tutmakta ısrar ederse, kalçalarımı tutup geri çekmeye devam ederse, o zaman ben kimim ki buna karşı çıkayım?

Korkutucu dövmeler, korkutucu iş, korkutucu adam; bunların hiçbiri önemli değil, çünkü içten içe, o aslında karar verme becerisi zayıf bir kedi gibi. "Hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum. Ve sanırım seni hiç yemek yerken görmedim."

"Belki ağzım açık yerim?" Beni, penisi kıcıma değene kadar kendine çekip, gözlerim kapanana kadar kasıtlı olarak pelvisini öne doğru çıkarır. "Belki tuhaf çiğniyorumdur. O zaman benden nefret ettiğini anlarsın."

"Belki de seni şimdiden nefret ediyorum." Gözlerimi zorla açarak, parmağıma bir parça diş macunu sıkıp dişlerime sürüyorum. Diş fırçam yok ve orta yaş krizinin ortasında olabilirim, ama tüylü dişlere tahammül edemiyorum.

Aynada beni izlerken, kör bir adam *görmeye* çalışır gibi büyük ellerini cildimin üzerinde gezdiriyor. Gözleri karnımı incelerken aşağıya doğru kayıyor. Kalça kemiğimi. Kaburgalarımı. Ve yıllar önce kız kardeşimle birlikte çizdiğimiz küçük dövmeyi.

Sağ elini omzuma getirip, boynumdaki küçük gümüş rengi izi okşuyor. "Yine incindiğin için üzgünüm, Jess." Kaşlarını çatarak boynumu inceliyor. "Benim gözetimimde incindiğin için gerçekten çok üzgünüm."

"Sen baygındın..."

"Artık kanıtımız var, senin hayatınla benimki güvenli bir şekilde kesişmiyor. Bu çok tehlikeli." Sol eliyle beni yerinde tutmak istercesine omzumu sıkıyor. "*Senin* mahallene geri dönmelisin. Beni hiç tanımamış gibi davranmalısın."

"Unutamam." Öne eğilip diş macununu lavaboya tükürdüm. "Seni hapse attırmaya çalışıyorum. Unutacak vaktim yok."

Kıkırdayarak, elini göğsümün üstünden kaydırıyor ve tüylerim ayak parmaklarıma kadar diken diken oluyor. Sanki bir kucaklaşma gibi. Hiç de kucaklaşacak birine benzemeyen dev bir ayının neredeyse *gerçek* bir kucaklaşması gibi. "Bu eğlenceli bir kedi fare oyunu, sarışın, bunu kabul ediyorum. Ve eğer hapse atılmam gerekiyorsa, anahtarı çeviren sen olursan gülümseyerek giderim. Güzel kızlara karşı zaafım var."

"Hala tanıdıklarım var, Kane. Tamirciler. Polisler. Bakıma ihtiyacı olan bir bar. Ne istersen, gerçekleşmesine yardım edebilirim."

"Kahvaltıyla başlayalım, sonra oradan devam ederiz."

Dönüyorum ve o geri çekilmeyi reddettiği için göğüs göğüse geliyoruz, ben de gülümsüyor ve küçümseyici bir şekilde burnuna dokunuyorum. "Bana uyar. Elbiseyi uzatır mısın? Ayakkabılarımı giyer giymez çıkmaya hazırım."

Kalçalarımı bırakıp banyodan bir anlığına çıkar, ama hemen geri dönüp bebek pembesi kumaşı yüzüme fırlatır.

Beni bir ebeveynin küçük çocuğunu soyduğu gibi soyduğu için kumaşı doğru şekilde çekmem gerekiyor ve başımın üzerinden geçirirken dağınık topuzumu bozmamaya dikkat ediyorum.

"Buna ne kadar ödedin?" Kane'in kapıda durduğunu ve parmaklarında benim bantlı ayakkabılarımı tuttuğunu gördüm.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Seni küçük yalancı!" Banyoya girer ve nefesim kesilene kadar beni göğsüne doğru çeker. "Bana yalan söyledin, sarışın. Yalan söylediğini anlarım."

Meydan okurcasına çenemi kaldırırım. Haksız değil. Ama ben gururlu bir kadıyım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yalan söylemekte berbatın. Ve burun deliklerin seğiriyor."

"Titremez!" Elimi kaldırıp burnumu kapattım. "Ne dediğini bilmiyorsun."

"İnsanları tanırım, Blondie, ve yalancıları da tanırım. İşimde bu oldukça önemli olduğu için, bana yalan söyleyenleri nasıl anlayacağımı bilirim. Yani, *senin* berbat bir yalancı *olduğunu* ve ayakkabıların hakkında yalan söylediğini biliyorum. Onlara ne kadar ödediğini *biliyorsun*. Ve bana söylemek istemediğine göre, bu da çok fazla ödediğin anlamına geliyor."

"İndirimdeydiler!"

Elini yanağıma koyup içini çeker. "Senden hayal kırıklığına uğradım. *'İndirimdeydi'* demek, kredi kartı ve ayakkabı mağazalarının kurbanı olmuş her kadının söylediği aynı laftır. Senin daha özgün olacağını düşünmüştüm. Neredeyse avukat olacaksın. *İşsiz* bir avukat olmadan önce saçmalıklarına bir çare bulmalısın."

"Kapa çeneni." Onu itip, öfkeyle ayakkabılarımı alıyorum. Şımarık prenses rolü bana pek uymuyor, ama onunla oynamak eğlenceli ve ailemizde prenses olma şansımız çok nadir oluyor.

Yatak odasına geçip yatağının ucuna oturuyorum. Ayakkabılarımı giyip yeni iç çamaşırımı herkese göstererek omuz silkiyorum ve tokaları takıyorum. Bacaklarını açmadan ayakkabılarını giymek neredeyse imkansız.

Kane, en iyi yaptığı şeyi yaparak duvara yaslanıyor ve yaptığım her şeyi pis bir sırıtışla izliyor. "Kendi iç çamaşırlarımdan tahrik olmak beni gerçekten çok şaşırtıyor."

"Sen bir ucubesin."

"Hayır. Ben otuzuna yaklaşan sağlıklı, kanlı canlı bir erkeğim. Bu hayatımın en güzel dönemi, sarışın. Zirve. Varlığımın en yüksek testosteron seviyesi."

"Sen sürekli penisini konuşan cinsel sapıksın." Ayaklarımı değiştirip kızarmadığımı göstermeye çalışıyorum. "Yemin ederim, seni tanıdığımdan beri penisini o kadar çok kez konuştun ki..." Tartışmak için öne doğru adım atıyor ama ben devam ediyorum. "Ya da o kadar çok kez kendine *dokundun* ki, beni manastıra girmeye zorluyorsun."

"Manastır." Başını geriye atar ve tiksinti dolu bir ifadeyle çift çene yapar. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Bilmiyorum!" Ayağa kalkıp parmağımı ona doğru uzatıyorum. "Sürekli seksten bahsediyorsun ve birdenbire kendimi bir davetsiz misafir gibi hissediyorum. Kendini o kadar çok seviyorsun ki, senin özel zamanlarında kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum."

Gülerek, beni belimden kavrar ve göğsüne çarpana kadar beni ileri doğru çeker. Dişleri kulak mememe değdiği anda gözlerim kapanır ve eli kalçamdan kayarak elbisenin hafif kumaşını yavaşça yukarı doğru çekerken tüylerim diken diken olur. "Yalnız kalmak istemiyorum Jess. Cinsel açıdan sapkın tüm düşüncelerimde sen varsın." Elbise, uyluklarımdan yukarı doğru kayarken hassas tenimi gıcıkıyor. "Bu hafta sikimle ilgili aklımdan geçen her düşüncede sen onun etrafına sarılmıştın. Amin." Elbiseyi büyükannemin sütyenine kadar yukarı çekiyor. "Ağzın." Kolunu belime dolayarak elbiseyi yukarıda tutuyor ve

diğer eliyle kaburgalarımı okşuyor. "Kıçından bahsetmeye bile gerek yok." Dudaklarıyla kulağımı çekiyor, beni nefes nefese bırakıyor. "Hayatımda tanıdığım en güzel kadın sensin, ve inan bana, çok güzel kadınlar tanıyorum. Ama gözlerin..." Dudaklarını boğazıma kaydırıyor. Gümüş rengi yara izime. "Gözlerin beni okyanusta yüzüyormuşum gibi hissettiriyor. Gözlerin beni çok rahatlatıyor." Bandajımın gevşek köşesini yakaladı, boynuma bir öpücük kondurdu, sonra bandaj cildimden kopana kadar beni itti.

Karşı duvara yaslanıp, 'rahatlamış gözlerimden' vahşi bir öfke yayarak geri dönüyorum.

Bandajı sarar ve çöpe atar, sonra kibirli bir göz kırpmasıyla öne doğru adım atar ve beni duvara sıkıştırır. "Onu çıkarma zamanı geldi. Dikişlerinin de havaya ihtiyacı var."

"Sen dramatik bir yeteneği olan bir pislisin."

"Hayır. Sadece sikim hakkında biraz daha konuşmak istedim. Ve bandajının çıkarılması gerekiyordu. Zaman kazanıyordum."

"Beni manastıra gönderecek sözleşmeyi imzalıyordun." "Hayır."

Gülerek, inleyerek, sahte ağlayarak, aptalca bir öpücük kondurur. boynum. "Manastıra girme. Bu benim kalbimi kırar. Hadi." Elbisemi düzeltip, uyluğuma hafifçe vurur. "Hadi yemeğe gidelim. Döndüğümüzde antibiyotikli kremi sürelim. Kremi cildine sürmek istiyorum, sarışın."

"Sen lanet bir domuzsun."

Beni ön kapıya doğru çevirip, kışırma bir şaplak attı ve beni ileriye doğru zıplatarak gönderdi. "Kıpırda. Yemek hakkında sızlanan sensin. Şimdi de burada kalıp benim sikim hakkında konuşmayı tercih ediyorsun. Kararını ver."

Öne doğru adım atıp kapıdan tencereleri dramatik bir şekilde tekmeliyorum, ama onun kahkahası arkamda yankılanıyor, ben salona girerken peşimden geliyor.

KANE

KIZ KARDEŞ KARILAR

“Nereye gidiyoruz, sarışın?” Anahtarları kontak anahtarına sokup, pembe yanakları ve öfkeli gözleri olan güzel kıza gülümsüyorum. O benim için fazla saf. Fazla pahalı. Fazla değerli. Ama on iki saat boyunca işte olmam gerekmiyor ve onun da gidecek başka bir yeri yok. Onu işkence etmekten ve birkaç dakikada bir okyanus gibi gözlerini lav gibi kızartmaktan büyük zevk alacağım. "Franky'nin yerine mi?"

"Hayır. Franky's'e gidemeyiz. Orada çalışan insanlar tanıyorum."

Kaşlarımı çatıp refleks olarak ayağımı frene bastım. "Ee?"

Kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. "Ne demek öyle? Sen bir suçlusun. Seni kahvaltıya değil, karakola götürmem gerekirdi. Dün gece bir suç gördüm, ama vatandaşlık görevimi yerine getirip ihbar etmek yerine, seni kahvaltıya davet ettim. En azından bunu arkadaşlarımdan önünde yüzüme vurmamalıyım."

"Benimle görülmekten utanıyor musun?" Bu, beklediğimden daha fazla canımı yaktı. Söyledikleri mantıklı, ama yine de *canımı yaktı*.

"Utanmak mı? Hayır. İşimi riske atmak mı? Evet. Özgürlüğümü riske atmak mı? Evet. Kardeşim beni bir erkekle görürse hayatını riske atmak mı? Evet, evet, evet. "O çocuğun işi var mı?" diye sorduğunda, senin bir suçlu olduğunu söyleyebilir miyim, yoksa bu konuyu sana mı bırakmalıyım?"

Gözlerimi devirdim. "Aptalca davranıyorsun."

"Hayır, çalışmak istemiyorsan, ama lokantada çalışmak istiyorsan, o zaman bunu ayarlayabilirim. Kane, yüzüm morarana kadar tartışabilirim. Doğru açığı bulduğumda kardeşim marshmallow'a dönüşür. Sihirli gücümü izleyebilirsin. Onları ikna ederim."

Eminim yapabilir. "Lokantada çalışmayacağım, sarışın. Bu benim için kesin bir sınırdır."

İç çekerek başını sallar ve elbisesinin eteğini çekiştirir. "Uzun ve mutlu bir hayat yaşamayı istiyorum, Kane. Özgür bir hayat. Abel'la yatarak bunu başaramazsın."

"Sadece *seninle* yatakta olmak istiyorum. Neden beni sikmeme izin vermiyorsun?"

Yıldırım hızında refleksleriyle kolunu sallayarak, ağrıyla boğulana kadar yumruğunu karnına vuruyor. Dün geceki kavgamdan dolayı kaburgalarım biraz kırılmış olabilir. "Ah!"

"Domuz gibi davranma! Yemin ederim, sen sakinle ilişki yaşıyorsun."

Ağrıyan yanımı ovuşturuyorum. "Geçen gece sen yatakta uyurken mastürbasyon yaptım."

Burnunu kırıştırdı ve yine mecazi incilerini kavradı. "Yapmadın. Kes sesini."

"Aslında yaptım. Seni düşünerek sikimi okşadım. Sadece üç metre uzaktaydın, benim yatağımda, o küstah külotunla ve ısırمام için yeterince dışarı çıkmış kıçınla."

Yanakları kızardı, ama öfkesini bırakmayı reddetti. "Beni utandırmaya çalışıyorsun."

"Hayır. Seni kucağıma oturtmaya çalışıyorum." Uyluklarımı hafifçe vuruyorum. "Hadi gel, güzelim. Bacaklarım geniş, sana yetecek kadar yer var." Kasığıma bakıyorum. Sürekli sert olan penisime. "Yuva A. Dil B. Her şey hazır. Gel buraya, seni hissetmeme izin ver."

"Hayır." Dudaklarını büzerek koltuğunda kıvranıyor ve elbisesinin eteğindeki kumaşı sıkıyor.

Kadınlar benim kadar açıkça kendini göstermezler; isteklerini duyurmak için şortlarından dışarı çıkan gerçek bir uzuvları yoktur. Ama uyluklarının birbirine yaklaşması, kıvranması, meme uçlarının bebek pembesi elbisesine baskı yapması...

Ağzımı sulandırıyor. Dün gece incindi.

Tecavüze uğradı. Onu bugün ya da muhtemelen hiçbir zaman almayacağım, ama benim için kıvranmasını sağlamak tamamen adil bir oyun.

"Hadi kahvaltıya gidelim, Kane. Ve sikini de kaldır."

"On dakika önce kahvaltı istedim, kadın. Ama geldiğine sevindim." Kurt gibi sırtarak kontağı çevirirken, ikinci kez vurmaya kalktığında elini yakaladım. Onu çatlak vinil koltukta çekip, dudaklarına gürültülü bir öpücük kondurdum ve şok içinde bakarken işimi bitirdiğimi düşündüm.

"Bana her vurduğunda, vücudunun yeni bir bölümünü tadacağım. Sonunda amına ulaşacağım ve o noktada, sen bana yeşil ışık yaktığında, benim sikimi sana soktuğum kadar akıcı bir şekilde yumruğunu bağrıma sokacaksın. Bu, karşılıklı olarak çok lezzetli olacak. Ama o zamana kadar, kahvaltı için bir yer seç." *Sapıklaşıp seni kamyonetime atmadan önce.*

"Şey..." Şaşkınlıkla benden uzaklaşarak, uyluklarını ortaya çıkaran elbisesini düzeltti. "Paddy's'e gidebiliriz. Orası otoyol üzerindeki bir kamyon durağı, yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıkta. Her gün yabancılar oradan geçiyor, bu yüzden ikimizi de tanımazlar."

"Tamam. Gidip gizli kimlikle dolaşalım." Onun profilini izliyorum. Bana bakmamak için gösterdiği inatçılık ve kararlılık. Emniyet kemeriyle uğraşırken dudaklarını büzüşmesi. "Kilise kızının bir haydutla görülmesi utanç verici olur."

Gözleri kısılır. "Ben kilise kızı değilim."

"Yine de, benden kaçmaya çalışırken ilk aklına gelen yer bir rahibe manastırı..."

"Hayır." Bana öfkeyle dönüyor. "Senden kaçmak istediğimde ilk aklıma gelen şey, güvenlik tavanını kafana vurmak. Kafatasına vurulduğunda çok tatmin edici bir ses çıkarıyor."

"Daha önce yaptın mı?"

"Evet."

Otoparktan çıkıp, harap olmuş cadde boyunca ilerlemeye başladım. "Öyle mi? Bildirdin mi? Polise gidip suçunu itiraf ettin mi?"

"Hayır."

"Kiliseye gittin mi peki? Af diledin mi? Biraz şarap içip günü bitirdin mi?"

"Şarap içtim, evet. Kiliseye gitmedim."

Gülerek, gaza bastım ve otoyola doğru ilerledim. "Düşündüğüm kadar saf değilsin. Sen sıradan bir

Sen suçlusun, değil mi? Bunu görebiliyorum." Elimi koltuğun arkasına atıp boynunu okşuyorum. O kaçmak bir yana, bana doğru eğiliyor. "Masum gibi davranıyorsun. Bazen kurabiye de pişiriyorsun, değil mi?" O inkar etmeden önce devam ediyorum. "Sen herkesin sevdiği Bayan İyi Kızsın. Ama bir gün haberlere çıkacaksın. Kocan zehirli bir turtta yüzünden ölecek ve medya komşularını röportaj yaparken, hepsi '*Ama o çok sessiz biriydi. Bu onun yapacağı bir şey gibi görünmüyor*' diyecek."

"Birini taklit etmeye çalıştığında hep nefes nefese, kız gibi ses tonu mu kullanıyorsun?"

"Oh, senin gibi davrandığım zamanı mı kastediyorsun? *Oh, Kane. Evet, Kane. Beni daha sert sık, Kane.* Hayır." Dar boynunu sıkıyorum. "Bu, dünyanın en cinsel olarak bastırılmış kadınıyla tanıştığım dan beri keşfettiğim yeni bir şey. Bilmiyorum, Blondie. Sen içimdeki bu şeyleri ortaya çıkarıyorsun."

Onu, 1940'lara ait gibi görünen tezgâhtaki bir tabureye oturturken, göğsümü sırtına sürüyorum ve o geri çekilirken gülümsüyorum.

Beni o kadar çok istiyor ki, bunu inkar etmek için kendine fıtık olacak.

Taburemi, kalçalarımızdan dizlerimize kadar birbirine değecek kadar yaklaşıtıyorum ve o geniş omuzlarımdan uzaklaşmaya çalışırken sırtarak oturuyorum.

Oyun başladı, sarışın. Bakalım kim önce pes edecek.

"Ne istersiniz, sevgili dostlar?"

İyi insanlar mı?

Başımı kaldırıp baktığımda, parlak yeşil gözleri ve bela kokan bir sırtışı olan dolgun göğüslü bir kadın görüyorum. Yağ ve soda lekeleriyle yapış yapış olan plastik menüye uzanıp hızlıca listeyi gözden geçiriyorum, ama siparişimi veremedi den Jess sırtını dikleştirip çenesini öne çıkarıyor. "İş mi?"

Kadın – etiketine göre adı Dolly – başını yana eğdi. "Sizin için bir iş mi, Bayan Fancy?"

Dolly'ye şimdiden aşık oldum.

"Hayır, hanımefendi. Onun için. İşsiz, ama elleri çok becerikli ve çok çalışmayı biliyor. Görünüşüne aldanmayın, çok tatlı biridir."

Dolly tezgaha yaslanır ve neredeyse boğulacak kadar dolgun göğüslerini yukarı doğru iter. "Yüzüne yumruk attın mı, evlat?"

Çocuk diye çağrılınca içimden gelen kahkahayı bastırmak için boğazımı temizliyorum. Kolumu Jess'in beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Hayır hanımefendi. Başka biri yaptı. Ama merak etmeyin, intikamımı aldım."

Gururla dilini şaklatır. "Aferin sana. Bunu duyduğuma sevindim. Ama ne yazık ki, şu anda işimiz yok. Seni işe alacak kadar çok işimiz yok."

"Sorun değil. Aslında işsiz değilim, o sadece aç olduğu için küstah davranıyor. O tatlı pastadan biraz alabilir mi lütfen? Ve krep. Belki üzerine çilek ve krema ile gülen yüz çizebilirsiniz; neşelenmesi lazım. Ve yanında domuz pastırması." Jess'e dönüp inatçı çenesini zorla çeviriyorum. "Milkshake ister misin, sarışın? Ben ısmarlıyorum."

"Hayır."

Dolly'ye dönüyorum. "Çikolatalı milkshake'i *çok sever*. Onu biraz beslemeliyiz. Hayat tehlikeli ve ayıları atlatmak için vücuduna biraz enerji alması gerekiyor."

Sanki çok mantıklı konuşuyormuşum gibi başını sallayan Dolly, keskin yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Peki ya sen? Ayı saldırısından sonra yüzüne antiseptik sürdün mü? Çok yakışıklısın, enfeksiyon kapıp çürümesi çok yazık olur."

Jess'in midesi gülmekten değil, acıdan zıplıyor.

"Evet, hanımefendi. Kız arkadaşım dün gece yaralarımı sardı. Kahvaltı için buradayız, sonra eve gidip savaş yaralarımızı biraz daha tedavi edeceğiz. Zor bir hafta oldu, ama işler benim için şimdiden düzelmeye başladı."

Jess'e bakar. Sonra bana. Sonra tekrar Jess'e. "O senin kız arkadaşın, değil mi? Başka bir tane daha saklamıyorsun, değil mi?"

Tanrım, sanki iki tane istersem de ne olacak. Birini hayatta tutmak bile yeterince zor.

"Başka yok, Bayan Dolly. Bu benim kız arkadaşım. O benim hayatımın aşkı.

Çok güzel, değil mi?"

Gözleri parıldayan Dolly, Jess'in benim yanımda tutunmasını izliyor. "Evet, yakışıklı. O bir güzellik. Krep, pastırma, milkshake ve turta. Peki ya sen?"

"Onun sipariş ettiği her şeyi alacağım. Ama iki katı. Ben büyümekte olan bir çocuğum."

Göğüsleri sallanana kadar gülen Jess, dik durur ve el havlusuyla tezgaha vurur. "Tamamdır. Mümkün olduğunca çabuk getiririm."

"Acele etme. Biz genciz ve aşığız. Dünyada tüm zaman bizim."

Jess'in kızaran yüzüne kıkırdayarak, kadın siparişimizi aşçıya vermek için uzaklaşır.

"Keser misin?" Yılan gibi hızlıca dönerek, Jess dirseğini kaburgalarımın batırdı ve neredeyse oturduğum yerden kalkamazdım.

O ikinci darbe için kolunu geriye çektiğinde kendimi korudum. "Bana zarar vermeyi keser *misin*? Cidden. Sert davranıyorum biliyorum, ama o orospu çocuğu dün gece beni gerçekten incitti."

Yüzü kırmızıdan beyaza dönen, solgun elleri kendini durduramadan karnıma uzanıyor. "Kahretsin, Kane, özür dilerim. Yaralandığımı biliyorum, onun ne yaptığını gördüm. Sana vurmak istemedim, refleks oldu. Ailemizde çok kavga ederiz, kardeşim en yakın arkadaşı tarafından dövülerek neredeyse ölüyordu. Kardeşim sayabileceğim kişi, en yakın arkadaşına milyarlarca kez silah çekti, hatta bir keresinde gerçek kardeşimize bile silah çekti. En yakın arkadaşımın kocası, kız kardeşinin kocasıyla kavga etti; gerçek bir kavga. Noel sabahları bizim evde ortalık cehennem gibi oluyor."

Parmaklarımı onun parmaklarıyla bir anlığına birbirine doladım ve bu kızı Noel sabahı pijamalarıyla kardeşleriyle karşı karşıya geldiğini hayal ettim. Onları bir daire içinde, kollarını uzatmış, silahlarını doğrultmuş, parmaklarını namlu boyunca kaydırarak tetiğe hazır halde durduklarını hayal ettim.

biri son eggnog'u ister ve silahlılardan biri susadığını ve daha çok ihtiyacı olduğunu söyler.

Tanrım.

"Ailenizde kaç tane silah var?"

Omuz silkerek, Dolly'nin tezgahın üzerinde kaydırıldığı buz gibi soğuk milkshake'i kabul eder. Hemen arkasından ikinci bir uzun bardak kayar ve Jess, sanki bunu hayatları boyunca pratik yapmışlar gibi onu yakalar ve bana flörtöz bir gülümsemeyle uzatır. "Sadece polisler, sanırım. Alex'in de var. Ama kaç tane olduğunu bilmiyorum. Oz da var, çünkü o şerif yardımcısı. Karısı Lindsay son kocasını vurdu, yani en az bir tane silahı kesin vardır." Başını sallar. "Ve ölümcül nişancılık. Meg'in kocasına ve arabasına Babe Ruth gibi saldırdığı bir olay vardı. Ama o bir beyzbol sopasıydı, silah değildi. Kesin olarak bilmiyorum, ama Jules silah taşıyan *tiplere* benziyor. Ama sormuyorum; sadece ona çok güzel olduğunu söylüyorum."

Diğer kadın son kocasını vurmuş. Ve patronu da öyle birine benziyor... "Ailen çok tuhaf, Jess. Cidden. Senin için endişelendiğimi düşünürsek, ama her gün psikopatlarla kahvaltı yapıyorsun... belki de eve hiç gitmemelisin."

"Eve gitmem gerek."

"Sana yeni külot alırım. Ve ısrar edersen duş bonesi de. Ama o aptalca pahalı ayakkabılar konusunda sınırimi çiziyorum. Bizim gibi Payless'e gidebilirsin."

"Yani, ayakkabılarımı ve külotlarımı kesinlikle istiyorum, ama eve gitmek zorundayım çünkü o psikopatları seviyorum. Garip insanlar. Tetik çekmeye meraklılar. Ama henüz vurulmadım. Birbirlerine çabuk vuruyorlar, ama bize kızlara vuruyorlar."

"Kızlar birbirlerine vuruyor mu?"

"Evet. En iyi arkadaşım Britt geçen hafta yüzüme yumruk attı." "O... ne?" Çenesini tutup morluk var mı diye baktım. "Neden bunu yapsın ki?"

"Kavgacı kocası, kendimizi savunmayı öğrenmemizi ısrarla istiyor. Şimdiye kadar bana pek faydası olmadı," diye söylenir, "ama deniyoruz. Oz'un katil karısının düzenlediği kadınlara yönelik savunma derslerine gidiyorum." Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Britt aldatıyor galiba. Belki Jack'ten evde ders alıyor, çünkü

Geçen hafta beni dövdü. Sonra ben yerde yatarken ağlarken, bacağıma tekme attı ve güldü.

"Ne yaptı?" Taburesini döndürdüm, bacakları benim bacaklarımın arasına gelsin diye, ve halka açık bir yerde olduğumuzu umursamadan eteğini kaldırıp bacaklarını kontrol ettim. "Neden zaten yerde yatarken sana tekme attı? Dövüşçüler arasında bir kural yok mu? Suçlular bile *bazı* kurallara uyarlar!"

Alaycı bir şekilde gülerek elimi itti. "Aslında ağlamıyordum. Takla atma çalışıyorduk. *Jab, jab, hook, takla* gibi. İlk jab'ı olması gerektiği gibi genişti. İkinci jab'ı beni vurdu. Sonra aptal gibi gülerek kolumu yakaladı, döndü ve beni omzunun üzerinden attı."

"Seni attı mı?"

"Evet. Neredeyse altıma sıçacaktım."

"Neredeyse..." Gözlerimi ovuşturuyorum, birinin şişmiş olduğunu unutarak, ve ağrı beynimin arkasına yayılırken tıslıyorum. "Kaka mı yaptın? Jessica!"

"Ne?"

"Senin adın Miss Fancy olmasının bir nedeni var!"

Gözlerini devirip tezgaha geri döndü. "Bir kişi bana Miss Fancy dedi. Bir kez. Üç dakika önce. Bu benim adım olamaz. Neyse ne. Önemli olan, onları özlerdim."

"Sana vurmuş olsalar bile mi?"

"*Özellikle* bana vurduğu için. Sadece gerçek, sadık bir arkadaş senin yanında durup güler. Çünkü gülmeyi bitirdiğinde, bana yardım eder. Sahte bir arkadaş ise '*oooohmygosh, çok üzgünüm*' der, sonra da benim hakkımda dedikodu yapar."

"Arkadaşların hiç senin hakkında dedikodu yapmaz mı?"

"Yüzüme karşı mı? Sürekli. Arkamdan mı? Hayır." "Hiç mi?"

"Asla. Sahte orospulara karşı silahlı psikopatları tercih ederim."

Kafamı sallıyorum. "Güvenlik anlayışın çok çarpık, Jess. Silahlardan uzak dur. Suçlulardan uzak dur. Tehlikeli şeylerden uzak dur."

"Tehlikeli... Suçlular... Senin gibi mi?"

"Aynen! Tanrım, sonunda anladın." Kafamı sallıyorum. "Çok uzun sürdü lan. Yine sarı saçların beynini karıştırıyor mu?"

Jess dirseğinin yanında duran sarılmış çatal bıçak setini alır ve yavaşça, titizlikle ambalajını açarak bıçağı ortaya çıkarır. Başparmağını bıçağın üzerinde gezdirirken, kirpiklerinin arasından bana bakar. "Bana bir daha aptal de, Bishop, saçlarımdan bir kez daha bahset, yoksa bunu morarmış kaburgalarının arasına saplayabilirim." Alt dudağını ısırır. "Bu eğlenceli bir rol değişimi olur, değil mi?"

"Sen lanet olası bir psikopatsın! Sen dengesizsin. Siktir, bu yüzden sürekli geri geliyorsun. Bu yüzden, açıkça senin numaranı arayan bir kulübe gidiyorsun. Bu yüzden sürekli benim yatağıma giriyorsun - tehlike duygusu yok sende; senin için neyin kötü olduğunu bilmiyorsun."

"Sen benim için kötü müsün, Kane?"

"Mantiken, evet! Ama gerçekte, Azrail aptal bir koruyucu haline geldi."

Kafasını yana eğip hafifçe gülümsedi. "Neden sırtına Azrail dövmesi yaptırdın?" Lokantaya bir göz attıktan sonra bana yaklaştı. "Kaç adam öldürdün?"

Buna cevap vermeyeceğim. "Neden sürekli benim yatağıma giriyorsun, ama ben hiç seks yapamıyorum?"

Omuzlarını silkiyor ve omzuma yaslanıyor. "Beni oraya sen koyuyorsun. Hiçbir zaman kendi isteğimle yatağına girmedim, yani mavi topların senin hatan."

"Buyurun tatlım." Dolly gülümseyerek ve iki dolu tabak yemekle önümüzde durur. Küçük tabağı Jess'e uzatır. "Küstah kızı neşelendirmek için krep. Mavi toplar... yani, gülen yüz gözleri için *yaban mersini*." Göz kırparak, çok daha dolu bir tabağı önüme koyar. "Ve hiç seks yapamayan, büyümekte olan çocuk için ekstra pastırma. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin. Yoksa, siz sevimli olmaya devam edin, ben de şuradan izleyeceğim."

Onun göz kırpmasına karşılık verip, uzaklaşırken on galonluk kıcının sallanışını izliyorum. "Dolly'yi seviyorum. O çok tatlı."

"Sen onun kıcını izliyorsun!" Bana vuracakmış gibi yumruğunu sıkıp Jess, bana doğru sallanır, ama sonunda yeni kurallarımızı hatırlayınca vuruşunu geri çeker. "Kahretsin, vurmak yok. Kane!" Tıslayarak, benim dizimi

"Onun kışını deli gibi izlemeyi keser misin? Kadınlar için kadınlara o kadar da aç değilsin."

"O gerçekten çok hoş birisi." Bir dilim domuz pastırması alıp ucunu ısıyorum. "Bana karşı hoş davranan pek kimse yok. Dövmelerimi görüyorlar, bir haydut görüyorlar ve nadiren göz teması kuruyorlar." Domuz pastırmasının ucunu dişlerimin arasına koyup, öne eğiliyorum. "Kahvaltı yap, güzelim. Bana vurduğun için bana bir iyilik borçlusun."

Tartışmak için dönünce, gözleri gülümseyen dudaklarımın arasından çıkan domuz pastırması dilimine takıldı. "Sana vurmam." "

"Yapacaktın. Sonra dizime vurdun. İki seçeneğin var." Öne eğilip ağzımdaki bandı çıkarıp dudaklarımı yaladım. "Onları tatmama izin ver, yoksa..." Boş elimi onun uyluğunun üstüne koydum. "Ya *da onu* tatmama izin ver. Seçim senin, güzelim. Her iki durumda da, seni dilimde tatmak istiyorum."

"Ya hayır dersem?"

Parmağımın ucuyla daireler çizerek, iç çamaşırlarımın alt kısmının bacağımda gevşek olduğunu fark edince gülümsüyorum. "O zaman iyi bir şeyi kaçırmış olursun." Yaklaşarak yüzümü saçlarına gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Dilimi yara izi boyunca kaydırırken, titrediğinde sessizce gülümsüyorum. "Dilimin sana nasıl hissettirdiğini görüyor musun?" Sözlerim fısıltıdan biraz daha yüksek. Dolly'nin bunu duymasına gerek yok. "Dilimin boynunda nasıl amını titrettiğini görüyor musun?" Başparmağımı uyluğunda gezdiriyorum, ama dokunmuyorum; hala birkaç santim uzaktayım. Bir haftada iki kez travma yaşadım ve mağdur oldum, ben onlar gibi olmayacağım. İzinsiz dokunmayacağım. Ama onu kışkırtacağım. İhtiyaçlarının farkına varmasını sağlayacağım. "Klitorisindeki o bas davul, *güm, güm, güm, güm...* şimdi dilimin orada olduğunu hayal et."

Ağlayarak, alnı omzuma değene kadar öne doğru eğilir. "Kane..."

"Sadece sözlerle seni orgazma ulaştırabilir miyim, görmek ister misin?" "Hayır."

"Sana dokunmamı ister misin?"

"Evet."

Kıkırdarak, bacağına adım yazmaya devam ettim. "Adımı haykırarak mısın, sarışın? Adımı haykırırsan

adımı bağırp daha sert sikmemi yalvarırsan çok daha sert boşalırım."

Kulağıma nefes nefese, ellerini destek için uyluklarıma dayar, yere kaymamak için tüm ağırlığını bana verir.

"Şu anda yalnız olsaydık... sevişiyor olur muyduk?"

"Yapmamalıyız..." Kurumuş dudaklarını yalayan kız, omzumda başını salladı. "Bu yanlış. Bu kötü. Sen bir suçlusun."

"Ben sürekli kötü şeyler yapıyorum. Ama yanılmıyorsun Jess. Çok haklısın." Kulak arkasındaki kokuyu içime çekiyorum, ta ki tüyleri diken diken olana ve parmaklarımin altında buruşana kadar. "Sikimin içinde olduğunu hayal et - neyim var biliyorsun, ne kadar büyük olduğumu biliyorsun. Ve parmaklarımı amına soktum, bu yüzden ne kadar sıkı olduğunu biliyorum. Bunları birleştir, güzelim." Dilimi yara izi boyunca kaydırıyorum. "Tırnaklarını sırtımda istiyorum, beni tutun, daha fazlasını iste. *Daha sert.*"

"Kane... dur."

"Daha hızlı."

"Kane..."

"Gel." Boynunu ısıriyorum ve öne doğru sıçradığında onu yakalıyorum. Onu sözlerle orgazma ulaştırabilirim. Bunu yapabilirim ve o bunu engelleyemez. "Daha önce benim gibi biriyle seviştin mi?"

"Senin gibi biri tarafından?"

"Mmm. Bir haydut. Bir suçlu. Ben senin prensin değilim güzelim, ben kötü adamım. Aladdin'i izleyip, Jafar Jasmine'i kölesi yaptığında neden seni bu kadar tahrik ettiğini hiç merak ettin mi?"

"Hayır."

"Evet." Burnumla yüzüne hafifçe dokundum. "Ben senin sonsuza kadar mutlu olacağın adam değilim. Ben seni yasak bir şeyle baştan çıkaran kötü adamım. Daha önce böyle bir şey yaptın mı, Jess? Sadece yapabileceğin için, doğru adam olduğu için değil, biriyle yattın mı hiç?"

"Bay... Hayır." Başını sallayarak, nefesi göğsümü ıslatıyor. "Hayır, yapmadım."

"Bu seni mahveder. Hayatının geri kalanında diğer erkekleri benimle karşılaştırırsın. Ve *asla* aynı tür bir tatmini bulamazsın. Bu gezegende benim gibi seninle sevişecek başka kimse yok."

"Kendinden bu kadar emin misin?" Nefes nefese sesi, yaratmaya çalıştığı yoğunluğu mahvediyor.

"Uh-huh. Kendimden eminim... seninle. *Tüm* kadınları mahvettiğimi söylemiyorum. Çünkü tüm kadınlar sen değilsin. Ama sen ve ben... biz lanet bir ateş fırtınası yaratırız. Gök gürültüsü ve şimşek, Jess. Ben patlayacağım ve sen gökyüzünü aydınlatacaksın."

"Kane..."

Cebimdeki telefonum çalmaya başlar. Yüksek, sinir bozucu, havayı bozan bir müzik Jess'in dikkatini çeker. Sanki kafasına bir kova su dökülmüş gibi, omurgası dikleşir ve gözleri, halka açık bir yerde olduğumuzu unutmuş gibi etrafta dolanır.

"Siktir." Bacağını dokunmak yerine, cebime elimi sokup cevaplamam gereken telefonu çıkarıyorum. Cevaplamazsam, öldüm demektir. Parmağımı ekran üzerinde kaydırıp telefonu kulağıma dayıyorum. "Ne?"

"O güzel kızdan uzak dur, Kane. Yapman gereken işler var." "Siktir git, Jay. Akşama kadar izinliyim."

"Sen asla izin yapmazsın, playa." Gülerek, çakmağının karakteristik sesi, yanımdaki güzel kadını becermişim gibi sigara içme isteği uyandırıyor bende. Kaçmadan önce elini yakalayıp parmaklarımı birbirine doluyorum ve onu tabureye sabitliyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Sadece kontrol ediyordum. Halka açık bir yerde seks yaptığın için tutuklanmanı istemedim."

"Neler olduğunu biliyorsan, neden kontrol ediyorsun?"

Kıkırdayarak, gürültülü bir duman püskürtüyor. "Arkadaşlar bunun için vardır."

"Sen benim arkadaşım değilsin, pislik."

"Aww, kızdın mı dostum? Onu eve götür. Halka açık yerden uzaklaş."

Jess'in kolunu çekip, dikkatini milkshake'inden uzaklaştırıyorum. Telefonumu indirip, şakağına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Burada kal. Bir saniye dışarı çıkmam lazım. Sakın kıpırdama."

Daralmış gözleri kolumu takip ederek telefonun olduğu yere bakar. "Çalışıyor musun?"

"Evet, ama hemen dışarıda olacağım. Seni görebileceğim, tamam mı? Silahlı çatışmaya girme, yaralanma ve hiçbir yere gitme."

"Bu akşama kadar çalışmana gerek olmadığını söylemiştin." "Sadece iki dakika, sarışın, sonra geri döneceğim."

Öfkeyle, dokunulmamış kahvaltısına geri döner ve bana soğuk davranır.

Telefonla konuştuğum için kızgın değil. Suçlu olduğum için kızgın.

"İki dakika. Söz veriyorum." Tabureden kayıp, nazikçe ensesini sıkıyorum. Saçlarını kenara çekip, dudaklarımı omurgasının üstündeki çıkıntılara indirip arkana dönüyorum. Cam kapıdan çıkar çıkmaz, telefonumu çıkarıp ıssız otoparka bakıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Seni başını belaya soktum, ha? O yapışkan bir tip mi?" "Hayır. O mükemmel bir kadın. Ve şimdi çok kızgın."

"Neden kızgın? İkinizi de kamuya açık yerde müstehcenlik suçlamasından kurtardım."

"Ben lanet bir suçluyum diye kızgın! Senin gibi pisliklerle takılırken ölmemi istemediği için arkadaşının garajında bana iş bulmaya çalışıyor."

"Aww." O gülüyor. "O çok tatlı bir kız. Ayrıca çok da güzel; daha doğrusu, çok seksi. Kız kardeşi var mı?"

Dönüp camdan onu izliyorum. "Kapa çeneni Jay. Ne ona ne de başka bir sarışına yaklaşacaksın. Şimdi bana ne istediğini söyle."

"Susmamı mı istiyorsun, yoksa konuşmamı mı?" Gülerek, sigara dumanıyla boğulur ve göğsüne yumruk atar - bunu daha önce milyonlarca kez gördüğüm bir şey. "Tamam, ciddi olacağım. Ama şunu bil ki, onu tehlikeye atıyorsun. Bizim dünyamız onun için güvenli değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onun tehlikede olmasını istediğimi mi sanıyorsun? O kulüpte bir arkadaşım var. Bir dolar için kafama kurşun sıkmayacak tek kişi. Dün gece ben baygın yatarken, o bir ara sokakta saldırıya uğrarken sen neredeydin?"

"Saldırıya mı uğradı?" Sesindeki kahkaha kayboldu. "Abel beni depoda envanter sayımı yapmam için görevlendirdi. Bir saat önce işimi bitirdim, seni aramaya çıktım ve şimdi buradayız. Yaralandı mı?"

"Evet, orospu çocuğu. Yaralandı ve şimdi onu cebimde tutmaya çalışırken, aynı zamanda onu uzaklaştırıp, bizim dünyamıza geri dönmemesi için yeterince korkutmaya çalışıyorum. Beni tanıdığı için güvende değil. O bir tehlike mıknatısı."

"O seni öldürecek." Sanki onun başını salladığını hissedebiliyorum, ben de karşılık olarak başımı sallıyorum. "Zaten başın belada."

"Bunu ben de bilmiyor muyum? Ne istiyorsun, Jay? Beni görebiliyorsan," elimi kaldırıp boş otoparka doğru parmak hareketi yapıyorum, "meşgul olduğumu gördüysen, neden beni arıyorsun?"

"Abel aradı."

"Umurumda değil! Bu gece döneceğim. Beni yirmi dört saat kontrol edemez."

"Aslında, yapabilir. Biz ona aitiz. Seni ömür boyu süper güvenlikli hapishaneye attırabilir. Bunu mu istiyorsun?"

"Yemin ederim, bu günlerde herkes beni hapis cezasıyla tehdit edebileceğini sanıyor."

"Dün gece ne oldu?" Kendini yeniden toparladığını gösteren bir şekilde homurdanan sesinden, onu arabasında bir yerde dürbünle otururken hayal edebiliyorum. "Yüzüne ne oldu? Her şeyi gördüm; elinin eteğinin altına gizlice girdiğini gördüm, yüzünü de kesinlikle gördüm. Kapı koluna mı çarptın?"

"Hayır. Abel."

"Onu zaten anladım. Yani, *tam olarak* ne oldu?" "Brochov, Abel için daha iyi bir maaş günüydü."

"Rus mu?"

"Mm." Jess'ten uzaklaşıp botlarımın altındaki gevşek çakılları tekmeledim. "Kaybetmem gerektiğini söyledi. Ve bunu inandırıcı bir şekilde yapmam gerekiyordu. Brochov beni fena halde dövdü."

"Nasıl yaralandı?"

"Bilmiyorum. Kulüpteydi. Orada olduğunu bilmiyordum. Arka sokakta uyandım ve o duvara sıkışmış haldeydi."

"O... o..." Cümleyi tamamlayamıyor, çünkü biz birkaç suçlu olsak da, Infernos'ta pek çok kişinin uymadığı o kurallara hala uyuyoruz.

"Evet. Yaptı." Kızın kızarmış yüzünü, şişmiş gözlerini hatırlayınca kanımda öfke kaynıyor. Elini kızın giydiği elbisenin altına soktu.

Ŗu anda. Camın önüne dönüp kahvaltısını yaparken eğilmiş halini izliyorum; yemek yemiyor, sadece bakıyor. "Ŗu anda travma geçirmiş bir kızla çok iyi arkadaşız, Jay, ve sen arayıp partiyi bozmaya karar verdiğinde ona kahvaltı alıyordum. Hala aramanın amacını söylemedin."

Sonunda ciddileşen sesi, kulüpte tanıdığım adamın sesine dönüşüyor. "Abel'in bir sevkiyatı var ve seni bu işe koyuyor. Ondan kurtulman lazım."

"Ondan kurtulamam. Kurtulmak da istemiyorum."

Dahası, nedense, delice bir sebepten dolayı, o daha güvende. benimle *birlikteyken*, ayrı olduğumuz zamankinden daha fazla.

JESS

SİLAHLI ÇATIŞMAYA GİRDİM

"Kızım..." Dolly önümde durur ve kızarmış yüzümü öfkeden ziyade bastırılmış cinsel tatminsizlikle karıştırır. Kendini yelpazeler ve göğüslerini havaya kaldırır. "Lütfen Tanrım, onun gerçekten mavi testisleri olmadığını söyle. O güzel adamı ihmal etmiyorsun, değil mi?"

Ve şimdi kanımda kaynayan öfkem için yepyeni bir hedefim var. Kane dışarıda suçlularla suçlarla ilgili konuşuyor ve bu beni çok sinirlendiriyor. Tutulabilir kalçaları olan Büyük Göğüslü Dolly, sırtımı kollayan ve derimde delikler açan suçluya yöneltmek istediğim öfkeyi üstüne çekmek üzere.

Daha dik oturarak omuzlarımı dikleştirip, mecazi olarak, benim üç katım büyüklüğündeki bir kadına doğru adım atıyorum. "Yani, sırf yakışıklı diye bir erkeğin zevk almasını sağlamak benim işim mi, çünkü ben bir kadınam?" Kaşlarımı kaldırıp, asgari ücretten daha az kazanan zavallı kadına sert bir bakış atıyorum. O sadece kafamı karıştıran adama iltifat etmek istiyor, ama bunun yerine benim berbat ruh halimi çekiyor. "Senin neyin var kadın? Sana gülümsüyor ve birdenbire oral seks ve ömür boyu kölelik kazanmış oluyor mu? Biz sadece et miyiz? Özgür irade yok. Özgür düşünce yok. Sadece bir torba kemik ve bir erkeğin canı ne zaman isterse içine dalabileceği sıcak bir delik."

Tehlikeli bir tikle başını sallar ve beni gençken izlediğimiz tüm o WWE maratonlarına geri götürür. Hulk Hogan'ın ringe çıkıp rakibini kaldırıp dizinin üzerine çarptığı tüm o anları hatırlatır bana.

Omurgamı kuru bir dal gibi kırmak üzere. Ve muhtemelen bunu hak ediyorum.

"Bana küstahlık mı yapmaya çalışıyorsun, Bayan Fancy?" Elini geniş kalçasına vurup dudaklarını büzüştürdü. "Sadece şaka yapıyordum. O çok yakışıklı, ama hayır, genç bayan, gülümsemesi ona oral seks kazandırmaz. Hiçbir şey ona oral seks kazandırmaz. Ama kızım, sana bakışları ona biraz daha az küstahlık kazandırır. Kendi düşüncelerimize sahip olmaya hakkımız var. Hatta istemiyorsak önlük giymek zorunda da değiliz, ama bir erkek bugün senin erkeğinin yaptığı gibi aşkını ilan ederse, o zaman muhtemelen istediğinde ona biraz şeker vermelisin." El havlusunu önlüğünün bandından çıkarıp, yüksek bir sesle tezgaha fırlattığında irkildim. "Bugün senin erkeğine biraz aşık olduğumu fark ettiğim için, sadece kardeş karımla sohbet etmeye çalışıyordum, ama sen bana ters davranıp, senin için hazırladığımız yemeği eleştirmeyi tercih ettin."

Kane'in benim için sipariş ettiği tabağa bakıyorum. Zaten soğumuş olan akçaağaç şurubu çoktan ıslatmış ve krepleri tabağın dibinde ıslak bırakmış.

"Oradaki çocuklarım, bu şımarık kıza şık krepler yapmak için boktan bir yerde çok çalışıyorlar, ama sen onları yedin mi? Hayır! Sen şımarık bir velet gibi davranıp bana sataşmayı tercih ediyorsun."

"Ben öyle değildim..."

"Bize bahşiş versen iyi olur, genç bayan. Süslü ayakkabıların, süslü tırnakların ve boktan bir tavrın var. Noel ikramiyemi sabırsızlıkla bekliyorum," soluna doğru adım atıp, onda biri kadar nakit parayla dolu bir cam kavanozu kapıyor, "bu kavanozda. Cimri olma. Ve erkeğine ödeme yapmasını isteme."

"O benim erkeğim değil! Ben de onun kızı değilim."

"Yani bekar ve yeni bir ilişkiye hazır mı? Paranı sakla, küçük kız.

Onu ben alırım."

"Sarışın?"

Kane'in eğlenceli sesini duyunca dönüp baktım ve onu elinde hala cep telefonunu tutarken, dudakları seğirip gözleri fal taşı gibi açılmış halde buldum. "Ne yaptın?"

"Senin onun erkeği olmadığını
söyledi." "Hayır, ben..."

Sinir bozucu bir mizah anlayışı ve muhtemelen akciğer problemi olan birinin yüksek sesli, aralıksız kahkahaları telefondan geliyor.

"Ben senin erkeğin değil miyim?" Göğsünü tutarak bir adım geri çekilir ve şişmiş dudaklarını büzerek somurtur. "Sen beni sevmiyor musun? Bana bahşiş vermektense beni Dolly'ye satmayı mı tercih edersin?"

"Sorun değil, bebeğim." Dolly büyük göğsünü okşar. "Dolly sana bakacak."

O, omzumun üzerinden işaret eder. "Geceleri ona sarılmamı mı istiyorsun? Beni istemiyor musun?"

Dolly'nin beklediği gibi, şımarık ve küstahça bir şekilde, onun dans eden gözlerinden uzaklaşıp küçük çantamı alıyorum. Elli dolarlık banknotu çıkarıp cam kavanoza atıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yemeğimi bitirdim. Eve gitmek istiyorum."

Kane öne doğru ilerler ve göğsü omzuma değene kadar durmaz. Dudaklarını şakağıma bastırır ve Dolly'yi baygın bir halde bırakır. "Henüz yemek yemedin. Otur. Ağzına biraz krep koy."

"Hayır. Ben hazırım..."

"Şimdi." Beni aşağı itti ve kısa bir dilim domuz pastırması aldı, on dakika önce yaptığı gibi dudakları arasında tuttu. "Şimdi etimi ağzına al."

Telefondaki kahkahalar devam ediyor. Suçlu arkadaşı her kimse, onun *çok komik* olduğunu düşünüyor. "Hayır."

Kane'in kaldırdığı kaşları Dolly'nin hiç yapmadığı kadar beni korkutuyor. Dudaklarının arasından pastırmayı çıkararak arkasında parlak yağ bırakıyor. "Hayır mı?"

"Hayır. Gitmeye hazırım. Beni buraya sen getirdin, şimdi de beni eve götürmen gerek." Tam da Dolly'nin beni suçladığı gibi, yüksek sınıf bir pislik gibi konuşuyorum. "Hemen."

Parıldayan gözleri benimkilerle dudaklarım arasında gidip geliyor. Dilini çıkarıp dudaklarını nemlendiriyor.

Bunu fark

etmemeliyim.

Umursamamalıy

m.

Yüzüne yumruk atıp eve yürümeliyim. Ama

yapmıyorum. Alt dudağındaki parlaklığa bakıyorum.

"Oh, lanet olsun, öp şunu artık." Gözlerim telefona kayıyor, arama hala açık, ses seviyesi yüksek, sonra tekrar ona dönüyor. "Hepimiz eve gidip kendimize dokunmak istiyoruz,"

arkadaşı sinir bozucu bir şekilde ısrar ediyor. "Zavallı Dolly'ye bak. Kadına seni hatırlayacağı bir şey ver."

"Hayır." Kane'in göğsüne iki elimle bastırıyorum. "Dolly'ye bizi hatırlayacak bir şey verme."

O öne doğru eğilir ve ben her santim geri çekildiğimde, Kane vücuduyla o boşluğu doldurur, ta ki ayak parmaklarımız, uyluklarımız ve göğüslerimiz birbirine değene kadar. O benden daha uzundur ve dudakları çok daha kararlıdır. Dudaklarını boynumdaki küçük yara izine getirir, saçlarımın arasına saklanır ve dilini tenimin üzerinde gezdirir. "Beni yine kahvaltı için satma, sarışın. Bu benim duygularımı incitiyor." Kıcımlı tokatlayarak beni bırakır ve tabureme geri düşmemi izler. "Henüz gitmiyoruz, Dolly. Tabağındaki her şeyi yemesi gerekiyor."

"O senin için fazla bakım gerektiren biri, tatlım. Sen benim gibi birini hak ediyorsun."

"Hayır." Şaşkın dudaklarıma bir öpücük kondurup yanağımı avuçladı. "Bu hafta karnına bıçak saplandı. Ağlamadı bile. O tam bana göre biri."

KANE

PEPPERMİNT

"Karnına bıçak mı saplandı?"

Saat on birde Infernos'a girer girmez, Jay hırlayarak beni durdurur. Biz de herkes gibi buradaki normal girişi kullanıyoruz. Gizli kapılar ya da personel girişi yok. Sadece ön kapı ve insanlar kötü uyuşturucular ya da dayak yüzünden kasılmaya başladıklarında arka sokağa açılan kapı var.

Herkes ana girişi kullandığı için, salonda diğerleriyle birlikte durmak, kadınların yaklaşp dikkat çekmek için yarışması anlamına geliyor.

"Ne demek bıçakla karnını kesti?"

"Şey, kaburgalarına." Dişlerimin arasında bir kürdan çevirip, penisimden rastgele bir eli çekiyorum. Çenemi kaldırıp ilerlemeye başlıyorum. Infernos'ta, bir nevi köpekbaliğı gibi olmak zorundasın – çok uzun süre hareketsiz kalırsan, ölürsün. Ya da bu özel durumda, taciz edilirsin.

Eğer elle taciz edilmek istiyorsan bu o kadar da kötü bir şey değil, ama ben istemiyorum.

Bu yüzden ilerliyoruz.

"Lance sayesinde şu anda kaburgalarında uzun bir dikiş izi var."

"Lance mi? O çılgın, dişleri çarpık orospu çocuğu mu?"

"Evet. Çok fazla uzaktaydın dostum. Yetişemiyorsun." "Abel her gün beni gün doğana kadar çalıştırıyor! Sanki ilkokuldaymışız ve öğretmenler çok konuştuğumuzu düşünüp sandalyelerimizi ayırmışlar gibi."

Gülerek, Jay istekli bir dansçıdan bir avuç göğüs aldığında duruyorum. "*Gerçekten* çok konuşuyoruz, Jay. Abel için dostça davranmamız tehlikeli. İkimizi de işe almasına şaşırdım. Birimizi kovup diğerini tutacağından emindim."

"Siktir et onu." Elini kızıl saçlı kadının bacaklarının arasına kaydırıyor, çenesine bir öpücük konduruyor ve onu nefes nefese bırakarak arkasını dönüyor. "Abel bir pislik."

"Evet, bu doğru." Ağzımdan kürdanı çıkarıyorum. "Ama o aynı zamanda bizim ekmek paramız, yani..."

"Ama dikiş atılmış mı? Sarışının şu anda dikişleri mi var?" Benimki gibi koyu renk saçlarını eliyle tarar ve kırmızı gözlerle bana bakar.

Uyuşturucuya kapılmamanın daha iyi olduğunu biliyor. Kızlara dokunmaması gerektiğini bile biliyor, ama çok uzun zamandır buradayız. Burası lanet olası bir cehennem.

İyi insanlar bile değişir ve biz bunu durdurmak için çok güçsüzüz.

Abel bize hatırlamak istemediğimiz şeyler yaptırıyor, bu yüzden Jay unutmak için kadınları ve uyuşturucuyu kullanıyor. İkisi de olmadığında ise sigara içiyor.

Henüz benim kötü alışkanlığım ne, bilmiyorum. Ama onun sarışın olduğunu ve sonunda çıldırdığımı düşünmeye başlıyorum.

"Evet. Birkaç gece önce ona etiket taktı. Onu eve götürdüm ve dikiş attım."

"Sana izin mi verdi? İhbar etmedi mi?"

"Bana izin verdi. Çığlık atmadı. Ve şunu dinle, patronunun kocası polis. Etrafında bir sürü devlet memuru var, ama yine de çığlık atmadı."

"Tanrım." Yanlış türden çığlıklar atan bir kadının odasının önünden geçiyoruz. Hoş türden çığlıklar değil, Jay'in unutmak için esrar içtiği türden çığlıklar. "Dolly'ye karşı koymasına şaşmamalı. Senden korkmamasına şaşmamalı. O sert bir Barbie."

"Mmm."

"Onu alabilir miyim?"

"Hayır!"

O gülüyor ve dün gece baygın halde bıraktığım odaya girerken omzuma vuruyor.

Şu anda durduğum yerde mi duruyordu?

Benim kavga etmemi izledi, kaybetmemi izledi. Ve tehlikeye rağmen, bana yardım etmek için beni o sokağa kadar takip etti.

"Biraz sahiplenici olmaya başladın, ha? Kızlar bunu sever. Seksi bulurlar."

"Kapa çeneni."

"Sadece bir tat? Bir kez. Sadece ucu."

Karşı karşıya gelene kadar dönüp, kaşlarımı kaldırıp, bir elimi kalçama koyuyorum. "Seni balık gibi deşerim, Jay. Seni seviyorum, ama ona dokunursan cesedine sıçarım. Paylaşmıyorum, o yüzden hayalarını kesmeden önce bunu kafandan çıkar."

Burnunu kırıştırarak gülümser ve iki iri yarı kardeş birbirlerini dövdükleri boks ringine geri döner. "Sadece takılıyorum, Bish. O tamamen senin. Onu hayatım pahasına koruyacağım, söz veriyorum."

Ve işte böylece, Jess artık Abel'in en iyi iki infazcısının ömür boyu koruma sözünü almış oldu.

Gücünü nasıl kullanıyor? Hiç çaba harcamadan böyle bir orduyu nasıl kontrol ediyor?

"Umarım hiç gerek kalmaz."

"Onun bir tehlike miknatısı olduğunu söyledin."

"Tabii ki öyle. Öncelikle benimle takılıyor. Benimle takılmayı seçiyor, benim yatağымda yatıyor, onu dikmeme izin veriyor. Suçlu olmayı bırakacağıma söz veririm, polis arkadaşlarını ikna etmeye hazır. "İnsanları öldürmeyi bıraktığım sürece, istediğim herhangi bir işi bana bulacak; bu onun sözleri, benim değil. Lance ile, sonra dün gece başka bir adamla kavga etti, bugün de Dolly ile gördün onu. O lanet bir tehdit. Ve Noel sabahları, görünüşe göre birbirlerini dövüyorlar ve herkesin istediği son yiyeceği almak için ateş ediyorlar."

"Siktir lan." Beni desteklemek için omzuma vurur. "Böyle bir deliliği kaldırabilir misin bilmiyorum. Hayatımız zaten mahvolmuş durumda. Buradan uzaklaşman lazım, sonra da Dolly gibi şişman bir kadınla evlenmen lazım."

Kahkaha atarak, ringdeki iki adamdan daha küçük olanının diğerini yere sermesini izliyorum. Yumrukları rakibinin üzerine çakılıyor, kemiklerini kırıyor, ama seyirciler sadece daha fazla para dağıtmaktan başka bir şey yapmıyorlar. "Bilmiyorum, Jay. Dolly de biraz deli gibi görünüyordu. Sanırım benden hoşlanıyor."

"Senin iki katın yaşımda olması önemli değil. Eminim geceleri dişlerini çıkardığında, diş etleri senin sikini çok iyi hissettiriyordur."

"Sen resmen hastasın." Onu gülerek itip kafamı sallıyorum. "Seni hiç anlamıyorum dostum. Beni pek hiçbir şey iğrendirmez ama sen resmen delilik sınırını aştın."

"Bu yer yüzünden." Abel'ın gözleri kafataslarımızı yakarken, o sinirli bir tik gibi kolunu kaşıyor. Birlikte ofis penceresine bakıyoruz ve onu elinde silahla, iki yanında askerleri dururken imparatorluğunu izlerken görüyoruz.

Gözleri benimkilere dikilir.

"Siktir lan."

Çenesini bir kez kaldırarak, Abel tek kelime etmeden söylemesi gereken her şeyi söylüyor.

Bu bir çağrı. Bir

emir.

Bir tehdit.

Jay iç çekerek beni merdivenlere doğru takip eder. "Buradan nefret ediyorum, Bish. Her gün beni delirtiyor."

"Biliyorum." Gerçekten, gerçekten biliyorum. "Hadi." Ona, birbirimize gösterdiğimiz tek dostluk göstergesi olarak koluna hafifçe vuruyorum. Bu yerde dostluklara, bağlara veya sadakatlere yer yok. Abel hepsini istiyor. "Yukarı çıkalım. Çalışma zamanı."

"İstemiyorum. Artık dayanamıyorum."

"Biliyorum." Önce ben gidiyorum, çünkü kardeşler böyle yapar, öncülük ederler, ilerlerler, ilk saldırıyı yaparlar. "Çenenin kapalı tut. Bu gece sakın olalım."

"Tamam."

Yirmi beş kiloluk iki devasa pisliğin arasına girerek tepeye ulaştığımızda, kısa bir koridordan geçip Abel'ın büyük ofisine giriyoruz. Camın arkasından bizi izlerken olduğu pozisyonda duruyor, ama şimdi bize dönüp kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakıyor. "Beyler."

Jay'i geri itmek için soluma bir adım atıyorum. "Abel. Bu geceki program nedir?"

Sanki kafasını karıştırmışım gibi başını yana eğdi. "Programda ne var? Öyle mi? Kızgın değil misin?"

Ellerim silah tutma isteğiyle titriyor. "Ne hakkında?" "Yüzün hala berbat durumda." Bir gözünü kapatıyor. "O şeyin içinden O şeyden kurtulabilir misin? Dün gece kaybettin, Bishop. Biraz daha... bunu kabullenir olacağını ummuştum."

Benim iyi olmamı istemiyor. Silaha uzanıp kendimi vurmamı istiyor. "Sadece bir kavgaydı." Jay öne doğru adım attığında ben de sola bir adım daha atıyorum. Abel dün gece onu bir nedenden dolayı gönderdi. "Her zaman kazanamazsın, Brochov dev gibiydi. Kazanmayı hak etti. Daha iyi dövüşçüye bahis yaptın, Abel. Benim dünyamda her şey adildir."

"Öyle mi?" Abel çenesini kaldırarak solundaki askerlerden birini serbest bırakır ve onun maun yan sehpaye geçmesine izin verir. Çoğu erkeğin viski sürahisi, süslü bardakları, belki birkaç purosı olduğu yerde, Abel'in titizlikle temizlenmiş bir aynası vardır. "Tamam o zaman. Dünyada her şey yolunda."

"Uh-huh."

"Program... Yakında bir sevkiyatımız var. Güney Amerika'dan yeni bir ürün geliyor."

"Evet?" Jay'in nefesi hızlandığında yumruklarımı sıkıyorum. O burada olmak istemiyor. Sevkiyatlar hakkında bilgi sahibi olması gerekmiyor. "Yeni ortaklar mı?"

"Evet. Hayır. Bir nevi." Abel, ipek kravatını düzeltirken, omzumun üzerinden Jay'i izliyor. O çok ihtiyatlı, bunu kabul etmeliyim; hareketlerini belli etmiyor, ama ne yaptığını biliyor – Jay'in ne yaptığını biliyor. "Vincent *bizim* adamımız, ama yeni bir ortak geliyor; bir şans isteyen bir girişimci. Yani evet, yeni ortak, ama Vince kefil oluyor. Eğer çocuk bizi kazıklarsa, Vincent ikisinin de parasını ödeyecek."

"Bunu biliyor mu?"

Abel gülüyor. "Yeni adam işleri batırdığında öğrenecek. Beynine bir kurşun onu uyandırır, sence de öyle değil mi?" Tekrar bir gözünü kapatarak, şişmiş yüzümü sözsüz bir şekilde alay ediyor. "Sevkiyat bu hafta sonuna doğru gelecek. Zaten yola çıktı, bu yüzden beklemekten başka yapacak bir şey yok. Ama bu gece, test yapacağız."

Gözlerimi kısıyorum. "Test mi?"

"Tabii ki." Arka cebinden siyah deri bir cüzdan çıkarır ve parlak bir kredi kartı çıkarır. Duvardaki masaya doğru ilerler ve askerine başını sallar. Asker, dört kiloluk bir torba kar beyazı toz çıkarır ve aynanın üzerine bolca döker. Adamını gönderir, Abel yaklaşır ve tozu düzgün çizgiler halinde kesmeye başlar. "Her iş adamı mallarını test etmelidir. Jay bütün yıl benim mallarımı test etti."

Başımı çevirip Jay'i gördüm, o da yere bakıyordu. Gözlerime bakmayı reddediyordu.

Başını kaldırıp yaptığını itiraf etmeyi reddediyor.

"Biriyle iş yaptığımızda, her şey yolunda giderse ve ona güveniyorsak, işimize devam ederiz. Ama bu, Peppermint dedikleri şeyin ilk sevkiyatı. Bu, Kolombiya'dan gelen saf, kesilmemiş mal. Sokak değeri gramı 1,25 dolar. Kalitesinden emin olduktan sonra kesip sokaklara gönderiyoruz."

"Ne kadar seyreltirsiniz?" Bana göre saf kokain, Abel'in onu neyle seyreltmeyi düşündüğünden çok daha az korkutucu. "Ne kadara satıyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Belki yüzde yirmi beş."

"Seyreltme mi?"

"Hayır." Düzgün çizgileri düzenlemeyi bitirdiğinde, koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. "Yüzde yirmi beşi saf, geri kalanı ise çılgın bilim adamlarının onu gerçekçi hale getirmesi için. Kaliteli ürünlerle adımlı duyurdum, Bishop. Onu çamaşır deterjanıyla karıştırıp, bu yüzden işimi kaybetmeyeceğimi bekleyemem."

Şikayetlerden dolayı değil, herkesin ölmesinden dolayı kaybedeceksin. "Gelin buraya. İkiniz de."

Jay'den önce öne çıkıyorum. "Ben deneyeceğim. Jay'in garip bir mide rahatsızlığı var, her yere sığıyor. Patlamadan denemeyi başaramaz."

Abel burnunu kırıştırır. "Bulaşıcı mısın, Jay?"

"Evet." Onu geri itip öne geçmek için itişip kakışırım. "Öyle. Bu gece durumu çok kötü. Aslında, onu eve göndermemiz gerektiğini söyleyecektim. Kulübünüzde kış kanaması salgını istemiyoruz, değil mi?"

Abel'in eli ceketinin içine girer ve uzun namlulu bir tabanca çıkar. Silahı omzumun üzerinden bana doğrultur ve sert bir bakış atar. "Kulübüme bulaşıcı hastalık mı getiriyorsun, Jay? Az önce aşağıda müşterilerimle birlikteydin. Neden kulübüme böyle pislikler getiriyorsun?"

"Ben hasta değilim." Jay beni kenara itip, ellerinin titremesini gizlemeye çalışır. "Bish dalga geçiyor. Ben iyiyim. Bugün daha sıçmadım bile."

Geri çekilen Abel, çenesini göğsüne indirir. "Neden bana sıçma alışkanlıklarınızı anlatıyorsunuz? Bulaşıcı mısın, Jay? Kulübümü tehlikeye attın mı?"

"Hayır. Ben iyiyim."

Abel silahı soluna iki adım getirip yüzüme nişan aldı. "Bana yalan söylemeyi alışkanlık haline mi getirdin, Bishop?" Silahın sürgüsünü indirdiğinde aklımdan sarı saçlar geçti. "Yalancılara, hırsızlara ve lanet olası hainlere tahammülüm yok!"

"Yalan söylemiyordun." Jay benimle silahın arasına girdi. "Oyun oynuyordun. Sadece oyun. Senin güleceğini düşündü."

"Gülüyor gibi mi görünüyorum?" Uzun namlulu VP9'unu tehlikeli bir şekilde salladı ve ofisteki tüm erkekleri irkiltti. "Ben lanet olası bir şaka dinlemek isteyen bir adama benziyor muyum? Hayır!" Gözleri benimkilerle buluştu. "Anlatmak istediğin başka şakaların var mı, Bishop?"

"Hayır." Jay öne çıkar ve silahın bir adım önünde durur. "Buraya çalışmaya geldik. Ne yapmamızı istiyorsun? Programda ne var?"

Gözlerini kısan Abel'in göğsü inip kalkıyor. "Bana yalan söyleme."

"Bir daha yapmayacak."

"Şaka yapma. Ben lanet olası bir palyaço değilim. Ben gülmem."

Jay başını sallayarak ellerini teslimiyet ve dikkat dağıtmak için kaldırır. "Bir daha yapmayacak. Ne yapmamız gerektiğini söyle, patron."

Jay'i neredeyse bir dakika boyunca izler ve geçen her saniye kanımı kaynatır. Sallanan bir silah, şüpheli bakışlar kadar korkutucu değildir.

Sonunda başını sallayan Abel, Flynn'e döner. "Kızları getir. Bu gece parti yapıyoruz."

"Parti mi?" İleri adım atıp, bu gezegende benim için silahın önüne atlayacak iki kişiden birinin yanına geçiyorum. Kulübü gören pencereden dışarıya bir bakış atıyorum. "Hangi kızlar? Neyi kutluyoruz?"

"Senin kafana kurşun sıkmadığımı kutluyoruz, Bishop. Şimdi çeneni kapa."

Flynn ofis kapısını açar ve bir grup kızın içeri girmesine izin verir. Platin sarısı saçlar gözüme çarptığında kalbim hızla çarpmaya başlar, ama o içeri girip gözlerini kaldırdığında, kafamdaki gürültü yavaşlar.

Yanlış kız. Jess değil.

Mavi yerine yeşil gözler.

Jess'in sahip olduğu mükemmel göğüsler yerine devasa göğüsler.

"Bu gece test etmemiz gereken bir ürün var. Yani çalışmak yerine, rahatlamanı izin veriyorum." Abel'in gözleri benimkilerle buluştu. "Dün gece benim için fazla mesai yaptın, bu yüzden bu gece biraz eğlenebilirsin, küçük bir kızla, ve kafanı boşaltabilirsin."

Küçük bir kız.

Şaka yapmıyor.

Kadınların sıralandığı yere bakıyorum ve zihnimde yaşlarını hesaplıyorum.

Gençler. Hepsi, göğüslü olan bile. Onların sonlarında, yirmili yaşların başında, toplamda altı kız. Çoğu gülümsüyor. Partiyeye başlamak için sabırsızlanıyorlar.

Ama en sonda duran ikisi, kız kardeşler, çok korkmuşlar. "Onları alacağım." Gözlerim Abel'e dönüyor. "En sondaki odada."

"Tamam!" Onaylayarak alkışlıyor. "İkisini seçeceğini bilmeliydim. Gençleri seviyorsun." Büyük olana bakıyor. "Adın ne, kızım?"

Kız başını kaldırmayı ve konuşmayı reddettiğinde, Abel başını sallayarak kızın kafasına altı silah doğrultulmasını sağlar.

"Adın. Hemen!"

Küçük kız kardeşini yanına çeker, titreyen dudaklarını sıkıca kapatır ve başını sallar.

Başını kaldır. Başını kaldır. Ona cevap ver!

O hiçbir şey söylemeyince, Flynn alaycı bir şekilde gülerek öne doğru adım attı.

"Lisa!" diye başırır genç olan. "Adı Lisa!"

"ok geç kaldın." Flynn'in Luger'ı patladığında kulaklarım ınlar ve Lisa'nın kafası ikiye ayrılır.

Ölü ağırlığıyla yere düşer ve kız kardeşini de beraberinde sürükler. "Hayır!" Küçük kız kız kardeşini göğsüne çeker. "Hayır! Aman Tanrım, hayır! Lis. Uyan!"

"Ayağa kalk," diye tıslar Abel. Kızın hıçkırıkları arasında bile, tıslanan mesaj açıkça anlaşılır ve odadaki tüm erkekler omurgalarını düzeltir. *Lisa'nın* kafasının arkasından kan akar ve kızın elleri benimkilerle aynı ritimde titrer, ama yardım edemem.

Formasyondan çıkamam, yoksa beynime bir kurşun saplanır ve Jess'i bir daha asla göremem.

Jess'i seçiyorum.

Lisa zaten öldü. Bu gecedен sonraki anları asla bilemeyecek. Neyse ki, bu kulüpte tecavüze uğramanın aşağılanması ve acısını da bilmeyecek.

"Kız!" Flynn'in silahlı eli sağa kayıyor. "Kalk dedim!"

Kız kardeşinin kanayan yüzüne yaslanarak ağlayarak kederine kapılan Lisa, başını sallar ve kanın bir kısmını yanağına bulaştırır. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen uyan Lis. Biz öyle demek istemedik. Eve gitmeliyiz."

"Flynn."

"Hayır." *Kahretsin. Siktir!* Jess'in gözleri zihnimde parıldarken, ağlayan kızı tutup kaldırıyorum. Ağlayarak, bacakları titreyerek bana çarpıyor, ama o kadar güçlü bir iradeye sahip ki, ondan gurur duyuyorum. "Ona adını söyle. Hemen."

"Nora." Elini yüzüne sürerek makyajını bozdu, göğsü nefes almakta zorlanıyordu. "Adım Nora."

"Kaç yaşındasın Nora?"

Gözlerimiz buluştuğunda çenesi titrer. 1,95 metre boyunda, dövme ve çenesi tıkırdayan bir adamın üzerinde dururken, ölü kız kardeşinin kanının ayakkabılarımızın altında olduğunu saymazsak, konuşabildiğine bile şaşıyorum.

"Sixt..." Hıçkırıyor. "On altı yaşındayım."

Siktir.

"Sen bakiresin, değil mi Nora?" Abel kıkırdar. "Kane bu gece senin bekaretini alacak mı?"

"Evet, efendim." Vücudunu sıkıca kucaklar ve gözlerimin içine bakar. "Lütfen bana bunu yaptıрма. Bu gece dışarı çıkmak istememiştik, sadece çılgınca davranıyorduk. Sadece aptalca bir meydan okumaydı."

Ve Jess gibi, bu kız da çıkmaması gereken bir zamanda dışarı çıktığının sonuçlarını öğrenecek.

Gülerek, Abel mükemmel kokain çizgilerine döner ve para klipsinden yüz dolarlık bir banknot çıkarır. Banknotu yuvarlayarak omzunun üzerinden bakar. "Rica ederim, Bishop. İki tane istemiştin, biliyorum, ama en azından bakireyi alabilirsin. Sadık olunca ne elde ettiğini görüyor musun? Safılık. Jay, sen seç."

Bu odadaki tüm erkekler, ölü kız sanki görünmezmiş gibi etrafından dolaşır ve Jay, çenesini neredeyse hiç kıpırdatmadan, *tabii ki* göğüslü sarışını seçer.

Jess'e benzeyen kızı seçtiği için ona kızmam mantıksız, ama kız istekli ve Abel'a zayıflığımı belli etmeden bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Rulo halindeki parayı aldığı anda, Jay aynaya doğru yürüdü. Birkaç dakika önce titriyordu – yenilmiş, korkmuş, kaşıntılı. Ama bir profesyonel gibi eğildi, çizgiyi içti ve bana gülümseyerek döndü.

"İyi mi?" Abel'ın gülümsemesi Jay'inkine benziyor. "Ne düşünüyorsun? Yeni tedarikçiyi kabul edecek miyiz?"

"Çok iyi." Koklar ve elini burnunun altını silmek için kaldırır. "Neden Peppermint dediklerini biliyorum. Sanki şeker koması gibi, ama daha iyi."

Rulo halindeki banknotu geri alan Abel, küçük bir kokain poşeti alır ve Jay'in eline verir. "Hepsi senin, *amigo*. Çok çalıştın, bu gece parti yapabilirsin. Sadakat ve sıkı çalışmanın karşılığı budur." Ölü kıza işaret eder. "İtaatsizlik, beynine bir kurşun getirir. Kime ait olduğunuzu asla unutmayın, orospu çocukları."

Elini Jay'in eline koyan sarışın, aynaya yaklaşır ve bir sonraki sırayı gözler. Sessizce utangaç bir el kaldırarak, "İzin verir misin?" diye sorar. Abel parayı uzatır, ama yarı yolda durur. "Bu yüzde yüz saf, kesilmemiş kokain.

Eğer benim kulübümde yere yığılır ve ölürsen, adamlarım

adamlarım, kulübümde öldüğün için geri dönüp özür dileyene kadar cesedini sikip duracaklar."

Nora yanıma yığılır ve ulur. Abel'in tek tepkisi, sanki onun *sızlanmasının* onu rahatsız ettiğini söylemek istercesine dudaklarını seğırtmektir.

"Ölmeyeceğim." Kirpiklerini kırıştırıp göğüslerini öne çıkaran, sarı saçlı kadın rulo halindeki parayı alır ve aynaya eğilir. "Ölmeyeceğime söz veriyorum." Tüpü ikinci çizginin üzerinden geçirir ve sonuna geldiğinde ciyaklayarak ses çıkarır. Kıkırdayarak başını geriye atar ve rulo halindeki banknotu masaya bırakır. "Mmm. Güzel."

Jay'in *randevusu* olması gerekmesine rağmen, Abel nazıkçe elini çenesinin üzerinde gezdirir. "Beğendin mi?"

"Mmhmm." Dudaklarını ısırır ve yaklaşır. "Senin ürünlerin her zaman en iyisi olmuştur."

"Bunu duymak beni mutlu etti, genç bayan." Elini tutup onu göğsüne çeker. "Jay, başka bir tane seç, bunu ben alacağım. Bishop, sıra sende."

Eğer reddedersem ne kadar korkak olurum? Hayır dersem kafamın içinde kaç kurşun patlardı? Çok. Her ikisinin cevabı *da çok*.

On altı yaşındaki kızı sıkıca tutarak aynaya doğru adım atıyorum ve açılmış notu alıyorum. Bir gözüm Abel'da, diğer gözüm Flynn'de ve bir şekilde, yeni bir kız seçip onu kapıya doğru sürükleyen Jay'deyken, aynaya eğiliyorum ve bugün her şeyin mahvolduğu gün olmaması için dua ediyorum.

Yanımdaki kız ağlıyor. Kaderini biliyor; koca kıçlı herif kokain çekiyor, elini onun eline sıkıca tutmuş. Sonrasını biliyor ve o herif kafası güzelken ne olacağını biliyor.

Gözlerimi kapatıp Jess'i düşünerek, parmağımla bir burun deliğimi kapatıp diğerinden kokaini çekiyorum.

Toz burnumun duvarına çarptığında damarlarımdan elektrik akımı geçer. Kalbim hızla çarpar ve elim refleks olarak kızın elini sıkıca tutar. Kız benim sıkı tutuşumdan dolayı çığlık atar ama ben onu bırakamam. Sinapslarım aşırı hızda çalışmaya başlayınca merkezi sinir sistemim çöker.

Dik durup kızı kolumun altına alıyorum, gözlerimi açıyorum ve Abel Hayes ile neredeyse burun buruna geliyorum.

"İyi mi?"

Her şey bakış açısına bağlı, orospu çocuğu.

Başımı sallayıp basitçe "Evet" diye cevap veriyorum.

"Sen de ister misin, kızım?" Abel'in eli gencin köprücük kemiği boyunca kayar ve onu bana doğru yaklaştırır. "Bir çizgi ister misin? Onunla giderken yardımcı olur. Vazgeçmekten üzölmeyeceksin, hatta çok keyif *alacaksın*."

"Hayır. Ona verme." Kolum neredeyse nefesini kesecek kadar onu kendime çekiyorum. Burnum kaşınıyor. Üst dudağım karıncalanıyor. "O çok taze. Çok küçük. Senin kulübünde ölecek. Onu önce ben sikmek istiyorum."

Gölerek göğsüme hafifçe vurup geri çekildi. Para klipsini ikinci kez çıkardı ve kendi satırı için yeni bir banknot aldı. "Onu koruyormuşsun gibi konuşuyorsun. Seni tanıyorum Bishop. O kara kalbin derinliklerinde gerçek seni biliyorum. Onların ağlamasından hoşlanıyorsun. Onun acı çekmesini istiyorsun." Satırına eğildi, ama durakladı ve kapıya doğru el salladı. "Git. Bir gecelik özgürlük satın aldın. Bir kız sadece bir kez bekaretini kaybeder, o yüzden hayatının geri kalanında bunu hissetmesini sağla."

"Gidelim." Uyuşturucu torbasını tutan Jay, bize çıkışa doğru el salladı. "Katılmamız gereken bir parti var. Ben, sen ve iki sıkı amcık. Kışını kaldır."

"Oh, hey, Bishop." Abel parti çantasını göğsüme fırlatır. "Bunu hak ettin. Keyfini çıkar."

Kokain beynimin içinde dolaşıyor ve beni deli gibi heyecanlandırıyor. Torbayı cebime sokup göz kırpiyorum. "Teşekkürler *dostum*. Dün sana kızgındım. Yüzüm hala acıyor."

Gölerek omzuma vurur ve diğer kadınlardan biri sıraya girince kenara çekilir. "Biliyorum kardeşim. Ama bir kız ve bir içki daha yüzünü unutmana yardımcı olur, söz veriyorum. Şimdi git. Sarışın birini sikmek istiyorum."

"Mmm. Ben de." Bakirenin boynunu sıkıp onu çıkışa doğru götürüyorum.

Silahlı tüm pisliklerin yanından geçiyoruz, ama korkmuyorum. Kaslarım her geçen saniye büyüyor, kanım daha sıcak akıyor,

kalbim daha hızlı atıyor.

Demir merdivene geçip, adımlarımızda botlarımızın her bir klipsini işlerken, dört kişilik grubumuz kulübün ana alanına inerken ölü kızı unutuyorum.

Bunu daha önce de yaptık. Daha önce de parti yaptık.

Ve bunu binlerce kez yaptığımız gibi, bayanları Abel'in bizi her test ettiğinde kullandığımız odaya götürüyoruz. "Ağlama, sarışın." Ağlayan kızı sarsıyorum ve

Jess'in içine derinlemesine batmak. Kalbim onun için şarkı söylüyor. Kanım sadece onun için akıyor. "Ağlamayı kes lan." Kız uluduğunda kolumun altındaki kızı sarsıyorum. "Burada ne kadar çok ağlarsan, insanlar sana o kadar çok zarar verir. Lanet olası keyfimi kaçırıyorsun."

"Lütfen beni bırak." Kalabalığın içinden geçerken kapıdan uzaklaşmaya çalışıyor. "Lütfen beni bırak."

"Neden buraya geldin, Jess?" Konuşurken aşağıya bakmıyorum, bunun yerine önümdeki Jay'i izliyorum. "Neden buraya geldin? Sana uzak durmanı söylemiştim. Seni güzel saçların ve seksi kalçalarıyla yatağımda bıraktım, ama yine de geldin. Dinlemediğinde olan budur. Ben sadece seni korumaya çalışıyorum, güzelim. Kimsenin sana zarar vermesini istemiyorum."

"Lütfen beni bırak."

Karanlık odaya adım atan Jay, kemerinden bir tabanca çıkarır ve havada sallayarak, "Siktirin gidin, sık kafalılar. Bu parti artık bizim ve hiçbiriniz davetli değilsiniz, orospu çocukları." der.

Platin sarısı saçları ve kremi beyaz teni gördüğümde sikim fermuarımın üzerine baskı yapıyor. Üç adam ve bir seksi sarışın odanın içinde koşuşturup kıyafetleri topluyorlar.

"Lütfen beni bırak." Gözyaşlarına boğulan bakire kız, tırnaklarını koluma geçirir. "Lütfen beni bırak."

Gözlerim yarım saniye Jess'in üzerinde kalıyor. Parlak mavi bakışları kalbime işliyor, ta ki sertleşmiş penisimden başka bir şeyin zonklamasına kadar, ama sonra o yok oluyor.

Sanki hiç orada olmamış gibi.

Oda boşalır boşalmaz, Jay dramatik bir şekilde kapıyı tekmeler ve kızını masif ahşaba çarpar. Kız isteyerek gider ve dilini boğazına, elini pantolonuna kabul eder.

Kızımı uzun deri kanepeye – röntgencinin gözlem noktasına – sürükleyip, çöküp onu kucağıma çekiyorum. Tahrik olmuş bir şekilde, Jay'in kadının içine sikini sokmasını izliyorum. "Jessie." Kafasının arkasını tutup kemerime doğru itiyorum. "Sonra seni iyileştireceğim, söz veriyorum. Önce beni tatmin et, çünkü oral seks beni çok tahrik ediyor ve seninle tanıştığım gecedan beri tahrik olmuş durumdayım. Beni tatmin et, sonra sana bakacağıma söz veriyorum."

O benim tutuşuma karşı koyuyor, ellerimi tırmalıyor ve dişlerini gösteriyor. Lanet olası çiftten gözlerimi ayırıp, gözyaşlarıyla dolu kahverengi gözlerle göz göze geliyorum. Yavaşça, bakışlarım dövmeli kolumdan kayıyor ve parmaklarımın arasından sarkan kahverengi saçlara takılıyor.

Bu doğru değil. "Sen Jess değilsin."

Kalın gözyaşları dudaklarından süzülüp kucağıma düşüyor. "Jess'i tanımıyorum." Elleri titriyor. "Ben sadece Nora'yım. Lütfen bana zarar verme. Lütfen bana bunu yaptıрма. Sadece kız kardeşimi istiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Buraya gelmemeliydin Jessie. Baban sana evde kalmanı söyledi, ama sen aptal kafana takmışsın, yine de dışarı çıkmışsın, değil mi?"

"Özür dilerim." Elimi tırmalıyor ve derimi parçalıyor. "Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım. Lütfen beni eve bırak. Bir daha buraya gelmeyeceğime söz veriyorum."

Odaklanamıyorum. Düşünemiyorum. Her şey hızla ilerliyor, ama

ben

hari Müzik.

Ç. Jay'in sikişi.

Kalçalarını ileri geri

sallıyor. Kız

arkadaşımın çığlıkları.

Onun kızının çığlıkları – iyi türden çığlıklar, kötü

çığlıklar.

Kız arkadaşına dönerek, onun küçük, dik burnunu inceliyorum. "Kaç yaşındasın?"

"On altı." Homurdanarak elimi saçlarından çekmeye çalışıyor.

Hiçbir şey hissetmedim. Kanımın damarlarımdan hızla akması dışında hiçbir şey.

cilt ve yumuşak bir kış, acı verici derecede sertleşmiş penisimin üzerinde oturuyor.

Kulübün ışıkları yanıp sönerken odaya bakıyorum ve Jay'in senkronize homurtuları kulaklarımdaki müzikle karışıp bulanık bir gürültüye dönüşene kadar gözlerimi kırpıyorum.

Abel o kokaini neyle karıştırdı lan?

JESS

GECE YARISI ARAMASI

Mantıksız bir şekilde sinirlenerek mutfağımda dolaşıp dondurucu kapısını çarparak kapatıyorum. Süt bardağıma buz küpleri atıp şeker ve renk katmak için rengarenk şekerler ekliyorum. Tüylü terliklerim ve kısa pijamalarımın lavabonun önünde durup Kane'in şu anda çalışıyor olmasını hayıflanıyorum.

Onun için *çalışmak*, yasadışı şeyler yapmak anlamına geliyor.

Bu, avukat ile suçlu arasındaki uyumsuzluk anlamına geliyor.

Gökkuşuğu sütüm bile beni bu kötü ruh halimden kurtaramıyor.

Laine erkek arkadaşının yanına gittiği için evde yalnızım, Luc ve Kari de çalışıyor. Gölge mutfakta durup pencereden sokağa bakıyorum.

Kane iyi bir insan.

Derinlerde, dövmelelerinin, alaycı tavırlarının ve kara mizahının altında, iyi bir insan. Yoksa neden beni kurtarsın ki?

Hem de iki kez.

Neden benimle takılmaya devam ediyor, bana kahvaltı ısmarlıyor, öğle ve akşam yemeğinde de kalmamı istiyor? Neden kızarmış tavuk alıp film izletiyor ve gitmeden önce saatlerce yatakta takılmamızda ısrar ediyor?

Neden Abel için çalışıyor?

Neden başka bir iş aramayı reddediyor?

Ona yardım edebilirim. Her gün tutuklanma veya ölüm korkusu yaşamadan iyi bir hayat sürmesine yardım edebilirim.

Doğru ve yanlış, siyah ve beyaz gibi, yetiştirildiğim tüm inançlara aykırı olarak, daha iyi bir gelecek vaat ederse onun geçmişini görmezden gelmeye yemin ediyorum.

Sokakta incittiği adamlar hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğim. Yeni bir sayfa açacağına söz verdiği sürece tek kelime bile etmeyeceğim. Onlar bunu hak etmemiş değillerdi.

Onlar kötü adamlardı. Bana zarar vereceklerdi.

Kane doğru olanı yaptı. Kane bundan sonra yasalara uygun yaşamaya söz verirse, sırlarımla kolayca yaşayabilirim.

Ama

yapmayacak.

Reddediyor.

Sütümü yudumlarken, şekerlemeleri çıtırdatıp iç çekiyorum. Neden farklı olamıyor? Neden Abel yerine Angelo için çalışmıyorum?

Neden benim için kesinlikle ulaşılmaz birini sevmek zorundayım?

Gecenin sessizliğinde – televizyon yok, radyo yok, sadece kalçamın yanında buzdolabının motorunun uğultusu ve dişlerimin arasında şekerin çıtırtısı var – cep telefonum çalar ve dikkatimi çeker. Ekranımın üstündeki saat gece yarısını biraz geçiyor, ama kalbimin daha hızlı atmasına neden olan saat değil.

Ekranımda "*Al*" yazısı yanıp söner ve beni açıklayamadığım bir heyecana sürükler.

Neden bu heyecan? Neden bu gerginlik? Bütün günü onunla geçirdim. Artık onun yatağında birden fazla kez uyudum, ama yine de evde tek başıma olduğumda gelen bir arama ellerimi titretir.

Cep telefonumu alıp ekranı kaydırıyorum. "Alo?"

Aniden, yüksek sesli müzik kulaklarımda çınlamaya başlar. "Ah, Blondie!" Kane'in bağırarak söylediği sözler beni kaşlarımı çatmaya zorlar. Sesi farklı geliyor. "Seni buldum. Nereye gitmiştin lan?"

"Şey... evde. Sen neredesin?"

"Neden hala benim yatağımda değilsin? Seni yatağımda görmek çok hoşuma gidiyor."

"Neredesin Kane? Kulüpte misin?"

"Mmm. Çok azdım Jessie. Lütfen bana gel. Göğüslerini ağzıma alayım."

Kane'i tanıdığımdan beri, bana dokunmaktan hiç çekinmedi. Yüzde doksan dokuz oranında pis ve kaba ve yüzde yüz oranında da bunun için özür dilemiyor.

Ama şu anda, bu ses, bu ton doğru değil. "Kane?"

"Oh, Kane..." beni taklit etmeye çalışıyor. "Siktir, sarışın. Seni ne kadar sikmek istediğimi bilemezsin."

"İyi misin? Sarhoş falan mısın?"

"Hayır. Bir damla bile içmedim. Ama kafam çok güzel. Jay kız arkadaşını sikiyor ve o biraz çirkin olsa da beni tahrik ediyor. Gel bana güzelim. Onlara nasıl canavar gibi sikişilir gösterelim. Onları utandıralım."

"Hayır." Sütümü masaya koyup telefonu kulağımdan uzaklaştırarak ekrana baktım. "Kafan mı güzel? Eve gidip uyumalısın."

"Hayır mı?" Sanki sinirlenerek ellerini havaya kaldırdığını duyabiliyormuşum gibi, ellerini tekrar indirirken homurdanıyor. "Bu gece neden bütün kızlar hayır diyor? Siktir, sen ve kadınların özgürlük konuşmaları yayılıyor, Blondie. Bu bir devrim!"

"Başka kim hayır dedi?"

"Lisa... Leeesa. Sonra Nora da. Ağlamayı kesmiyor, bu yüzden Abel bizim seviştiğimizi düşündüğünde onu buradan gizlice kaçırmam gerekecek. Onu bıraktığımı düşünürse ikimizi de vurur."

"Orada kızlar mı var? Seninle birlikte mi?"

"Mmhm. Sadece bir tane. Parti odasındayız ve o minicik bir şey. Sütyeninde çoraplar var ve dişlerinde diş teli izleri var."

Öfke ve kıskançlık kanımda dolaşüyor. Mantıksız ve aptalca, ama bir insanın volkandan akan lavları durduramayacağı gibi, ben de bu akışı durduramıyorum. "Sütyeninde ne olduğunu nereden biliyorsun Kane? Dişlerinin o kadar yakınına nasıl bakabiliyorsun?"

"Çünkü baktım, tabii ki. Siktir, Blondie. Sikim çok acıyor; seninle tanıştığımdan beri acıyor. Sadece bir kez, bir kez sik, sonra normal kaba halime döneceğim, sikmek hariç."

"Kane... hayır."

"Hey!" Karanlıkta sıçrayıp elimi kalbime bastırıyorum. "Bu gece dikişlerine krem sürdün mü? Umursadığım için sinir oluyorum."

"Kane..."

"Eskiden ölümsüzdüm, Jessica. Bir tanrıydım. Ulaşılmaz. Kırılmaz. Ama tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Sen! Sen lanet olası bir şekilde ortaya çıktın. Şimdi muhtemelen öleceğim çünkü kalbim senin için kanıyor. Saçlarını okşamak ve seni güvende tutmak istiyorum, bu da seni korumak için öleceğim anlamına geliyor."

"Lütfen ölme."

"Başka seçeneğim yok. Bir gün öleceğim. Bir gün hepimiz öleceğiz." Kane'in tarafında duyduğum yüksek bir gürültü beni irkitti. Bir kadın çığlık attı, ama o sadece kıkırdadı. "Sus, Nora. Bırak gitsin. O lanet olası bir canavar."

"Kane? Kim canavar gibi sevişiyor?"

"Jay. Kıçı çirkin ama kızı değil."

"Şu anda çıplak bir kadın görebiliyor musun?"

"Evet. Ama hala sütyenini giyiyor. Ama sütyenini göğüslerinin altına itmiş, yani sayılmaz."

"Tamam." Açıklayamadığım bir nedenden dolayı gözlerim yaşardı. Lavaboya dönüp sütümü aldım ve lavaboya döktüm. "Artık gitmeliyim. Lütfen kendine dikkat et. Yeni bir iş bulmana her zaman yardım ederim, hazır olduğunda bana söyle."

"Hayır! Gitme. Bir dakika daha. Neredeyse bitti." "Ne bitti?"

"Sesin, Jessica, beni çok tahrik ediyor. Bir dakika daha," diye homurdanıyor. "Neredeyse bitti."

"Nerede bitmek üzere? Ne yapıyorsun, Kane?"

"Sikimi okşuyorsun, güzelim. Sikimi okşuyorum ve senin olduğunu hayal ediyorum. Siktir..." Artık ne yaptığını bildiğim için, nefesinin hızından okşama hareketlerini duyabiliyormuşum gibi geliyor. "Hiçbir kız için senin kadar acı çekmedim. Senin kadar güzel birini hiç tanımadım."

"Kane... Yapamıyorum... Gitmeliyim."

"Parmaklarını amına sok, Jess. Benimle birlikte yap. Ya da daha iyisi, buraya gel ve sikimin üzerine otur. Bu çok daha iyi olur."

"Odadaki diğer insanlar varken kendine dokunuyor musun?"

"Evet. Ama Jay sevişmekle meşgul. Nora da köşede yaramaz bir kız gibi oturuyor. Bir adam kemerini çözdüğünde, o da kaçıyor."

"Nora kim?"

"Nora, Abel'in bana verdiği bakire."

"Bakire..." Aptalca gözyaşlarının akmasını engellemek için yüzümü yelpazeliyorum.

Bunu yapamam. Bu tür aramalar için uygun değilim.

Beni arıyor ve müstehcen şeyler söylüyor. Başkalarıyla birlikte bir odada ve bana güzel diyor. Ama ona bir kadın *verilmişti*.

"Sana mı *verildi*?"

"Evet. Ama o benim istediğim kadın değil. Onu seçtim, çünkü onu Abel'la bırakırsam, Abel onu paramparça ederdi."

"Kane..."

"Hayatımda hiç kimseyi kurtarmadım. Umurumda bile değildi. Ama sonra sen, olmaması gereken lanet bir sokağa girdin ve şimdi vicdanım uyandı. Beni yumuşattığın için çok sinirliyim, Jess. İşimde sert kalmam gerekiyor. Hata yapma lüksüm yok."

"Kane. Oradan hemen çık. Eve gel, bu gece sana ben bakacağım."

"Öyle mi?" Sesi yumuşadı. "Daha önce kimse bana bakmadı. Senin kastettiğin şekilde değil."

"Evet. Bakarım. Söz veriyorum. Hemen oradan ayrıl, senin dairenizde buluşuruz. Sana yardım ederim."

"Sikimi yalayacak mısın?"

Hayır. "Tabii. Dinlenmene yardım ederim." "Benim dairemde misin?"

"Hayır. Benim evimdeyim, ama senin evine gelebilirim. Beş dakika içinde orada olabilirim, sonra birlikte yatağa girebiliriz, söz veriyorum. Oradan ayrıl. O kıza dokunma, lütfen."

"Ona dokunmadım. Onu seçtim, ama ona dokunmadım. Babasının yanına, evine gitmesi gerekiyor."

"Tamam. Onu eve bırak, sonra sen de bana gel. Sen uyurken karnını okşayacağım."

"Mmm."

"Hala kendine dokunuyor musun?"

"Evet. Senin sesin duyduğum en seksi şey. Blow beni çok azdırıyor Jessie. O kadar azdırıyor ki kendimi kontrol edemiyorum."

"Blow mu?"

"Evet. Ama sanırım Abel onu kötü bir şeyle karıştırmış. Saf olduğunu söyledi, ama bu kokain daha önce kullandıklarımdan hiçbiri gibi değil."

"Kokain mi?" O kadar yüksek sesle çığlık attım ki, mutfak penceresinin dışındaki ağaçta yuva yapmış bir kuş uçu. Kalbim deli gibi çarparken, dönüp yatak odama koştum. "Kokain mi kullandın? Neyle karıştırıldığını bile bilmediğin kokain mi?"

"Evet. Abel öyle yapmam gerektiğini söyledi. Onun dediklerini yapmazsak, ateş eder. O piç kurusu tetik çekmeye bayılır. Ama bende küçük bir parti çantası var, belki sana da biraz verebilirim." Tek elimle pijama şortumu çıkarıp kot pantolonumu giyiyorum. "Ama vermeyeceğim, güzelim. Sana izin yok. Seni korumak benim görevim ve Abel tehlikeli bir adam. Sana hiçbir şey koklamana izin vermem. Oh... Jess." Nefesi hızlanıyor. "Benim sikimin etrafında kendini iyi hissediyorsun. Senin amına girmek istiyorum, o kadar çok istiyorum ki midem bulanıyor. Sadece bir kez, güzelim. Bir kez, bir kez sikmek, ve söz veriyorum nazik olacağım. Biraz nazik. Seni canavar gibi sikerim, ama hoşuna gideceğinden emin olurum. Önce seni yalarım."

"Kane..."

"Evet." Sesindeki gülümsemeyi *duyabiliyorum*. "Ben okşarken sürekli adımı söylüyorsun, bu *çok iyi* geliyor. Buraya gel ve sikimin üzerine otur. Hayal edebiliyor musun? Sıcak amcığın sikimin etrafında olduğunu hayal edebiliyor musun? Beni yiyip bitirirsin, ben de üzülmem bile."

"Gidiyor musun Kane? Eve mi gidiyorsun? Orada buluşuruz."

"Henüz değil." Nefes nefese kalması, külotumun içinden gıdıklanma hissi uyandırıyor. Onun için çok korkuyorum, kulüpte olmasına bile kızgınım. En az iki kadın ve çıplak bir çiftin seviştiği bir odada olmasına daha da kızgınım. Ama benim için nefes nefese kalışını dinleyip, benimle konuşurken güçlü sikini okşadığını hayal etmek, kalbimi çarptırıyor.

"Lütfen eve gel, Kane. Seni bekleyeceğim."

"Kendine dokunuyor musun Jess? İçine girdin mi? Şu anda parmakların olmak istiyorum. Her damlasını yalayacağım."

"Hayır, kendime dokunmuyorum. Giyiniyorum."

"*Giyiniyor musun?* Yanlış yön, sarışın. Soyunman soyunman gerekiyor."

"Senin evine gidiyorum. Orada buluşuruz."

"Hayır. Bekle. Ben orada olmadıkça benim evime gitme. O otopark kulüp kadar tehlikeli."

"Ama ben zaten arabama doğru gidiyorum. O yüzden acele et ve beni korumak için eve gel."

"Siktir, Jess. Dur. Bir saniye bekle."

Emri üzerine durup dikleşiyorum. "Ne?"

"Geleceğim. Konuş benimle. Beni sikmek istediğini söyle." "Hayır."

"Evet!" Nefesi kulağıma çarptı. "Siktir, siktir, siktir." Kane'in güçlü kolunun hızlıca hareket ettiğini hayal ettim. Güçlü elini. Penisinin ucundan sızan sıvıyı. "Ughhhhh, Jessie. Siktir, Jess. Ağzına boşalacağım."

Bekle, ne?

"Kimin ağzına? Kane? Şu anda kiminle birliktesin? Kimin ağzına?"

"Senin, güzelim." Bir iniltiyle, külotumu ıslatıyor ve kalbimi kanatıyor. Tamamen zıt iki tepki, iki çelişkili duygu aynı anda göğsümü parçalıyor.

Az önce birinin ağzına mı boşaldı? Beni aldattı mı?

Birlikte olmadığımızı biliyorum, ama yine de yanaklarımdan akan gözyaşlarına engel olamıyorum.

"Az önce birinin ağzına mı boşaldın, Kane?" "Sadece seninkine, sarışın. Söz veriyorum. Sadece seninkine."

"Orada değilim, seni aptal pislik!" Gözyaşlarımı silerim ve acıyı dindirmek için avucumun içini göğsüme bastırırım. "Orada değilim, buradayım. Kimsenin ağzı senin sikiinde miydi?"

"Hiç kimse." Uzun bir nefes verir. "Kot pantolonuma boşaldım, sarışın. Seni tanıyana kadar hayatımda hiç kot pantolonuma boşalmamıştım."

"Kimse sana dokunmadı mı?" "Hayır."

Acınası bir şekilde nefesim kesildi. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Sana asla yalan söylemem. Şey..." Kıkırdar. "Sana bir sürü konuda yalan söylüyorum, ama kalbim senin kalbini seviyor; bu konuda sana yalan söylemem."

"Eve gelir misin? Lütfen. Sensiz uyuyamıyorum." "Beni almaya gelir misin? Araba kullanamıyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Kane ile görüşmem bittikten on dakikadan az bir süre sonra, kanımı donduran tek yer olan Infernos'un önüne geldim.

Saat neredeyse sabahın biri. Gökyüzü kapkara, ne ay ne de yıldızlar bu cehennem çukurunu aydınlatıyor, ama yine de müzik göğsümde yankılanıyor ve ışıklar kapıdan içeri yanıp sönüyor.

Sanki kadınları kırmak için bekleyen sürekli bir güvenlik ekibi varmış gibi, erkekler sokaklardan ve kulübün köşesinden çıkıyorlardı. Penislerini tutuyor, dudakları arasında sigaraları sıkıştırıyor ve lekeli ve kırık dişlerini gösteriyorlardı.

Kaldırımda boş boş oturduğumu izliyorlar.

Kane, her gün buraya geldiğinde, içimde derinlerde tanıdığım o tatlı adam nasıl olabilir?

Nasıl oldu da onların zehrini henüz emmedi?

Belki de emmiştir.

"Sarışın!" Kapı açılır ve beni korkutur. Kane yolcu koltuğuna çöker ve cam gibi gözlerle bana döner.

Tavan lambaları neredeyse ölü gözbebeklerinde yansıyor ve kalbimi kırıyor. Gözleri normalde büyük ve yuvarlak, ışıltılı ve güzel bir koyu renkteyken, bu gece gözbebekleri onları tamamen yutmuş. Ter, hala morarmış yüzünden damlıyor ve normalde koyu kahverengi olan yanakları şimdi gri bir tonla parlıyor.

Kasları şişer ve gömleğini gerer.

Büyük elleri titriyor ve midemi bulandırıyor. Ölüyor gibi görünüyor.

"Kane?" Dairemde kontrol altına aldığım gözyaşları şimdi gözlerimin arkasında yanıyor. Avucumu alnına bastırıyorum. "Neyin var?"

Koltukların üzerinden atlayıp bana doğru ağırlığını veriyor. Terli kollarını omuzlarıma dolayarak beni sıkıca kendine çekiyor. "Eve gitmek istiyorum, sarışın. Lütfen beni eve götür."

"Tamam." Elimi uzatıp kısa saçlarını tırnaklarımla taradım. "Seni eve götüreceğim. Sana bakacağım." Yüzünü geri çekip ölü gözlerine baktım. "Neyin var? Ne oldu?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Artık sevişmek istemiyorum, sadece yatmak istiyorum."

"Çok sıcaksın Kane. Ne oldu?" Gözleri benimkilerle temas kurmayı reddettiğinde endişem hayal kırıklığına dönüşüyor. "Neden bu kadar ateşlisin?" Avucumu göğsüne koyuyorum ve kalbinin gürültüsüne boğuluyorum. Çok hızlı. İnanılmaz derecede sert. "Hastaneye gitmek ister misin?"

"Hastaneye gidemem, izin yok. Beni yatağa götür." Gözleri bir anlığına parlar – tek uyarı işaretim – sonra dönüp arabanın kapısını açar ve zifiri karanlık yola kusar.

Ağır kusmuk, gürültülü ve mide bulandırıcı, iri vücudunu sarsar ve beni nefesimi tutmaya zorlar.

Şu anda ihtiyacımız olan şey sempati değil.

Sırtı gevşer gevşemez, koyu bordo gömleğini başından çıkarır ve yüzünü siler, koltuğuna geri çöküp gözlerini kapatır. "Eve, bebeğim. Lütfen."

"Tamam." Onun bacaklarının üzerinden geçip kapıyı kapattım. Ellerini kalçalarıma doladı, sanki beni korumak için içgüdülerine engel olamıyormuş gibi, ama gözleri kapalı kalmaya devam etti ve göğsü korkutucu bir hızla inip kalkıyordu. "Sorun yok. Seni yatağa götüreceğim. Sana bakacağım söz veriyorum."

"Tamam, teşekkürler." Dizleri göğsüne degecek kadar olabildiğince koltuğuna çöküyor. Arabayı yola çıkardığımda, eli körü körüne benim elimi arıyor, ben de elini tutup parmaklarımızı birbirine doluyorum. Elleri yapış yapış ve ateş gibi sıcak, ama ben bırakmıyorum. Onu bırakmaya cesaret edemem. "Daha önce kimse bana bakmadı, güzelim. Babam hasta olduğum için beni döverdi."

"Kusmakla başın belaya mı girdi?"

"Mm." Yüzü acıdan buruşur. "Babam sırf eğlence olsun diye beni döverek parçalardı."

"Ben sana bakacağım. Kızmayacağım, söz veriyorum."

"Tamam."

"Kane? Neyin var biliyor musun? Neden hastasın?"

"Kokain." O geçirip pencereye döndüğünde midem bir sıçrama yaptı.
"Abel onu başka bir şeyle karıştırmış olmalı."

"Bu gece kokain mi
kullandın?" "Mm."

"Kokain..." Aklım almıyor. Hayatım boyunca bu kadar ağır uyuşturucu
kullanan kimseyi tanımıyorum. "Kokain sana çok zararlı, Kane."

"Mm."

"Sık sık kokain kullanır mısın?"

Kafasını sallar ve terini silmek için gömleğini kaldırır. "Birkaç kez."

"Eğlenmek için mi kullanıyorsun? Bağımlı mısın?"

"Hayır." Gözleri daha önce olduğu gibi birden açılır ve bu, kapıyı itip
neredeyse dışarı düşecek kadar sert bir şekilde fırlatmadan önce aldığım
tek uyarıdır. Frene basarım ve Tanrı'ya şükür ki gece yarısı, küçük bir
kasabada ve sokaklar boştur.

Koltuğumdan yarı dışarı çıkarak, terli omzunu tutup onu geri
çekmeye çalışıyorum.

"Kane. Tanrım." Emniyet kemerimi çözüp, onu geri çekmek için yarısı
üzerine tırmanırım. "Lütfen dışarı düşme." Kusmuğunun gürültüsü
yalvarışlarımı bastırır. "Seni kaldıramam, çok ağırsın. Arabadan çıkma."
Sanki beni strese sokmak istercesine, sağ bacağını kaldırıp kapıdan dışarı
çıkarak. "Yapma!" Yumruğumu sırtının yanındaki kaslara vuruyorum. "Sakın
dışarı çıkma, Kane! Ayağını içeri çek, kusmayı bitir, sonra eve gidelim."

"Jilet bıçağı gibi." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, sevmeyi
öğrendiğim korkutucu adamdan çok, korkmuş bir çocuk gibi konuşuyor.
"Acıyor, Sarışın. Abel beni öldürmeye çalışıyor."

"Ona izin vermeyeceğim. Senin için onu öldüreceğim. Ayağını içeri
sok." Kot pantolonla kaplı uyluğunu yumruklayıp geri çekmeye
çalışıyorum. Tırnağımın kırıldığını ya da garip açıdan dolayı
kaburgalarımın acıdığını neredeyse hissetmiyorum, sadece
homurdanıyorum ve bacağını geri sokmaya çalışıyorum. "İki dakika. İki
dakika dayan." Boynunun arkasını tutuyorum, onu geri çekiyorum ve
gömleğini ağzına yapıştırıyorum. "Kendine gel, Kane. Toparla kendini,
yoksa seni hastaneye götürürüm."

Gözlerinde yaşlarla, bakışları tekrar bana döner. "Çok hızlıydı."

"Ne?" İkinci kez ona doğru eğildim ve kapısını sertçe kapattım. Onu içeride tutmak için kilidin üzerine elimi koydum. "Ne hızlıydı?"

"Kızmayacağını söylemiştin. Kızdın."

"Arabadan inmeye çalıştığın için kızgınlım! Hasta olduğun için kızgın değilim. Bacaklarının arasına kus. Umurumda bile değil." Aklımdaki bu parlak planla, ensesini tutup başını dizlerinin arasına itiyorum. "Oraya kus. Halıyı değiştiririm."

"Çünkü sen zenginsin. Zengin kız, boktan arkadaşı kusunca yeni bir araba alabilir."

"Evet. Başını eğ. Eğil." Lastiklerin gıcırdamasıyla, rekor sürede onun dairesine geri dönüyorum. Kokulu çöp konteynerinin yanındaki karanlık otoparkta durup, motoru kapatıyorum ve onun geniş sırtının kalkıp inmesini izliyorum. "Kane. Gidelim. Artık çıkabilirsin."

Titreyerek başını kaldırır ve beş katlı harap apartmana bakar. Dizleri gerginlikten titriyor. "O kadar uzağa yürüyebilir miyim bilmiyorum. Burada uyuyayım."

"Olmaz. Hadi, in arabadan."

Gözlerini kapatıp başını geriye yaslar. "Yapamam. Çok uzak."

"Yapman lazım Kane. Hadi." Çantamı alıp arabadan çıkıyorum. Onun tarafına koşarak anahtarımınla kapıyı açıyorum. "Çık dışarı Kane. Ayağa kalk. Seni taşıyamam."

"Hayır." Kuru dudaklarını yalar. "Uyan, hasta. Uyuyan, hasta değil."

"Üç dakika sonra uyuyabilirsin. Söz veriyorum, uyuman için sana yardım edeceğim." "Hayır."

"Ailemi arayacağım. Seni taşımama yardım etmeleri için onları arayacağım. Bunu istemezsin, değil mi? Beni polise çağırmaya zorlama. Sana kızacaklar."

"Hayır."

Kötü bir alamet gibi, siyah bir kedi çöp konteynirından atlayıp arabamın çatısına konar. Bira şişeleri ve boş teneke kutular betona düştüğünde karanlığa doğru çığlık atarım. "Kane! Korkuyorum, tamam mı? Yalan söylemiyorum. Buralarda korkunç adamlar var."

Murphey ne olacak? Onun beni yakalamasını istemezsin, değil mi? Beni kurtarman lazım. Lütfen uyan."

Kane'in ölü gözleri birden açılır ve hayatımın en uzun dakikası boyunca beni izler. Dudaklarını yalayan Kane, uzun bacaklarıyla sendeleyerek ayaklarını asfalta indirir ve ben ona yardım etmek için eğildiğimde yüzüme geçirir. Mide bulantısı hissederken, ölüm ve çürüme kokusu gibi kötü bir koku neredeyse gözlerimi kör eder. Yüzümü omzuma gömerim, kollarımı onun kollarının altına sokarım ve onu kaldırmaya çalışırım.

Beni bir arada tutan dikişlerim, iki yüz kilodan fazla ağırlık kaldırıp pantolonuma pislememeye çalışırken kayarak yanıyor. "Hadi ama. Bana yardım etmelisin Kane. Takımı hayal kırıklığına uğratiyorsun."

"Üzgünüm." Bana sarılıp beni ıslak karton gibi arabaya sokmaya çalışırken, sağ eli dışarı uzanıp kapı çerçevesini tutuyor. Homurdanarak, gözleri kafasının arkasına doğru dönüyor, ama ayakları hareket ediyor ve güçlü kolları onu dışarı çekmeme yardım ediyor.

Dik durur, sallanır ve dengelenmek için beni kullanırken kaburgalarımı ezer. "Çok yorgunum."

"Biliyorum. Hadi gidelim. Sadece merdivenleri çıkmamız gerekiyor, sonra uyuyabilirsin."

"Beni öldürme, Jessie. Henüz hazır değilim."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Onun içinde ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden nasıl yardım edebileceğimi de bilmiyorum. Ve nasıl yardım edebileceğini bilen kardeşimi aramaktan korkuyorum. "Hadi ama Kane. Benimle yatakta yatmak ister misin? Bu senin şansın. Üstümü çıkaracağım."

Dudakları aptalca bir gülümsemeye dönüştü. "Seni gördüğümünden beri seninle yatmak istiyorum."

"Biliyorum." Arabanın kapısını tekmelerek kapatıyorum ve kolunu boynuma doluyorum. Nefesimi kesiyor ama en azından ilerliyor.

Üç adım ileri. Bir adım geri.

O, dizlerinin üzerine çöküp bugün yediği her şeyi kusana kadar bu kadar ilerleyebildik.

"Hayır!" Hayal kırıklığıyla bağırırım. Kafasının etrafından dolaşıp kusmuğu önlerim, çömelip yüzünü kaldırırım. "Lütfen kalk, Kane. Seni kaldıramam."

"Öp beni." O öne eğildiğinde, ben o kadar geriye eğildim ki neredeyse kıcıma düşüyordum. "Hadi, güzel kız. Seni sikmeme izin ver."

"Hayır. Ağzında kusmuk, kanında kokain olan bir adamla sevişmem. Hadi ama." Arabada olduğu gibi, ama bin kat daha zor bir şekilde, ellerimi terli kollarının altına sokuyorum ve kusmuk kokusuna öğürmemeye çalışıyorum. "Seni yatağa götüreyim."

"Az önce de öyle dedim, sarışın! Beynin saçlarına mı takıldı?"

Onun hayatı için bu kadar endişelenmeseydim, cümleleri kurma beceriksizliğine gülerdim.

Ama korkuyorum.

Kahrolasınca

korkuyorum.

Tıpkı dün gece bilinci kapalıyken olduğu gibi, savunmasızdım. Güvende değildim. Bu gece bilinci açık, ama biri bizi durdurursa yine de hiçbir işe yaramaz.

Onu yukarı çekip çantamı omzuma asıyorum ve yenilenen enerjimle ilerlemeye başlıyoruz. Onunla birlikte burada mahsur kalmayı reddediyorum. Tekrar kurban olmayı reddediyorum.

Bu boktan binanın güvenliğini sağlayan boktan cam kapıyı iterek geçip, en alt basamağa kadar sendeleyerek ineriz ve dehşetle yukarıya bakarız. Beş kat beton merdiven. Asansör yok. Yürüyen merdiven yok. Sadece kum ve kafası dumanlı bir adam var.

"Tamam." Onun ağırlığını taşıyarak, ilk basamağa çıkmaya başlıyorum. Biri bitti, altı yüz milyon kaldı. "Bu gece ne oldu Kane? Neden uyuşturucu aldın?"

"Zorundaydım." Kolunu omzuma doladı, avucunu göğsüme koydu ve her seferinde gevşek eli göğsümü okşadığında aptal gibi sırıtıyordu. "Hayır dersek Abel bizi öldürür. Güzel göğüsler, sarışın."

"Biz kim? Başka kim

var?" "Jay."

"Jay kim?"

"Çirkin kıcı olan en iyi arkadaşım. Bu gece tam bir canavardı, Blondie." İlk merdivende durup nefes nefese kalırken, o eğilip saçlarıma kusmuk gibi bir öpücük kondurduğunda geri çekildim. "Beni çok tahrik etti. Bir kız vardı, ama ben seni istedim."

"Beni mi aradın?"

"Evet. Sana geldim, güzelim. O bakireydi, ama sen sadece fıstıklarla birlikte oldun, yani sen de bakiresin."

Bir sonraki basamağa çıkarken, aşırı tepki gösterip beni beton duvara çarptı. İki yüz kilodan fazla, neredeyse bilinçsiz kasları beni duvara sıkıştırdı ve ciğerlerimi sıkıştırdı.

"Çekil üstümden!"

"Üzgünüm." Dönerek, merdivenlerin karşı tarafına geçip başını korkuluğun üzerine eğdi. Çıplak sırtı, öfkeli bir Azrail ve kot pantolonunun arkasına sıkıştırılmış bir tabancadan başka hiçbir şeyi görmemi engelliyordu. Korkuluğun aralığından kusmaya başladı ve ben, altta bulunan fayanslara sıçrayan topak topak sıvıyı görünce yüzümü buruşturdum. "Siktir." İnleyerek, kollarını korkuluğa dayadı ve alnı kollarına değene kadar eğildi. Nefesini gürültülü bir hırıltıyla verirken başını salladı. "Kokaini neyle karıştırdı bilmiyorum Jessie. Bana ne yaptı bilmiyorum."

"Hala hastaneye gidebiliriz." Kafasına yaklaşıp, bir elimle korkuluğu tutuyorum – ya da beni merdivenlerden aşağı yuvarlarsa diye – diğer elimle ise tırnaklarımla kafasını masaj yapıyorum. "Lütfen seni hastaneye götürmeme izin ver. Beni korkutuyorsun." "Hayır." Aniden ayağa kalkıyor ve tahmin ettiğim gibi beni geri itiyor

"Yapamam. İzin yok."

"Neden izin verilmiyor? Kim söyledi? Abel mi? Çünkü şu anda onun ne istediği umurumda değil."

"Hayır." Gözlerini sıkıca kapatıp kafasını sallayarak zihnindeki sisleri dağıtmaya çalışır. "Abel değil. Abel korkak. Hadi." Ağır kolunu omzuma atar ve solgun yüzüyle bir sonraki merdiven basamağına bakar. "Üç basamak daha. İçeri girmeliyiz."

"Benim evime gitmeliydik." Homurdanarak, onu bir sonraki merdivene çıkardım. "Benim evimde merdiven yok ve bahçede dolaşan sapıklar da yok." "Beni evine götürüp ailenle tanıştırmak ister misin, Jessie? Şükran Günü'nde masada oturmamna izin verirler mi sence, yoksa beni dışarıda bir köpek gibi bırakırlar mı?"

"Seni karın içinde dışarıda oturtacak türden bir kıza benziyor muyum?"

Burun kıvrarak durur ve ağzını sıkıca kapatır. Kafasını sallayarak bana karşı daha da ağırlaşır.

"Hayır," diye onun yerine cevap veriyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum, ama genelde istediğimi yaparım. Seni dışarıda oturtmam. Sana düzenli bir iş bulmama izin verecek misin?" Merdiven sahanlığında dönüp iç çekiyorum ve onu bir sonraki merdiven basamağına doğru yönlendiriyorum. "Sana bir iş bulayım."

"Benim zaten bir işim var, sarışın. Silah taşımak zorundayım." Sırıtarak, cam gibi gözlerinin üzerinde kalın kaşlarını kaldırır. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

"Hayır."

"Benim için endişelenme, Jess. Bir işim var. İşim olmasa kızıma nasıl bakabilirim?"

"Abel sana ne kadar ödüyor?"

"Kokain ve morarmış gözler. Oh!" Beni kenara iterek, ellerini cebine soktu. "Kokain. Parti çantam var, güzelim."

Üstüne kadar beyaz tozla dolu bir ögle yemeği çantasını çıkararak, sanki gerçekten şekerle dolu bir parti çantasıymış gibi onu salladı.

"Kane!" Onun elinden kapmak için zıplardım, ama o sadece benim ulaşamayacağım bir yere çeker.

"Hayır. Parmaklarını buna sürme, sarışın." Torbayı cebine geri sokar. "Polisler koklamaya geldiğinde parmak izlerin kalmasın."

"Kokain torbası olamaz!" Hayatımda hiç esrarlı kek bile denemedim, ama Kane merdiven boşluğunda yarı çıplak duruyor ve elinde, satmaya karar verse sokakta binlerce dolar değerinde olacak bir torba kokain var. "Aman Tanrım, satmayacaksın, değil mi? Lütfen uyuşturucu satma. Lütfen öyle bir adam olma."

"Satmayacağım. Sorun yok." Son basamağa doğru tek başına ağır adımlarla ilerliyor, ama ben yetişip yardım etmeden önce, en alt basamakta ayağı takılıyor ve merdivenlere çarpıyor. Yüzü betona çarpıyor ve kan sızıyor.

"Kane!" Aramızdaki bir metre mesafeyi koşarak geçip dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hadi. Hadi. Hadi." Başparmağımı gözüne bastırarak göz kapağını açıyorum ve arabama bindiğinden beri olduğu gibi tamamen genişlemiş göz bebeğini görüyorum. "Lütfen kalk." Kendine zarar vermesinden çok yoruldum. Hasta ve üzgün olmasından çok yoruldum. Kanayan yüzünü avuçlarımla tutuyorum.

"Lütfen kalk, Kane. Uyanman lazım. Hasta olmayı bırak. Sana ihtiyacım var."

"Tamam."

"İyi değilsin! Merdiven boşluğundasın. Kalk!" "Yorgunum."

"Hayır!" O kadar sinirliyim ki, onu tekmelemek istiyorum. "Kalk! Kalk! Kalk! Bir daha asla geri gelmeyeceğim. Eğer beni şimdi hayal kırıklığına uğratırsan, bir daha asla geri gelmeyeceğim. Beni korumak senin görevin." Nefesi düzeldiğinde hıçkırarak ağlıyorum. Üzerine eğilip, kalbi kırık gözyaşları döküyorum.

Bu adamı neredeyse hiç tanımıyorum, ama onun acısı beni de acıtıyor. İnanılmaz derecede hasta; çok uykulu ve savunmasız, ve gözleri ne kadar uzun süre kapalı kalırsa, gölgeler o kadar yaklaşıyor. "Senden önce hiç kurtarılmaya ihtiyacım olmadı. Ama şimdi sana ihtiyacım var. Uyanmana ihtiyacım var. Beni koruman gerekiyor. Lütfen uyan."

"Yardım ister misin, bayan?"

Bir çığlık atarak ayağa fırlıyorum. Kollarımı sallayıp, bacaklarımı savurup, çantam yanıma çarparken, topuklarım Kane'in kaburgalarına değene kadar geri çekiliyorum. "Lütfen git buradan."

Otuzlu yaşlarında, hafif sakallı, kırmızı ve siyah flanel gömlek giymiş bir adam, ellerini teslim olarak kaldırmış, bizim altımızdaki merdivenin en üst basamağında duruyor. "Seni korkutmak istemedim. Özür dilerim."

"Lütfen git." Zayıf bir aptal gibi hıçkırarak gözyaşlarımı silerim. "Lütfen git."

"Size yardım edeyim. Sonra giderim."

"Hayır. Yardıma ihtiyacımız yok."

"Bence ihtiyacınız var, hanımefendi." Ayaklarıma doğru başını salladı. "Arkadaşınız baygın ve onu kesinlikle kaldıramazsınız."

"Uyanana kadar burada onunla oturacağım." Sahte bir cesaret gösterisiyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, Kane'in beni olmakla suçladığı şımarık prenses gibi çenemi kaldırdım. "Yardıma kabul etmektense burada onunla oturmayı tercih ederim. Gidin, yoksa polisi ararım."

"Polis mi?" Bir adım daha yaklaşan ziyaretçimiz ellerini indirir ve benim cesaretimi taklit ederek ikna edici bir şekilde rahat davranır. "İyi bir samaritan için polisi mi arayacaksın?"

"Bu tarafta iyi samaritanlar yok. Ya öldür ya da öl, ve ben artık kurban olmak istemiyorum. Şimdi git."

"Kızım, sana söylüyorum, sana zarar vermek için burada değilim. Yardım etmek için buradayım, çünkü haklısın, bu semt berbat durumda ve sen merdiven boşluğunda çok gürültü yapıyorsun." Korkuluğa yaklaşarak, boşluktan aşağıya doğru başını salladı.

Yemi yutuyorum ve korkuluğa yaklaşıyorum. Aşağıya bakınca, bir düzine uyuşturucu bağımlısının apartman kapılarından başlarını çıkardığını görüyorum. "Sana zarar vermek için burada olmadığımı söz veriyorum.

Sadece, senin şık çantayı almaya gelmeye karar vermeden önce "Kane'in kilitleri olmayan kapısını düşününce omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Belki de onu benim evime götürmeliyim. Ya biri onun dairesine girmeye çalışırsa?"

"Alarmları kur. Sorun olmaz."

"Onun alarmı yok."

Adam ellerini kaldırarak, Kane ve bana iki adım kadar yaklaşır. "Oldukça zeki görünüyorsun. Eminim bir şeyler düşünebilirsin." Beni geçerek Kane'in üzerine eğilir ve onu ayağa kaldırır. Bu adam Kane'in boyuna bile yaklaşamaz ve küçük olmasa da Kane gibi kaslı değildir. Yine de, Kane'i kolaylıkla itfaiyeci taşıma pozisyonuna aldığını görüyorum. Adam merdivenlere doğru dönünce, Reaper'ı görüyorum, ama daha da önemlisi, Kane'in silahını görüyorum. Öne doğru eğilip, bir çığlık atarak silahı kapıyorum. Hayatımda hiç silah tutmamıştım, ama bu gece benim için yeni deneyimlerin gecesi gibi görünüyor.

Titrek ellerimle ve nasıl kullanacağımı hiç bilmeden, ellerimi kabzaya doladım ve parmağımı tetiğe uzattım.

Silahı adamın sırtına doğrulttum. "Sana zarar vermek istemiyorum bayım. Buraya yardım etmek için geldiğine inanmak istiyorum. Ama ona zarar verirsen, seni karnından vurur ve kanının siyah akmasını izlerim."

Şaşkınlıkla, kaşlarını kaldırarak geriye dönüyor. Bakışları elimle gözlerim arasında gidip geliyor. Kane'i güvenli bir şekilde kaldırarak, adam başını sallıyor. "Seni kazıklamayacağım. Sadece kazara beni sırtımdan vurma."

"Durumu kontrol altında tutuyorum. Sen yürü. Ben de peşinden gelirim."

"Hiçbir şeyi kontrol etmiyorsun," diye gülümser. "Ateş etmeden önce parmağını tetikten çek. Silahlar 101, kızım. Oyuncak değiller."

"Kapa çeneni ve yürü."

Ben kimim?

Bir adamı silahla tehdit ediyorum.

Kane bana bunu yapıyor. Onu korumak için şimdiye kadar uğruna çalıştığım her şeyi bir kenara bırakmaya razı olmamı sağlıyor.

O lanet bir suçlu, ama artık ben de öyleyim.

Benim ailem kanundur. Kane'in içine gömüldüğü bu tehlikeli ve karanlık dünyayı tanımıyorum, ama yine de, elimde ağır bir silahla, bu adam yanlış bir hareket yaparsa ateş etmeye hazır bir şekilde, onun boktan apartmanının dördüncü katında duruyorum.

Sonunda çöktüm.

Bu hafta çok ağır geldi. Çok büyük. Çok korkutucu.

Ve şimdi, kurtarıcım baygınken ve bir yabancı müdahale edebileceğini düşünürken, her şey merdiven boşluğunda sona eriyor.

Rollerimiz tersine dönseydi benim olacağımdan daha cesur olan adam, merdivenlere dönüyor ve yavaşça ilerliyor. Kane ağır ve adam üç basamakta zorlanıp nefes nefese kalıyor, ama yavaşça yukarı çıkıyor.

Lütfen kötü adam olma.

Lütfen kötü adam olma.

Lütfen kötü adam olma.

Bu hafta daha fazla dayanamayacağım.

Kane hareket ederken kusuyor, ama midesi tamamen boş olduğu için daha çok boğulmuş bir şekilde salya akıtıyor. Yabancıнын etrafından geniş bir çember çizerek Kane'in ön kapısında duruyorum. Kapı kolu ile Kane'in sarkan bacakları arasında bakışlarımı gezdirirken, anahtarlarımın olmadığını fark ediyorum. Kane'in anahtarları var elbette, ama onları almak için adama çok daha fazla yaklaşmam gerekiyor. Ellerimi Kane'in kot pantolonunun ceplerine sokarsam, adam iyi bir samaritan olmaktan vazgeçerse beni işe yaramaz hale getirir.

Kararsız, kuru bir yaprak gibi titreyerek, silah tutan elimle gözyaşlarımı silerim ve adamı geri çekilmeye zorlarım.

"Kızım! Lanet olası bir müdahaleye ihtiyacın var. O lanet silahı indir ve kapıyı aç."

"Anahtarım yok." Ellerimi indiriyorum, böylece silah ayaklarıma doğru dönüyor. "Muhtemelen onun cebinde."

"Sadece aç. Sana garanti ederim, bu binada kilit yoktur. Açık olacaktır."

Gözlerimi kısarak kapıya yaklaşıyorum ve dikkatlice kolu tıklattıyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve adam öne doğru hareket edip beni kapıda sıkıştırdıncı ılık atıp körü körüne silahı doğrultuyorum. "Geri çekil!"

"Silahını indir lan, aptal. Buranın boş olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Lütfen bize zarar vermeyin."

"Yapmayacağıma söz verdim, o yüzden sakın ol. Beni takip et ve kapıyı kapat. Silahını hazır tut, ama bana doğrultmayı kes."

Dikkatlice girişe doğru ilerler ve Kane'in tek banyosuna göz atar. Işıkları açarak Kane'in yarı açık gözlerini aydınlatır, ama sadece beyaz kısımlarını, ki onlar daha çok kırmızıdır. Banyoyu güvenli ilan ederek oturma odasına geçer ve tam bir tur atar. Bir davetsiz misafirin saklanabileceği hiçbir yer yoktur – sağlam bir tabanı olan ve yerden sadece iki inç yüksekte duran yatağın altında bile.

Yukarıya bakıp bana kapıyı kapatmam için işaret verir. Düşünmeden kapıyı kapatırım ve geç fark ederim ki, kendimi bilinçsiz Kane ve görüldüğünden daha güçlü olan garip bir adamla bu dairede kapana kısırmışım.

Vücudum ahşaba yapışana kadar geri çekilirim. "Onu yatır, sonra git."

"Merak etme kızım, burada kalmayacağım. Bu gece *birini* vuracaksın muhtemelen, ben de o kişinin ben olmamayı tercih ederim." Homurdanarak Kane'in cansız bedenini omzuna alır ve onu yatağa atar. "Onu bütün gece yan yatır. Ya da göz kulak ol. Hangisi daha kolay geliyorsa. Tekrar kusarsa boğulup ölebilir. Buna izin verme."

"Ona ne oldu?"

Bana inanamayan bir ifadeyle dönüyor. "Ben nereden bileyim? Seninle daha yeni tanıştım! Onu yalnız bırakma. Bilinci kapalı, kusarsa boğulur."

"Tamam. Sence... ateşi sorun olabilir mi?"

Kane'in üzerine eğilerek, sanki kardeşlermiş gibi, elini Kane'in alnına, sonra boğazına bastırır. "Bilmiyorum. Belki bir bez alıp ara sıra alnına koyabilirsin. Nabzı garip. Ben doktor değilim, ama bu normal değil. Hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?"

Ellerim titriyor. "Gitmememi söyledi. Genelde haklı çıkar, o yüzden dediğini yapmam gerek."

Adam gülerek ellerini kot pantolonunun paasına silkeliyor. "Tamamdır. Ben gidiyorum. Eğer bu gece ölürse, beni hiç görmemiş olursun. Bu pisliğe bulaşacak vaktim ya da hoşgrm yok. Aslında, lmese bile, beni tanıdığını unut. Sen süper kadınsın, onu buraya kendin taşıdın." Bana doğru ilerlerken, silahı kaldırdığımda durur. "Sadece çıkmak istiyorum, kızım. Beni dışarı çıkar. Sana dokunmayacağım."

Kapının kenarına doğru ilerleyip yolumdan çekildim, kenara çekildim ve geçmesi için ona yer açtım.

"Tencere ve tavalarını kaldır. Sonra silahı yakınında tut. Arkadaşın, ona ve silahına ne haltlar karıştıysa hayatta kalırsa, yarın o orospu çocuğuna bir piyango bileti al."

"Hayatta kalacak. Onu ölmesine izin vermeyeceğime söz verdim."

Gz kırparak salona girer ve kapıyı neredeyse tamamen kapatır. "İşte böyle, canım. Görüşürüz."

"Hoşça kal."

"Tencere ve tavaları unutma. Ve ona bir kusma kovası al. Ve bir bez. Ve su." "Tamam."

Kapı kapanır kapanmaz, sırtüstü yatan bir adamla birlikte küçük dairede tek başıma kalınca, aceleyle tencere ve tavaları yerine koyup, banyoya koşarak malzeme almaya gittim. Temiz bir bardak bulup suyla dolduruyorum, tezgahın üzerine koyuyorum, bir havlu bulup musluğun altına tutuyorum. Silahı su bardağının yanına koyup kot pantolonumu indirip tuvalete oturuyorum, çünkü bir saattir tuvalete gitmem gerekiyor.

Kane'in öksürüğü ve inlemesi üzerine, sıçrayarak kot pantolonumu ve spor ayakkabılarımı bir kenara atıp, külot ve tişörtle koşarak

ihtiyacım olan şeyler. Odaya geri koşarak, mavi dudaklar ve kusmukla kaplı bir yüz bulmayı beklerken, onu sadece öksürürken buluyorum ve kalbim nefes alıp yatağın başucundaki masaya su bardağını koyacak kadar uzun süre boğazımdan çıkıyor.

Havluyu yatağının köşesine koyup, kusma kovaı olarak kullanabileceğim bir şey aramak için odada bir tur attım.

Neden buradayım? Neden hayatım böyle oldu?

Sadece silahlara dokunmakla kalmıyorum, onları insanlara doğrultuyorum.

Sadece bir kokain kullanıcısının yanında değil, onun yatağında uyumaya hazırlanıyorum.

yata

hta Yine.

uyu Televizyonun yanında küçük bir çöp kutusu buluyorum ve onu
may açtığımda

a

hazır

lanıy

oru

m.

iki adet buruşuk banknot yere düşüyor. Onu havlunun yanına koyuyorum, sonra bacaklarının arasında, yatağın ucunda sallanan bacaklarının arasına geçip kemerini çözmeye başlıyorum.

Kot pantolonunu çıkarmalı. Rahatlamalı ve dinlenmeli.

Ve belki de acil yardım hattını arayıp isimsiz bir soru sormam gerekir.

Deride çukurlar bulduğumda durup, birkaç gün önce dişlerimin bıraktığı izleri başparmağımla okşuyorum.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Ben kendimde yokken bana yardım etti – o geceden neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Saldırıya uğradım, işe gittim, sonra kanamaya başladım ve kendimi burada buldum.

Bu yabancı bana baktı, şimdi de ben ona bakacağım.

Belindeki kemeri çıkarıp yastığın yanına attım ve kot pantolonunun düğmesini açmaya başladım. Onu daha rahat ettirmeyi planlamıştım, ama fermuarı indirip kot pantolonunun bel kısmını kavradığımda, uyanıp kalçalarını kaldırmadıkça hiçbir şey yapamayacağımı fark ettim.

"Kane?" Dizimi bacaklarının arasına koyup yüz yüze gelene kadar yukarı tırmanıyorum. "Kane? Bir saniye uyanman lazım. Kot pantolonunu çıkarmam gerek."

Homurdanarak yüzünü çevirip beni görmezden geliyor.

"Kane?" Yanağına hafifçe vurdum. "İki saniye, sonra tekrar uyuyabilirsin."

"İğrenç. Abel'ı öldüreceğim."

"Tamam. Yarın yaparız. Ama bu gece, kot pantolonunu çıkarman lazım."

Bu haldeyken bile sırtarak, zayıf bir şekilde başını salladı ve tekrar horlamaya başladı.

Kahretsin.

Ayaklarımın üzerine kayarak, ellerimi belime koyup gözlerimi onun kasıklarına dikerek yatağının ucunda duruyorum. "Kane? Yakışıklı? Kalçalarını kaldır da sikini yalayayım."

Kalçaları aniden yukarı kalkınca gözlerim kısıılır. Bütün gece kusmasını görmemiş olsaydım, gözlerinin kafasında dönüp durduğunu görmemiş olsaydım, beni kandırdığını düşünürdüm. Ama bunları gördüm. Ve şimdi kalçalarının yukarı kalktığını ve sikinin kot pantolonuna bastırdığını görüyorum.

"Tanrım, sen neredeyse otuz musun, yoksa on altı mı? Uykunda bile, ben bundan bahsettiğimde penisin dikleşiyor." Geniş uyluklarından kot pantolonunu aşağı çekmek için çok uğraşıyorum ve dizlerini geçtikten sonra, acı dolu bir iniltiyle yatağa geri düşüyor ve yanına dönüyor.

Kot pantolonunu ayak bileklerine dolanmadan önce hızlıca tamamen aşağı çekiyorum. Kokulu kotu bir kenara atıp, önümde duran dağınıklığa geri dönüyorum.

Bir suçlu.

Bir silah.

Kokain.

Kusmuk.

Ve bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum.

Yaklaşık iki dakika sonra sıkışıp kalacağımı düşündüğüm için, odada son dakika ihtiyacım olabilecek malzemeler var mı diye etrafa bakınıyorum. Televizyon kumandasını alıp komodinin üzerine atıyorum, sonra da uyurken dönüp beni boğmasın diye çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum.

Yatağın üstüne tırmanıp, tek yastığı arkama koyup, öfkeyle ona yaslanıyorum. Eşyalarımı – kovayı, ıslak havluyu, silahı – alıp yanıma koyuyorum, sonra bacaklarımı açıp onu kollarından tutuyorum.

"Uyan, Kane. Bana yardım et."

Tıpkı geçen seferki gibi, başını salladı ve alnından ter damlları süzüldü. "Hasta."

"Hadi. Kafanı bacaklarımin arasına koy. İznim var."

Kıkırdayarak, yatakta sürünerek ilerleyecek kadar kendine gelir. Homurdanarak ve onu yönlendirerek, başı göğüslerimin arasında, sırtı pelvisimin üzerinde durana kadar onu hareket ettirmeye devam ederim. O yerine yerleşir yerleşmez ve kalbim onunki kadar hızlı çarpmaya başlar, havluyu alıp alnını silmeye başlarım. "Şimdi uyu, Kane. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Televizyonun uzaktan kumandasını alıp küçük ekranı açtım, sonra uzanıp lambayı kapattım.

KANE

JESSIE, MELEK

"Seni koruyacağım," diye fısıldar. "Söz veriyorum."

Meleğimin sesiyle uyanıyorum, ama tüm kaslarımı saran ağrılar gözlerimi kapatmaya zorluyor. Yatağıma daha da gömülüyorum ve rahatlamak için dua ediyorum. "Yorgunum."

"Biliyorum." Alnımı okşuyor. Hafifçe bir şarkı mırıldanarak göğsümdeki ateşi yatıştırmaya çalışıyor. "Uyu," diye fısıldıyor. "Bu gece nöbet benim. Sıra bende."

"Hemen dönerim."

Kulağımı göğsüne dayayarak, *sağlıklı* kalbinin sesini dinlerim ve nefeslerimi ona uydurmaya çalışırım.

Kulaklarımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum ağrıyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar acı çekmemiştim. Yorgun ve mide bulantısı içinde, yan dönüp oradaki yumuşak ete bir öpücük konduruyorum.

Daha fazla uykuya ihtiyacım var.

Titreyen ışıklar göz kapaklarımdan geçip beynimi deliyor. Körü körüne uzanıp uzaktan kumandayı arıyorum, ama bulduğum tek şey yumuşak bir ten ve sonra da benimkine dolanan sıcak bir el. "Şşş." Melodik sesiyle, yorgunluktan boğuk bir sesle, beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Sorun yok. Rahatla."

"Susadım."

"Tamam." Elimi bırakıp uzaklaşıyor. Migren gibi, ama hayatımda yaşadığım her şeyden milyar kat daha kötü bir şekilde, beynimde elektrik akımları dolaşıyor. Kalbi kulağımın altında atmayı bırakır bırakmaz, sistemim çöküyor.

"Hey. Dur." Kalkmaya çalıştığımda beni aşağı itiyor. "İşte. Dur." Buz gibi soğuk elini yanağıma bastırıyor, sonra dudaklarıma serin bir bardak tutuyor. "Küçük yudumlar. Rahatlanan lazım. Çok hızlı içme, miden bulanır."

Jiletlerin üzerindeki lav gibi, sıvıyı yutuyorum ve midem onu geri çıkarmak üzereyken dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

"Daha iyi misin?"

Kafamı sallayıp vücuduna yaslanıyorum. Yorgunluktan, kalbinin kulağımın altında durana kadar onu yönlendiriyorum. "Çok daha iyi."

"Tamam. Dinlen."

Başımı sallayarak, elimi tekrar gözlerimi kapatmak için kaldırıyorum. Parmaklarım göğsünde, başparmağım gözümde. Küçük parmağımla onun cildine hafifçe vuruyorum. "Kalbim."

"Biliyorum." Başıma soğuk bir havlu koyuyor, ama beni boğmaya çalıştığına neredeyse hiç tepki vermiyorum. Artık umurumda değil, çünkü elini göğsüme indirip cildimde dairesel hareketler yapmaya başladığında, ayak parmaklarım gevşiyor. "Acıdığını biliyorum. Benimle birlikte nefes almaya çalış. Yavaşla. Biraz daha uyu. Yarın daha iyi hissedeceksin."

BUZ GIBİ SOĞUK ELLER beni yüzeye geri çekiyor. Alnımı, yanağımla, boynumu yokluyor. "Ateşin var Kane. Çok, çok ateşlisin."

Gözlerimi sıkıca kapatıp vücuduna daha da gömüldüm.

"İbuprofen alman gerekmez mi?" Islak havluyu yüzüme geçirir, tırnaklarının kafa derimi okşadığı gibi beni yatıştırır. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum." Burnunu çeker. "İbuprofen yardımcı olur mu? Beni çok korkutuyorsun."

"Bilmiyorum." Titreyen ellerimle havluyu alıp yüzüme koyuyorum. Televizyonu engelliyorum. Isıyı engelliyorum. Onun teni dışında her şeyi engelliyorum. "Tekrar uyuyacağım. Beni bir daha uyandırma. Hasta oldum."

"Gerçekten çok korkuyorum," diye sızlanıyor. "Kucağımda ölürsen iyileşemeyeceğim. Ve gerçekten öleceğini düşünüyorum."

"Ölmeyeceğim. Söz veriyorum." Titreyerek, fırtınalı denizde bir can simidi gibi onun uyluğuna tutunuyorum. "Bana sarıl, bebeğim. Kendimi daha iyi hissediyorum." Vücudunu bükerek göğsünü yanağımın altında tutuyor, uylukları kollarımın ve bacaklarımın arasında kalacak ve diğer bacağı da kalçalarımı saracak şekilde vücudunu büküyor. Eğilerek, dudaklarını başımın üstüne koyuyor. "Bunu sana asla affetmeyeceğim, Bishop. Yemin ederim, kimse bana bu kadar korkunç bir şey yapmadı."

"Uyu, Jessie. Dinlen."

"KANE." Yumuşak dudaklar alnıma dokunur. Sonra yanağıma. Sonra kulağıma. "Kane. Uyan. Lütfen uyan."

Kafamı salladım. "Ne?"

"Hâlâ ateşin var. Titriyorsun. Saatler oldu."

"Bırak uyuyayım," diye inlerim. Elimle onun uyluğunu okşayarak, ona daha da yakınlaşıyorum. "İyileşemiyorum, çünkü beni sürekli uyandırıyorsun."

"Ambulans çağıracağım." "Hayır."

"İnternette araştırdım," diye tersledi. "Abel kokaini neyle karıştırdı? Fentanil mi? Çamaşır deterjanı mı? Tuz mu? Parasetamol mu? Sana yardım edebilmem için bunu bilmem gerek. Şu anda tehlikedesin Kane. Gerçek, *gerçek* bir tehlike."

"Mm..." Bacaklarımı göğsüme doğru çekerken baldırlarım kramp giriyor. "Belki. Bilmiyorum."

"Fentanil insanları öldürür! Kokain öldürür. *Ölüyorsun* Kane ve ben bunu istemiyorum."

"Ölmüyorum. Uyuyorum."

"Üç kez daha kustun." Beni salladı ve bu, midemin içini arıların sokması gibi bir mide bulantısı zincirleme reaksiyonu başlattı. "Hatırlıyor musun? Nöbet geçiriyorsun ve beni çok korkutuyorsun. İçki içmiyorsun. Gözlerini açmadın. Sen..." Saçımdan başımı geriye doğru çekti. "Beni çok korkutuyorsun!"

Gözlerimi zorla açtığımda, eski bir kolonyal binadaki paslı pencereler gibi hissediyorum. "Korkma, bebeğim. Seni korumak benim görevim."

"Şu anda bu işi gerçekten çok kötü yapıyorsun. Bana bunu yaptığın için senden nefret ediyorum." Gözyaşları yanaklarından ve sıkı dudaklarından süzülüyor. "Senden nefret ediyorum."

"Sana zarar verdim mi? Seni sıkıştırıyor muyum?"

"Hayır!" Yanağından bir gözyaşı siler. "Ama kalbimi kırıyorsun."

Karnımdaki ateşe rağmen sırtarak göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Sen de hissediyorsun. Bu hoşuma gitti. İyi geceler, bebeğim." Elini tutup gözyaşlarıyla ıslanmış parmağını dudaklarımın arasına alıyorum.

Rahat, bir bebek gibi emiyorum.

KANE

KOKAİN SENİ ÖLDÜRMÜYORSA...

Güneş ışığı göz kapaklarımı yakıyor ve retinamızı yakıyor. Ondan kaçmak için yüzümü başka yöne çeviriyorum ve karnımın derinliklerinde yanan ateş topuna inliyorum. Kusmukla kaplı dilim ve tüylü dişlerim, bilincime kavuşurken öğürme refleksimi altüst ediyor.

Siktir git Abel.

Kokainini kesip bizim üzerimizde deneyen o pisliği siktir et.

Homurdanarak bacaklarımı kaldırıp deniyorum. Çok ağırlar. Çok zayıflar.

Gözlerimdeki ağırlığı silerek, yanıma dönüp dizlerim göğsüme değene kadar bacaklarımı yatakta yukarı doğru çekiyorum.

İki yıl önce grip olduğumdan beri bu kadar kötü hissetmemiştim.

Ailesi ve sevgilisi olmayan bekar bir adam olarak, Jay taze yüzlü ve aptal sırtışıyla ortaya çıkana kadar tek başıma ölmeye terk edilmişim. Çorba getirdi ve bizim temelde lanet olası homolar olduğumuzu ilan etti. Beni besledi, duş almama yardım etti, sonra dışarı çıktı ve ertesi gün geri gelip aynı şeyi tekrar yapana kadar "*eşcinselliğini*" sikip attı.

Onu aramalıyım.

O da benim içtiğim kokaini içmişti.

Elimi kaldırıp sakallı çenemi ovuşturuyorum. Kuru dudaklarımı yalarken, bir şişe su için dua ediyorum, sadece bir yudum. Ağzımdaki ölü hayvanı yıkamak için yeterli olacak kadar.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum – zaten hassas olan kafama yanan bir bakış. Döndüğümde, saf bir öfkeyle göz göze geliyorum.

Sarı saçları dağınık ve düğümlü, sırtını dairemin kapısına dayamış, dizlerini yukarı çekmiş, titreyen elleriyle bana silah doğrultmuş.

"Sarışın..." Sesim çatlıyor. "Hey, güzelim."

"Seni öldüreceğim, Bishop." Normalde dolgun olan dudakları, ölüm vaat eden ince bir çizgiye dönüşür. Elleri titremeyi hızlandırırken gözyaşları yanaklarından süzülür. "Dün gece seni uyandığında öldürebilmek için hayatta bıraktım."

Ağrılı bacaklarımı yatağın kenarına indirip oturmaya çalışıyorum. "Blondie." Boğazımı temizleyip, oda dönmeyi bırakana kadar gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Buraya gelebilir misin? Yürümek için çok uzak ve yüzüstü düşmeden yapabilir miyim bilmiyorum."

"Hayır." Silahı daha yükseğe kaldırarak, dizlerimden ziyade göğsüme nişan aldı. Titreme o kadar şiddetlendi ki, bulanık beynim bile durdu ve onun beni gerçekten vuracağını fark etti. "Hayır, Kane. Oraya gelemem. Kıçım uyuşmuş, bacaklarım uyuşmuş, ellerim titremeyi kesmiyor. Dün gece yaklaşık altı yüz kez ölümden kurtardım seni. Boğuluyordun, parmaklarımı boğazına soktum. Nöbet geçirirken seni tuttum ve beyninin kulaklarından aktığını gördüğümde eminim. Kimse beni senin kadar travmatize etmedi Kane. Kimse beni senin kadar endişelendirmedi, iki gece önce parmaklarını amıma sokan adam da dahil.

Onun öfkeli sesindeki titreme, zehirin bana verdiği acıdan daha fazla içimi yakıyor.

"Jess..." Gözlerimi ovuşturarak başımı sallıyorum ve bir daha kusmamam için dua ediyorum. "Özür dilerim. Bilerek yapmadım."

"Ateşin bu sabah dört civarında düştü. Ve sonunda gözlerim kapanırken, boğulduğunu duyarsam tekrar uyanacağıma emin olduğumda, biri dairenize girmeye çalışıyordu. Saat şimdi," bacağının yanındaki telefonu kontrol ediyor, "dokuz. Beş saattir bu kapının önünde oturuyorum, çünkü tencerelerin ve tavaların lanet olasıca çalışmıyordu!"

Titrek bacaklarıyla ayağa kalkarken, solgun teni dikkatimi çekti. Gözlerim vücudunu taradı – ayakları, bacakları, seksi karnının bir kısmı.

Sonra hala doğrultulmuş silahta duruyorum.

"Aslında..." *Canavarı dürt. Devam et, Kane. Çünkü belli ki ölmekten vazgeçmedin.* "Tavalar kimsenin içeri girmesini engellemek için orada değil

. Onlar, biri içeri girmeye çalışırsa *bana haber vermek* için oradalar. Yani aslında, görevlerini yerine getirdiler."

"Gece boyunca düzinelerce silah sesi duydum."

Başımı kaldırıp tek gözümle onun bakışlarına karşılık verdim. "Öyle mi? Bu sık sık olur. Bu bölgede çok kötü insanlar var."

"Evet." Bir adım daha yaklaştı. "Silah sesleri. Kapıları çalan insanlar. Kapıda oturduğum beş saat içinde bana üç ayrı fahişelik işi teklif edildi."

"Çok güzelsin. Hiç şaşırmadım."

"Bir bebeğin doğduğunu duyduğuma eminim. Bir kadının tecavüze uğradığını."

Üç blok ötedeki birinin televizyonunda Die Hard filmi var."

"Tamam." Yatağımın başucundaki masaya dönüp yarısı dolu bir bardak su buluyorum – içinde yüzen parçalar, kusmadan sonra yudumladığım sular, titreyen eller ve ölmemem için bana yardım eden ağlayan bir kadını hatırlatıyor. "Bana biraz su getirir misin? Ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum." Artık oturamayacağımı da sanmıyorum. Geriye yaslanıp, homurdanarak yastığa başımı koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Silahı indir, sarışın. Şu anda seni hastaneye götüremeyecek durumdayım."

"*Seni* vuracağım, kendimi değil. Ne kadar kızgın olduğumu anlamış görünmüyorsun."

"Anlıyorum, sarışın. Söz veriyorum." Yanıma dönüp bebek gibi ağlamamaya çalışıyorum. "Ama vücudum şu anda gerçekten oynayamıyor. Üzgünüm." Bacaklarımı yukarı kaldırıp göğsüme sarıyorum. "Kimse seni aramaya gelmez, güzelim. Sen kendin söyledin, silah sesleri duydun. Sen aramaya gittin mi?"

"Hayır."

"Doğru. Ve söz veriyorum, sen on iki bloklu bir alanda en dürüst insansın. Sen aramaya gitmediysen, başka kimse de gitmez."

"Mükemmel."

Glock .45'imın top atışı kulaklarımı sağır ederken ayağa fırladım. Yatağımın köşesinden dumanlar yükseliyordu ve bir delik yatak takımımı mahvetmişti. "Ne oluyor lan?" Yüzümü buruşturarak, kulaklarımdaki çınlamayı ve baş dönmesini gidermek için parmaklarımı kulaklarıma bastırdım. "Bana ateş ettin lan!"

"Sana yapacağımı söylemiştim!" Öfkeyle dolu bir şekilde, bana doğru fırlayarak silahı yatağa bırakır ve sonra da yumruklarını bana vurur.

mide. Sonunda, baraj kırılır ve sessiz öfkesi hıçkırıklarla dolu bir sel haline gelir. "Sana ateş edeceğimi söylemiştim! Sana hayatımın en korkunç gecesini yaşadığımı söylemiştim. Ve sen burada olsan bile, ben tamamen yalnızdım! Öleceğini sandım." Ellerini birbirine kenetleyip saldırısını durduruyorum. Bana karşı direniyor, ama ben yataktan inip onunla karşı karşıya duruyorum. "Seni affetmiyorum Kane! Senden hoşlanmıyorum. Seni tanımak istemiyorum. Kaldım çünkü on iki bloklu bir alanda en dürüst kişi benim ve senin ölmeni istemedim, ama şimdi uyandın, benden bu kadar!" Beni geri itmeye çalışır, ama ben ellerini bırakmam. Bebek kadar zayıf olsam da, onu bırakmayı reddediyorum. "Bırak beni! Seni sevmiştim çünkü bana güven hissettiriyordun. Hayatın, arkadaşların ve seçtiğin berbat kariyerine rağmen, bana güven hissettiriyordun!"

"Blondie..."

"Dün gece güvende değildim! Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Kalbim hiç bu kadar uzun süre bu kadar hızlı atmamıştı. Salon her sessizleştiğinde, lanet dilin boğazına takılıyordu ve ben onu çıkarmak için boğazına kadar sokmak zorunda kalıyordum."

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Siktir git, pislik! Seni ölmeye bırakmalıydım. Böylece sokaklarda bir uyuşturucu satıcısı, bir suçlu ve senin yüzünden kırılacak bir kız daha az olurdu."

"Dur." Son kalan gücümü kullanarak dişleri takırdayana kadar onu sallıyorum. "Bana vurmayı kes! Jessie, dur." Kollarımı omuzlarına doluyorum ve yanağı göğsüme yapışana kadar onu sıkıyorum. "Lütfen dur. Kızgın olduğumu biliyorum. Korktuğumu biliyorum. Özür dilerim. Dün gece intihar etmek istemedim. Benim hatam değildi."

"Senin hatandı! Yaptığın her seçim *senin* seçimindir!" "Abel'e karşı gelemem! Ona hayır diyemem."

"Evet. Sen. Yapabilirsin!" Yumruklarını aramıza vurur. "Sen onun için çalışmayı *seçtin*. Sana iş için altmış milyar alternatif sundum, ama sen yaptığın şeyi yapmayı *seçtin* ve şimdi ben lanet olası bir travma yaşıyorum."

"Bebeğim, o kadar basit değil."

"Yatağa girdiğimde *her zaman* mavi dudaklarını göreceğim. Gözlerimi her kapattığımda, kasılan vücudunu hatırlayacağım. Her

sessiz bir yerde yalnız kaldığımda, birinin içeri girmek istediği için kapıya yaslanıp tüm gücümle ittiğimi hatırlayacağım. İçeri girselerdi, beni korur muydun? Hayır! Çünkü uyuşturucu aldın ve neredeyse kendini öldürüyordun!"

"Özür dilerim." Ağzımdaki çürük kokusuna rağmen, saçlarına bir öpücük konduruyorum. Sonra alınına. Sonra şakağına. "Çok özür dilerim. Yemin ederim, yaptıklarımı sırf eğlence için yapmadım. Bilseydim seni asla tehlikeye atmazdım. Dün gece bir dizi kötü kararın sonucu oldu, ama yemin ederim, neler olduğunu bilseydim seni asla aramazdım."

"Beni aramasaydın, şimdi ölmüş olurdun!" Yumruğunu göğsüme vurur ve kusmuğunu yemek boruma doğru iter. Beynim kafatasım için çok büyük geliyor. Silah sesi ve onun çığlıkları kulaklarımı çınlatıyor. Gözlerim lav topu gibi. Yine de dayanmaya devam ediyorum. "Bir bakirenin yatağında olurdun," diye bağırdı. "Artık bakire olmazdı, unutma. Kanayana kadar onu sikedin, sonra öldürdün, çünkü onu tecavüz ettikten sonra, o sana yardım etmezdi. Hayatında istediğin bu mu, Kane? Çünkü boktan seçimlerin seni oraya götürüyor."

"Hayır. O kadar siyah ve beyaz değil, Jessie. Bu..."

"Bana Jessie demeyi kes! Bana bebeğim deme. Bana dokunma lan." Telefonum odanın bir yerinden tekrar tekrar çalıyor, ama o tekmeliyor ve tırmalarken benim daha önemli şeylerim var. "Ellerinde tırnak izleri var! Dün gece sana *verilen* kızdan mı? İyi miydi? Güzel, sıkı bir *amı* var mıydı?"

"Hayır! Ben... Dün gece ne kadar konuştum?"

"Seni boğmam gerekirdi diyecek kadar konuştun!"

"O zaman ona dokunmadığımı biliyorsun! Onu kulüpten çıkardım ve onu eve götürecek birine teslim ettim. Beynime kurşun yememek için yapmak zorunda olduğum şey dışında yanlış bir şey yapmadım. Şu anda başım ağrıyor Jess. Baş ağrısı değil, beyin patlaması gibi bir ağrı. Bana bağırıyorsun, ama ben çok sersemlemiş durumdayım, sen daha fazla bağırmadan önce sözlerini anlayamıyorum. Dün gece işimi yaptım. Seni tehlikeye atmak istemedim. Seni incitmek istemedim."

Kafamda dalgalar çınlıyor ve başım dönüyor. Onu geri itip banyoya koşuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Kapağı tamamen açamadan

sıcak mide asidi elime sıçrayıp içimi dışıma çıkarana kadar.

Oturma odamda ayaklarını yere vurması, boğazımı yakan safra akışını durdurmuyor. Cep telefonumun çalmaya başlaması, acıyı ya da mide bulantısını hafifletmiyor. Tencere ve tavaların sesi kalbimi sarsıyor, ama kusma durmak bilmiyor.

Ön kapı çarpıp kapanıyor ve kalbimi parçalıyor, ama yine de kokain ve içtiğim diğer şeyler, vücudum boşalana kadar merhamet göstermiyor.

Her nefes aldığımda mide bulantısı yeniden başlıyor. Kalbimin her atışı kafamda yankılanıyor. Kokaini neyle karıştırdı bu adam?

Abel için bir yıldan fazla süredir çalışıyorum.

Dün gece onun için ürünü test ettiğim ilk gece değildi. Ama hayatımda hiç şu anda hissettiğim gibi hissetmemiştim.

Alnımda ter damlaları oluşuyor ve ellerim titriyor. Kalbimin hızla atması, dün gecenin ikinci raunduna hazırlandığımı düşünerek beni korkutuyor, ama bu sefer evrenin merhametine kalmış durumdayım.

Jess gitti ve ben yalnız kaldım. Kimse beni kurtarmayacak.

İnleyerek tuvaletten uzaklaşıp duşa doğru sürünerek gidiyorum. İki gece önceki Jess gibi muslukları açıyorum, ama onun kaynar sıcak su yerine buz gibi soğuk suyu tercih ediyorum. Soğuk su çıplak sırtıma çarptığında, kığımın üstüne çöküp dirseklerimi kaldırdığım dizlerimin üzerine koyuyorum.

Abel bizi kasten öldürmeye mi çalışıyordu?

JESS

CANAVARI BESLE

Jonah'ın dükkanından bir somun ekmek, bir kutu tereyağı, bir galon portakal suyu ve berbat bir ruh haliyle çıkıyorum. Kollarımdaki poşetleri sallayarak arabamın kapısını açıyorum ve poşetleri içeri atıyorum.

Kızgınım. Endişeliyim. Öfkeliyim. Ama yine de endişeliyim.

Duygularımı kontrol edemiyorum, bu yüzden zorlamak yerine, sadece lanet olası ekmek ve meyve suyu alacağım.

Sürücü koltuğuna çöküp anahtarı kontağa sokuyorum. Artık dikişlerimin çekmesine neredeyse hiç tepki vermiyorum. Onlar çok uzun zaman önceydi. Bir hafta önce evrenimin merkezi olan bambaşka bir olay, şimdi ise sadece gömleğim onlara değdiğinde hatırladığım, yanımda bir gıdıklanma gibi.

Henüz çözülmediler, ama yaram iyileşiyor. Artık kırmızı ve ağrılı değiller, ama yine de günde iki kez aptal kremi sürüyorum.

Görünüşe göre, bir suçludan tıbbi tavsiye alıyorum.

Arabamı vitesle takıp Main Street'teki marketten uzaklaşıyorum. On dakikalık bir sapma yaparak, hala boş olan daireme koşuyorum ve temiz kıyafetleri sırt çantama atıyorum. Diş fırçası, saç fırçası, külot, deodorant. Kane'den ödünç aldığım iç çamaşırları – *daha dün müydü?* – kirli çamaşır sepetimin üstünde duruyor. Aceleyle geçip, yığını alıp çeviriyorum, böylece kız kardeşim buraya gelirse, üstte bir erkek boxer şortu bulmayacak.

Bana bu konuda sorun çıkarmazdı. Ama şu anda cevaplayamayacağım sorular sorardı.

Kız kardeşime de kızgınım, çünkü hep aptal erkek arkadaşıyla birlikte, evde değil. Anne karnından beri en iyi arkadaşız,

ortaokula kadar aynı yatağı paylaştık. Ayrılmak istemiyorduk, ama şimdi Graham hayatına girdiğinden beri, bana hiç zaman ayırmıyor.

Bizi değil de onu tercih etmesine kızgınım.

Ama yatağımın üzerindeki Kane'in dosyalarına bakarken, benim de aynı durumda olduğumu fark ettim. Ya da onun gibi. İkisi de. Kız kardeşimle vakit geçirmek yerine Kane'i seçtim ve şimdi bildiğim her şeyden radikal bir şekilde uzaklaştım ve kim bilir kaç suçun suç ortağı oldum.

Ölümleri

biliyorum.

Uyuşturucuları

biliyorum.

Dün gece apartmanda birinin tecavüze uğradığını söylerken yalan söylemiyordum. Eski ben bunu hemen ihbar ederdi, ama yeni ben ağzını kapalı ve gözlerini kapalı tuttu. Kendi sorunlarım vardı ve o apartmandan dışarı çıkmaya hiç niyetim yoktu.

Kendini koruma 101; başkalarını kendi hayatımla takas ediyorum.

Neden?

Bir adam yüzünden.

Benim, bir nevi – tam olarak değil – çıktığım adam, eylemleri giderek daha da kötüleşen lanet bir suçluyken, kız kardeşimin normal bir adamla, bir emlakçı ile çıkmasına, onu düzenli olarak randevulara götürüp ona çiçek almasına nasıl kızabilirim?

İkiyüzlü!

Şimdi, hayatında hiç yanlış bir şey yapmamış olan kız – yedi yaşındayken arkadaşlarını şeker çaldıkları için ispiyonlayan kız, çünkü yakalanacağımızdan ve bunun sonsuza kadar sicilimde kalacağından çok korkuyordum – o kız, o uslu kız, erkeklere ateş ediyor ve geçmişteki suçlarını bir daha işlemediği sürece sonsuza kadar sessiz kalacağını ilan ediyor.

Ben çok kötü bir insanım.

Çantamı omzuma asıp mutfaktan geçerek yanımda götürmek üzere bir fincan kahve hazırladıktan sonra eşyalarımı toplayıp arabaya geri dönüyorum. Ön kapıyı kilitledikten on dakikadan az bir süre sonra, Kane'in otoparkındaki kokuşmuş çöp konteynerinin yanına park edip arabayı durduruyorum.

Saat şimdi on'a yaklaşıyor. Bu küçük kasabada birçok insan kilisede. Ama tabii ki, Kane'in hayatındaki insanlar köşelerde gizlenip

ve ben yolcu koltuğundan eşyalarımı toplarken bana göz kırpmıyorlar.

Geçen hafta çok korkardım.

Hatta dün bile, bu durum sırtımdan ter damlamasına neden olurdu.

Ama artık resmen sınıırıma ulaştım. Bıktım.

Sırt çantamı sol omzuma asıp kahvemi sol elimle tutarak, sağ elimle alışveriş çantasını alıp arabanın kapısını çarparak kapattım. Kaputun başında durup Kane'in dairesinin penceresine bakarken, gözümün ucuyla o iğrenç Murphey'i gördüm. Artık daha cesur olduğum için, korkak gibi kaçmak yerine döndüm ve onun ölü gözlerine kendi gözlerimle baktım.

"Bana yaklaşırsan," diye yeterince yüksek sesle konuşuyorum ki beni duysun, "benim görebileceğim bir yerde sikine dokunursan, cebimden balıkçılık bıçağını çıkarıp sikini keserim. Benden bu kadar. Ben zaten bir suçluyum, bu yüzden burada kaybedecek bir şeyi olan tek kişi sensin. Elimdeki kahveyi görüyor musun? Üstünden çıkan buharı görüyor musun?" Adam beni endişe ve meydan okuma karışımı bir bakışla izliyor. "Sikini kaynar sıvının içine daldıracağım. Kesip kaynatacağım, sonra sen kan kaybederken sana yedireceğim. Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

Sarı gözleri benim gözlerimle kahvem arasında gidip geliyor. Çenesinde ve boğazında bir haftadır uzayan sakal, gırtlakındaki adem elmasının gergin bir şekilde sallanmasını gizleyemiyor.

"Cevap ver, orospu çocuğu!"

"Hayır." Boğazını temizleyerek, vücudunun yarısı binanın köşesi tarafından örtülene kadar geri çekilir. "Eğlenceli değil."

"Tamam. O zaman benden uzak dur. 5A'dan uzak dur. Git duş al ve lanet olası bir iş bul, seni serseri ezik."

Kafası gergin bir şekilde sallanır. "Evet, hanımefendi."

Evet, hanımefendi. Aynen öyle!

Eşyalarımı karıştırıp arka cebimden on dolarlık bir banknot çıkardım. Onu yere koyup üzerine bir taş yerleştirdim ve Murphey'in gözlerine baktım. "Beni rahat bırak, bugün lüks bir yemek yiyebilirsin."

Sarılaşmış gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parladı. "Evet, hanımefendi."

"Güzel." Ateşkes yapıldıktan sonra, otoparkı geçip *güvenlik* cam kapısından içeri girerim ve ilk merdivenlere

koşmaya başladım.

Her zamanki gibi her diğer zaman koştuğum burada buraya
başlar soktum dışarı çıkıyor

kapı aralıklarından dışarı çıkar, ince duvarlardan televizyon sesleri yankılanır
ve insanlar sanki bu yeterince davetkar bir hareketmiş gibi siklerini tutarlar,
sanki bu hareket beni dizlerimin üzerine çöktürecekmiş gibi.

Onlara hiçbir tepki
vermiyorum. Korkudan
inlemem yok.

Ağız dolusu tavır yok.

Onlara, son bir saat içinde bir şekilde ustalaştığım buz prensesi
taklidinden başka bir şey göstermiyorum. Ama dördüncü katın
sahanlığına ulaşip tanıdık bir yüzle karşılaştığımda her şey birdenbire
duruyor.

Kırmızı ve siyah flanel gömlek, kumral saçlar ve hafif sakallı, sol ayak
bileğini sağ ayak bileğinin üzerine atmış, geniş eliyle çenesini kaşıyarak
kapının eşiğinde duruyor.

"Seninle tanıştığımı unutuyorum." Gözlerimi yere indirip, onun
yanından geçip bir sonraki merdivene doğru ilerliyorum. "Bana unutmamı
söyledin. Ben de sana aynı şeyi soruyorum."

"Öldü mü?"

"Hayır."

"Yanlışlıkla ateş mi ettin? Silahlarla oynamamanı söylemiştim."

"Ateş ettim, ama kaza değildi."

Açık renkli gözleri mizahla parıldıyor. "Biliyor musun, görünüşe göre
ben senin geceyi geçirdiğin dairenin hemen altındaki dairede kalıyorum."

"Tamam. Umurumda değil. Git buradan."

"Silah sesin beni uyandırdı."

"Uh-huh. Dün gece bir sürü silah sesi beni uyanık tuttu. Sabahın
köründe uyanmış olman umurumda bile değil."

Göğsü kahkahalarla titiyor. "Doğru, bu doğru. Buralarda çok suç
işleniyor. Çok pislik var. Sokaktaki silah sesleri pek rahatsız etmiyor, ama
tavanımdan geçen kurşun bambaşka bir şeydi. Beni çıplak kıcımlı banyoya
sürükleyip savaş bitene kadar saklanmaya zorladın."

Bu beni bir anda durdurur. "Tavanı delip geçti mi?" Sanki sihirli bir şekilde kurşun deliği bulacaktım gibi yukarı bakarım. "Seni neredeyse öldürüyor muydum?"

Kaburgalarını, dikişlerin beni bir arada tuttuğu yeri gösterir ve kaşlarını kaldırır. "Öldürücü bir kurşundu, bayan. Dün gece sana yardım ettikten sonra beni öldürmeye çalışmana biraz kırıldım."

"Seni öldürmeye çalışmadım. *Onu* öldürmeye çalıştım."

"Neden onu öldürmeye çalıştın?" O gülüyor. "Dün gece onun hayatını kurtarmak için her şeyi yaptın. Ama pazar günü geldiğinde, onu kiliseye götürmekten mutluluk duyacağını mı düşündün? Regl mi oldun yoksa?"

Meyve suyu taşıyan kolumu kaldırıp tehlikeli bir şekilde parmağımı doğrultuyorum. "Sen bir pisliksin. Bir dahaki sefere biraz daha sağa nişan alıp Tanrı'yı daha çabuk bulmana yardım edeceğim. Git buradan. Birbirimizi tanıdığımızı unutuyoruz. Koridorlarda dolaşmayı bırak, bu ürkütücü ve vurulmana neden olabilir."

Arkamı dönüp son merdivenleri çıkmaya devam ediyorum ve onun kahkahasının arkamda yankılanmadığını varsayıyorum. Kane'in loş koridoruna çıktığımda, kapıların aralanıp cam gibi gözlerin beni baskın yapmaya hazır bir polismişim gibi izlediğini görüyorum, ama "sadece" ben olduğumu gördüklerinde kapılar tekrar kapanıyor.

Görünüşe göre, bir sakın oldum.

Eziyet edilecek lezzetli yeni bir yaratık değil, sıradan bir sakın. Harika.

Kane'in ön kapısını itip açtım ve oturma odasına girdim, buranın ilk kez dağınık olduğunu fark ettim. Normalde çok düzenli biridir ve bugün de farklı değil. Dağınıklık tamamen *benim* bıraktığım şeylerden ibaret. Kusmuk kovası. Islak havlular. Su bardakları. Dağınık yatak örtüleri.

Ve bir kurşun deliği. Hepsi benim yüzümden.

Silah bıraktığım yerde değil, ama akan duş dikkatimi çekiyor. Market poşetimi ve sırt çantamı yatağının ucuna koyuyorum, televizyonun yanına kahvemi bırakıp spor ayakkabılarımı çıkarıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. Açık kapıda durup, Kane'i izliyorum. Geniş kollarını göğsünde kavuşturmuş, dizlerini yukarı kaldırmış ve gözlerini kapatmış bir şekilde duşun zemininde oturuyor.

Duş suyu kafasının üstüne vuruyor ve burnunun ucundan damlıyor. Morarmış dudaklarını görünce gözlerim yaşarır, ama göğsünün genişlediğini görüyorum, en azından nefes aldığını biliyorum. Küçük banyoya girince, havada buhar olmaması duşun soğuk olduğunu gösteren ilk ipucum olur. Ama yaklaştıkça, buz gibi su püskürür ve kollarımı ıslatır, tüylerim diken diken olur.

Dışarısı dondurucu soğuk değil. Ama sıcak da değil.

Kesinlikle soğuk duş alacak hava değil.

"Kane?" Ona uzanıp musluğu kapatıyorum, ama soğuk su koluma damlayıp pazımı gıdıklamadan önce. Yanına diz çöküp, kapalı tuvalet kapağının üzerinde, taze bir bardak suyun yanında duran parlak siyah silahı görüyorum.

Elimi uzatıp başparmağımla alnını okşadım. "Kane? Uyuyor musun? Buz gibi soğuksun."

Yüzünü elime bastırıyor.

"Kane? Uyan. Sana yardım etmek istiyorum, ama hala kızgınım ve sen benim kaldıracabileceğimden çok ağırsın."

Gözlerini zorla açıyor, aldatıcı derecede uzun kirpikleri avucumu öpene ve siyah gözleri benimkilerle buluşana kadar. Onları daha önce öfkeyle parıldarken gördüm, şaka yaparken parıldarken gördüm. Bir adamı öldürdüğünde ve benden seks istediğinde gördüm.

Siyah ya da mavi, *parıldıyorlar*.

Ama bugün parlamıyorlar. Bugün, sadece ölüm gibi görünüyorlar. "Geri geldin." Acıyla dolu sesi kalbimi kırıyor. "beni terk ettiğini sandım."

"Hayır." Elini göğsünden çekip parmaklarımızı birbirine doladım, o sıkıca tutunmadığında ağlamamaya çalıştım. "Eve kıyafet almaya gittim ama geri döndüm. Sana meyve suyu da aldım. Hadi." Kollarından tutup onu kaldırmaya çalışıyorum, ama onun yardımı olmadan onu bir santim bile hareket ettiremiyorum. "Bacaklarını kullanmalısın. Ya da kilo vermelisin. Seni tek başıma kaldıramam."

"Bana meyve suyu mu aldın?" Dudaklarını yaladı ve yüzümü inceledi. Meyve suyu için, benimle ve penisıyla ilgili aynı cümlede konuştuğu kadar heyecanlıydı. "Soğuk mu?"

Gölerek onu tekrar kaldırmaya çalışıyorum. "Buz gibi soğuk ve seni bekliyor. Ama kalkman lazım."

Ayağa kalkmak yerine, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor. Göğsü, sanki 20 saniyede bir mil koşmuş gibi inip kalkıyor. Kalan su damlacıkları, dövmele kaburgaları boyunca akıyor, sanki çizilmiş değil de oyulmuş gibi izleri takip ediyor.

Dişlerinin arasından nefes alıp gözlerini sıkıca kapatan adam, yavaşça tuvalete doğru ilerler ve silahını sıkıca kavrar. Ona bu kadar güvenmesem, az önceki öfke patlamamın intikamı olarak beni vuracağından endişelenirdim.

Ama elbette yapmaz. Suçlu olsun ya da olmasın, bana zarar vermeyecek

Titreyerek ayağa kalktı, ellerini gözlerine götürdü ve silahın kabzasını vücuduna bastırır.

Çok fazla acı. Genç, zinde bir vücuda çok fazla zarar.

Ayakları üzerinde sallanmaya başladığında ileri atılıyorum. Islak dizlerimi umursamadan, sağ kolunu omzuma alıp ağırlığının bir kısmını taşıyorum. Eğer düşerse, düşüşünü engellemek için yapabileceğim pek bir şey yok, ama ayakta kalabildiği sürece, sallanmasını en aza indirmeye yardımcı olabilirim.

Yaşam alanına doğru yöneliriz, tuvaletin üzerine taze su bardağını bırakırız ve yavaşça yatağına doğru ilerleriz.

"Hayatımda hiç bu kadar hasta olmamıştım, Blondie."

"Biliyorum." Oymacı bir karın kaslarını, aç karnı ve susuzluktan dolayı daha belirgin hale gelmiş kaslarını yatıştırıcı bir hareketle okşuyorum. Sıkı görünen derisinin altından, hala giydiği ıslak boxer şortuna kadar uzanan kaslı vücudu ortaya çıkıyor.

Yaslanmamış yatağının ucunda durup, tekli masa sandalyesini çekip bacaklarının arkasına yerleştiriyorum. "İki saniye otur." Bana odaklanmadığında, uzanıp çenesini tutuyorum. "Hey. Düşmeden önce otur. Sana yardım edeyim." Sanki yüzüne bağırıyormuşum gibi, gözlerini kapatıp sandalyeye çöküyor, ani ağırlığıyla sandalyenin iskeleti gıcırdasa bile kıpırdamıyor.

O dengelendiğinde, yatağının etrafında koşuşturup çarşafı yırtıyorum.

Tüm daire kusmuk kokuyor.

Yorganı kollarımın arasına alıp yere atıyorum, sonra çarşafları top haline getirip yapışkan kustumuk kovaasına atıyorum. "Yedek çarşafları nerede saklıyorsun?" Cevap vermediğinde, tam zamanında başımı kaldırıp onun sola doğru sallandığını görüyorum. Yatağın üzerinden atlayıp market alışverişlerini yere düşürüyorum, kendimi evrenin merhametine bırakıyorum ve onun beni ezip öldürmemesi için dua ediyorum. Onu omuzlarından iki elimle yakalayıp geri iterek, sandalyenin tekerleklerinin kaymasını engellemek için onu tezgaha sıkıştırıyorum. "Kane. Uyan."

"Uykulu."

"Biliyorum. Hadi ama, takımı hayal kırıklığına uğratiyorsun. Cidden, bu hiç de sevimli değil, çok sinir bozucu. Uyan, kendine gel ve bana yardım et."

"Yarın."

"Yarın *geldi!* Tanrım." *Siktir et.* Geri çekilip onun yere kaymasına izin veriyorum. "Umurumda değil. Sana yardım etmek için buradayım, ama üç dakika bile oturamıyorsan, bununla başa çıkamam. Ben senin annen değilim." Yatağa geri çekilip küçük odaya bakınıyorum. "Yedek çarşafların nerede?" Yine cevap vermiyor. Tabii ki. Çünkü sandalyenin altında baygın yatıyor.

Kafamı sallayarak, dün kot pantolonunu aldığı çekmeceli dolaba doğru yürüdüm. Bu evde neredeyse hiç saklama yeri yok, bu yüzden çekmeceleri açıp, mantıken olabilecekleri tek yerleri aramaya başladım.

En üst çekmecedeki yok, ikinci çekmeceye geçiyorum. Çoraplar ve iç çamaşırları.

Üçüncü çekmecedeki kot pantolonlar var ve arkaya sıkıştırılmış ikinci ve üçüncü silahlar. Lastik tamircisi valf tapalarını, sıradan insanlar da bozuk paraları biriktirir gibi o da mermi biriktiriyor.

Bir ömür önce, çekmecedeki silah bulmak beni sadece şaşırtmakla kalmaz, ödümü koparırdı.

Bugün ise duyarsızlaştım, bu yüzden sadece başımı sallayıp yoluma devam ediyorum.

Sonunda en alt çekmeceye geldiğimde, beni güldüren limon yeşili çarşaflar buluyorum. Öfke ve yorgunluktan kurtulup, histerinin içine girmişim.

Karanlık adam, *katil* – uyuşturucu kullanan ve muhtemelen uyuşturucu satıcısı olan, hayatındaki her şey gibi çarşafları da karanlık olan adamın limon yeşili çarşafları var.

Bu komik olmamalı.

Aslında, limon yeşili arşaflarım da var.

Ama bu komik, çünkü silahlar ve ayaklarımın dibinde baygın yatan adama odaklanırsam, yine ağlayabilirim.

Yığından arşafı alıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve dairenin tek penceresine doğru ilerleyip paslı kilitleri açmaya çalışıyorum. Yangın merdiveni bizi her türlü çılgın pislige maruz bırakıyor, ama artık bu kokuya daha fazla dayanamıyorum.

Pencereyi açıp dışarıdaki soğuk havayı içime çekerek, otoparka göz gezdirdim ve içeri girerken konuştuğum adama baktım. Flanel gömlekli adam değil, penisini kaybetmekten korkan adam. Bıağım bile yok, balıkçı bıçağı falan hiç yok, ama Murphey'in kaputumun üzerine oturup tuhaf bir gülümsemeye el sallaması sinirlerimi yatıştırıyor.

Uyluklarının yanında bir milkshake duruyor, ağzı hamburgerle dolu ve aptal gibi gülümserken, sanki saf bir zevkle kıkırdıyor gibi görünüyor.

Sanırım bir tür güvenlik görevlisi kazandım.

Hâlâ herkesi korkutmaya devam edecek, ama on dolara bir müttefik kazandım.

Harika.

Odaya geri dönüp kolumun altından çarşafı çıkarıyorum. Çarşafı genişçe açarak köşelerden başlamaya başlıyorum. şaşırtıcı bir şekilde, az önce yaşadığım korkunç gecenin ardından, kusmuğumun çoğunu kovaya tutturmayı başarmışım. arşaflar, yanık izleri ve kurşunun açtığı tek delik dışında zarar görmemiş.

Oops.

Köşeleri içe doğru kıvrarak, metodik bir şekilde çalışıyorum ve onun hafif horlamasından rahatlık duyuyorum. nceki gece horlamamıştı, ama sanırım aşırı dozda uyuşturucu ve şiddetli bir akşamdan kalma hali bir erkeğe bunu yapar.

st çarşafı alıp aynı işlemi tekrarlıyorum ve çarşafı çıkarıyorum. Böyle bir erkek için çarşaflarının kırışksız olması beni şaşırtıyor.

Köşeler mükemmel bir şekilde eşleşmiş ve katlanmıştı.

Yatağın ucunu kaldırıp çarşafı altına sıkıştırıyorum ve gürültüyle tekrar yere bırakıyorum. Eğer 'normal' uyuyor olsaydı, sessiz olurdu. Vardiyalı çalışanlarla birlikte yaşıyorum, bu yüzden gündüzleri gürültü yapmamaya özen gösteriyorum, ama Kane'in şu anki uykusu beni ilgilendirmiyor.

Aslında, çocukça olsa da, hala kızgınlım ve onun uyanıp benimle konuşmasını istiyorum. O benden sadece bir metre uzakta olsa bile, kendimi çok yalnız hissediyorum.

O kadar insan temasına muhtaçım ki, aşağıya otoparka inip yeni arkadaşımınla milkshake içmek istiyorum.

Kenarları içe doğru kıvrımayı bitirdikten sonra, son örtüyü yatağın üzerine atıp mükemmel olana kadar düzeltirim – Kane'in buna ihtiyacı var gibi görünüyor. Köşeleri düzelterip tek yastığını alıp, onu kabartıp tam ortasına yerleştiririm.

Neden sadece bir yastığı var ki?

Tek bir yastık alacak kadar cimri bir adam mı bu?

Yataktan geri çekilip, kurşun deliği kapatıldığına göre mükemmel olduğunu ilan ettikten sonra, market alışverişlerime geçip soğuyan kahvemi uzun bir yudumla içiyorum.

Bütün gece üç dakikadan fazla uyuyamadım ve tavırlarım ve kötü ruh halim sınırsız bir enerjiye sahipmişim gibi görünse de, kendimi çok zor tutuyorum. Adrenalin yok oldu. Her nefes alışında, onun öleceğine dair endişem buharlaşıyor. Hâlâ mücadele ediyor, ama benim eğitimsiz gözümün görebildiği kadarıyla, iyi olacak.

Şimdi sadece akşamdan kalma halini uyuyarak atlatmaya çalışıyor.

Tatlı kahveden bir yudum daha alıp, ayaklarımın dibinde neredeyse çıplak duran adama ve silahını göğsüne sıkıca sarmaşmasına bakıyorum – sanki dün bütün öğleden sonra beni tuttuğu gibi. Gözlerimi onun uzun uzuvlarında gezdiriyorum, her ne kadar cenin pozisyonunda olsa da; dövmeli bacakları yukarı doğru kıvrılmış, gözleri kapalı, dudakları büzülmüş ve kurumuş, çirkin halının üzerinde iz bırakan ıslak iç çamaşırlarıyla yerde yatıyor.

Atasözündeki nöbetçi komutan gibi, sırtındaki dövme ona gizlice yaklaşmaya çalışanlar için bir kehanet gibidir. Kane her şeyi görür

her şeyi görür, hazırlıklıdır ve ona zarar vermeye çalışırsanız, Azrail bunun icabına bakar.

Dün gece işe yaramadı.

Birisi – Abel – ona zarar vermeye çalıştı ve neredeyse başardı.

Kane neredeyse ölecekti.

Yine sokağa atılmış olabilirdi ve ben ne olduğunu asla bilemezdim. Sadece merak ederdim ve günler geçip de onun ölümünün haber yapılmaması durumunda – çünkü Abel doğru olanı yapıp bunu haber verecek biri değil – Kane'in başka bir yere taşındığını düşünürdüm.

Bu hafta ona binlerce kez şehirden ayrılması gerektiğini söyledim, bu yüzden ortadan kaybolsaydı, öyle yaptığını düşünürdüm.

Gitmiş ve kendisi için daha iyi bir hayat kurmuştu.

Hayatımdan onun yokluğunu üzümlere kabul ederdim, ama normal, suçsuz hayatıma geri dönerdim; baro sınavına girer, hatta firmada ortaklık karşılığında yeni sözleşmemde Alex maddesi olmasını kabul ederdim. Kendim için belirlediğim yolda ilerlemeye devam ederdim, ama tüm bu süre boyunca Kane'in dövmeleri ve kötü çocuk görünüşüyle küçük bir sahil kasabasında yaşadığını varsayırdım.

Orada göze batacak, ama market poşetlerini taşıyacak ve uzun ve sağlıklı bir hayat sürecekti.

Ve benim hayatımda bıraktığı boşluk asla tam olarak kapanmayacaktı.

Her zaman kontrolü elinde tutan ve savunmada olan bu adamın şimdi önümde yerde yatıyor olması, içimi gerçekten olmaması gereken bir şekilde acıtıyor.

O genelde bu kadar savunmasız değildir.

Kane Bishop'ın düzenli olarak bu kadar serbestçe savunmasını indirdiğini hayal edemiyorum, bu yüzden benim gözetimimde bunu yapmayı seçmiş olması hem gururumu okşuyor hem de canımı sıkıyor.

Kahvemi televizyonun yanına bırakıp, ellerimi kot pantolonumun üzerinde gezdirerek kaslı ve iri yarısı adamın etrafında dolaştım. Bacaklarımı onun bacaklarının iki yanına yerleştirip, parmak uçlarımla omzunu okşadım. "Kane? Uyan artık. Bu seni son kez hareket ettireceğim, söz veriyorum."

Kafasını sallayarak bacağıma tutunur ve silahını kucakladığı gibi onu kucaklar.

"Bishop. Uyan. Son kez taşıyorum, sonra uyuyabilirsin."

"İstemiyorum. Yarın."

O bacağımı büküp beni yere çekmeden önce bacağımı sabitliyorum. İç çekerek başımı sallıyorum ve hala dağınık olan daireye bakıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, ama bütün gün yerde uyursa, bu hafta başına gelen en kötü şey bu olmaz.

Çoğunlukla bilinçsiz olan adama, şimdi bacağıma dayanan parlak siyah silaha bakıyorum ve duyarsızlaşmış olsam da, dolu bir silaha bu kadar yakın olmak beni çok korkutuyor.

Öne eğilip parmaklarını kabzadan ayırmaya başlıyorum. Bu hafta olan onca şeyden sonra vurulursak, çok kızacağım. Bir gözümü kapatıp nefesimi tutarak, her bir parmağını ayırıp namluyu yatağa doğru çeviriyorum.

Belki de flanel gömlekli adamı hedeflemeliyim. İkinci denememi nasıl bulacağımı görelim.

Son bir hamle ile Kane'in elinden silahı alıyorum, ama o oturup beni kendine doğru çekince çığlık atıyorum, çünkü bacaklarım onun kalçalarına dolanıyor. Güçlü eli benim elimi kavırıyor ve silahı duvara doğrultuyor. "Artık ateş etme, sarışın."

"Oh, uyanmışsın. İyi. Kalk."

"Uyanmadım." Cam gibi ve kapüşonlu koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor. "Hala uyuyorum. Ama silahıma ihtiyacım var."

"Bu tehlikeli, seni deli. Silahla uyumak, Abel'la kokain çekmek kadar sağlıksız."

Gözleri ağırlaşmış kapanırken, boş eliyle kalçamı daha sıkı kavrar. "Silahımı geri ver."

"Beni kaldır, yatağa gir, sonra geri vereceğim. Yemek yemelisin. Ve o kadar heyecanlandığın meyve suyu var ya?"

"Meyve suyu mu?" Dudakları tuhaf bir gülümsemeye dönüştü. Yüzü hala gevşek, gözleri kapalı, ama gülümsemesi devam ediyor ve altımda penisi sertleşiyor.

"Vay canına. Meyve suyu seni gerçekten tahrik ediyor, ha?"

Pis bir kıkırdama ile başını sallıyor ve beni nazikçe kucağından iter. Titreyerek ayağa kalkar, yerde durduğumuz yerden yatak ucuna kadar olan bir metreyi sendeleyerek yürür ve durur. "Hayır."

Senin üstümde oturman beni tahrik ediyor." Yorgun gözleri, neredeyse çıplak vücuduna baktığında kısıılır. "Şortum neden ıslak? Sen mi yaptın?"

"Hayır!" Ayağa kalkıp onu kıcı yatağa çarpana kadar geri itiyorum. Eğer yine düşerse, işim biter. Yerde uyuyabilir. "Senin durumunda bile, hala lanet bir domuzsun. O ben değildim, sendin." Çekmecelere doğru geri adım atıp temiz bir iç çamaşırı çıkarıyorum. "Seninkini çıkar, bunu giy. Sırılsıklamsın ve ben de yatağı yeni yaptım. Islak şortla uyursan sikin çürür ve büzülür."

"Bunu istemiyorum," diye tembelce mırıldanıyor. Yatağa uzanıp bacaklarını kaldırıyor ve şortunu aşağı indiriyor.

Çıplak.

Çıplak ve sikini dikleştirmiş. "Sen bir domuzsun."

Kıkırdayarak gözlerini kapatıyor ve bacaklarını indiriyor. "Bunu benim için halleder misin? Dün gece kafam çok iyiydi ama yine de sevişemedim. Kokain Kane'i bir canavara dönüştürüyor ve sen sürekli hayır diyordun."

İç çamaşırını yüzüne fırlatıp arkanı dönmeye başlıyorum. "Kendin giy. Ben senin meyve suyunu getireyim."

Dramatik bir şekilde iç çekerek, elini indirip sikini okşamaya başlar. "Başka bir gün, koca adam. Hâlâ zorlanıyor."

Alışveriş poşetlerimle uğraşırken portakal suyunu çıkarıyorum, ama gözümün ucuyla onun şakacı okşamalarının, eminim ki istemediği uzun bir okşamaya dönüştüğünü izliyorum. Onun inlemesi benimkiyle aynı anda çıkıyor ve sadece iki metre uzaklıktan gözlerimiz buluşuyor.

Tekrar bayılmadan önce yaklaşık üç saniyesi var, ama penisi atıyor ve son yirmi dört saatin – lanet olsun, bütün bu haftanın – adrenalin ve yorgunluğu beni tuhaf tepkiler vermeye itiyor. Dün gece, onun öleceğinden gerçekten korkmuştum ve bu sabah ona ateş ettim. Ama şu anda, dürüst olmak gerekirse, üzerine oturup aramızdaki cinsel gerilimin kıvılcımını söndürmeyi düşünüyorum.

Sikiştikten sonra her şey bu kadar yoğun olmaktan çıkacak. Bunu hallettikten sonra.

O doyduğunda ve kovalamacanın gerçeklikten daha eğlenceli olduğunu fark ettiğinde.

Belki o zaman benim önümde kendine dokunmayı bırakır. Belki o zaman, kontrolsüz hormonlarım yerine tekrar beynimle düşünebilirim.

"Seni görüyorum, sarışın." Sırıtarak başını yana çevirir. "Biraz gevşemezsen o meyve suyunu patlatacaksın."

Yatağında uzanan çıplak adamdan gözlerimi ayırıp, beyaz parmaklarımla sımsıkı tuttuğum meyve suyuna bakıyorum. Tutuşumu gevşetip kapağı açıyorum ve onun mutfak dolabından son temiz bardağı çıkarıyorum. Meyve suyu elimden damlayana kadar bardağı ağzına kadar dolduruyorum, kaldırıp yarısı boşalana kadar içiyorum.

Keşke tekila olsaydı.

Keşke beni delirtmeyi bıraksa.

Kelimenin tam anlamıyla.

Kıkırdayarak, yatağın ucuna oturur ve ayaklarını iç çamaşırının bacak deliklerinden geçirir. Ayakta durup çekmek yerine, geriye yaslanır ve kalçalarını kaldırır, ama yerine oturduklarında bile, penisinin ucu hala üstten dışarı çıkıp alt karnına dayanır.

Boğazımı temizleyerek, onun meyve suyunun ikinci yarısını bir dikişte içerim ve ona bir tane daha doldurmak için geri dönerim. Şu anda tüm vitamin ve minerallerden yoksun olan, hala bayılmanın eşiğinde olan kişi odur.

Onun meyve suyuna ihtiyacı var, benim ise soğuk bir duşa.

Şişeyi kenara koyup, bardağı uzattım. "Ekmek de var. Sana tost yapayım."

O oturur ve suyu koklayarak kabul eder. "Aç mısın?"

"Hayır." Ekmek ve tereyağının olduğu poşeti alıp, tost makinesini aramak için arkamı dönüyorum. "Aç değilim."

Suyu benden çok daha yavaş yudumlarken, başını sallayıp hareketlerimi izliyor, ama yanından geçerken bardağı komodinin üzerine koyup kolunu uzatıyor. Belimden tutarak

beni bacaklarının arasına çekip gözlerime bakar. "Dün gece uyudun mu?"

Gözlerimin arkası kaşınırken, başımı sallayıp tavana bakarak hain gözyaşlarıyla mücadele ediyorum. "Hayır. Sonra uyurum."

"Acıktın mı?"

"Hayır." Anılar devam devam devam beni beyin
beyin Mavi dudaklar.

Nefes nefese kalmış göğüs.

Nöbetler. "Çişin mi var?"

Gözlerimi indirip onunla göz göze geliyorum. "Hayır."

"Tamam." Kot pantolonumun düğmesini açarak, ben cevap veremeden, ya da ona vurmadan, ya da onu vurmadan, pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekiyor. Uyluklarıma dokunarak kot pantolonumdan çıkmama yardım ediyor, sonra ayağa kalkıp üstümü çıkarıp bir kenara atıyor. "Benimle yat, güzelim."

"Kane..."

"Gerçek uyku." Kıkırdarak belimden tutar ve beni yatağa çeker. Beni çarşafların arasına yerleştirir, arkamdan yatağa girer, böylece çıplak bacaklarımız birbirine dolanır ve karnı sırtıma değir. Üzerimize battaniyeyi çekmeden önce dirseğiyle kendini yukarı kaldırır ve iyileşen kaburgalarını inceler. "İyi görünüyorlar. Tehlikeyi atlattın. Üzerlerine krem sürdün mü?"

Kafamı sallarım.

Eğri bir gülümsemeyle, sütyenimin hemen altındaki tenime bir öpücük kondurur. "Şimdi uyu, bebeğim. Yaralarımızı sonra sararız."

"Uyuyamayız Kane. Yapmamız gereken..."

"Zayıf olursak savaşamayız. Güçlü olmalıyız. Bu da yorgun olduğumuzda uyumak, acıktığımızda yemek yemek anlamına gelir. Sen aç değilsin. Ben de aç değilim. O yüzden uyuyalım." Beni kolunun altına alıp bacaklarını benim bacaklarıma etrafına doladı ve avucunu göğüslerimin arasına koydu. "Uyu, bebeğim. Hayatımı kurtardın. Borcunu ödedin."

JESS

PAZARTESİ

Sanki hafta sonu hiç yaşanmamış gibi, sanki cuma günü saldırıya uğramamışım ve cumartesi günü Kane neredeyse öldürülmemiş gibi; sanki pazar günü hiç uyumamış ve hayatımız buna bağılıymış gibi sırayla portakal suyu içmemişiz gibi, pazartesi sabahı saat tam dokuzda ofisime giriyorum, Kane'i kulübe, daha doğrusu kulüpten dört blok öteye, kamyonetine bıraktıktan sonra.

Bana yaklaşmama izin vermiyor ve benim kadar inatçı olduğu için, yolun geri kalanını yürürken cep telefonumu aradı ve ben evimin kapısından girip duş alıp işe gitmek için giyinene kadar telefonu kapatmadı.

Abel onu cuma günü dövdürdükten ve cumartesi günü uyuşturduktan sonra, Kane'in bugün işe geri dönmesi aklımı başımdan alıyor.

Çalışmak zorundayım, Blondie. Plana sadık kalmalıyım.

Anlamıyorum. Onun dünyası ile benim dünyam o kadar farklı ki, birbirlerinden o kadar uzaklar ki, başım dönüyor. Patronum bana zarar vermek istemiyor, aksine hayatımı daha iyi hale getirmek için aktif olarak çaba gösteriyor. Eski patronum emekli olup *balıkçılık hayatına* geçmeye karar verdiğinde, Jules şık topuklu ayakkabıları ve büyük şehir parasıyla gelip onun yerini aldı; beni personel olarak tutmak zorunda *değildi* – ben bir hukuk öğrencisiydim, bir hukuk asistanıydim, daha fazlası değildim. Alex'i henüz tanımiyordu, onun benim için adeta ailem gibi olduğunu bilmiyordu, ama sadece tecrübem ve iş ahlakım nedeniyle beni tuttu.

Bizi hepimizi kovup, kendi şehirdeki şık çalışanlarını getirebilirdi. Beni resepsiyonist ve kahve satıcısı pozisyonuna düşürebilirdi, ama bunun yerine savunma avukatı alçakgönüllülük gösterip, aile hukuku hakkında bildiklerimi *ona* öğretmemi *istedi*.

Buna karşılık, benim pozisyonumdaki kişiler için sektör standardının çok üzerinde bir maaşla beni destekliyor ve hukuk fakültesi eğitimimin tüm masraflarını karşılıyor.

Jules, derslerim ve sınavlarım için hiç tereddüt etmeden bana izin veriyor ve aile hukuku konusunda onu bilgilendirmek için günde yirmi üç saat çalıştığım ilk yıl karşılığında, bana ceza savunma avukatı olarak kariyerinden öğrendiklerini öğretiyor.

Neden bir suçluyu savunmak istediği sorulduğunda, suçlulardan kişisel olarak çok rahatsız olan Alex ona ne düşündüğünü sorduğunda, o sadece milyonlarca kez söylediği aynı sözleri tekrarlıyor.

Sanıklar aleyhine o kadar çok şey var ki, o, suçlamalar ne olursa olsun, herkesin yetenekli ve hevesli bir temsilciyi hak ettiğine inanıyor. Ya da ne olursa olsun, ya onlar kanunun iddia ettiği kişiler değilse? Ya masumlarsa?

Ya onlar Kane ise?

Kane'in bir suçlu olduğunu *biliyorum*, ama onun kötü bir insan olmadığına yürekten inanıyorum.

Onun hakkında objektif olamam ve onu temsil edemem. Hatta, taraf değiştirip şimdi dava açmak isteyen Jules ve Alex'i de temsil edemem.

Ayrıca bu davadan da çekilemem.

Reddediyorum.

Ama seçimlerim ne olursa olsun ve patronumu ne kadar kızdırırsam kızdırayım, duruşma sırasında Kane'i yargıç kürsüsünde becermeye karar versem bile, o bana zarar vermez.

Neden bugün geri döndüğünü bilmiyorum. Hayatının o kısmı hakkında benimle konuşmayı reddediyor. Bunun yerine, sikini okşamayı ve beni çıldırtmayı tercih ediyor.

Bana nazik davranıp beni karanlıkta bırakmayı tercih ediyor.

Beni kendine saklamayı ve boş zamanlarımızda beni dairesinde kilitli tutmayı tercih ediyor, *boş* zamanlarımızda ise kıcımlı okşamayı ve cehaletin yasal bir savunma olduğunu iddia etmeyi tercih ediyor.

Öyle değil.

"Jess?" Resepsiyondan geçip koridora girdiğimde, Jules kafasını toplantı odasının kapısından uzatıp ceketimin kolunu tuttu. "Buraya gelir misin? Hayes ve Bishop dosyalarını getir."

Sanki aklımı okuyup geçen hafta yaptığım her şeyi *biliyormuş* gibi, iyileşmekte olan kaburgalarımı çantamla koruyarak toplantı odasına yaklaşırken endişe kemiklerime işliyor.

Dosyalar zaten bende, ofisime gitmeme gerek yok.

Tek yönlü cam odaya girerken – biz dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriyi göremiyor – etrafımı saran ciddi yüzlere bakarak duruyorum.

Alex masanın başında oturuyor – bugün Jules'un kocası değil, ama korkutucu polis şefi. En iyi arkadaşı ve kıdemli yardımcısı Oz Franks ise solunda oturuyor.

Oz'un yanında tanımadığım bir adam oturuyor, ama gözlerindeki kararlılık bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Şey..." antamın sapını sıkıca kavırıyorum. "Neler oluyor?"

"Hayes hakkında konuşmak istiyoruz." Jules yanındaki boş sandalyeyi işaret ediyor. "Bu Özel Ajan Nick Banks, Abel Hayes hakkında konuşmak için burada."

"Tamam..." Jules'un yanındaki sandalyeyi çekerek, kalbimin göğsümde çarptığını kimsenin görmemesi için dua ediyorum. "Hayes dosyası burada. Neyi kaçırdım?"

"Hayes'in bir işi olacağına dair bir ihbar aldık," özel ajan Nick Banks kendinden emin bir şekilde konuşuyor. "Infernos davasında Şef Turner ile irtibat halindeydik, ama dün gece geç saatlerde isimsiz bir ihbar aldık, bir devir teslim olacağına dair."

"Teslimat mı?"

"Kokain," diye ekliyor. Titreyen ellerimle uzattığım dosyayı kabul edip, onu on kişilik meşe masanın üzerine koyuyor ve masadan kayan Abel'in resmine başını sallıyor.

Kane'in dosyasını henüz teslim etmedim; antamda duruyor ve deride bir delik açıyor.

"İpucu ve koordinatları aldık. Kargo gemiden indirildi, şimdi kamyonlara yükleniyor. Nereden geldiklerini biliyoruz ve sınır devriyesiyle konuştuğumda

devriyeyle konuştuğumda, teslimatımızı taşıyan konteynerlerin tam olarak hangileri olduğunu doğruladılar."

"Kokain mi?" Yemin ederim, sinirlerimi koklayabiliyor olmalılar. "Uyuşturucu mu? Hangi gemide olduğunu biliyorlarsa, sınır devriyesi neden onları durdurmadı?"

"Çünkü sevkiyat Hayes'e ait," diyor Alex. "Onları üç bin mil ötede durdurursak, Abel temiz çıkar. Önce buraya gelmek zorundalar."

Alex'in keskin cevapları ve daha da keskin bakışları beni delip geçiyor. O şu anda benim ağabeyim değil. O şef, ben ise onun emrindeki bir adamım.

Her zaman şaka yapan Oz bile, uzun parmaklarını çenesinin altında birleştirip ciddiyetle izliyor.

"Yani konteynerleri gözetliyoruz," diyor Özel Ajan Banks. "Tam olarak üç nakliye konteyneri."

"Üç mü?" Gözlerim dosyaya geri dönüyor. "Ne kadar getiriyor
geti

riyo "İhbarcı iki tondan fazla olduğunu söyledi."

r?" "Tonlar mı?" Şoktan kalbim duruyor. "Tonlar mı?" Jules'a bakıyorum.

"Yani, senin kamyonunun iki dolduracak kadar mı?"

"Yaklaşık beş bin pound," diye ekledi Alex. "En azından bize öyle söylendi. Yani şimdi yapmamız gereken..."

"Bekle. Kim söyledi? Kim sana bu bilgiyi verdi?" Kane bir muhbir olduğunu biliyor mu? O sevkiyat için orada olacak mı? Abel'in işinden kim sızdırıyor?

"Anonim bir arayan," diyor Banks. "Kim olduğunu bilmiyoruz, ama araştırmamız gerekiyor. O kulübü uzun zamandır izliyoruz ve onları ezmek için bu fırsatı kaçırmayacağım."

"Ne zaman?" Gözlerim odanın içinde dolaşıyor, Jules'a, Alex'e, Oz'a, o henüz tek kelime etmemiş olsa da. "Konteyner ne zaman gelecek?"

"Cumartesi. Sabah üçte, karanlığın örtüsü altında." "Cumartesi mi? Altı gün sonra mı?"

"Evet, efendim. Hazır olduğumuzu düşünüyoruz. Ekipler hazırlık yapıyor, adamlarımız eğitilmiş ve görevlerini biliyorlar. Konumlar ve zamanlama önemli olacak, çünkü eğer bunu batırırsak, Hayes korkup yeraltına girecek; izler soğuyacak ve bir yılı boşa harcamış olacağız. Bishop onun ikinci adamı ve sen

yarım yıldır onun dosyasını inceliyorsunuz; elinizdeki bilgileri bizimle paylaşmanızı istiyoruz."

"Hayes gibi adamlar nadiren kendi işlerini kendileri yaparlar," diyor Oz. "Aslında, muhtemelen teslimat yerinde bile olmayacaktır. Ama Bishop orada olacak, Flynn orada olacak ve bunlar onun en üst düzey iki adamı. Onları yakalarsak, Hayes'in satranç tahtasını devre dışı bırakmış oluruz."

Titrek ellerimle ve çarpan kalbimle, masanın altında cep telefonumu sıkıca tutuyorum ve suçlayıcı bir şey söylememek için dua ediyorum. "Bishop'ı inceliyordum. Flynn'e pek bakmadım."

"Tamam." Banks başını salladı. "Söz sende. Bishop hakkında ne buldun?"

"Şey..." *Kahretsin. Lanet olsun.* "Şey..."

Jules'un gözleri kısılır. "Bu hafta pek iyi değil." Gözleri Banks'a kayar. "Jess en iyimdir. Bu yüzden ona Bishop'ı verdim, ama pek iyi değil."

"Sizi anlıyorum Bayan Lenaghan, ama hazırlık için bir haftadan az vaktim var. Bildiklerinizi anlatın, sonra eve gidip kafanızı dinleyebilirsiniz."

"Bishop'un düşündüğümüz kadar üst düzey birisi olduğunu sanmıyorum." Boğazımı temizleyip, kucağımdaki dosyaya bakıyorum. "Gözlem yapıyordum. Geçen hafta iki kez kulübe gittim."

"Jessica!" Alex bir anda kardeşine ve koruyucusuna dönüştü. "Ne düşünüyorsun sen? Orası tehlikeli bir yer! Ya sen oradayken baskın yapsalardı? Ya biri sana dokunabileceğini düşünseydi? Orayı sık sık ziyaret edenler 'hayır'ı dostça *bir öneri* olarak alırlar. Lanet bir emir olarak değil!"

Biliyorum, X. İlk elden biliyorum. "Açıkçası güvendeyim, Şef. buradayım." *Tam da senin peşinde olduğun adam yüzünden.* "Daha yakından bakmak umuduyla içeri girdim. Bishop'ı gördüm. Onun dövüştüğünü gördüm." Çok da yasadışı sayılmaz. "O kadar da güçlü görünmüyordu. Boks ringinde fena halde dövülüyordu, sonra da çöp gibi dışarı atıldı."

Gözlerini kısarak, Banks öfkeyle notlar alır. "Emin misin? O kulüp hakkında bildiğim her şey Bishop'u en üstte gösteriyor. Flynn oradaydı, sonra Bishop ortaya çıktı ve yükseldi." Notlarından gözlerini ayırarak, gözleri benimkilerle buluşur. "Yalan söylediğini söylemiyorum, ama belki kafan karışmıştır?"

"Kafam karışık değil. Kendi gözlerimle gördüm. Jules beni Hayes'in ikinci adamı olduğunu *düşündüğümüz* adama atadı, ama artık o kadar emin değilim. Belki Flynn'i daha yakından incelemeliyiz. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Duyduğum kadar bariz miyim?

"Bishop hakkında sahip olduğumuz kadar bilgiye sahibiz." Jules meşe masadaki klasörleri karıştırır ve birini çıkarır. Pürüzsüz masa üstünde kaydırarak, önümde durdurur. "Bir süredir onu izliyorduk, ama sonra Bishop ortaya çıktı ve onların yerini ateşe verdi. Kelime oyunu yapmadım." Dudakları, kötü şakasına tepki gösterir. "Yeni, genç, yetenekli Bishop sınıfın gözdesi oldu, Flynn ise asker oldu."

"Flynn kızgın mı?" Klasörü açıp, belli belirsiz tanıdığım bir yüze bakıyorum. "Besin zincirinin en tepesindeyken, daha genç bir adam gelip ortalığı karıştırırsa, kızgın olurdu herhalde."

"Kızgın mı bilmiyoruz," diye tersler Banks. "Günlüğünü bizim okumamız için ortada bırakmıyor ya."

Jules ve ben onun tavrına başımızı yana eğerek tepki verirken, Alex ve Oz ellerini beline koyuyorlar. Odadaki beş kişiden dördü Noel'i ve doğum günlerini birlikte kutlarken profesyonel ve objektif olmak zor.

Ben yetişkin bir insan olabilirim. Otuz yaşına yaklaşıyor olabilirim, Alex ve Oz evli ve çocuklu olabilirler, ama ben onların küçük kız kardeşiyim ve Özel Ajan Siktir Yüzlü saygısızlığın sınırında.

Bazen, onların eski moda ve aşırı koruyucu tavırları can sıkıcı olabiliyor, ama şu anda olduğu gibi, hiç umurumda bile değil. Bırakın benim için harekete geçsinler; onlara söyleyemediğim dikişlerim hala var, tembel Pazar günümüzden dinlenmiş olsam da, diğer her şeyden zihinsel olarak yorgunum ve üstelik, bir suçluya ipucu verip, bu Cumartesi gününden önce şehri terk etmesini söylemeyi çok ciddi olarak düşünüyorum.

"Ses tonuna dikkat et, Ajan." Jules, tabii ki, grubumuzun lideri, öne çıkan kişi. Alex de ona izin veriyor, çünkü o sert bir kadın ve bir imparatorluğu yönetebilir. "Bu benim binam. Benim ofisim. Benim personelim. Ve benim bilgilerim. Samimi bir çalışma ilişkisi sürdürmek istiyorsan, şefle konuştuğun gibi onunla da konuşacaksın. Bunu kendi başına yapmak istiyorsan, seni engellemeyeceğim."

Kapı şurada, çıkarken kışınıza çarpmamasına dikkat edin. Burası bizim şehrimiz değil, bu yüzden park ücretinizi onaylatmak için resepsiyona uğramanız bile gerekmez."

"Bilgi saklayabileceğinizi düşünüyorsanız, Bayan Jones, o zaman başka bir şey daha bekleyin." Öne doğru eğilir ve parmağıyla işaret eder. "Hayes davasında kıdemliyiz. Yargı yetkisi bizde."

"Hiçbir şeyi saklamayacağım, *Nick*. Sadece soruşturmayı durduracağım. Ekibimi geri çekeceğim ve eminim yerel polis, köprü vinçlerine tırmanan aptal gençlerle uğraşmakla meşgul olacaktır. Kızımız bu hafta o kulübe *iki kez* girmiş." Kaşlarını kaldırır ve benim verdiğim bilgiyi kullanır. "Kaç kez girdin? Görünüşe göre yerel ilişkileri sürdürmek senin çıkarlarına. Bizim değil. Oynamamız gereken cornhole ve yapmamız gereken kaçak içki var. Senin personelime saygısızlık etmeni dinlemekten daha iyi işlerimiz var. Yani... gününe devam etmek istiyorsan, buyur. Tersine, Jess'ten özür dilemek istiyorsan, devam edebiliriz."

Nick'in sahte özrü, Jules'un sinsî göz kırpması ve Alex ve Oz'un elleriyle gizledikleri seğiren dudaklarından bir saat sonra, Özel Ajan McDouche birkaç saat sonra daha fazla soru sormak için geri arayacağına söz vererek ayrılır.

"Cornhole?" Oz, Jules'un kafasına buruşuk bir kağıt topu fırlatır. "Kadın, sen tanıdığım en şehirli insansın. Cornhole'un ne olduğunu biliyor musun ki?"

"Tabii ki biliyorum. Düğününüze gitmiştim, değil mi?"

KANE

BÜYÜK İŞ

Jess ofisine girdikten birkaç saat sonra Abel'in ofisine giriyorum – izledim, bekledim – ve eşikte durup beni bekleyen adamları inceliyorum.

Masasında oturan, iktidar sahibi adam, bir ayağını dize koymuş, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, rahat bir şekilde arkalığına yaslanmıştı.

İki gece önce benim öleceğimi düşünüyordu.

Buraya geri döneceğimi hiç beklemiyordu.

Jess bir şekilde zırhımda bir çatlak yarattı ve aynı zamanda onu güçlendirmeye yardımcı oldu. Onun koruması sayesinde, hâlâ ölümsüzüm.

Flynn, Abel'in sağında duruyor, kollarını kavuşturmuş, altın dişi parıldıyor ve bana gizlemeye çalışmadan nefretle bakıyor.

Her açıdan daha iyi olmam benim suçum değil, en iyisi olsaydı rütbesi düşürülmezdi. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim, bir işi yapmak ve iyi yapmak için buradayım.

Hayatta kalmak için.

Ve şu anda, Jess'i bulmadan önce buradan çıkmak için.

"Abel... Beni buraya sen mi çağırdın?"

"Evet." Dilinden kibir damlıyor ve kanımı donduruyor. "Neredeyse zamanı geldi."

"Sevkiyat mı?"

Sadece kısa, keskin ve doğrudan konuya girerek başını salladı. "Senin liderlik etmeni istiyorum. Bu hafta sonu orada olmayacağım. Beklenmedik ailevi yükümlülüklerim var." Sanki onun yalanlarını göremiyormuşum gibi elini salladı. "Bu yüzden senin öncülük etmeni istiyorum. Teslimat için Paddy'nin yerinde olman gerekiyor, sonra paketleri depoya götürmen gerekiyor."

"Cumartesi mi?"

"Erken. Cuma günü uyuyabilirsin. Dinlen. Bu işi batırma. Hayatın buna bağlı."

"Ne kadar geliyor? Kim benimle olacak?" "Beş bin pound."

Siktir. "Geçen gece denediğimizin aynısından mı?" Ölü kızın hala gözleri açık bir şekilde yatıyor olmasını beklermişçesine botlarıma bakıyorum. "Bu, ülkedeki tüm gençleri öldürecek kadar kokain."

Omuz silkiyor. "İyi olduğunu söylemiştin. Ölmedin. Jay de kontrol etti, yani o da ölmedi."

"Peki ya sarışın kız?"

Omuzlarını silkiyor. "Yan hasar. O sizlerden daha küçüktü, artık dozajımızı biliyoruz. Bu sevkiyat benim için yetmiş altı milyon dolar değerinde, Bishop. Onu depoma sorunsuz bir şekilde ulaştırırsan, o güzel kızına harcamak için yüz bin dolar alırsın."

İşte bu kadar – kelimelerle ifade edilmeyen bir tehdit.

Bu sevkiyata bağlı olan benim hayatım değil. Jess'in hayatı.

"Hangi güzel kızdan bahsediyorsun?" Çenemi öne doğru uzatıyorum. "Nora iyi bir sevişirdi. Sızlanıyordu ama sıkıydı ve üzerine düşeni yapıyordu. Bir sonrakine hazırım."

"Hayır, çocuk değil," diye gülüyor. "Sarışın." Flynn'e dönerek, cebinden telefonunu çıkarıp Jess'in sosyal medya profilini açmasını izliyoruz. "Jessica Ann Lenaghan," diye devam ediyor Abel, gözleri parlayarak. "Sarışın ve mavi gözlü. Biraz klişe, sence de öyle değil mi?"

"Kim?" *Oyna. Git ona. Onu şehirden çıkar.* "O ismi bilmiyorum. Genelde benim sikimi ağızlarına almakla meşgul oldukları için bana söyleme fırsatı bulamıyorlar."

Abel zevkle sırtıyor. Ben kedyim, o da beni lazer ışığıyla kızdıran adam. "Aptal numarası yapma Kane. Her şeyi bildiğimi unutuyorsun. Senin tüm dünyanı biliyorum, onun dünyasını da biliyorum. Üç kardeşten biri olduğunu ve avukat olduğunu biliyorum. Sana aşık olduğunu biliyorum, yoksa neden benim kulübüme gelmeye devam etsin ki?" Öne eğilir ve masasındaki bir dosyayı açar. Kardeşiyle birlikte duran kızı görünce midem bulanır. "Aile benzerliği çok fazla. Onları tek tek öldürsem ne trajik olurdu. Tabii ki kazara."

"Neden bir kez yattığım bir kızı tehdit ediyorsun?" Umursamazmış gibi davranarak, arka ayağımın üzerine basıp ellerimi ceplerime soktum. "Ben çalışmak için buradayım. Daha önce beni ikna etmen gerekmemiştir. Anlamıyorum."

"Dediğim gibi, bu iş yetmiş altı milyon değerinde. Benim meydan okumalarım sürekli cevap veriyorsun, Bishop. İyi gidiyorsun. Ama dikkatli olman gerekiyor. Dikkatsizliği göze alamam, çünkü ensemden gözler hissediyorum. Polisler izliyor."

"Polisler izliyor, sen de beni gönderiyorsun? Neden teslimatı ertelemiyorsun? Günü ve saati değiştirmiyorsun?"

"O kadar yakından izlemiyorlar." Gözlerini devirdi. "Beni aptal mı sanıyorsun, Bishop?" İki adam, sanki kabul edeceğimi düşünürcesine yaklaştılar. *Evet, sana aptal diyorum.* "Diyorum ki, onlar aç. Turner etrafı kokluyor ve içerideki kaynağım federal ajanların yaklaştığını söylüyor. Bu sevkiyatı kimseyle tartışmıyoruz." Gözleri odadaki her adamı tarar. Jay'in yokluğu dikkat çekicidir. Abel'a haber vermiş olabilir, ama bana haber vermediğine eminim. "Bunu sadece bu ofiste tartışırız. Yani herkes çenesini kapalı tutarsa, her şey yolunda gider ve hepiniz sağ salim kurtulursunuz. Bu iş çok uzun zamandır planlanıyor, şimdi değiştirmeyeceğiz. Polisler çok yaklaşırsa, onlarla biz ilgileniriz. Bu senin görevin, Bishop. Turner senin. Çok yaklaşırsa, onu ortadan kaldırmak senin görevin."

"Bir polisin başına ödül mü koyuyorsun?"

Beni izlerken, parmaklarını birbirine geçirip kucağına koyar. "Resmi olmayan bir şekilde. Ben adil bir adamım, bu yüzden polisler geri çekilirse, onları yaşatırım. İşlere karıştırlarsa, bununla ilgilenmek senin görevin. Bize karıştırlarsa ve sen bununla ilgilenmezsen, ikinizle de ilgilenmek Flynn'in görevi olur, çünkü sadakatinizin değiştiğini varsayarım. Polisleri öldürdüğümüzde işler riskli hale gelir. Aslında, onları bizim tarafımıza çekmek en iyisi olur. Ama eğer katılmak istemiyorlarsa ve geri çekilmiyorlarsa, yapmamız gerekeni yaparız. Beslemem gereken çocuklarım var, Bishop. Kızları aç bırakmazsın, değil mi?"

Jess'in kardeşini ortadan kaldırmamı istiyor. Polisleri öldürmemi istiyor.

"Bıçaklara düşkün olduğunu biliyorum, ama övündüğün nişancılık becerilerin sınanacak."

"Ne zaman?"

"Henüz değil. Ama hazır ol. Daha fazla bilgi edindiğimizde hızlı hareket edeceğiz. Bugünlük Turner ve Hooch yaşayacaklar." Masasının karşısındaki deri koltuğu işaret ederek gözlerini gözlerime dikti. "Artık aynı fikirdeyiz, gel, otur, konuşalım." Odadaki diğer dört adama baktı. "Çıkın."

"Patron?" Flynn öne çıktı. "Ben..."

"Çıkın." Abel mücevherlerle kaplı elini salladı. "Çıkın. Aşağı inin ve kızları kontrol edin. Bu gece büyük bir gece bekliyorum; hazır olduklarından emin olun."

Flynn'in ateşli gözleri beni sandalyeme çiviler.

"Oh, gitmeden önce." Abel vahşi bir sırıtışla beyaz dişlerini gösterir. "Cumartesi günü yanında kim vardı diye sormuştun. Bishop, Flynn ile barışsan iyi olur, çünkü o senin yanında olacak. İşleri yoluna koy. Güvenini kazan. Çünkü o, seni destekleyen tek kişi olabilir."

Arkamda, hadi oradan.

O, boğazıma bıçak dayayacak adam olacak. "Evet, patron."

Parmaklarını esneten, 1,78 boyunda, kumral saçlı Flynn, kendini beğenmiş bir sırıtışla yanımdan geçer. "Arkanı kolla, Kane."

Abel'in askerlerinin arkasından çift kapı kapanır kapanmaz, patronuma dönerim ve dudaklarında beliren *nazik* gülümsemeye bakarım.

Neredeyse babacan bir gülümseme. Sanki beni önemsiyormuş gibi.

"Nasılsın Kane? Zor bir hafta geçirdin ve beni etkilemeye devam ediyorsun. Aferin sana."

Omuz silkiyorum ve boğazını kesmek istemiyormuş gibi davranıyorum. Bana yaptıklarını siktir et. Jess'e yaptıkları ne olacak? Dün gece gördüğü kabuslar ne olacak? "Kokainin bozuk olduğunu biliyor muydun?"

"İyi mal." Sandalyesine yaslanarak çekmeceyi açar ve bir paket sigara çıkarır. Paketi açar ve masanın üzerinden uzanarak bana uzatır. "O partide bir sorun yok. Sadece dozaj. Aldığın miktarı yarıya indir, uçarsın."

Sigara ve çakmağı aldım. "Peki ya onu deneyen kız?"

Ben nefesimi verince omuz silkiyor ve çakmağını geri alıyor. "Öldüğünde mutluydu – ve o asi kaltağı ortadan kaldırmam gerektiği için, bu iyi oldu. Sarışın, dayanamayınca üstüne atıldı. Ama artık dozajın ağırlığını bildiğim için, lanet kârımı ikiye katladım." Sigara içip uzun bir nefes çekerek, duman bulutunun içinden beni izliyor. "Sana sert davrandığımı biliyorum, Bishop. Ama seni sınıdığımda, seni daha güçlü yapmak için yapıyorum. Senin için büyük planlarım var."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Flynn kendini olduğundan daha önemli sanıyor. Lance gittiği için Chad garipleşmeye başladı. Jay'in kafası da bozuk. Ürünü çok fazla deniyor."

"Onları infaz edecek misin?" *Jay olmasın. Jay olmasın. Jay olmasın.*

"Henüz değil. Ama çok sıkı takip altındalar. Burada kendi programlarını, kendi planlarını uygulayabileceklerini sanıyorlar ama öyle değil. Burası benim kulübüm ve buraya gelen ve hayatta kalmak isteyen herkes *benim* planıma uymak zorunda."

"Jay nerede?" Öne doğru eğilip, Abel'in bana uzattığı plastik bardağa kül döktüm. "Cumartesi gecesinden beri ondan haber almadım."

Abel omuz silkti. "Buralarda. Chad dün sabah geldiğini söyledi."

"Senin için uzun süredir test yapıyor mu?"

Koyu renkli gözleri uzun bir süre benimkilere dik dik baktı. "Cesur musun?"

Çünkü seni buraya beni sorgulamaya getirmedim."

Ellerimi kaldırıp bir duman bulutu üfledim. "Benim hatam. Sadece sohbet ediyordum."

"Kes şunu. Yerini bil, Bishop. Burada iyi iş çıkarıyorsun, ama bu kulüpte yeri doldurulamaz tek bir kişi bile yok."

Jess'i bildiğini fark edince geri çekildim ve sigaramı incelemeye başladım. Yapacak planlarım ve gitmem gereken yerler var.

Sarışını Karayip adasına taşınmaya ikna etmek gibi.

Hatta onunla birlikte giderdim. Kano zımparalamak ve kulübede mükemmel sarışınım la sevişmekten oluşan bir hayatı seçerdim.

"Brochov'la iyi iş çıkardın." Beni ada hayatımdan uzaklaştırarak, Abel bir elinde sigarasını, diğer elinde sustalı bıçağını tutuyor.

Açık.

Kapalı.

Açık.

Kapalı.

"Mükemmel yaptın. Çok hızlı attığını düşündüm. Her şeyi mahvedeceğini sandım."

Alaycı bir şekilde sigaramı söndürüp arkama yaslandım. "Ben hiçbir şey atmadım. O sadece çok büyüktü. O bir canavardı."

"Kimse sorgulamadı," diye gülümsedi. "David ile Goliath gibi, ama bu sefer büyük adam kazandı. Paramı ikiye katladım, Rus'u payıyla eve gönderdim ve Flynn onun kızını becerdiği için babasını başımdan attım. Şimdi buradasın, mutlu ve sağlıklısın ve bir ağaçla çarpışmanın ardından hiçbir şeyin yok. Herkes kazandı."

"Bana bahis oynayanlar hariç."

"Evet, şey," diye gülerek, "bu oldukça talihsiz bir durumdu, değil mi? Ama bu benim sorunum değil. Bu, kumarbazların aldığı bir risktir. Okula gönderecek kızlarım ve yürütmem gereken bir işim var, bu yüzden bahisçiler yanlış adama para yatırdıkları için onlara yumuşak davranamam. Küsme, tamam mı? Sen benim için çalışıyorsun, sadakatini test etmem gerekiyor. Geçen hafta doğrudan bir emre itaatsizlik ettin. Lance senin silah arkadaşındı, sana geri çekilmen söylendi, ama bir pislik senin sokağından geçiyor ve sen istediğini yapabileceğini sanıyorsun. Anlıyorum. O, senin bakire kızın kadar seksi ve taze, ama sana güvenemezsem, o zaman benim için bir faydan yok. Benim için bir faydan yoksa, seni kovarım ve yerine başkasını alırım."

"Sana sadakatimi sunuyorum, Abel."

"Mm." Sigara izmaritini süslü kristal küllükte söndürdü. Kaşlarını kaldırarak işaret etti. "Umarım öyledir, çünkü sana büyük bir iş emanet ediyorum. Çok para söz konusu ve cumartesiye kadar en ufak bir hata bile yaparsan, Chad'in cesedini sikmesine izin veririm. Sonra da sarışınınkini."

"Her şey kontrolüm altında." *Onu öldüreceğim. Henüz bunu bilmiyor.*
"Kızların iyi mi? Bu hafta sonu gelemeyeceğini söylemiştin;

Beklenmedik ailevi yükümlölükler. İyi mi onlar?"

"Oh, iyiler." Elini sallayarak beni uzaklaştırıyor. "Hala okulda, ama tatil yaklaşıyor. Barbados'a gitmek istediler."

"Orası daha sıcak olur. Onlara izin verecek misin?"

"Tabii ki," diye gülüyor. "Kızlarımla tanıştın. Onlara hiçbir şey yapmalarına *izin vermem*. Sadece olmasını sağlarım."

Kızlarıyla hiç tanışmadım, ama şımarık küçük sürtüklerin kendi nesillerinin en büyük sorunu olduğunu biliyorum.

"Yani tatil için Barbados'a gidiyoruz, ondan önce de Şükran Günü var," diye devam ediyor. "Bu işi bitirmek, paketlemek ve Turner'ın kokusunu almadığından emin olmak için yeterince vaktimiz var. Teslimatı bölüş, paketle, kızlarım gitmeden önce onlara biraz ver ve voilà! Yepyeni bir yerde girişimcilerim var. Her şey bittiğinde ve ortalık sakinleştiğinde, bonusunu transfer edeceğim ve herkes mutlu olacak."

"Kızların sık sık senin adına iş yapıyor mu, Abel?"

Babacan bir gülümsemeden tehlikeli bir bakışa kadar, gözleri beni geri çekilmeye zorluyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve parmak uçlarım kalçamdaki bıçağın sapına dokunduğunda rahatlıyorum.

"Kızlarım *uyuşturucu* satmaz, Bishop. Uyuşturucu satanlar pisliklerdir.

Uyuşturucu bağımlılarıdır.

Kızlarım arkadaşlarıyla numune paylaşıyorlar. Bu suç değil."

Aslında, bir nevi suç. Ama ben kimim ki kanunları anlatayım?

"Saygısızlık etmek istemedim." Onun askerleriyle oynarken yaptığı gibi sırtıyorum. "Sadece havadan sudan konuşuyordum."

"Yapma. Şimdi kalk ve işine git."

"Bugün ne yapacağım?" Ayağa kalkıp ellerimi ceplerime soktum. "Programda ne var?"

"Dün gece birkaçını kaybettiğimiz için yeni bir kız grubu geliyor. Flynn'e gidip herkesin yerleştiğinden emin olmalısın. Unutma, korumamız gereken bir markamız var. Kaliteli oral seks, kaliteli oral seks. Standartları yüksek tut."

"Evet, patron."

"Jen yeni bir grup kızı transfer ediyor. Zamanı geldiğinde, arkada onunla buluşman için sana yeşil ışık yakacağım."

Tabancalar. Yarı otomatik. Harika. "Onları da depoya mı istiyorsun?"

"Evet. Haftaya birini depoyu denetlemeye göndereceğim. Bizim gibiler bile denetim yapmalı, her şeyin yolunda olduğundan emin olmalı. Kendi adamlarımın beni dolandırmadığından emin olmalıyım."

"Tamam." *Jay nerede?* "Emrini bekleyeceğim."

"İyi. Aşağı in. Kızları kontrol et, sonra kapıya geç. Biz saygın bir kulübüz, Bishop. Reşit olmayanları içeri almıyoruz. Temiz tut."

Siktir. Reşit olmayanları *partiye* almıyoruz. Ama her gün onlara satıyoruz.

"Tamam. Kulaklığımı takacağım. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Seni nerede bulacağımı her zaman biliyorum. Kız arkadaşını ara ve buradan uzak durmasını söyle. Buraya her geldiğinde işleri bozuyor."

Son sözüne sertçe cevap veriyorum. "Buralarda olacağım."

Ofisinden çıkar çıkmaz telefonumu çıkarıp Jay'i arıyorum. Metal merdivenlerden aşağı inip telefon çalarken gözlerimle kulübü tarıyorum.

Ve çaldı.

Ve çaldı.

Bir dizi küfürü içime atarak telefonu kapatıp Jess'i arıyorum.

"Alo?"

"Selam." Ben itmek içinden ana ana kapı ve
çalı geçip giriş kapısından geçip. "İyi misin,
güzelim?"

"Evet. Evimdeyim." "Yanında kimse var mı?"

"Sadece ben. Her şey yolunda mı? Bu geceki işin bitti mi, çünkü McDonald's'ın eleman aradığını duydum. Henüz gece yarısı olmadı, yani hala açıklar; başvurunu yapmak için bolca vaktin var. İlk müşterin ben olacağım. Bahşiş vereceğim. Masamı kendim temizleyeceğim ve şefi öpeceğim."

"Hamburger çevirmeyeceğim."

"Dilimi kullanarak öpeceğim." "Hayır."

"Oyunbozan."

Gülümsüyorum. "Şımarık velet."

JESS

UYARI

Uyandıgımda boğazımda soğuk bir bıçak ve saçımı geriye çeken büyük bir el hissediyorum. Ter cildimden akıyor ve kabuslarım bir kez daha gerçeğe dönüşürken panik beni boğuyor. "Sadece benim! Lütfen bana zarar verme."

"Siktir!" Bıçağı çekip karanlıkta ayak sesleri duyulur. Oturarak Kane'in gölgesinin ön kapıya doğru ilerlediğini, eğildiğini ve *kilitleri* yeniden ayarlamak için tencere ve tavaları birbirine vurduğunu izlerim.

Onun geri döneceğini bildiğim için henüz ayarlamadım.

Bunun yerine, 4A'daki adam ve kapıyı gözetleyen yaşlı Murphey'den başka güvenliği olmayan bu berbat yerde uyudum.

"Bir daha bir erkeğin dairesine gizlice girersen, sarışın, karanlıkta onun yatağına gizlice girersen, ölürsün. Siktir!" Arkasını dönüp, gece yarısı kadar siyah gözleriyle beni sabitler. "Yemin ederim, seni yakaladılar mı bilmiyordum. Ya da yatağımda yatan başka biri miydin bilmiyordum. Zaten ölmüş ve bir mesaj vermek için sahnelenmiş miydin bilmiyordum. Beni çok korkuttun!"

"Neden ölmüş olayım ki?" Sırtımdaki tek yastığı kabartıp, yorgun gözlerimden dağınık saçlarımı çekiyorum. Bu adamla tanıştığımdan beri düzenli bir uyku düzeni tutturamadım. Eli duvara çarptığında ve ışıklar yandığında, gözlerimi kapamak için avuçlarımı gözlerimin üzerine kapatıyorum. "Ah! Gecenin bir yarısı. Kapat şunu!"

Koyu renk kot pantolon ve ağır savaş botlarıyla küçük dairede büyük adımlarla yürüyen adam, battaniyemi geri çekip iç çamaşırlarımı dikkatsizce ortaya çıkarır. "İyi misin?" Sert elleriyle beni bir tarafa çevirip sonra geri çevirir. "Bu sabahtan beri kimse sana zarar verdi mi?"

"Hayır!" Ellerini itiyorum. "Beni yuvarlamayı kes. Ben lanet bir oyuncak bebek değilim."

"Bugün sana yaklaşan oldu mu? Tanıdığım biri olabilir mi?"

"Hayır, ama dinle..."

Beni tekrar oturmak için çekip, yüzümü tutup sıkıştırıyor. "Patronum bugün seni tehdit etti, Jess. Seni tanıdığımı biliyor. Aramızda olduğundan daha fazlası olduğunu düşünüyor. Biz birlikte değiliz, ama bunun önemi yok, çünkü seni benim radarımda görüyor ve şimdi sen onun oyununda bir piyon haline geldin."

"Ben... ne?"

"Kalkman lazım. Giyin. Defol git ve bir daha geri dönme."

Geri dönmem mi?

"Hayır. Dur." Beni yataktan çekince ellerini ikinci kez itiyorum. "Durmalsın Kane. Beni itip kakmayı bırak. Sana bir şey söylemeye çalışıyorum."

"Ve sana söylemeye çalışıyorum, eşyalarını topla ve benim dairemde defol git." Ben ayağa kalktığımda öfkeyle uzaklaşırken, yatağın ucunda yoga pantolonumu, sonra da üstümü bulur. Onları alıp elleriyle top haline getirir ve yüzüme fırlatır. "Giyin. Git. Beş dakikan var, sonra çıkarken bana bağır. Kötü şeyler söyle. İnsanlar izliyor, onlara bir gösteri sun."

"İnsanlar bizi mi izliyor?" Şüpheli gözlerimle tek pencereye, sonra tavandaki yangın söndürme sistemine bakıyorum. "Bizi mi izliyorlar?"

"Burada değil." Ayakkabılarımın onun ayakkabılarının yanında durduğu yere doğru sert adımlarla yürür. Ayakkabılarımı alır ve yatağının en uzak köşesine koyar – benim cömertçe açtığım kurşun deliğinin olduğu köşeye. "Burayı izliyor olsalardı, senin sadece bir tehlike mıknatısı olduğunu anarlardı. Aslında birlikte olmadığımızı anarlardı. Seni sadece sokakta ve lanet kulübe geldiğinde görüyorlar. Bir dahaki sefere aptal kafana oraya gelmek takılırsa, sana yardım etmeyeceğim, sadece ona senin önemli olmadığını kanıtlamak için."

"Ben önemli değil miyim?" Birkaç gün içinde, bu katil suçluya bağlanmışım, bu yüzden onun acımasız sözleri beni beklediğimden daha fazla incitti.

"Senin için önemli değil miyim?"

"Sen çok önemlisin, Jessica Ann. Sorun da bu; o bunu *biliyor*. Hayes biliyor. Flynn biliyor. Bu da seni büyük bir hedef haline getiriyor. Buradan çıkıp, bunu herkese duyurmalı ve herkese benden şikayet etmelisin. Hayes'e, benim için hiçbir önemin olmadığını söylemelisin. Senin için endişelenirsem işimi yapamam."

"Ne olursa olsun işini yapamazsın." Elbisemi elimden çekip kafama geçirmeye çalıştığında onu itiyorum. "Polisler bu hafta sonu yapacağın işi biliyor." Artık diplomamı geri verebilirim. Ve Noel hediyelerimi. Ve muhtemelen Alex ve Oz'un hayatlarını. "Sevkiyat geldiğinde orada olacaklar. Gitmelisin. Sesini çıkarma. Sadece şehirden çık ve iyi bir hayat yaşa, ölmeden ve hapse girmeden."

"Biliyorlar mı?" Çılgınca hareketlerini durdurup, bir elinde cep telefonu ve alnında sürekli kırıksıklıklarla bana döndü. "Sevkiyatımızı takip mi ediyorlar?"

"Evet! O yüzden daha akıllıca kararlar almalısın. Geldiğini biliyorsun, o yüzden şimdi uzaklaş. Yaşa."

"Gidemeyim, Jess!" El çantamı kapar ve içindekileri çıkarır. Cep telefonum. Anahtarlarım. Onun dosyası. O lanet şeyi gittiğim her yere götürüyorum. "Gidemezdim. Kalmak zorundaydım, yoksa ölürdüm. Kalmak zorundaydım, yoksa sen ölürdün. Ama sen gitmelisin." Dosyasını çıkarır ve açar. Koyu renkli gözleri kağıtları tararken, ben yatak başında durmuş, uyumlu iç çamaşırlarımla, yatağın başucundaki masaya bıraktığım silaha bakıyorum.

Kane, Glock'unu gittiği her yere götürür, ancak yedeklerini çekmecelerinde bırakır. Bir tanesini aldım, saatlerce yatağında oturdum ve nasıl kullanıldığını gösteren video eğitimlerini izledim.

Artık kurban değilim. Reddediyorum.

Ben yetenekliyim ve Kane'in koruması için onun yanında kalmıyorum. Burada olduğum için önemsiyorum. Burada olduğum için onu düşündüğümde kalbim daha hızlı atıyor.

"Geri dönmen için güvenli hale getireceğim. Yakında." Gözleri benimkilere bakıyor. "Daha iyi hale getireceğime söz veriyorum, ama bu hafta seni güvende tutamam. İş bitene kadar seni güvenli bir yere yerleştirmek için para ödeyeceğim."

"Hayır! Seni terk etmeyeceğim." Giysilerini yatağına atıp, öfkeyle ileri atılıp dosyamı geri alıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Şehirden ayrılmayacağım, ailemden ayrılmayacağım ve inan ya da inanma, senden ayrılmayacağım. Senin için önemli olmayabilirim, bir bok ifade etmeyebilirim, ama sen benim için bir şey ifade ediyorsun. Senin yaşaman benim için çok önemli. Dışarı çıkıp normal bir insan olman benim için önemli."

"Çıkamıyorum Jess! Gerçekten çıkamıyorum. Hayes işini bitirdikten sonra ben yaşayamayacağım, ama *sen* yaşayabilirsin. Yaşaman gerek. Dosyalarını alıp yastığının altında benimle birlikte uyuyabilirsin bile. Umurumda değil. Ama Hayes işini bitirene kadar geri dönemezsin."

"Gitmiyorum!" Sert ellerimle çenesini tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. Şu anda ona karşı açığım, beni görmesi için yalvarıyorum.

Beni seçmesi için. "Benimle yatmak mı istiyordun? Hadi yap. Evet diyorum. O gün de seninle olmak istedim. Dosyan masamdan geçtiği andan beri seninle yatmak istedim." Ona söylediğim her kelimeyle gözleri kararıyor. "Parmaklarımın amımda olduğunu görmek ister misin? Sana gösteririm. Dilini göt deliğime sokmak ister misin? Soksana." "Jess..." Penisimizde büyüyor. İşkence görmüş gözleri benimkilerle buluşuyor. Dudaklarında *hayır* yok, ama penisimizde büyüyor – benim için büyüyor. "Güvende olmalısın. Gitmelisin."

"Ve her ayrıldığımızda, inciniyorum. Senin yanında, burada daha güvendedeyim."

"Benim dünyam senin için çok tehlikeli!"

"Bütün dünya benim için çok tehlikeli ve beni koruyabilecek tek kişi sensin. Beni göndermezsin, değil mi? Güvende olup olmadığımı asla bilemezsin. Bir gün ortadan kaybolabilirim ve ne olduğunu asla bilemezsin."

"Jess... dur."

"Siktir et beni, Kane. Bir hanımefendi olarak yetiştirildim, ama senden beni bir fahişe gibi sikmeni istiyorum. Beni gönderme. Beni sahiplen, yarın geri kalanını hallederiz."

"Jess..." Gözlerini kapatıp çenesini göğsüne indirir. "Bana sürekli seçim yaptırıyorsun. Senin hayatınla onların hayatı arasında. Senin hayatınla benim hayatım arasında. Bana seçim yaptırmakta ısrar ediyorsun."

"Yine ısrar ediyorum. En azından bir kez tatmadan beni göndermeyeceksin. Biliyorum, göndermeyeceksin. Bu gece beni seç, yarın kaçmayı konuşuruz."

Ben bir yalancıyım. Ama onun bu fırsatı kaçırmayacağını da biliyorum. Kaçırması gerektiğini biliyor, oyuna getirildiğini biliyor, ama benim teklifimden vazgeçemiyor.

O benim teklifime karşı benim ona karşı olduğum kadar güçsüz.

Kaçmayacağım. Onun Hayes yüzünden hapse girmesine de seyirci kalmayacağım. Kane için henüz çok geç değil, bir çözüm bulabiliriz. Onun avukatı olacağım ve özgürlüğü için mücadele edeceğim.

Alex bana karşı çıkacak. Onun dünyasında sadece siyah ve beyaz var, ama artık Kane benim dünyamda var, bu da grinin var olduğu anlamına geliyor.

Alex bundan hoşlanmayacak, ama Jules benimle *birlikte* mücadele edecek.

Bana inanacak. Bir kadının bir erkeğe karşı içgüdüsel olarak duyduğu inancı anlayacak. Bana bir kez soracak, ben de cevabımı verdiğimde, ona gerçeği söylediğimde, benimle aynı safta yer alacak ve mücadele edecek.

Kane sadece canavarları durdurdu, dünyaya bir iyilik yaptı. Bunun için onun mahvolmasına izin vermeyeceğim, her iki durumda da beni korumak için yaptığı bir şeydi.

O *beni* koruyordu; Alex sonunda anlayacaktır.

Yaklaşarak çenesini bıraktım, ellerini tutup kalçalarıma bastırdım. Göğüslerimizi birbirine değdirerek, penisini karnıma bastırarak, ellerimi göğüs kasları üzerinde gezdirdim ve tişörtünün V yakasını aşağı çekerek dövmelelerini daha fazla ortaya çıkardım. "Yaralarını daha iyi öpebilirim. Artık üzerlerini dövmeye kapatmana gerek yok." Alt dudağımı ısırp gözlerine bakıyorum. "Bunu ister misin? Yastığımın altındaki kitap bildiğim tek sihir değil. Yaralarını daha iyi öpebilirim. Bir dahaki sefere yaralandığında, seni iyileştirebilirim." Parmak uçlarımda yükselip nefesimi tutuyorum.

Reddedilmek acı verecek.

Reddedilmek beni öldürebilir.

Cesurca, dudaklarımı göğsünün ortasındaki açıkta kalan cilde bastırıyorum ve elleri kalçalarımı sıkıca kavradığında gülümsüyorum.

"Her gün beni istiyordun. Ama bugün istemiyorsun. Neden?"

"Seni her zaman istiyorum Jess. Sen gördüğüm en güzel kadınsın."

"Öyleyse, sen de beni öp." Başımı eğip Lance'in boynumda bıraktığı gümüş rengi çizikleri gösterdim. "Sihir hakkında zaten biliyorsun, değil mi? Yaraları öperek iyileştiriyorsun. Bu yüzden beni yaladın. Bu yüzden kaburgalarımı öptün. Sen de sihir biliyorsun, değil mi?"

"Bir daha asla incinmeni istemediğimi biliyorum."

"Beni göndermek bana acı veriyor." Dilimi koyu gri gömleğinin yakasının hemen üstüne kaydırıyorum ve dilimde tuzlu tadı tadıyorum. "Bana senin için bir önemi olmadığını söylemek bana acı veriyor."

"Sen benim için bir şeysin, Jess. Sen benim her şeyimsin."

"Göster bana." Elini kalçamdan çekip, yaralanmamış tarafıma kaydırıyorum, ta ki göğsümü avuçlayana kadar. "Göğüslerimi tatmak istedin, değil mi? Biliyorum. Bakışlarını gördüm. Dudaklarını yaladığını gördüm." Gözleri göğsümde kalınca, "Cevap ver bana, Kane. Beni tatmak istiyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet. Seni tatmak istiyorum." Hayalet gibi gözleri benimkilere bakıyor. "Seni *saklamak* istiyorum."

"Hapse girersen beni kendine saklayamazsın. Ölürsen de beni kendine saklayamazsın. Ama bu gece benim olabilirsin. Beni sahiplenebilir, bana seninim diyebilirsin. Beni istediğin kadar sert, istediğin kadar yumuşak, istediğin kadar hızlı, istediğin kadar yavaş, istediğin gibi oynayabilirsin."

"Bunun karşılığında ne istiyorsun?"

Onu kırıyorum. Kazanıyorum. "Kötü yanı yok. Bu geceki işin bitti. Nerede uyursam uyuyayım, hiçbir şey değişmez. Sadece beni gönderme. Beni gece yarısı sokağa atmaya değer biri olduğumu düşündürme."

"Yarın kaçacak mısın? Hayes'in işi bitene kadar gidip geri dönmeyecek misin?"

Hayır. Sen bitirene kadar şehirden ayrılmayacağım. "Tabii. Bunu konuşuruz."

"*Tartışacağız* demek hayır demek. Bana yalan söylüyorsun." "Ben avukatım Kane. Avukatlar asla yalan söylemez."

Eli göğsümü okşuyor, parmağı ve başparmağı meme ucumu çimdikliyor. Bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyorum, ama ben biliyorum.

Vücudum biliyor.

"Sen sihir biliyorsun, Jessica Ann. Erkekleri istediğini yapmaya nasıl zorlayacağını biliyorsun. Beni seni *riske atmaya* nasıl zorlayacağını biliyorsun."

"Sadece bu gece için." Parmak uçlarımda durarak, kollarımı boynuna doladım ve nefesinin dudaklarımı okşayana kadar onu aşağı doğru çektim. Isırmak - ama kavgasından kaynaklanan yarayı dikkatlice kaçınarak - bir şekilde, parmaklarını içime soktuğu zamankinden daha samimi geliyordu. "Beni öp, Kane. Beni sik."

"Jess..."

Dilimi dudaklarında gezdiriyorum ve kalbinin benimkine karşı atışını zevkle dinliyorum. "Bütün bu konuşmalarla, çoktan içime girmiş olabilirdin."

Sonunda sihirli kelimeleri söyleyince, bir homurtu çıkarır ve ellerini tekrar kıcıma indirir. Bacaklarım kalçalarına dolanana kadar beni kaldırır, döner ve beni ince duvara çarpar. Nefesim ciğerlerimden patlar, sonra dudakları benimkine yapışır ve başım döner.

Oksijen yok. Sıkışmışım. Yer yok.

Ama onu kendime çekiyorum, çünkü bunun bir önemi yok.

Güçlü elleri kalçalarımı tutuyor. Dili dışarı çıkıyor ve dudaklarımın üzerinde kayıyor. Anında, damak tadımda kanın tadı hissediliyor, ama bu da önemli değil.

Ellerimi kısa saçlarına kaydırıyorum, tırnaklarım kafa derisini çiziyor ve onun penisi benim zonklayan klitorisime sürtündüğünde derine batıyor.

"Siktir, Jess." Beni duvara sıkıştırarak, dudakları çenem boyunca geziniyor ve boynuma yapışıyor. Lance'in bıraktığı iz üzerinde, dudakları arasında etimi çekiyor ve beni ağlatacak kadar sert emiyor. "Bana inanmak için hiçbir nedenin yok, Jess. Güvenmek için hiçbir nedenin yok, ama Tanrı'ya yemin ederim, ben temizim. Senin düşündüğün gibi bir domuz değilim. Hiçbir bebeğim yok. Ben sadece benim ve seni prezervatif olmadan hissetmek istiyorum."

"Sorun değil." Ona hareket alanı sağlamak için boynumu geriye doğru eğiyorum. "Bu gece ben senim. Beni nasıl istersen. Hap kullanıyorum. Asla kaçırmam. Geçmişte hiç kaza olmadı. Hiç bebeğim yok."

"Hepsi benim."

"Uh-huh." Açgözlü elleri sütyenimi yırtıyor ve dudakları meme ucuma yapıştığında, aşırı duygu yoğunluğundan çığlık atıyorum. Çok fazla duygu. Çok fazla şey oluyor. Elleri kıcıma yoğururken, penisi klitorisime baskı yapıyor. Kaburgalarıma dokunmamaya dikkat ediyor, ama

dişleri o kadar sert ısırıyor ki, içimden orgazmı çekip çıkarmak üzere. "Evet. Hepsi senin. Benim her yerim. Her şeyi talep edebilirsin. Sonsuza kadar saklayabilirsin."

O duvardan uzaklaşırken çığlık atıyorum, saçlarım uçuşurken ellerimle tutunuyorum, dişleri boğazımın çukuruna ısırırken aynı anda hem gülüyor hem de inliyorum. "Hepsi benim." Yatağın üzerine bir dizini çökerek beni nazikçe ortasına yerleştiriyor.

İkinci dizini de kaldırıp bacaklarımın arasına çömelir. Parmak uçlarından omuzlarına kadar sanatsal dövmelele süslenmiş güçlü elleri karnımdan aşağı kayar, dantelle kaplı amımın üzerinde durur ve gözlerini gözlerime dikerek başparmağını kumaşın içinden geçirir.

Beklenmedik bu müdahaleye haykırarak pelvisimi kaldırırım.

Yavaşça iç çamaşırımı kalçalarımın aşağı indirir. "Yemin ederim Jessica Ann, bunu ilk gece yatağımın düşünüm. Beni uyandırdın. Üstümdeydin. Uykunda benim aletime dokundun ve beni yaladın. Seni yüzeye çıkarmadan önce tam on dakika boyunca bacağımın üzerinde süründün."

"Seni istedim, Kane." Dikkatini çekmek için kalçalarımı salladım. "Bacağını okşadım ve *seni* hayal ettim. Seninle sevişmeme izin verirdim. Haklıydın, bunu istedim ama namuslu davranıyordum."

Parmağını külotuma takınca, boğazına dövme yaptırdığı kartal yutkunduğunda yükseldi. "Amını görmek istiyorum Jess. Ödölümü görmeme izin ver."

Başımı salladım. Sadece basit bir göz teması ve bir baş sallama.

Sert ellerini bacaklarım boyunca, sanki bir sabun köpüğüne dokunuyormuş gibi nazikçe kaydırdı. Vücudunu eğerek, dilini külotumun izinden sürdü.

Dizimin

üstünden.

Bacaklarımın

önünden.

Ayak bileğimi ısırdığında gülerek uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o beni yakalayıp, amım onun sikine değene kadar yatağa geri çekiyor.

Kahkahalarımı unuturum, inlerim. "Beni bekletme. Sanki bunu çok uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissediyorum. Senin bildiğinden daha uzun bir süredir."

"Çünkü benim dosyamı inceliyorsun. Dosyamı inceledikten sonra kendine dokundun mu hiç?"

"Hayır."

Benim bariz yalanıma, o burun kıvrarak parmaklarını uyluklarımın üzerinde gezdirir. Bacaklarım onun kalçalarını sarmış, dizlerim bükülmüş, ona açılmış durumdayım.

Genişçe açılmış ve bana vereceği her şeyi alacak kadar ıslak.

"Sen bir avukatsın. *Asla* yalan söylemezsin." Elini amımı kaplayan kılların üzerinde gezdirerek, başını kaldırıp dudaklarını yalar. "Tadın nasıl, Jessica Ann? Tatlı mısın? Tuzlu musun? Cennet misin?"

Yatağın ucundan kalkar ve beni örtülerin üzerinde o kadar hızlı sürükler ki, sürtünmeden cildim ısınır. Dizlerinin üzerine çökerek, benim için diz çöker, beni düz yatana kadar geri iter, dizlerimi kaldırır ve yüzünü bacaklarımın arasına gömer.

"Kane! Aman Tanrım." O benim zonklayan klitorisimi emdiğinde bacaklarım titriyor. Ayaklarımı kaldırıp omuzlarına koyuyor, eğilip yetenekli bir müzisyen gibi beni çalıyor. "Aman Tanrım." *Durma. Durma.* "Bu çok iyi geliyor."

"Mmm." Dilini parmaklarıyla değiştirerek, içimdeki sihirli noktaya dokunuyor ve yatak örtüsüne bir zevk seli akıtıyor. "Tadın çok tatlı, Jess. Hatırladığımdan daha da güzel." Dudakları nemle parıldarken gözlerimi bekliyor. "Tadın, hayatımın geri kalanında her gün seni yiyebileceğim ve tadından asla bıkmayacağım gibi."

"Senin tadını almak istiyorum." Onun yetenekli parmakları vücudumu okşarken, dirseklerimin üzerine kalkarım. "Göze göz. Ödeşmek. Ne dersen de, sıra bende."

O parmaklarını içime soktuğunda, bir çığlık atarak geriye düşer ve elimi ağzıma sokarım. "Hayır." Öne eğilerek, elimi ağzımdan çeker. "Sessiz olma. Kimin duyduğu umurumda değil, ama *ben* duymak istiyorum. Bunu benden alma."

"Yatağını mahvediyorum."

Alaycı bir şekilde ayağa kalkar ve parmaklarının kaybıyla beni inleyen bir halde bırakır, ama sonra yatağa uzanır ve beni kaldırır, böylece çıplak kığım yüzüne gelir ve ağırlığım onun üzerine biner.

ellerim ve dizlerim. "Kot pantolonumu çıkar, Jessica Ann. Beni ağzına al. Beni boğazının en derinlerine kadar al. Bu gece her şeyi yapmalıyız, her şeyi talep etmeliyiz, ne olur ne olmaz diye."

Onun uyarısını umursamayacak kadar tahrik olmuş, durup karnını ve kalça kemiklerini kaplayan dövmeleri inceleyecek kadar azgın olan ben, kot pantolonunun düğmelerini açıp, o kalçalarını kaldırdığında pantolonunu aşağı indiriyorum.

Onun zonklayan penisini kot pantolonundan kurtardım, kalın damarları kanla dolarken zonkluyordu. Kot pantolonunu uyluk ortasında bırakarak, daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsızlanarak, onu elimle tutup, ucunda bir damla nem parıldayana kadar sıktım.

"Jess..." Kalçaları sabırsızca öne doğru çıkıntı yaptı. "Yap şunu. Hayallerimi gerçekleştir. Penisimi yut."

Çıplak kığım hala havada iken öne doğru eğilirim, dilimi dudaklarımın arasından geçiririm ve ucunda duran tek damla tuzlu sıvıyı toplarım. "Mmm. Çok güzel." Parmakları alaycı bir şekilde amımın dışını okşarken geri çekilirim – alaycı, baştan çıkarıcı, ama daha fazlasını istememe neden oluyor.

Onun büyüklüğünü denerken, dudaklarımı ucuna kaydırıyorum ve elimle tabanını sıkıyorum.

Anında, alaycı parmakları, pişmanlık duymadan kıcıma iten bir başparmağa dönüşür. Yüzünü amıma gömer ve her yönümle doldurulana kadar kalçalarını yukarı doğru iter.

Zevkten çılgık atıyorum ve dişlerim onun sikini sıyrıyor - ama o çekinmiyor. Aksine, bu onu daha da teşvik ediyor ve alttan yüzümü sikiyor.

Onun dili içime derinlemesine girerken, diğer eli kalçamı kavrayıp beni geri çekiyor, ta ki ben tam anlamıyla yüzüne oturana kadar. Hareketlerimi durduramadan ona sürtünüyorum.

Sonunda ağırlığımı kullanarak, üst vücudumun gücünü – ne kadar az olursa olsun – kullanarak kendimi sürekli bir sınav pozisyonuna getiriyorum. Bir elim yatakta, diğer elim onun penisinin tabanını kavrarken, dudaklarımı ucundan aşağıya doğru, sığabildiğim kadar kaydırıyorum.

Her seferinde boğazımın arkasına dokunduğunda boğuluyorum, ama bu onu yavaşlatmak yerine daha da teşvik ediyor. "Siktir, Jess."

"Mmm." Yüzüne, penisine binerek, onu ısırmadan dişlerimi mümkün olduğunca etine yaklaştırıyorum.

Geri çekilir ve dilini parmaklarıyla değiştirir. İki parmak. Üç. Tam olarak bilemiyorum, ama acı verecek kadar beni gerer, ama gerilmenin verdiği yanma hissi bile beni tahrik eder.

"Beni senin sikinin etrafında germeye çalışıyorsun."

"Evet, bebeğim." Kalçaları yukarı doğru itiyor ve boğazımın arkasına çarpıyor. "şimdi seni germen lazım, çünkü dilimi sıkıştırıyorsun. Bu, benim sikim olduğunda sorun olacak."

Hissettiğimden daha cesur davranarak gülümser ve geri çekilirim. "Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?"

Gülerek parmağını kıkımdan çıkarır ve gülümsememi ağlamaya dönüştürür. Beni kaldırıp döndürür, kalçalarına oturtur ve elini aramıza sokar. Yukarı doğru uzanır ve hala açıkta olan meme ucumu dişlerinin arasına alır, boş eliyle sütyenimin kopçasını açar ve odanın diğer ucuna fırlatır. "Seni esnetmek istiyorum Jess. Bunun ben olduğumu bilmek istiyorum. Acıtabilir, ama bir parçam umursamayacak. Bir parçam acıtmasını istiyor, çünkü bu onu benim yapar."

Onun beni kaldırmasına, dizlerimin üzerine çökmeme izin veriyorum, böylece aşağıya bakıp parıldayan penisinin zonklamasını ve seğirmesini izleyebiliyorum.

Dik oturarak, bir kolumu boynuna doladım ve dilimiz birbirine değene ve dilindeki tat benimkine geçene kadar onu kendime çektim. Elini kenara itip, benimkini onun penisinin tabanına doladım ve ağızıma inlemesi için onu zorladım. Bakışlarım onun yüzünü takip etti, kaşlarını çatmış hali, alnını süsleyen ve onu daha da tehlikeli gösteren kalıcı kırışıklık üzerinde durdu, ama boğazının derinliklerinden gelen hayvani inlemesi ya da ben onun üzerine kayarken dişlerini alt dudağıma geçirmesi yanında bu hiçbir şeydi.

Söz verdiği gibi beni gerer ve uyum sağlamam için bana zaman tanımak için yavaşlamaz, aksine kalçalarımı tutup içime sertçe girer.

Bir hak

talebi.

Bir

çiftleşme.

Özür yok, pazarlık yok.

Dediğimiz gibi, bu gece onunum, istediği gibi sahip olabilir.

İşte *bu* şekilde hoşuna gidiyor.

İkinci kolumu boynuna doluyorum ve kendimi hazırlayıp onun beni sikmesine izin veriyorum. Acı, o kadar yoğun, o kadar her şeyi tüketen bir zevke yol açıyor ki, orgazmım yüzeye çıkıyor ve vücudumu sarsıyor.

Kane kalçalarımı ellerine alır, makas hareketi yapar ve bizi ters çevirir. Yanlışlıkla kaburgalarımın çarptığında çığlık atarım, ama o sadece bacaklarımı omuzlarına çeker ve penisinin ucu rahmime çarpana kadar içime derinlemesine girer, kanımda hem zevk hem de acı hissi uyandırır.

Zevk ve acı.

Kane Bishop iki kelimeyle özetledi.

Üzerime eğilip, uyluklarımı göğsüme doğru sıkıştırır ve dilimizi birbirine dolamak için eğilir. "Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Sıcak nefesi çenemi okşar. "Tam da senin hissedeceğini umduğum gibi."

O bana her çarptığında yatakta yukarı doğru kayıyorum. Bir dakika içinde, başlığa dokunacak kadar yaklaşıyorum, bu yüzden uzanıp kendimi destekliyorum, o içime girdiğinde yatakta yukarı doğru kaymak yerine, çarpışmayı emip çığlık atıyorum. "Kane."

"Evet." Gülerek, bir bacağını indirip meme ucuma ulaşıyor. "*Kane, beni içtenlikle sik.* Böyle diyeceğini biliyordum."

Her çarpışında göğüslerim zıplıyor. Orgazmım doruğa ulaşıyor ve beni kızdırıyor.

O hazır olana kadar değil. O koşana kadar ben koşmayacağım. O zıplamadan ben zıplamayacağım.

Bacağımı indirebilmek için onu geri itiyorum, sonra göğüslerimiz birbirine değene kadar onu kendime çekiyorum, ellerini bedenimi keşfetmesi için serbest bırakıyorum.

En uç noktaya kadar çekiyor, sahip olduğum her hassas sinir ucunu okşuyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, geri giriyor ve nefesimi kesiyor.

"Jess." Bir sonraki itişte dişlerini sıkar, gözlerini kapatır. "Benimle gel, güzelim. Acele et. Atla."

Ben de öyle yapıyorum.

Onun izniyle, gözlerimi kapatıp boşalmamı engellemeyi bırakıyorum; dudakları dudaklarıma yapıştığında, inlemeleri

beni çaresizce aradığım oksijeni beslediğinde, içime derinlemesine girip beni içten dışa ısıttığında, tırnaklarım omuzlarına batar ve vücudumu ateş gibi yakan, neredeyse acı verici bir boşalmaya kapılırım.

Bir *cehennem* gibi.

Göğsü inip kalkarken, Kane'in sıcak nefesi göğsümü yıkıyor, ağırlığıyla beni ezip geçiyor. Artçı sarsıntılar vücudumu titretip içimi kaskatı yapıyor ve her onu sıktığımda, boğazıma doğru iniyor.

"Jessica Ann." Sessizce konuşarak, ben mırıldanana kadar vücudumu ısıtıyor. "Siktir. Biliyordum." Yukarı doğru iterek, nefes almam için bana yer açacak kadar kendi ağırlığını kaldırıyor. "Senin benim sonum olacağını biliyordum."

"Hayır." Elimi kaldırıp alnındaki kırıışıklığı düzelttim. "Sonun değil. Sadece başlangıç."

KANE

ÖDÜNÇ ALINMIŞ ZAMAN

Yıllardır ilk kez, sabah sekizden sonra tembel tembel yatakta takılıyorum. Jess'in ipeksi bacakları benimkilerle dolanıyor, başı göğsüme yaslanmış, parmağı meme ucumu okşuyor.

O beni mahvetti.

Resmi olarak *her şeyi* değiştirdi.

"Dün gece istediğini aldın."

Kıkırdarak başını salladığında saçları omzumu gıdıklıyor. "Benim ikna edici bir kadın olduğumu göreceksin. Senin istediğin bir şeye sahiptim ve bununla pazarlık yaptım."

"*Sen* mi? Kendi vücudunla pazarlık mı yaptın?"

"Evet. Kesinlikle değdi."

Tavana bakıp iç çekiyorum. Duygularını ifade etmek yerine bizi pazarlık aracı olarak kullanması beni çok üzüyor.

Bir akşam, hayatımda ilk kez cennete dokundum.

Ve bu gerçekten ilahi bir duyguydu.

"Bugün gitmelisin, Jess."

"Hayır." Bacağını bacaklarımdan üzerine daha da yukarı kaldırır. "Gitmeyeceğim, ama senin hakkında konuşmamız gerek." Dikkati dağılmış bir şekilde, dilinin ucunu meme ucumun üzerinde gezdirir ve örtünün altında penisim büyüdüğünde kıkırdar.

"Gidemeyim Jess. Gerçekten gidemem. Aklımdan bu düşünce geçer geçmez beni öldürürler. Benim işimde hainlere tahammül etmezler."

"Sen hain değilsin. Onların sırlarını satmıyorsun. Sadece kendini kurtarıyorsun."

"Polislerin teslimatı bildiğini söyledin. Ben kaçtıktan sonra Abel yakalanırsa, benim ispiyonladığımı düşünecekler."

"Yanılıyorlar."

"Önemli değil! Önce ateş et, sonra soru sor. Ben gidemem. Ayrıca, onlar senin hakkında her şeyi biliyorlar, Jess. Ve dün geceki pazarlığın her şeyi daha da kötüleştirdi. Senin benim için önemli olduğunu biliyorlar – beni iki kez seni seçtiğimi gördüler – bu yüzden her seferinde seni seçeceğimi biliyorlar. Seni bana karşı pazarlık kozu olarak kullanmalarını mı istiyorsun? *Polisi öldür, yoksa sarışın ölür. Okulu vur, yoksa sarışın ölür. O kadını sık, hayır dediğinde onu görmezden gel, yoksa sarışın ölür.*"

Bu onun dikkatini çekti. Jess'in mavi gözleri yukarı kalktı ve benimkilere delici bir bakış attı. "Senden başka biriyle seks yapmanı mı isteyecekler? Onlara tecavüz etmeni mi?"

"Aklına gelen her şeyi sorarlardı. Ve sonunda ben pes edene kadar her isteği daha da kötüleştirirlerdi. Senin için pes ederim, Jess. Senin için her şeyi yaparım, ama sonrasında bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum..."

Dirseklerine dayanarak, gözyaşlarıyla dolu parlak gözleriyle bana bakıyor. "Senin yıkılmanı istemiyorum. Ama Abel'in askeri olmanı da istemiyorum. Beni buradan çıkarmak istiyorsun; ben de *seni* çıkarmak istiyorum. Kaçıp seni burada bırakamam."

"Ben de kaçıp Abel'ı savunmasız bırakamam." "Onu önemsiyor musun?"

"Hayatta olmaz. Ama ben onun korumasıyım. Eğer işleri batırırsam, kafamda bir hedef işareti olur. Kafamdaki hedef işareti aslında senin kafandaki hedef işaretidir. Bu çok daha kötü."

Kaşlarını çatarak, parmağının ucuyla boğazımdaki kartal kanatlarını izledi. "O zaman belki bir plan yapmalıyız. Abel için orada gibi görün, ama aslında orada değilsin." Gözleri bir fikirle parladı. "Benimle Alex'e gelebilirsin."

"Hayır."

"Evet! Beni dinle. Alex aileden biri. O *aileden* biri. Dün bana kötü davrandığı için birini vurmaya hazırdı."

"Kim sana kötü davrandı?"

Kafasını salladı, ama gülümsemesini kaçırmadım. "Seni hapse atmak isteyen Özel Ajan Fuckface bilmem ne,

ama benim demek istediğim bu değil. Demek istediğim, Alex'in kanunlar konusunda çok katı, çok net kuralları var. Siyah ya da beyaz, doğru ya da yanlış. Orada griye yer yok, ama o aptal iş unvanına sahip pislik herif pisliklik yaparken Alex elini beline koydu. Alex, ailesi için içine girene *kadar* siyah ve beyazdır. O zaman her şey biter ve silahı eline alır."

"Sarışın, ben..." *ailesi.*

"Bir keresinde kardeşimi vuracaktı. *Kelimenin tam anlamıyla.* Kardeşim, Alex'in kız kardeşi ile bir ilişki yaşamıştı. Alex bunu öğrendi ve kardeşim uzun süre ortadan kayboldu. Luc, Alex'in kız kardeşi ile ilişki yaşadığı için siyah ve beyazın önemi olmadığını biliyordu."

"Kari ile çıkan kardeşin, başka bir arkadaşımın küçük kız kardeşi, Alex'in küçük kız kardeşi ile mi birlikte oldu?"

Yanakları pembeleşti. "Evet. Uzun bir hikaye, sonunda kardeşim canını kurtarmak için kaçtı, sonra Kari'nin kardeşi olayı öğrendiğinde beyin sarsıntısı geçirdi ve birkaç gün boyunca ciddi beslenme sorunları yaşadı. Ama yine o gri alan var; Alex, Kari'nin kardeşi Marc'ı tutuklamalıydı. Luc'u fena halde dövdü. Cidden, neredeyse öldürüyordu. Alex onu bunun için suçlamalıydı, ama aile ailedir ve Marc'ı uzun süre hapse atmayacaktı."

"Hepsi eğlenceli bir hikaye, Blondie, ama ben aile üyesi değilim ve Abel için yaptığım şey, birinin kız kardeşiyle yatmakla aynı şey *değil*. Şey..." Kaşlarını kaldırıyorum. "Yani, Luc'un küçük kız kardeşiyle yattım. Ama bunun için üzgün değilim."

O, şakacı bir gülümsemeyle öne eğilir ve dolgun dudaklarını benimkilere bastırır. Parlak gözleri, ağzının vermediği sözleri verir, ama sorun değil, aslında sözler istemiyorum. Birkaç ay sonra soğuk ve yalnız kaldığımda bu durumu daha da kötüleştirir.

"Ben de pişman değilim. Ama yine de seni buradan çıkarmam lazım."

"Hala beni kurtarmaya çalışıyorsun, sarışın. Bunu tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum; daha önce kimse beni kurtarmak için bu kadar çaba göstermedi. Kimse yaralarımı daha iyi öpmeydi. Ama bunu düzeltemezsin. Yürümem gereken bir yol var. Tek sorun, yoluma çıkmış olman. Sen bu işe bulaştın. Seni bu işten kurtarmam lazım, güvenli bir evde, bir adada bir yerde olman lazım, sonra da işimi bitirmem lazım."

"Hayır." Kaşları endişeyle çatıldı. "Cumartesi gitme, sana yalvarıyorum. Bana biraz daha zaman verirsen, istediğin her şeyi veririm."

bir kez daha beni seç. Beni seç. Sen kaçarsan ben de kaçarım."

Güzel yüzündeki saçları geriye doğru itiyorum. "Keşke hayat böyle olmasaydı, Jessie. Keşke başka bir zamanda, başka bir adam olarak tanışsaydık. Ama durum böyle değil. Bunun yerine, aramızda Abel var ve o nefes aldığı sürece birlikte olamayız. Onun bulamayacağı hiçbir yere kaçamayız ve o bana zarar vermek için sana zarar verecek. *Bu* beni mahvedecek."

"Yani bu kadar mı? Öylece vazgeçecek misin? Onun yordakçısı olacak ve bizim için savaşmaya bile çalışmayacak mısın?"

"Nefes aldığım her saniye senin için savaşırım. Sen öldükten sonra bile senin için savaşacağım. Ama şu anda hala Abel'in yordakçısıyım ve sen tehlikedesin. Sen tehlikedeyken konsantre olamıyorum."

"Düşüşe dört gece kaldı."

"Üç." Onu imkansız bir şekilde kendime çekiyorum ve alt dudağı titrediğinde parmaklarımı saçlarına doluyorum. *Sertleş, sarışın. Güçlü olmana ihtiyacım var.* "Cuma gecesi burada olmayacağım. O zamana kadar taşınmış olacağım."

"Üç." Gözlerinde yaşlar birikir. "Üç çok az. Yeterli zaman değil."

"Biliyorum, bebeğim." Onu kendime çekip dudaklarının kenarını dilimle okşuyorum. "Bu süre hiç de yeterli değil. O zamana kadar yapmam gereken çok iş var."

"Şehirden ayrılmayacağım. Seni terk etmeyi reddediyorum." "Ben de senin incinmeni reddediyorum."

"O zaman bir çıkmaza girdik." İnatçı çenesini kaldırır. "Çıplak kıcıımı senin yatağından kaldırmayacağım, yani gerçekten, beni sikmek için üç günün var. Belki de beni Abel'dan daha çok sevdiğine karar verirsin."

Gülerek, yatakta yarım adım aşağı kayarım ve dişlerimle meme ucunu ısırırım. Onun lezzetli çıplak vücudunu kendiminkinin üzerine çekerken, ciğerlerinden nefes patlar. Her zaman sert olan sikimi onun içine derinlemesine sokarım, o da inler ve üzerimde kaymaya başlar.

Mükemmel uyum.

Mükemmel kadın.

Yumuşak bir sesle meme ucunu bırakarak, yüzünü yaklaştıırıp gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakıyorum. "Sen benim için önemlisin, Jess." Onu kaldırıyorum, indiriyorum, yumuşak kayışını kontrol ediyorum ve tek bir gözyaşı yanağından süzülürken

, öne eğilip dilimle onu topluyorum. "Sen benim dünyamda gerçekten önemli olan tek kişisin. Seni güvende tutmak için *her şeyi* yaparım."

Ellerini göğsüme dayadı ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Senden ayrılmak istemiyorum. Sana bağlanıyorum."

Bir elimi kalçasından çekip, kalbinin üzerine bastırıyorum ve onun sakinleşmesini bekliyorum. "Buna dikkat et, bebeğim. *Gerçek* bir düşüşün sadece bir tane var. Bir kez düştün mü, diğerleri sadece sahte, kaybettiğin bir şeyi bulmaya çalıştığın bir hayatta kalma içgüdü. Bunu özel biri için sakla."

Onu kaldırıp nazikçe döndürdüm. Teknik olarak hala dikişleri olduğu için kaburgalarına dikkat ederek onu yatağa yatırdım ve dudaklarımla daha fazla gözyaşı topladım.

Hayatımda ilk kez bir kadınla sevişiyorum.

Kalbim çoktan kayboldu ve düştü. Geçen hafta bir ara sokakta, okyanus mavisi gözler benimkilere kilitlendiğinde ve yardım istediğinde, kalbim yerinden fırladı.

Cumartesi günü buradan ayrıldığımda, şu anda hissettiğim duyguyu bir daha asla bulamayacağım. Bunu bir daha asla yaşayamayacağım.

Onunla üç gecem kaldı, sonra her şey bitecek.

Sonun bu kadar yakın olduğunu hiç bilmiyordum.

O öğleden sonra saat tam beşinde, kamyonetimi Jess'in ofis binasının bulunduğu caddeye park ettim. Jess, Juliette Turner'ın birkaç adım arkasında, ön kapıdan içeri girdi. Omuz omuza, şık topuklu ayakkabılar ve çantalarla, kapıları kilitleyip alarm sisteminin devreye girmesini beklerken pencereden içeriye bakındılar.

Jess'in dönmesi için hiçbir neden yok. Ses çıkarmıyorum, dikkatini çekecek hiçbir şey yapmıyorum, ama mavi gözleri benim bakışlarımla buluşuyor.

Gülümsedim.

Yüzü bembeyaz oldu.

Özel hayatımızda birlikteyiz. Ama toplum içinde ben bir suçluyum ve onun patronu beni hapse atmak istiyor.

Juliette'in önünde onu ifşa etmeyeceğim.

Bu yüzden arabamı elli metre uzağa park ettim.

Aşırı hareketlerle cep telefonumu kaldırıp numarasını çeviriyorum ve kulağıma götürüyorum. O ve Juliette kaldırımda yan yana yürüyorlar, ama Juliette otoparka doğru döndüğünde Jess durup başını sallıyor.

Çantasını karıştırıp cep telefonunu çıkarır ve kulağına götürmeden aramayı kabul eder. "Bunu cevaplamam lazım, Jules."

Juliette on metre ötede durur ve kaşlarını çatarak geri döner. "Beklememi ister misin? Güneş batmak üzere. Burası çok soğuk."

"Hayır, sorun yok." Telefonu sanki bu yeterli bir açıklama gibi salladı. "Zaten arabama yürüyeceğim. Önce arkadaşım ile konuşacağım."

"Tamam." Bir adım geri çekilip, sonra bir adım daha geri çekilince, Juliette'in kızını geride bırakma fikrine karşı direndiğini anlayabiliyorum. "Dikkatli ol, tamam mı? Bu hafta her şey gergin. Çok çalıştın ve hastaydın. Dikkatli olmalısın. Yeni bir avukat yetiştirecek vaktim yok."

Jess gülüyor ve telefonu kulağına götürüyor. "İyi olacağım, söz veriyorum. Sonra sana mesaj atarım." Jess dönüyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum." Gözleri kısıldığında gülümserim. Bana doğru yürür, ama çok hızlı değil – patronuna şüphe uyandırmamalı. "Bir randevu."

"Nereye?"

"Sürpriz mi? Piknik."

"Yiyecek bir şeyler aldın mı?"

"Henüz almadım. Seni almaya daha çok ilgi duydum."

Aniden durur ve geri döner. Reddedildiğim için kalbim durur, ama Jonah'ın marketine girdiğinde tekrar atmaya başlar. Anında, buzdolaplarının sesi ve kasa makinelerinin bip sesleri telefonumuzu doldurur. "Ne yemek istersin?"

"Senin amını mı?"

"Ha. Lahana salatası, tavuk ve sandviç. Olur mu?"

"Seni mutlu eden neyse, bebeğim. Ama ben amcığı tercih ederim."

"Hala bir domuzsun. Sevişince bu kadar iğrenç olmayı bırakacağını sanmıştım."

"Hayır, ben milyar kat daha iğrenç olacağım..."

"Ah, siktir," diye homurdanır. "O burada ne arıyor?"

Kemerimi o kadar hızlı çözdüm ki, tokası cama çarptı. "Kim? Jess? Kim var orada?"

"Bir saniye bekle, Al." Kod adımı kullanması kanımı kaynatıyor.

Anahtarı kontaktan çekip arabanın kapısını sertçe açıyorum. Abel'in bunu mağazaya götüreceğini hiç beklemiyordum, ama o kafayı yemiş bir adam, yani bana ders vermek için istediği yere götürecektir.

"Biz birbirimizi tanımıyoruz," diye tersler. "Git buradan." "Hey, kızım. Çok güzelsin. Bugün kimseyi vurdun mu?"

"Kapa çenenin," diye homurdanır. "Yabancılar birbirlerine böyle şeyler söylemez." "Hangisi? Güzel olduğun mu, yoksa ateş ettiğin mi?"

"İkisi de. Bana mayonezi getirir misin?"

Onun kahkahası, mağazanın önünden yirmi adım ötede adımlarımı yavaşlatır. Silahımı kot pantolonumun bel kısmına geri sokar ve tuğla duvara yaslanırım. *Hayır, çiçek desenli elbise giymiş ve saçında bigudiler olan yaşlı bir bayan, benim bir marketi neredeyse kurşun yağmuruna tuttuğumu kesinlikle görmedi.*

"Beni tanımak istemiyorsun, ama üst raftan mayonezi almak için yardımına ihtiyacın var mı? Buna ne derim biliyor musun?"

"Akıllı mı?"

İkimiz de güldük.

"Ben buna kullanıcı olmak diyorum. Ama..." Homurdanarak, onun en üst rafa uzandığını hayal ediyorum. "Ben buna yenilikçi olmak da diyorum. Ve alışılmışın dışında düşünen insanları *severim*. Mayonez ve tavukla ne yapıyorsun?"

"Oh, bilirsin. Onu kıcıma sokup tersine işe yarayıp yaramadığını görmek istedim. Denediğim yeni bir diyet. Benim adıma patentini alacaklar. Yağsız, sıçmaz diyet. Başladığımdan beri tek bir kilo bile almadım. Henüz tek bir kilo da vermedim. Ama daha başlangıç aşamasındayım."

Onu seviyorum.

Boktan şeyleri bu kadar kolayca söyleyen bu kadına aşık olduğuma inanamıyorum.

Hayatını hiç önemsemeden suçlulara, polislere ve evrendeki herkese bağıırıp çağırın bu kadına aşık olduğuma inanamıyorum.

Siktir.

Gülümsüyordum.

Ama şimdi onu Abel ile birlikte bir odada hayal ediyorum.

Onun çenesini kapatamamasını düşünüyorum. Sonra Flynn'in Lisa'ya yaptığı gibi soğuk bir şekilde araya girdiğini hayal ediyorum.

Jess'in hiç şansı olmazdı. Sessiz kalmayı bilmezdi ve Infernos ekibi ikinci şans vermez.

Gizlilik yeminimizi hiçe sayarak Jonah'ın dükkanının ön kapısından içeri giriyorum.

Mayo.

Mayonez alıyor.

Baharat reyonuna doğru ilerlerken komşum Eric ile göz göze geliriz. O beni tanır, ben de onu tanırım. Reyonun diğer ucunda durup onunla göz göze geldiğimde, dudakları bilgiyle seğirir.

"Ah, şimdi anladım." Sanki işitme sorunu olan biriyle konuşuyormuş gibi abartılı bir şekilde başını salladı. "Akşam yemeği tavuk ve mayonez. Benim hatam."

Jess, yüzü solana kadar onun bakışlarını takip eder. Onu tanıdığım süre boyunca, Infernos hariç, hiç bir zaman birlikte kamuya açık bir yerde görülmediğimizi fark ettim. Infernos aslında sayılmaz, ve kamyon durağı da tabii ki tanınmamamız için beni götürdüğü yerdı. Tüm ilişkimiz – eğer buna ilişki denebilirse – birbiri ardına gelen karışıklıklardan ibaretti, ama bunların hiçbirisi halkın gözü önünde gerçekleşmedi. Yaptığımız her şey, ettiğimiz her konuşma, karanlığın örtüsü altında, Infernos'ta ya da benim dairemde gerçekleşti.

Onu normal bir mağazada, silah yerine alışveriş sepeti taşıırken, kot pantolon ve spor ayakkabı yerine topuklu ayakkabı ve etek giyerken görmek, onun dünyası ile benim dünyam arasındaki devasa uçurumu kanıtlıyor.

Bu, bu geceki *randevum* için gerekçemi güçlendiriyor.

O, bir daha asla tekrarlanmayacak bir randevuya çıkacak. Asla unutamayacağı bir randevuya.

Çifte doğru ilerlerken, bir paket patates cipsi alıp sepetine atıyorum. Omuzlarımız birbirine değiyor ama başka bir şekilde temas etmiyoruz – çünkü o, toplum içinde bana bağlı görünmekten hoşlanmıyor – alt kat komşumun önünde durup başımı sallıyorum. "Burada sorun yok mu?"

Ellerini kaldırıp bir adım geri çekildi. "Tamam dostum." "Burada işin mi var, yoksa gidiyor musun?"

"Onunla hiçbir ilgim yok. Onu tanımıyorum bile. Ben sadece üst raftan mayonez alan iyi bir samaritanım." O kızıma göz kırparak geri çekilirken, elimdeki telefonu ezmek için kendimi zor tutuyorum. "Görüşürüz güzel kız. Bugün kimseyi vurma, sağlığa zararlıdır."

O bizim reyondan çıkıp arkasını döner dönmez, kız bana dönüyor. "Kane! Ne halt ediyorsun sen?"

"Alışveriş. Sen ne yapıyorsun? O adamı tanıyor musun?"

"Hayır! Tanımıyorum. Hayatımda hiç görmedim."

Gözlerimi kısarak, koridora doğru ilerlemeye başladığında onu takip ediyorum. "Onu tanıyormuşsun gibi geldi." Telefonumu kaldırıyorum. "Seni duydum."

"Ne dediğimi duydun? Onu tanımadığımı ve gitmesini söylediğimi mi?"

"Aynen öyle! Birbirini tanımayan insanlar 'Seni tanımıyorum' demezler. 'Hey, ben inatçı bir kıyım. Adın ne?' derler. Sadece birini gerçekten tanıyan biri, onu tanımadığını ve gitmesini söyler."

Şeker reyonunun önünde durur ve bir Mars çikolatası kapar. "Bu ne biçim bir mantık? Ve sen neden buradasın? Seni takip etmeni söylemedim ki."

İkinci bir çikolata alıp sepetine atıyorum. Enerjiye ihtiyacı olacak. "Biriyle konuştuğunu duydum. Fark ettin mi bilmiyorum ama karşılaştığın çoğu erkek sana zarar vermek ister. Özellikle benim tanıdığım erkekler. Bir erkek sesi duydum, iyi olup olmadığını kontrol etmek için içeri girdim. Bunun için özür dilememi mi istiyorsun?"

"Hayır." Buzdolabının önünde durup bir karton çikolatalı süt alır ve onu dikkatsizce cips torbasının üzerine bırakır. Ben bir kola alıp

alır ve kolunu aşağı çeken ağırlığa eklerim. "Birlikte alışveriş yaptığımızı fark etmemiştim. Sen piknik dedin, ben de hemen döneceğim dedim. Şimdi buradasın ve aileme neden seninle alışveriş yaptığımı açıklamak zorunda kalabilirim..."

"Kiminle?" Onu durdurdum. "Kiminle? *Benim gibi biriyle mi?*"

"Evet! Senin gibi bir adamla. Kardeşimin boynundaki dövmenin acıtıp acıtmadığını soracağı bir adamla. Şefinin arayıp *kesinlikle* silah bulacağı bir adamla. Patronumun bana nutuk atacağı ve davadaki ekstra gayretimi ödüllendirmeyeceği bir adamla."

"Her zaman herkesin ne düşündüğünü mü merak ediyorsun?"

"Herkes değil." Kasa arkasında duran sarışını işaret ediyor. "O sürtüğün ne düşündüğü umurumda değil – o kimsenin sevmediği, yuvaları yıkan bir fahişe. Ama ailemin ne düşündüğü umurumda. Beni yargılayacakları için değil, endişelenecekleri için. Ben hep iyi kız oldum, endişelenmelerine gerek olmayan kız. Şimdi onlara tersini yapmak haksızlık olur."

"Yani diğer herkes çılgın olabilir, ama sen olamazsın."

"İnan bana, diğer herkes önümüzdeki beş nesli taşıyacak kadar çılgın. Kardeşim ve ablam deli. Benim de onlara katılmama gerek yok." Kasa önündeki *evi yıkan sürtüğün* önünde durduk. Jess, market alışverişlerini konveyör bandına atarken kadını neredeyse görmezden geldi. "Geçen ay çıplak yüzmeye gittim. Çok çılgınca bir şeydi."

"Çıplak yüzmek mi?" Kavga gibi bir şeyin ortasında durduğumda, kot pantolonumun içinde sikim kalınlaşır. "Nerede?"

"Gölde." Kredi kartıyla ödemeyi yapar, sonra alaycı kadından poşetleri kapar ve uzaklaşır. "Eğlenceliydi."

"Kiminle gittin?"

"Kız kardeşim ve en yakın arkadaşlarımla."

"Bir grup kız." Onu kapıda durdurup aptal gibi sırtıyorum. "Çıplak yüzmek mi?"

"Mmhmm. Ben, Britt, Kari, Laine. Sammy de oradaydı, ama o da çok uslu bir kız. Meg yoktu, çünkü yeni bir bebeği var, ama doğum yapmasaydı, kıyafetlerini ilk çıkaran o olurdu. Jules yoktu, ama sadece Alex huysuz olduğu ve çılgına dönüp bizi tutuklayacağı için."

"Sizi tutuklar mıydı?"

"Evet."

"Kendi karısını mı tutuklardı?"

"Hiç tereddüt etmeden. Önce Jules'u tutuklardı, çünkü onu örtmesi gerekirdi. Artık hamile olduğu için, ondan saygın davranmasını bekliyor."

"Ve sen, Alex'in merhametine sığınmamın beni hapisten kurtaracağını düşünüyorsun. Hayal görüyorsun, sarışın." Mağazadan çıkıp ofisinin arkasındaki otoparka doğru ilerliyoruz. "Beni hapse atar ve giderken gülerdi."

"O yapmaz..."

"Ama çıplak yüzmeyi seven bir kız kardeşin var, değil mi?" O geri çekilirken, şakacı bir gülümsemeye dirseğini tutuyorum.

"Aklından bile geçirme," diye hırlar. "Bu beni aptal yerine koymakla aynı şey. Kız kardeşime dokunursan ölürsün. Yakın olabiliriz ama böyle şeyler yapmayız."

"Güzel mi?"

"Öyle umuyorum, çünkü biz ikiz gibiyiz. Ama benimkinden daha güzel göğüsleri var."

"Bence göğüslerin çok güzel." Kolumu omzuna atıp sıkıca sarıldım. "Seni kimseyle takas etmem. Güzel göğüslü, çıplak yüzmeye giden en iyi arkadaşlarınla bile."

"Yine kafan mı güzel?" Arabasının yanında durduğumuzda gözlerime bakar. "Bir sıcak bir soğuksun. Beni pikniğe davet ediyorsun, sonra komşunla konuştuğum için kızılıyorsun. Şimdi de kız kardeşim hakkında sorular sorup göğüslerimi sıkıyorsun. Huysuzluk dönemin mi geliyor, bilemiyorum."

"Onun kim olduğunu bilmiyorsan, onun benim komşum olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ugh!" O uzaklaşıp arabasının kilidini açıyor. Market poşetlerini arka koltuğa atarken, içeceklerin ekmekleri ve cipsleri ezdiğinde kalbimin kırıldığını fark etmiyor bile.

"Jess?" Kolunu tutup göğsü benimkine çarpana kadar onu geri çekiyorum. Hukuk bürosunun arkasındaki güvenlik kameralarını fark ettim, bu yüzden kurt gibi bir gülümsemeye dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Onunla üç gecem kaldı. Sahip olduğumuz şeyi ölümsüzleştirmenin zamanı geldi, bu yüzden

görüntüleri toplayıp sonsuza kadar saklayabilir. "Komşuyu rahat bırakacağım, çünkü beni hiç kızdırmadı."

"Harika!" Ellerini havaya kaldırdı. "Cömertliğin için teşekkür ederim. Nereye gidiyoruz? Açlıktan ölüyorum."

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Bu sabah yatağında tost." Dikkatini dağıtmak için parlak bir gülümseme atıyor. "Biliyorsun, beni siktiğin hemen sonra."

"Sikişmek güzeldi, ama bu yemek olarak yetmez. Açlıktan güçsüz düşersen ayıları nasıl kaçıracaksın?"

"Sen bir ayısın, değil mi? Hep öyle olduğunu düşünmüşümdür. Kocaman, yaşlı bir boz ayı."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni atlatmak yerine, senin mağaranda uyumayı tercih ediyorum. Ayıyı baştan çıkar, birdenbire çok daha az korkutucu hale gelirler."

Gözlerimi devirerek, onun yanından eğilip çikolatalardan birini alıyorum. Ambalajını yırtıp, çikolatayı ağzına tıkıyorum. "Bayılmadan önce ye. Sonra beni takip etmeni istiyorum."

Çikolata lekeli bir gülümsemeyle bana bakar. "Nereye gidiyoruz?"

"Önce, gözetleme kulesine gidip yemek yiyeceğiz. Ama acele etmeliyiz, çünkü saat altıda gitmemiz gereken bir yer var."

"Nereye?"

"Önemli bir yere." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Beni takip et, güzelim. Bu gece önemli, bu yüzden karnını doyurup hazır olmanı istiyorum."

JESS

G.I. JOE GERÇEKTEN

"Silahlar mı?" Onu geri çekmeye çalışırken, bir *"taktik eğitim poligonu"*nun ön kapısından içeri giriyoruz. "Atış poligonu mu? Kane, dur!"

"Yürümeye devam et, sarışın." Yavaşlamıyor, sadece sırt çantasını omzuna asıyor, elimi tutuyor ve beni ileri çekiyor. "Zamanımız kısıtlı. Bu gece çalışmam gerek ve senin, gerçekten nişan aldığın kişiyi vurmaya öğrenmek için sadece üç günün var."

"Bu, sana ateş ettiğim için bir ceza mı? Çünkü özür dilerim. İçten gelmeyecek ama, beni tekrar bırakırsan özür dilerim." Tezgahın arkasındaki adam sözlerime bakıyor. Kane burnunu çekince kaşları yukarı kalkıyor. "Ne yaptığımı biliyordum!" diye bağıriyorum. "Seni bilerek ıskaladım. Vurmak isteseydim, vururdum."

"Hayır." Tezgahın önünde durur ve bir deste yüz dolarlık banknotu masaya vurur. Anında gözlerim kısılır. Hiç doğrudan sormadım ama Kane'in yaşam tarzına bakarak, onun biraz parasız olduğunu düşünmüştüm. "Spence. Bizim için açık bir şerit var mı?"

"Duruma bağlı." *Spence*, yarı sökülmüş bir tabancayı cam vitrine koyar ve para destesini kapar. "Nişan alacak mı, ateş edecek mi?"

"İkisini de yapacak. Bu hafta işimiz bittiğinde, savaşa gidecek kadar iyi olacak."

"Savaş mı çıkacak, Bish?"

"Adını biliyor mu?" Kane'in elini çekiştiriyorum. "Kane Bishop! Adını nereden biliyor?"

"Herkes benim adımı bilir, Blondie." Omzunun üzerinden bakıp sıırıttı. "Genelde biriyle tanıştığımda ilk söylediğim şey budur."

Spence, hedeflerle başlayacağız, ama onu bir an önce simülasyonlara geçirmek istiyorum. O bir tehlike mıknatısı."

"Benim evime tehlike mi getiriyor? Çünkü biri işleri batırdığında sigorta masrafları artıyor."

"Ona bir şey olmaz. Vurulabilecek tek kişi benim ve ben sigorta talebinde bulunmayacağım, o yüzden endişelenme."

"Seni vurmayacağım," diye mırıldanıyorum.

"Belki." "Kaç mermi?" diye soruyor Spence. "On beş mi?"

"Hayır, o işi başarana kadar burada kalacağız. Bize malzeme gönder, ben de sana Noel kartı gönderirim."

"Ne tür?"

Mağazada bulunan tüm farklı Noel kartlarını hayal ediyorum; açılır kapanır, müzikli, parlak, arkasında birinin orta parmağını sokabileceği delik olan türden.

Ama Kane şöyle cevap veriyor: ".45 Glock. Benimkini zaten kullandı. Bir mermi ateşledi ama kendini öldürmedi."

"Biraz daha güçlü bir şey denemek istemez misin?"

"Daha güçlü bir şey bulamaz. Sarışın?" Bana dönüyor. "Solak mısın, sağlak mısın?"

"Şey..."

"Zaten fark etmez. 45'liği kullanacağız, ama daha fazla mermiye ihtiyacımız var. Onları gruplayabildiğinde, onu bahçeye götüreceğim."

"Hangi bahçe? Neden bahsediyorsun?"

"Topuklu ayakkabı giyiyor, Bish. Topuklu ayakkabıyla simülasyon yapmasını mı istiyorsun?"

"Hayır. Onun kıyafetleri ve spor ayakkabıları var." Omzundan sırt çantasını indirip bana uzatır. "Tuvaletler şurada. Üstünü değiştirmen lazım."

Fermuarı açıp kot pantolon, spor ayakkabı ve yedek iç çamaşırı çıkardım. "Daireme mi girdin? Ne zaman?"

"Bugün. Sus. Git üstünü değiştir, biz burada işleri hallederiz."

"Bana külot da mı aldın? Bugün kendime sıçmamı mı bekliyorsun, Bish?"

"Hayır." Spence dolapta meşgulken beni omuzlarımdan tuttu. Popomu okşayarak beni döndürdü. "Külot, bu gece benim evimde yatabilmen için. Kot pantolon ve spor ayakkabılar şimdilik. Gidip üstünü değiştir. Sızlanmayı kes."

Kalçamı tehlikeli bir şekilde kaldırıyorum. "Spence, *onu* vuracağım. Ve kanunları biliyorum, bu yüzden polislere onu vurduğumu söyleyeceğim. O zaman sigorta şirketin devreye girecek ve voila, sana Noel kartı gönderilmeyecek. Böyle bir tepkiye hazır mısın?"

"Bishop. Buraya anne draması getirmeyiz."

"O iyi. Tourette sendromu gibi bir şeyi var, ama küstahça. İçinden attı, şimdi bir saatliğine iyi olacak." O kıcıma tokat attığında çığlık atıp ileri atlıyorum. "Git. Oyun oynamıyoruz Jess. Yapacak işimiz var ve sen zamanımızı boşa harcıyorsun."

"Silah ateş etmek istemiyorum Kane. Buna razı olmadım."

"Bu, ısrar etmem gereken konulardan biri. Bu senin iyiliğin için. Kendini nasıl koruyacağını bilmen gerekiyor. Kendini rahat hissettiğin anda, kendi silahını taşıyabilmen için süreci başlatacağız. Noel yaklaşıyor, sana buraya ömür boyu giriş hakkı alacağım ve Spence, haftada en az bir kez buraya gelmediğini bana bildirecek."

"Spence sana söyleyecek mi? Sen nerede olacaksın?" Ses tonundaki ima kalbimi hızla çarpıtıyor. "Kane?" Beni banyoya doğru itiyor. "Kane! Sen nerede olacaksın?"

Gözlerindeki karanlık ışıltı yerini şefkatle doldurur. Öne eğilir, dudaklarını nazıkçe dudaklarıma bastırır ve avucunu göğsüme koyar. "Burada olacağım. Ama bunu ciddiye almanı istiyorum. Lütfen üstünü değiştir. Lütfen küstahlığını çantada bırak. Öğrenmeye hazır olarak çık. Bu benim için önemli."

ÇİZİLMİŞ CAMLAR GÖZLERİMİ KAPATIYOR, kulaklıklar kafamda dalgalar yaratıyor ve Kane'in güçlü göğsü sırtıma bastırıyor. Birlikte bir kabinde duruyoruz ve uzun bir odanın sonunda, bir palanga sisteminden sarkan kağıt hedefleri izliyoruz.

Kane'in güçlü kolları benimkini sarar ve parmaklarımı yerleştirerek işaret parmağımın namluya yaslanmasını sağlar.

Tetiğe *değil*. Komşunun dediği gibi.

"Nişan alman gerekiyor Jessie. Derin nefes al. Zihnini boşalt."

"Biri bana ateş ederse, zihnim boşalmaz."

"Biliyorum. Bu yüzden pratik yapıyoruz. O dövüşçülerle spor salonuna gittiğini söylemiştin. Dövüşçünün karısına özel ders verdiğini düşünüyorsun. Nedenini biliyor musun?"

"Neden?"

"Kas hafızası. Çünkü bir gün buna ihtiyacı olabilir ve onun gittiği rastgele dersleri hatırlamasını beklemek yerine, kaslarına öğretiyor. Bir şeyi yeterince yaptığınızda, düşünmenize bile gerek kalmaz. Hiçbir şey yapmanıza gerek kalmaz. Vücudunuz sizin için yapar." Ellerini kollarım boyunca kaydırarak, ellerini kalçalarımın altına kadar geri çekildi. "Bu yüzden Lance'in yanında donakaldın. Kendini savunma dersleri, bunu bir yaşam biçimi haline getirmediğin sürece işe yaramaz. Kas hafızası. Hiç işe gittiğin, masana oturduğun ve oraya nasıl geldiğini hiç bilmediğini fark ettiğin oldu mu? Evden çıktığını hatırlamıyorsun, ama giyinmişsin, kahve kupan dolu ve tüm dosyaların ve cep telefonun da yanındadır. Kas hafızası. Burada yaptığımız şey bu. Üç günümüz var ve bu yeterli değil, ama elimizde olan tek şey bu. Abel'in anlaşması bittiğinde, buraya gelmeye devam etmeni istiyorum. Spencer iyi bir adam. Eski bir ordu komandosu. Çoğu zaman huysuzdur, ama ne yaptığını bilir. Haftada en az bir kez gelmeni istiyorum. Her hafta.

"Ya yapmazsam?"

"Sana çok, çok kızarım. Şimdi odaklan. Hedefinizi görüyor musunuz?" Başımı sallıyorum.

"Görüyorsun. Büyük hedefi hedeflemek istersin, o da..."

"Göğüs mü?"

"Evet, bebeğim." Elini kaldırıp enseme kavradı. "Aynen öyle. Gömleğindeki düğmeyi, fermuarı, künyesini, ne olursa olsun. Orayı hedef al."

"Neden düğme?"

"Çünkü ıskalasan bile, yine de göğsüne isabet ettireceksin. Hazır ol, bebeğim. Nişan al. Nefes al. Hazır olduğunda ateş et."

"Geri sıçrayıp yüzüme çarpacak mı?" "Geçen gün öyle oldu mu?"

"Şey..." Kollarım titriyor. "Hayır. Ama o zaman çok kızgındım ve iyice düşünmedim."

Boynumu sıkıp gülüyor. "Çok geri tepmeyecek. Güçlü dur, sıkı tutun, ama merak etme, geri gelip yüzüne vurmayacak. Sesli olacak. Hazır ol."

"Tamam."

"Hazır mısın?"

"Bunu çekmeden eve gitmeme izin verirsen, sikini ağzıma almama izin veririm."

Tahmin ettiğim gibi, sırtımda büyüyor, ama başını sallarken hayır dediğini *hissediyorum*. "Olmaz."

"Arabada."

"Hala hayır. Şimdi dalga geçmeyi bırak. Bu silah dolu. Nefes al, Jessie. Derin nefes al, derin nefes ver. Benim burada olduğumu unut. Nişan al. Ateş et."

Nefes al.

Nefes ver.

Zihnimi boşaltmaya çalışıyorum, ama yine de bir elini boynumda, diğerini kalçamda hissediyorum. Bu beni kontrol altında veya sıkışmış hissettirmek yerine, desteklenmiş hissettiriyor. Güçlendirilmiş. Beni ayakta tutuyor.

Parmağımı namlu boyunca kaydırıyorum ve tetiğe ulaştığında dişlerimi sıkıyorum.

Nefes al.

Nefes ver.

Düğmeyi bul. Kimlik plakelerini bul. Sık.

Silah patlıyor ve Kane'in destekleyici elleri, geriye atladığımda beni yakaladığında belirginleşiyor.

"Rahatla, güzelim. İyi iş çıkardın."

Gözlerimi kısarak öne eğildim ve hedefimi aradım. "Iskaladım."

"Iskalamadın. Sağ taraf. Göğüs cebi." "Ortadaki noktayı hedeflemiştim."

"Ama kalbi vurdun. Bu ölümcül bir atış, Jessie. Aferin." Gülümseme, dans etme ya da havaya beşlik çakma fırsatı bulamadan, "Şimdi tekrar yap" diye ekledi.

Saat altı, sekiz, sonra dokuz, sonra on olurken, Kane ve Spencer'in resepsiyonda söylediklerinin bir kısmını anlıyorum. Spencer'ın önerdiği on beş mermi, benim kabinimin yanından geçen herkes tarafından kullanılıyor. Bir saatten az kalıyorlar, mermilerini ateşliyorlar, hedef kağıtlarını topluyorlar ve sonra gidiyorlar.

Ama benim mermilerim hiç bitmiyor.

Kollarım jöle gibi oluyor, mesanem piknikte içtiğim çikolatalı sütle doluyor, ama yine de serbest bırakılmıyorum.

Başladıktan dört saat sonra, ne kadar küçük veya uzak olursa olsun her şeyi vurabileceğime emin olduğumda, Kane geri çekilir ve uyluklarına silahları bağlamaya başlar.

Silahları

bağlamak.

Uyluklarına.

Alex ve Oz üniformalı olduklarında genellikle polis tarafından verilen silahları uyluklarına takarlar, ama Kane kot pantolon ve ağır botlar giyiyor, kaslı bir tişört ve binlerce kalemi dolduracak kadar dövme var. Oz'dan farklı. Alex'ten kesinlikle farklı.

Saatın geç olmasına ve yakında işe gitmesi gerekmesine rağmen, gözlerime baktığında gözleri şakacı bir şekilde parıldıyor. Gözü kavgadan dolayı hala morarmış ve dudakları hala kanıyor ama ona baktığımda birkaç gece önceki gibi endişe duymuyorum. Tehlikeli görünüyor.

Dudakları seğiriyor. "Ne?"

"İşe ne zaman gitmen gerekiyor?" "On birde.

Neden?"

"Yani bir saatimiz var mı?"

"Evet." Silahını sağ bacağındaki kılıfına sokuyor. "Sana bir kez kursu gezdireceğim. Sonra eve gideceğiz. Yarın gece geri döneceğiz, o yüzden plan yapma."

"Tamam."

"Yorgun olmalısın." "Pek

sayılmaz."

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Hayır mı?"

Başımı sallayarak, alt dudağımı dişlerimin arasına çekip kot pantolonumun içindeki nabızı kucakladım. Saatlerdir silah ateşliyorum

ve Kane'in göğsü neredeyse tüm bu süre boyunca sırtıma yapışık duruyor. Belki silahlar onu da tahrik ediyordur, çünkü oral seks yapmaktan bahsettiğimden beri penisi hiç yumuşamadı.

Silah ateşlemenin verdiği adrenalin kanımın damarlarımdan hızla akmasını sağlıyor, ama onun bu şekilde önümde duruşu – silahlar, kaslar, dar gömlek ve o parıldayan gözler – hepsi birleşince nefesimi kesiyor.

"Kurs ne kadar sürecek?"

Omuz silkiyor ve benim silahımı – ki aslında *onun* silahı – alıp yeniden dolduruyor. "On dakika. Ne kadar hızlı hareket ettiğine bağlı."

"Koşarsam, iki dakikada bitirebilir miyim?"

"Sprint yaparsan, ıskalarsın. İskalarsan, kızarım."

"Eğer koşarsam ve ıskalamazsam, bu gece gitmeden önce beni sikip atar mısın?"

Gülümseyerek öne doğru adım atar ve beni kabinimize sıkıştırır. "Biraz gergin misin, sarışın? Sen de havada hissedebiliyor musun?"

Başımı sallarım.

"Otuz dakika sonra seni canavarca becereceğim." Kolumu kaldırıp bileğime bir öpücük kondurur. "Saatini kur. Sonra benim yatağında uyursan, eve geldiğimde seni tekrar becereceğim."

"Ne zaman eve geleceksin?"

Dili ön kolumda kayıyor. "Bilmem. Üç ya da dört. Seni uyandırmayacağım bile. Hiç uyurken seviştin mi?"

Kafamı sallarım.

"En *güzel* rüyaları görmeni sağlar. En güzel orgazmları. Sen uyurken amını yalarım."

Basıncı azaltmak için uyluklarımı birbirine bastırıyorum. "Sanırım bunu isterim."

"Öyle mi?" Gülümsayarak omzumun üst kısmına doğru ilerliyor. "Ben de. Amin cennetin tadı gibi, Jess. Cennetin."

"Mmm."

"Dilimi içeri sokacağım. Seni yalayacağım. Seni doruğa ulaştıracacağım."

"Mmm."

"Hala uyuyor olacaksın."

"Tamam."

"Sonra, boşalmadan hemen önce, karnında sikimi hissedene kadar içine girip çıkacağım." Kalçalarını öne doğru iter. "*Sonra* boşalabilirsin."

Alnımı göğsüne dayadım. "Tamam."

"Ama sadece kursa konsantre olursan. Her vuruşunda, bu gece bir kez daha boşalmana izin vereceğim."

"Birden fazla orgazm mı?"

"Yüz tane. Ama sadece hedefleri vurursan. Bu benim için çok önemli, Jessie. Konsantre olmanı istiyorum."

"Kağıt hedefleri vurdum. Hatta bazen aynı delikleri bile vurdum."

"Seninle gurur duyuyorum. Şimdi koşarken neler yapabileceğini göster bana."

. Ayak bileğin ağrıyor ve dikişlerin henüz açılmadı, ama yine de yapacaksın. Yine de isabet ettireceksin. Ve sonsuza kadar bu gezegendeki en sert kadın olarak tarihe geçeceksin."

"Beni sert bir kadın mı buluyorsun?"

Boynuma doğru ilerleyerek, hassas eti dişlerinin arasına aldı. "Zaten öyle olduğunu biliyorum. Hiçbir şey seni yıkamaz, Jessie. Bu dünya seni yenemez. Seni tanıdığım için onur duyuyorum."

KANE

HALA JAY YOK

Ertesi gün öğleden sonra, Jess'in ofisinin hemen yukarısındaki aynı yere park ettim ve cep telefonumun ekranına baktım.

Pazar gününden beri her saat, her gün Jay'i arıyorum.

Cevap yok.

Cevap yok.

Mesaj yok.

O kulüpte değil.

Ve sorduğum kimse onun nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor.

Jess'i yok. Dilini boğazından çıkaracak kimsesi yok. Ateşini düşürmek için buz torbası uygulayacak kimsesi yok. O baygınken akbabaları uzak tutacak kimsesi yok.

Ben onun için o kişi olmam gerekiyordu, ama Abel benim kokainimi de Jay'inkini kestiği kadar kötü kesti. Jess benim hayatımı kurtardı, ama Jay'in siktiği kız umursamadı bile.

Nerede bu herif?

Ekranımdaki saati kontrol edip sokağa bakarak ofisinin kapısını izliyorum. Saat beşe beş var ve Jess işkolik bir tip olsa da, bu hafta fazla mesai yapmayacağını biliyor.

Bu hafta *benim*

haftam. Tamamen

benim.

Ve taviz *vermeyeceğim*. Bu çok

önemli.

Jess ve Jules'un ofisten çıkıp kapıyı kilitlemelerini izliyorum. Çantalarını omuzlarına asıyorlar ve soğuk rüzgara karşı koymak için ellerini ceplerine sokuyorlar. Bana doğru yürürken – Jess her zamanki şık iş kıyafetleri yerine kot pantolon giymiş – onun gülüşünü

ve patronuyla sohbet ederken, ama kirpiklerinin altından bana bakarken yakalıyorum.

Cep telefonum çalar ve Jess'in ellerini görmesem de yine de cevap verip cebinin içinden gelen sesi dinlerim.

"Hâlâ hasta mısın?"

"Hayır." Jess'in sesi boğuk çıkıyor, ama yine de onun olduğunu biliyorum. Onu her yerde tanırım. "Sınavlara çalışmakla meşguldüm. Çok fazla şey var."

"Ama başa çıkabiliyorsun, değil mi? Çok mu fazla geliyor?"

"Sorun yok. Her gün biraz daha ilerliyorum."

"Hayes dosyası ne olacak? Onu çekmemi ister misin? Biraz daha üzerinde çalışabilirim."

"Hayır, başka işlerin var. Ve bebek... daha fazla işine gerek yok."

"Önemli değil. Arthur'u geri arayabilirim. O benim işlerimi devralır, ben de seninkileri devralırım, sen de ders çalışabilirsin. Baro sınavına girdiğim yıl, hayatımın en stresli yılıydı. Şu anda ne hissettiğini biliyorum, bu yüzden bu işi bırakıp sana nefes alabileceğin bir alan yaratmaktan mutluluk duyarım."

"Hayır, ben buna yatırım yaptım. Kovulmak istemiyorum."

"Seni kovmayacağım." Köşede durup gülümseyerek, Juliette en başarılı öğrencisini inceliyor. "Kovmak değil, sadece rahatlatmak. İstedikçe kadar kalabilirsin. Ama ne kadar stresli olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden kendini hasta ediyorsun, o yüzden fazladan işleri biraz azaltacağım. Bishop gibi. Onun bir çıkmaz sokak olabileceğini söyledin, ben de bununla başa çıkabilirim." Beni çıkmaza girdiğini söylediği için kırıldım mı, yoksa üzerimdeki baskıyı azaltmaya çalıştığı için gurur mu duydum, bilmiyorum. "Flynn'in besin zincirinde bir sonraki olduğunu düşünüyoruz. Ve henüz kimliğini tespit edemediğimiz başka bir adam daha var."

Onun kim olduğunu biliyorum.

"Alex sabırsızlanıyor," diye devam ediyor. "Hayaletleri sevmez, o yüzden kimliği belirsiz adam ona kurdeşen dökecek."

Kızlar köşede birbirlerine yakın duruyorlar ve onları şahin gibi izlesem de gülmekten kendimi alamıyorum. Jay hayalet ama onlar için sorun değil. Onlara zarar vermez. Jess'in benim, Juliette'in de Jess'in olduğunu biliyor. Onlar güvende.

Alex ise Abel'ı tedirgin ediyor.

"Hayır." Cebinden telefonu çıkararak, Juliette'i eliyle uzaklaştırırken sesim çok daha net hale geliyor. "Ben iyiyim. Sınava daha aylar var, ama yaklaşınca tekrar teklif etsen iyi olur. Stresin daha da artacağı hissine kapılıyorum."

"Gerçekten öyle olacak. Son aylarda, bir hayatın olmayacak. Aile yemeği bile seni odandan çıkmaya ikna edemeyecek."

"Yani kısacası, hayatım aynı kalacak mı?"

Juliette gülerek Jess'in koluna uzanıp sıkıca tuttu. "Hayır. Şu anda odandan çıkıyorsun. Sınava yaklaştıkça işe bile gelmeyeceksin. Ama sorun değil. Anlıyorum. Senin yerini ben doldururum. Belki de yeni ayakkabılarla kutlarız."

Jess gülerek bana sırtını döner. "Biliyorsun, herkes pahalı ayakkabıların buna değer olduğunu düşünmüyor." Kollarını arkasına çekerek bana orta parmak gösterir. "Bazı insanlar bunu aktif olarak nefret ediyor."

"O insanlar yanılıyor!" Juliette gülümseyerek otoparka doğru döner. "O insanları hayatından çıkarmalısın, bebeğim, çünkü hayatında o tür olumsuzluklara ihtiyacın yok." Jess onu arabalarına kadar takip etmezse, Juliette tekrar durur. "Gelmiyor musun?"

"Hayır. Önce Jonah'a gidiyorum. Atıştırmalık almam lazım, sonra Hayes'i biraz daha çalışacağım."

"Onu kafana sokma. Bu adam yüzünden kabus görme."

"Çok geç," diye homurdanır Jess. Juliette'e el sallayarak, dönüp gözlerime bakar. "Beni duyabiliyor musun?"

Başımı sallarım.

Ve telefonu kalçasında tutarken beni duyamadığı için, ona ne düşündüğümü söylüyorum. Korkmadan söylüyorum. Bilmesini istediğim her şeyi söylüyorum, ama bilmesini göze alamayacağım şeyleri.

Bilmemesi onun için daha güvenli.

"Seni seviyorum, Jess. Evrenin varlığı sona erene kadar seni seveceğim, ve o zaman bile, bu sevgi yok olmayacak. Sadece görünmez hale gelecek." Kısa saçlarımı elime alıp iç çekiyorum. İki gecemiz kaldı. "Seninle tanıştığымda hayata döndüm, Jessie. Bu hafta olan her şey, yaptığım her şey, seni sevdiğim için. Bundan asla şüphe etmeni istemiyorum."

Jess, Jonah'ın yanından kaşlarını çatarak geçer. Rüzgara karşı eğilerek telefonu kulağına götürür. "Ne dedin?"

İpeksi sesi göğsümdeki acıyı dindirir. "Hiçbir şey."

"Dudaklarının hareket ettiğini gördüm."

"Sakız." Parmaklarımı dudaklarıma götürüp sakız çıkarmış gibi yapıyorum. "Beni mahkum etmeye çalışırken iyi günler dilerim."

"Evet." Otuz metre uzakta, kalçalarını sallıyor. "Artık bu eğlenceli bir oyun. Seni araştırmak için para alıyorum. Şimdiye kadarki en iyi iş."

Eminim öyledir. "Çok güzelsin Jessie." Gözlerimi kot pantolonlu bacaklarında gezdiriyorum. "Bugün sana bunu söyledim mi?"

"Evet. Duş alırken söylemiştin." "Güzel bir duştu."

Kamyonetimden on metre uzakta, havadan bir öpücük gönderdi. "Güne başlamak için en iyi yol. Senin günün nasıldı?"

"İyi idi." Kapıyı açıp içeri girdiğinde, elimi boynuna doladım ve dudaklarımız çarpışana kadar onu kendime çektim. Nefesi ciğerlerimi doldurdu. Bana bir amaç verdi. Bana hayat verdi.

Dilimi dolgun dudaklarında gezdiriyorum ve bu kadına aşık olduğum için ne kadar aptal olduğumu düşünerek inliyorum. Beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Beni savunmasız bırakıyor ve benim işimde çalışan bir adam için bu çok tehlikeli.

Doyduğumda geri çekilip rüya gibi gözlerini inceledim. "Günüm duşta sevişerek başladı. Sonra güzel bir sarışınla kahvaltı yaptım."

"Öyle mi?" Nefesini toparlamaya çalışıyor. "Sonra ne oldu?"

"Sonra biraz kestirdim." Cevabım onu şaşırttığında gülüyorum. "İşimi saat dörtte bitirdim. Saat beşe kadar seninle sevişmeyi bırakmadım. Saat yediye kadar uyudum, sonra biraz daha seviştim. Sence hiç uyumadan sonsuza kadar yaşayabilir miyim?"

"Biraz." Kızaran yanaklarıyla arkasına yaslanarak elimi tuttu ve üstündeki dövme desenlerini parmağıyla izledi. "Bilmiyorum. Tabii ki uykuya ihtiyacın var, ama sanırım bunu hiç düşünmemiştim."

"Dinlendin mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Bütün gün çok çalıştım, o yüzden normal yorgunluk."

"Beni hapse atmak için çok çalıştın, ama bu sabah ağzında benim sikim vardı - bu biraz *tuhaf* gelmiyor mu?"

Beklenildiği gibi kolunu sallayıp karnıma vurur. "Bu kadar domuzluk yapma, Bishop! Seni biraz sevdiğim için şanslısın, yoksa davanda daha çok çalışırdım."

Parmaklarımızı birbirine dolarken göğsümden kahkahalar yükseliyor. "Daha çok çalışmak yerine, neden daha akıllıca çalışmıyorsun? İşte bir fikir, bana sorular sorabilirsin."

Başını yana eğiyor. "Ne gibi?"

"Ne istersen. Milyonlarca sorunun olduğunu biliyorum. Hayaletin kim olduğunu biliyorum."

Gözleri parlar. "Biliyor musun?"

"Mmhmm. Sana daha önce adını söylemiştim."

"Söyledin mi?"

"Uh-huh." Kulağının altına bir öpücük konduruyorum. "Sanırım kışını da tarif etmiştim."

Gözleri kısılır. "Jay mi?" Gözlerimiz buluşana kadar geri çekilir. "Şu adam..." Öksürür. "Bilirsin."

"Sikişmek mi?" diye gülümsüyorum. "Evet, o. Beyaz kışlı Jay senin hayaletin. Ama ondan korkma. Söz veriyorum, senin için sorun teşkil etmez."

"O kim? Abel için kim?"

"O benim en iyi arkadaşım. O benim kardeşim. O, benim Abel için olduğum şey." "Peki sen tam olarak nesin?"

Arkanıza yaslanıp, emniyet kemerini kucağına geçirip bağlarım. Sokağa çıkıp, ensesini okşayarak silah poligonuna doğru yola koyulurum. "Yaptırıcı. Savaşçı. Ürün testçisi. Lojistikçi. Satın alma sorumlusu. Denetçi. Abel'in bizden olmasını istediği her şeyiz."

"Bu seni korkutmuyor mu?" Gözleri yaşlı, emniyet kemeri izin verdiği kadar bana yaklaşır. Elini uyluğuma koyar, parmakları bacağımla koltuk arasında ezilene kadar onu sıkıca tutar. "Geçen gece neredeyse ölüyordun Kane. Bu seni korkutmuyor mu?"

Jay'in yüzü zihnimde belirir. "Korkutuyor. Abel daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Bunu kasten mi yaptı? Seni öldürmeye mi çalışıyordu?"

"Bilmiyorum. O, çevresindeki insanları öldürebilecek ve sık sık bunu yapmaya istekli biri, ama belki bu seferki bir kazaydı."

Ölürsem üzülmezdi, ama bunu kasten yaptığından emin değilim."

"Ölürsen çok üzülürüm." Kasabadan çıkan rayları geçerken kemerini çözdü, kolumu omzuna attı ve yüzünü göğsüme dayadı. "Sana biraz bağlandım, seni aptal. Ölürsen gerçekten kalbim kırılır."

Dudaklarımı onun başının üstüne bastırdım. "Üzülme Jessie. Sen yeterince güçlüsün. Sana söz veriyorum." Atış poligonuna giden ızgarayı geçip tozlu otoparka park ettim. "Yapacak işlerimiz var."

"Neden bana ateş etmeyi öğretiyorsun? Yakında silahlı çatışmaya gireceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, sanmıyorum." Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Ama senin kendini koruyabilmeni sağlamak benim işim, tıpkı dövüşçü arkadaşının karısının dövüşebilmesini sağlamak onun işi olduğu gibi. Bizim işimiz bu." *Sevdiğimiz insanlar için yaptığımız şey bu.* "Hadi ama. Bugün kot pantolon giymeni sevdim. Bize ateş etmek için fazladan on dakika kazandırdı."

Alaycı bir şekilde benden uzaklaşıp koltukta kayıyor. Kapıyı açıp dışarı çıkıyor ve ben kaputu dolaşırken spor ayakkabılı ayakları üzerinde yere iniyor. "Noel için bana silah alacak mısın?"

"Hayır. Sana zaten bir silah aldım."

Ayaklarını yere vurup çakıl taşlarının üzerinde kayıyor. "Ne?"

"Dün aldım, ama hazır olduğunu söyleyene kadar sana veremem. Sana aldığım silahla kendini vurursan çok kızarım."

"Neden bana silah aldın ki? Ben sana henüz hiçbir şey almadım."

Gülerek onu kendime çekip Spence'in ön kapısına doğru sürükledim. "Dün tavuk ve lahana salatası aldın. Pazar günü de portakal suyu." Omzunu sıktım. "Kaybedecek vaktimiz yok. Odaklanmalısın."

SAAT SADECE YEDİ, ama sonbahardan uzaklaşıp kışa doğru ilerledikçe, neredeyse gece yarısı gibi görünüyor. Burada olma nedenimi, sırtıma dayanan silahı ve bu kadının

beni ölümüne korkutuyor, Jess ve benim bir randevuda olduğumuzu hayal edebilirim. Yıldızların altında sıradan bir yürüyüş. Su kenarında çalınan öpücükler, flört ederken aptalca kıkırdamalar.

Ama benim hayatım masum randevulardan ibaret değil. Flört etme ya da öpücük çalma lüksüne sahip değilim.

Ben çalışıyorum.

Bir sürü şeyi çalışıyorum.

Jess'i çaldım ve bunun için üzgün değilim. Ama sonunda onu geri vermek zorundayım.

Saha turu yaparken ona saman yığınının geçmesine yardım ediyorum. Spencer para ve borçlu olduğu bir iyilik için her şeyi yapar, bu yüzden bir el sıkışma ve bir baş sallama ile, o gecenin geri kalanında onun tüm kompleksinin tek sahibi oldum.

Kabinde biraz daha zaman geçirdikten sonra onu geziye çıkaracağım ve kimsenin *kazara* işleri batırıp ona zarar vermesini istemiyorum. Yani sadece ben, o, yıldızlar ve beş adet yüksek güçlü tabanca var.

Bunlardan biri ona ait. O henüz bunu bilmiyor.

Sahip olduğum tüm silahlar karaborsadan alındı. Hiçbiri bana kadar izlenemez ve Jess için aldığım silah da aynı. O, herhangi birini vurabilir ve bu asla ona veya bana kadar izlenemez.

Polis arkadaşı bunu öğrenirse, başı biraz belaya girebilir, ama yanlış kişiyi vurursa evine kadar uzanan evrak işlerinden daha iyidir.

"Tamam, bebeğim." Onu yönlendirirken, gözlerinin sürekli uyluklarıma kayduğunu fark ediyorum. Sanırım silah kılıflarına bir ilgisi var. "Hey." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Odaklanmalısın."

Gözleri tekrar bana dönüyor. "Hm?"

"Odaklan."

"Neden bugün kamuflaj giydin?"

Pantolonuma bakıyorum. "Neden giymeyeyim ki?"

"Hadi ama! Tarihteki herhangi bir kıza sor, sana kamuflajın seksi olduğunu söyleyecektir. Silahlar ve kaslar da eklenince, biz çok çekici oluyoruz."

"Pantolonumu beğendin mi?"

"Mm. Hiç askerlik yaptın mı? Onu oradan mı aldın?" "Hayır.

Walmart'tan aldım."

Omuzlarının düşüşü neredeyse komik. Kızım tasarımcı kıyafetlerini tercih eder. "Bu benim fantezilerimi mahvetti."

"Hayal kuruyor musun?" Onu kendime doğru çekip, ayaklarımız ve göğüslerimiz birbirine değecek şekilde durduruyorum. Boynu o kadar geriye eğilmiş ki, günlerce onu yiyip bitirebilirim. "Beni mi düşünüyorsun?"

"Mmm. Kamufraj çok seksi. Cidden seksi. Kadınlar için dans etmek konusunda hala geçerli bir kariyerin var, bunu bilmelisin. Tamamen yeni bir olasılıklar dünyasının kapılarını açtın. Bunu son önerdiğimde, sadece dans etmektir. Ama şimdi başka erkekleri de dahil edebilirsin. Spencer seksi ve sen onun eski asker olduğunu söyledin. Senin binandaki adamı da ekle; o da oldukça seksi. Jay nasıl birine benziyor?"

"Ne diyorsun sen?" Kafam geriye doğru sivrulur. "Sen deli misin? Onlar hakkında hayal kurmayı bırak!"

"Bana hiç yumruklandın mı diye sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Ve bilgin olsun, ben kimseye öyle bir şey yapmadım. Sadece dalga geçiyordum."

"Oh, biliyorum." Elini uzatıp boynumdaki dövmeyle parmağıyla okşadı. "Ama ben de hiç üç asker tarafından aynı anda sikilmedim. Eğer bu işe başlamak istersen, ürün testçisi olabilirim."

"Jessica!"

"Bu çok zor olurdu. Hiçbirini sevmeyeceğime söz veriyorum, ama sana yardım etmeye hazırım."

"Jess! Hayır! Senin neyin var lan?" Onu sarsmak istiyorum. "Son on dakikada beynin mi durdu? Neden seni paylaşmak isteyeceğimi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor ve kendi uyluk kılıfından Glock'u çıkarıyor. "Bilmiyorum. Senin benim vajinama yumruk atmak isteyeceğimi düşündüğünle aynı sebepten, sanırım. Ya da sen kokain aşırı doz alırken senin sikini emmek isteyeceğimi düşündüğünle aynı sebepten. Senin yatak çekmecesindeki anal tıkacı kullanmak isteyeceğimi düşündüğünle aynı sebepten."

O alay ediyor. O kazanıyor. "Yumruk yok. Paylaşma yok."

"Anal tıpası yok."

"Tartışılacak." Gözleri parlıyor. "Hayır!"

"Ya seni susturursam? O zaman hayır diyemezsin."

Beni karnıma vurup arkasını dönerek uzaklaşmaya başlar. "Sen bir domuzsun! Bugün seni henüz vurmadım. Şimdi iyi bir zaman olabilir."

"Beni vurma, sarışın." Koşarak ona yetişir ve kollarımı omuzlarına atarım. Yüzümü saçlarına gömerek kulak memesini ve kimsenin görmediği o gizli piercingi ısırırım. "Yalvarıyorum. Beni vurma."

Onu kollarımın arasına aldıktan beş dakika sonra, pistin başlangıcında onu döndürüp silahını doldurmasına yardım ediyorum. "Adımları takip et, Jess. Yuvarlanman gerektiğinde yuvarlan. Tırmanman gerektiğinde tırman. Ve arkanı kolla."

KANE

PADDY'NİN KAMYON DURAĞI

Cumartesi sabahı gece yarısından biraz sonra kamyonetimden inip arkamı kolluyorum. Soğuk hava parmaklarımı ve burnumu ısıyor. Dışarı *o kadar da* soğuk değil, ama burada olmamın sebebi – birkaç saat önce Jess'i bırakmış olmam ve neredeyse bir haftadır Jay'den haber almamış olmam – adrenalin vücudumu sararak beni biraz *gerginleştiriyor*.

Bu haftayı, hiç tanışmayı beklemediğim bir kadının kollarında geçirdim. Bunu önceden planlamamıştım. Hayatımı alt üst edecek biriyle tanışacağımı hiç hayal etmemiştim.

Ama tanıştım. Ve onun bu güce sahip olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. İçimde ne hissettiğimi, benim dünyamda ne kadar önemli olduğunu hiç bilmiyor.

Ve ona söylemeyi reddediyorum, çünkü bu yarardan çok zarar getirir.

Bu haftaki her günüm gibi güne başladım; ipeksi bacakları benim bacaklarıma dolanmış, dudakları dudaklarımın üzerinde, saçları yüzümde. Yarın da tam olarak böyle başlamayı umuyorum, ama benim gibi büyüdüğünüzde, benim çalıştığım alanda çalıştığınızda, işaretleri okumayı öğrenirsiniz. İçgüdülerinizi dinlemeyi öğrenirsiniz.

Ve benim içgüdülerim, bu gece yatağıma dönmeyeceğimi söylüyor. Ya da bir daha asla.

Abel beni çağırdığında bütün hafta kulüpte çalıştım, o yokken de ayak işlerini yaptım. Silahları depolar arasında taşıdım ve istiflendiklerinde her birini üç kez saydım.

Kızları saydım ve gözyaşlarını görmezden geldim – en azından Nora'yı bir kez bile görmedim – ve diğerleri parayı sayarken ve zaten kesilmiş kokaini yeniden satış için porsiyonlara ayırırken onları denetledim.

Ve her gün geçtikçe, Jay'i merak ediyordum. En iyi arkadaşım. Silah arkadaşım. Mümkün olduğunca onu aradım. Kulüpte olabildiğince sessizce etrafa sordum. Hatta fahişelere bile sordum, çünkü o onlara çok düşküncü. Ama saat beş olduğunda, Jess'in zamanı gelmişti.

Onu ona tercih etmemeliyim. Ama ediyorum.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren onu seçiyorum ve artık bunu değiştirecek hiçbir şey yok.

Benim için çok geç.

Ama bu, Jay'in sürekli yokluğundan dolayı kalbimdeki endişeyi silmiyor.

Ben dünyanın sonuna hazırlanmakla meşgulken, Jess ofisinde benim ve patronum aleyhindeki davayı aktif olarak çalışırken, birbirimize mesajlaşıyoruz. Bana göndermemesi gereken fotoğraflar gönderiyor. Osuruk şakaları yapıyor. Öğle arasında konuşuyoruz. Saat tam birde onu arıyorum, çünkü o saatte onu tam beş saattir görmemişim ve bağımlılığım bir doz için ağlamaya başlıyor.

Ofisinde olmasına rağmen cevap vermesi beni heyecanlandırıyor.

Ama ben "Hey, Blondie" dediğimde, o "Hey, Al" diye cevap verdiğinde, başım dönüyor.

Kendini koruduğu için mutlu olmam gerekir; aslında gerçekten *de mutluyum*. Onun güvenliği benim tek endişem. Ama patronu tarafından tehlikede değil ve benim adımlı söylemesi onu fiziksel bir tehlikeye sokmaz. Sadece azar işitme tehlikesi var.

Beni açıklayamaz. Beni savunamaz. Beni sadece saklayabilir.

Keşke eski beni tanısaydı. Keşke farklı bir zamanda tanışmış olsaydık. Daha az tehlike, daha az endişe, daha az telaş olan bir zamanda.

Ama benim gibi adamlar için dilekler, boşa nefes vermekten başka bir şey değildir.

Bunun yerine, ben de oyuna katılıp adımın Al olduğunu söylüyorum. İkimiz de özel olarak konuştuğumuz şeyleri – uyuşturucular, silahlar, Abel – yazıya dökmeye cesaret edemiyoruz. Sadece ikimiz varken ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyorum. Onun iyiliği benim için tek önemli şey olduğu için davasını oluşturmaya yardım ediyorum. Ama gündüzleri, yazarken,

, herhangi biri yolumuza çıkabileceği zaman, sıradan şeylerden konuşuyor ve olağanüstü bir şey olmamış gibi davranıyoruz.

Bana öğle yemeğinde yediği salatadan bahsediyor. Akşam yemeğinde ona hamburger alacağıma söz veriyorum.

Şu anda üzerinde çalıştığı dava – benim davam – onu rahatsız ettiğini söylüyor.

Her şeyi yakında düzelteceğime söz veriyorum.

Bunu nasıl yapabileceğimi anlamıyor ve ben de ona nedenlerimi açıklayamıyorum. Bu yüzden salata ve sekse geri dönüyoruz ve diğer her şeyi görmezden geliyoruz.

Ellerime sıcak hava üfleyerek, Jess ile neredeyse tam bir hafta önce yemek yediğimiz aynı kamyon durağına bakınıyorum ve her kamyonun iyi aydınlatılmış benzin istasyonundan geçişini izliyorum. Dolly bu saatte burada olmazdı. O gündüz vardiyasında çalışıyor, bana öyle söylemişti. Yani burada sadece ben, karanlık ve muhtemelen eşlerini özleyen bir grup kamyon şoförü var.

Mola yerinin önü tavandaki halojen lambalarla aydınlatılmış, ama benim durduğum ve kamyonların birkaç saat uyumak için park ettiği arka kısım, karanlık ve ürkütücü.

Tabii ki Abel burayı seçti.

Sırtımı kirli duvara dayayıp, gözlerimi olabildiğince uzağa dikiyorum. Flynn çoktan burada olmalıydı. Dün gece Abel'in ofisinde saatlerce planı tartıştık, sonra Abel *ailevi planları* saçmalığı yüzünden gitmek zorunda kaldı.

Bunun saçmalık olduğunu biliyorum.

O da benim bunun saçmalık olduğunu bildiğimi biliyor.

Ama teslimat için burada olması imkansız – bunun için askerleri var. Böylece polisler baskın yaptığında, Abel'in bir mazereti ve pasaportunda yeni bir damga olacak.

Adi herif.

Cildim kaşınıyor ve kot pantolonumun arkasına sıkıştırdığım silah tenime donmuş gibi yapışıyor. Sırtımdaki soğuk metale, elimdeki bıçağa alışkın olduğum gibi, büyük binanın etrafında dolaşıp ziyaretçilere göz kulak oluyorum.

Çok karanlık.

Çok sessiz.

Flynn nerede lan?

O orospu çocuğuna hiç güvenmiyorum. Aşırı egolu, tavırları sorunlu ve Abel'in en üst pozisyonundan onu kovduğum için bana kin besliyor. Kendisinin gereksiz olduğunu biliyor. Abel'in onsuz planlar yaptığını biliyor ve bunun benim yüzümden olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

O pislikle bir saniye bile geçirmek istemiyorum, ama burada olması gerekiyorsa, elinde silahla etrafta dolaşmaktansa, önümde durmasını tercih ederim.

Beni bir saniyede öldürüp Abel'a her şeyin o anın heyecanıyla olduğunu söyleyecektir. Eğer tam önümde olsaydı, ilk atışı ben yapabilirdim.

Gördüğün düşman, arkandan gizlice yaklaşan düşmandan daha iyidir.

Telefonum cebimde titriyor ve ona mesaj göndermesini, haber vermesini istemiş olsam da, bacağıma çarpan titreşim yine de kanımda bir elektrik akımı yaratıyor.

Sol elimi cebime sokup sessiz modda olan telefonu çıkarıyorum ve ekranımda onun adını görünce biraz rahatlıyorum.

Jess: Britt'in evindeyim – o dövüşçüyle evli olan kadın. Güvendedeyim. Kız kardeşimle yatakta yatıyorum. Üç metrelik bir çitin arkasında kilitliyim, Rus melezi olabilecek dev bir köpek tarafından korunuyorum ve bir avuç dünya şampiyonu dövüşçü kol mesafesinde. Bu aslında abartı değil. Burada her şey yolunda. Güvendedeyim. O yüzden işini yapmanı ve bittiğinde bana mesaj atmanı istiyorum. Senin dairenize geleceğim.

Ve işte böylece, benim dünyama uyum sağladı.

Hayatında hiç yanlış bir şey yapmamış, saf ve masum bir kız, şimdi bir suçlunun kızı olmaya alışmış; benim yaptıklarım ve ülkeye on milyonlarca dolar değerinde uyuşturucu soktuğum gerçeğine odaklanmak yerine, benim güvenliğim için endişeleniyor.

Bunu konuşmamız gerek.

Önceliklerini düzeltmesi gerekiyor.

Ben: Olduğun yerde kal. Ben sana gelirim. Benim iznim olmadan o evden dışarı çıkma. Uyu, sarışın. Uzun bir gece olacak. Kim bilir, belki her şey yolunda gider ve yarın

özgür olacağım. Belki beni Şükran Günü yemeğine davet edersin ve ben de kurşunlardan kaçmayı biraz daha pratik yaparım. Sürekli övündüğün bu devasa aileyle gerçekten tanışmak istiyorum.

"Bishop."

Dönüp cep telefonumu cebime koyuyorum. Kafasının arkasında bir ışık halesi ile, güvenmem gereken adam olan Flynn ile göz göze geliyorum. Ama güvenmiyorum. Hiç şansın yok.

Bu gezegende güvendiğim üç kişi var. Jess birincisi. Jay ikincisi. Flynn üçüncüsü değil.

"Flynn." Telefonum cebimde titriyor ama çıkarmıyorum.

Zayıflığımı göstermiyorum. "Hazır mısınız?"

"Hala vaktimiz var." Karanlıkta bir adım atıyor. Siyah bir kayak şapkası gözlerini tamamen kapatıyor ve beni incelerken dudaklarında küstah bir gülümseme beliriyor. "Abel kuzey tarafında konuşlanmamızı istiyor. Betty adında bir B-double birkaç saat sonra gelecek, o yüzden saklanıp beklememizi istiyor."

"Neden bizi buraya bu kadar erken getirdin?"

Omuz silkiyor, benim yaptığım gibi ellerini ceplerine sokuyor ve kuzey tarafındaki piknik alanına doğru dönüyor. O da benim kadar ateş gücüyle donanmış; paltosunun altında bir omuz askısı, kaburgalarına yaslanmış iki Luger, sol ayak bileğindeki kotun altında bir şişkinlik var ve eminim ki kotunun arkasına da bir tane daha sıkıştırmıştır.

Uyluk kısmına bağlanmış küçük tabancayı incelerken, Jess'in yüzü zihnimde canlanıyor.

Onu şimdiden özledim.

Bağımlılığım içimi kemiriyor. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Ve onu bir daha asla elde edemeyebilirim.

Karnımın derinliklerinde bir korku hissediyorum, çünkü bu gecenin berbat geçeceğini biliyorum. "Abel güvenli bir şekilde indi mi?"

Flynn önden yürüyor ve gerginliğini omuz silkerek belli ediyor. "Sen onun gözdesisin, *Bish*. Onun nerede olduğunu benden daha iyi bilirsin."

Cebimden bıçağı çıkarıp açıyorum. Kapalı. Açık. Kapalı. "Ben onun Noel kartı listesindeyim, sen değilsin diye üzülüyor musun?"

"Siktir git, pislik." Karanlığın içine doğru ilerlerken, omuzları öfkeyle gerilir. "Benimle konuşma. Buraya çalışmaya geldik."

"Ama kimseyi görmeden önce bir saatimiz var. Abel'ın burayı tamamen gözetim altında tuttuğuna şüphe yok, yani sohbet etmek için vaktimiz var. Karanlıkta bir saatimiz var; gerçekten bağ kurabiliriz, Flynn. Birbirimizi tanıyabiliriz. Birbirimizin sırlarını öğrenebiliriz."

"Seninkini zaten biliyorum, o yüzden o kibirli kığını ."

"Öyle mi?" Dışarıdan sırtarak, içten içe titreyerek, hayal ediyorum Şu anda yatakta yatan güzel Jess'im. Pembe iç çamaşırı. Hâlâ cildini bir arada tutan çirkin dikişler. Ben burada, beynime bir kurşun sıkmaktan bir saniye bile çekinmeyecek bu pislikle dururken, endişeden gözleri yaşlarla doluyor. "Benim hakkımda ne bildiğini sanıyorsun? Günlüğümü bulmadın, değil mi? Üzerinde bulunan küçük kilidi ve her şeyi kullandım."

"Sevimli." Gözlerini devirdi. "Kızını buldum, Bishop." Sadece başını çevirerek, kendini beğenmiş sırıtışı kanımı kaynatıyor. "Sadece sosyal medyasını değil, *onu* buldum. Şu anda nerede olduğunu biliyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Hangi yatakta olduğunu biliyorum. Kiminle yattığını biliyorum. Şu anda bir köpeği kucakladığını ve senin için endişelendiği için yastığına ağladığını biliyorum. Ayrıca seni bir daha asla görmeyeceğini de biliyorum."

"Bu gece beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" Sağ elimi cebimden çıkarır ve arkamdaki silaha doğru kaydırırım. "Ben hızlıyım ve senden pek hoşlanmıyorum. Belki bir yakalamaca oyunu oynarız. Kazanan Abel'ı alır. Kaybeden dizel tankına atılır."

"Hayır, bu gece seni öldürmeyeceğim. Abel bana bunu yapmamam için kesin talimat verdi."

"Ona yapabilir miyim diye sordun mu?"

"Tabii ki. İncelikli davranışları sevmem. Ve aptalca bir iletişim hatası yüzünden fırsatları kaçırmaktan *nefret ederim*. Ama sana bir şey getirdim."

Çürümüş ahşap masaya giden beton yola adım attığımda, o durduğunda omuzlarım onun omuzlarına değdi. "Bana bir hediye mi aldın, Robin Hood? Zenginlerden çalıp fakirlere mi veriyorsun?"

O göğüs cebine uzanırken parmağım Glock'umun namlusu üzerinde kayıyor. Henüz pes etmeyeceğim. Savaşmadan pes etmeyeceğim. Jess'i elde edemeyeceğimi kabul etmiş olabilirim, ama bu onun beni sikmesine izin vereceğim anlamına gelmez.

"Geri çekil, evlat. Beni vurmana gerek yok." Tek bir beyaz zarf çıkarır. "Sana söyledim; bir hediye. Benden sana."

Yarı çürümüş piknik masasının önünde durup, koltuğa çıkıp tahta masanın üzerine oturuyorum. Burası benzin ve vücut kokusu, günlerdir duran kızarmış yemekler ve on yıldır temizlenmemiş tuvalet kokuyor. Flynn rahatlayıp farkına varmadan önce titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Beni korkuttuğunu bilemez.

Üstünlüğünün farkında olamaz.

Dirseklerimi bükülmüş dizlerimin üzerine dayayıp, bu gizemli zarfın midemde yarattığı mide bulantısıyla mücadele etmek için sığ nefesler alıyorum. İçinde ne olursa olsun, iyi haber olmayacağını biliyorum. Noel kartları ya da hediye çekleri olmayacak.

Flynn bana zarar vermek istiyor. Bu gece bu boka girmeden önce kafamı karıştırmak istiyor.

Her ne olursa olsun, o güvende. Delirmeden önce kendimi bir yalanla ikna etmeye çalışıyorum. *Her ne olursa olsun, o benim sırlarımı gerçekten bilmiyor.* Derin nefes al. Sakin ol. Üç dakika önce mesaj attı. O güvende. *Her ne olursa olsun, kafamı karıştırmasına izin vermeyeceğim.*

Mühürlü zarfı kesip açtığımda, küçük bir fotoğraf yığını parmaklarımın arasına düştü. 6x4 boyutunda renkli fotoğraflar kucağıma düştü ve Flynn'in eğlenceli gülümsemesi gözümün ucunda belirdi.

Elinde ne var? *Kahretsin, elinde ne var?*

"Bak şunlara. Bunları senin için aldım." Ellerini birbirine sürterek sürtünme yaratıyor. "Merak beni öldürüyor."

Yumruğum, onun lanet suratını parçalamak için kaşınıyor. Henüz bakmadım bile, ama onu öldürmek istiyorum.

İlk fotoğrafı kaydırıyorum ve daireden çıkmadan önce içtiğim protein shake'i yutuyorum. Burada patlayamam. Ona istediğini veremem.

Ama onun fotoğrafları var.

Kıçını kaldırmış, narin omuz kemikleri çıkmış, sarışın saçları dövme bir erkeğin elinde sıkışmış, amında bir sik...

En kötüsü de, yüzünde hüzün gözyaşları var. Bu Jess.

Sikişiyor. Ve bunu istemiyor.

Öfke kanımda kaynıyor, dönüp onun boynunu kırmak için beni kışkırtıyor. "Bunu nasıl elde ettin?" *Onu henüz öldürme. Henüz kırma. Önce cevapları al.*

Sersemlemiş bir şekilde, elime doğru başını salladı. "Daha fazlası var. Devam et."

Bunu yapmamalıyım. Bakarak onun oyununa geliyorum, ama bir sonraki resme geçiyorum ve onu yine Abel'in kulübünde bağlı olarak buluyorum. Kırmızı izler süt beyazı teninde belirgin, gözleri ipeksi bir maskeyle örtülü. Başı yana eğilmiş, uzun sarı saçları çıplak göğsüne sarkıyor.

"Bu yeni değil," Flynn, sanki üçüncü sınıf matematiği tartışıyormuşuz gibi açıklıyor. "Alt köşedeki tarihe bak. Bu geçen ayın tarihi. Bu fotoğrafı ben çekmedim. Satın aldım."

Dişlerimin arasından nefes alıp, kalbim çarparken ona dönüyorum. "Satın mı *aldın*?"

"Evet. Bu resimlerle dolu bir web sitesi var. Kızın, senin bildiğinden daha fazla Infernos'a girmiş."

"Hayır."

O burun kıvrıyor. "Evet. O fotoğrafı ben manipüle etmedim, ama bana inanıp inanmaman umurumda bile değil. Hala kız arkadaşının amının fotoğrafları bende."

"Seni öldüreceğim." Kemerimden silahı çektim ve bir elimde Glock, diğer elimde dünyamdaki en önemli kişinin çıplak fotoğraflarıyla ona döndüm. "Lanet olası derini yüzüp sana yediririm."

O alaycı bir şekilde gülümser. "Bu *hafta* bunu söyleyen on ikinci kişisin. Sonunda insan duyarsızlaşır. Ama devam et, daha fazlası var. Bu, senin açarken zevk aldığım hediyelerden biri."

Onu öldüreceğim. Yemin ederim, hayatı kılıcımın ucunda sona erecek.

Arkanıza yaslanıp resimleri karıştırıyorum – çünkü ona gelince umutsuzum – kulübümde onunla ilgili daha fazla şey buluyorum. Narin vücudunda daha fazla izler.

Narin vücudunda daha fazla iz. Aminin daha fazla fotoğrafı. Kıcının. Sert ellerle sıkılmış göğüslerinin.

Ama tek bir fotoğrafında bile zevkten ağlamıyor. Hiçbiri bu hafta tanıdığım yüz değil. Hiçbiri gördüğüm ecstasy çılgınlıkları değil.

Her seferinde acı çekiyor. Bunu istemiyor.

"Bunlar yeni çekilmiş fotoğraflar değil." Vücudunda izler yok. Bu sabah ellerimin altında onun kremi tenini gördüm. Ona dönüyorum. "Bunlar yeni çekilmiş değil."

"Hayır, geçen ay çekildi. Ama canını yakıyor, değil mi? Kızını kulübümüzde görmek canını yakıyor. Bağlanmış, dövülmüş."

"Bu fotoğraflardaki adam sen misin?"

"Hayır. O, *onun* erkeği. Rastgele bir çift değillerdi. Birlikte geldiler. Birlikte gittiler."

Yani o eski sevgilisi. Öldüreceğim eski sevgilisi, ama yine de eski sevgilisi. "Bunlar eski fotoğraflar. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok." Bunun benimle *her* şeyi ilgisi var, ama bunu bu pislığe itiraf etmeyeceğim.

"Devam et, amigo. Daha fazlası var."

Onun özel bölgelerinin düzinelerce fotoğrafını karıştırıyorum, ama ilk kez, onları gördüğümde ereksiyon olmuyorum. Tamamen pornografik nitelikteki bu görüntüler beni tahrik etmiyor. Beni hasta ediyorlar. Onun penisinin onun vajinasında olduğu görüntüler. Onun penisinin onun kıkında olduğu görüntüler. Onun vücudunda el izleri. Saçları yumruklanmış ve başı o kadar geriye çekilmiş ki, yanaklarında gözyaşları parlıyor.

Bunlar rızaya dayalı değil.

Bunlar, iki yetişkinin rızasıyla yapılan BDSM yaşam tarzı bile değil.

Bunlar tecavüz.

Bunlar kötü çılgınlıklar.

Son birkaç resme geçerek, sokaktaki bir resimde duruyorum. Giydikleri kıyafetler beni şok ediyor. Uzun platin sarısı saçları yüksek at kuyruğundan sırtına dökülüyor. Kot pantolon. Spor ayakkabı.

Eli başka bir erkeğin eline sıkıca tutunmuştu. Gözleri – onun gözlerine bakıyordu.

Dudakları – onun

dudaklarına

değiştiriyordu. "Hayır."

"Evet." Güç sarhoşu olan Flynn, omzuma omzuyla çarptı. "Tarihe bak. Bunları senin için çektim, Bishop. Bugün. Bu gece."

Zaman damgasına bakıyorum. "Bunu manipüle etmiş olabilirsin. Bu herhangi bir zamandan olabilir."

"Bak..." Çocukça bir kahkaha atarak arkasına yaslanıp parmaklarını şıklattı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. İnanmayacağını biliyordum. Sana nasıl baktığını gördüm, sanki kahramanıymışsın gibi. Hile yapacağını biliyordum, bu yüzden caddeye koştum ve bir gazete aldım. Çift zaman damgası var. Bir sonraki resim, lütfen."

Yapma. Yapma, Bishop. Onun seni yıkmasına izin verme.

Bir sonraki resme geçiyorum ve hayatımda ilk kez kalp kırıklığı yaşıyorum. Dilini kadının ağzına sokmuş, eli – yığının başındaki dövmeli el – kadının kışını acı verecek kadar sıkıyor.

Sonra Flynn. Elinde lanet olası bir gazeteyle, ön planda aptal bir sırıtışla duruyor.

Sonraki resim, bir öncekiyle aynı, ama çift ayrılıyor. Kızın gözleri doğrudan kameraya bakıyor. Doğrudan benim gözlerime. Ve yüzünde suçluluk duygusu belirgin.

Eli onun elinde; kız kameraya doğru yürüyor, ama o onu ana caddedeki ofis binasına doğru çekiyor.

O fotoğraflandıklarını bilmiyor. Ama kadın biliyor.

Yakalandığını biliyor.

"Biraz acıttı, değil mi? Senin evinden çıktı, işe gideceğini söyledi, ama bunun yerine, erkek arkadaşıyla onun ofisinde buluştu. Ama en iyi kısmı... Hazır mısın? Hazır mısın?" Kıkırdamaya başlayacak kadar heyecanlı, göğsü sevinçle zıplıyor. "Sence ne iş yapıyor?"

Emlakçı.

"Emlakçı! Ne kadar da adilansız, değil mi?"

Görüntüleri zarfa geri koyup, kanımda kaynayan vahşi öfkeyi nefesimle bastırıyorum. Kime kızgın olduğumu bile bilmiyorum.

İnanılmaz bir şekilde, Jess'e kızgın olduğumu bile sanmıyorum. Bana gerçeği söylemediği için kırgınım, ama normal erkeklere ilgi duyduğu için kızgın değilim.

erkeklerle bakmasına kızgın değilim. *Benim gibi erkeklerle değil.* Onu kulüpte inciten oysa, onun gibi erkeklerle de değil.

Ölmeden önce onunla hesaplaşacağım.

Benimle birlikte cehenneme gidecek erkeklerin bir listesi var ve kalbimi çalan kızı inciten o adam ölecek.

O tekrar deneyebilir. Başka biriyle. Daha iyi biriyle. O kulüpte değil.

"Beni incittiğini mi sanıyorsun?" Sesimi kontrol altına aldığımı anladığımda ona dönüyorum. Yüzümde cinayet değil, pasiflik var. "Bunların beni incittiğini sanıyorsun, ama incitmiyorlar. O sıcak bir kadın. Güzel, ama onunla evlenmeyeceğim. Yanlış adama gittin ve elini çok erken gösterdin. Ben sadece yan adamım. Benim ve onun fotoğraflarını çekip *ona* göstermeliydin. *Onu* incitebilirdin."

"Bunu bilemem, Bishop. Sanırım zırhının bir kısmını kırdım. Bu işte senden daha uzun süredir çalışıyorum. Ulaşılamaz olmak için ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Ama senin zayıflığını buldum."

"Hiçbir şey bulmadın."

"O zaman neden ellerin titriyor? Neden kalbin hızla atıyor?" "Çünkü beni deli ediyorsun."

"Peki ya kız?"

"Beni ilgilendirmez." *Yalan! Hepsi yalan.* "Ve seni de kesinlikle ilgilendirmez."

Kahkahası ıssız otoparkta yankılanıyor. Göğüs cebine uzanıp son bir fotoğraf çıkarıyor. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. O yüzden kızına kendimi tanıttım. Meğer erkek arkadaşı, *onun* erkek arkadaşı, tek eşliliğe pek önem vermiyormuş. Bin dolar ve bir el sıkışma karşılığında ben de onu becerdim."

Fotoğrafı çeviriyorum ve Jess'in masaya eğilmiş halini ve Flynn'i – bu pisliği, hemen yanımda – onu arkadan siktiğini görüyorum.

O odayı tanıyorum.

O masayı tanıyorum.

Ve tarih damgası dün öğleden sonra diyor. Onu işten alıp atış poligonuna gitmeden birkaç saat önce.

İş yerinde olduğunu söyledi.

Ben kulüpteydim.

O da öyle.

Bu hafta milyarlarca kez söylediğim gibi, kas hafızam elimi yukarı kaldırıyor. Elimdeki ağır Glock, kolumun bir uzantısı gibi ve tetiğe basan parmağımın nabzı, Flynn'in beyni piknik masasına sıçrayıp gri madde tozlu betona sıçrayana kadar hissedilmiyor.

Bunu beklemiyordu.

Gözleri açık kalıyor, ama bir daha asla benim olan şeye dokunamayacak. "Bu Jess için."

"Eller yukarı!" Alex Turner ve yardımcıları, tam taktik üniforması giymiş olarak, oturduğum masayı çevreleyen her karanlık köşeden koşarak geldiler. "Ellerini kaldır, Bishop!" Alex, benim Flynn'e doğrulttuğum gibi, silahını kafama doğrulttu. "Ellerini kaldır dedim!"

JESS

NEREDEYSE İTİRAF

Karanlıkta uzanıp, açık pencereden içeri süzülen yumuşak esintiye odaklanıyorum. Britt'in köpeği ayaklarımın dibinde horlarken, kız kardeşim de yanımda yatıp parmaklarını benimkilerle birleştirmişken kendimi rahat hissetmem gerekirdi.

Ama kalbim göğsümden çarpmaya devam ediyor.

Endişeliyim.

Midem bulanıyor, çünkü sevdiğim erkekler bu gece dışarıda ve kanunun iki farklı tarafındalar.

Kane çalışıyor ve Alex onu tutuklamak için orada.

Ama Kane hakkında bildiğim bir şey varsa, o da onun savaşımdan pes etmeyeceği.

Sorun şu ki, Alex ve Oz da öyle.

Her şey berbat bir hal aldı ve ben de kız kardeşimle yatakta uzanıp sessizliğin normal ve sorun olmadığını varsaymaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kimse neden bu gece Britt'in evinde olduğumu gerçekten sormadı. Kimse Kane ile olan bağlantımı bilmiyor, bu yüzden Alex'in küçük kız kardeşinin evinde kalmak istemem sadece bir tesadüf. Herkes, geç geldiğim ve doğruca yatağa gittiğim halde, kızlar gecesi için burada olduğumu düşünüyor.

Biz bir aileyiz ve kaba davranmak serbest. Artık buna alıştık.

Yarın. Yarın ailemle konuşacağım, şu anda karanlık ve pis bir kamyon durağında çalışan adamın akıbetini öğrendikten sonra.

Onun orada olduğunu bilmek, onun güvende ve iyi olmasını ummak, ama aynı zamanda Alex ve Oz'un yolda olduğunu bilmek gerçeküstü bir durum. Onu tutuklamayı planladıklarını bilmek.

Ortada durmak rüya gibi. Sanki sıcak şeritte bayrakçı kızım, ama iki arabanın da kazanmasını istiyorum.

Laine'in sessiz hıçkırıkları düşüncelerimi bu karanlık odaya geri getiriyor. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza geri getiriyor. Endişeden güm güm atan kalbime geri getiriyor.

İkinci kez hıçkırınca kaşlarımı çattım. "Neden bu gece Britt'in evinde yatıyorsun?" Kimse bana sormadı, ama ben kız kardeşime aynı nezaketi göstermiyorum. Ben avukatım, ondan daha meraklıyım ve dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkerek uzun saçlarını geriye tarar ve ayaklarını benimkilerle dolaştırır. Hayatımız boyunca bunu milyarlarca kez yaptık. "Burada kalacağını duydum." İkinci kez omuz silkerek gergin ve sarsıntılı bir hareket yapar. "Seni çok özledim. Evimi çok özledim, bu yüzden seni takip ettim."

"Ama artık hiç eve gelmiyorsun." Nane diş macunu ve çilek şampuanı kokusu etrafımızı sarıyor. "Bir erkek arkadaşın oldu ve artık bizim için çok meşgulsün." Gülümsüyorum ve Kane'e şu anda ne olduğunu hayal ederken sesimin titrediğini duymamasını diliyorum. *O iyi mi? Güvende mi?*

Alex iyi mi?

"Herkes Graham'dan nefret ediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?" Sessizce gülüyorum. "O tüm dikkatini çekiyor ve biz de kıskanç aptallarız."

"Evet." Yumuşak kahkahası neredeyse boğuk, gergin ve huzursuz çıkıyor. "O... tüketici biri."

"Ama şimdi geri döndün, değil mi? Geçen ay çıplak yüzmeye gittik ve şimdi buradasın."

"Düğünü bırakıp sizinle kaçtığım için çok kızdı."

"*Kızmakmış*, hadi oradan." Elimi sallayarak onu sakinleştirir ve parmağını okşarım.

Tanrım, umarım yakın zamanda oraya bir yüzük takmaz.

O geldiğinden beri aynı kişi değil. *Tükenmiş* demek yetersiz kalır. Bizim grubumuzda çılgın olan oydu; gürültücü olan, vahşi olan. Şimdi ise bir emlakçı ile birlikte yaşıyor ve sürekli aile yemeğine gelemeyeceğini söylüyor.

Bir şekilde, Babysitter Clubs kitaplarını ve yalnızlığı tercih eden ikiz, vahşi, gürültücü, çılgın kız kardeş haline geldi. Ve bu bana hiç doğal gelmiyor. "Erkekler her zaman kızar, Lainie. Ama

o bunu atlatacaktır. Sen yetişkin bir kadınsın. Evcil hayvan değilsin. Ve biz senin kardeşlerin. Kardeşlerinle takılmak için izin almana gerek yok."

Bir haftalık bir tür ilişki beni bu konuda uzman yapar gibi, Kane'i düşünüyorum. Onun öfkesini ve seğiren dudağını düşünüyorum. Onu kızdırmak bir oyun haline geldi ve benim vücudumu en lezzetli şekilde kullanmadan hemen önce hala bir dizi küfür haline gelen bir laneti ona söyletmek benim yeni favori hobim oldu.

Kane kızgın olduğunda, en iyi halindedir.

Onunla bir haftadan biraz fazla bir süre önce tanıştım, ama kalbim ona bağlandı.

Aptal, salak kalp.

İlişkimiz tanıştığımız andan itibaren adrenalin patlamasının zirvesinde. *Normal* bir günümüz olmadı, bu yüzden hissettiğimiz her şey, yaptığımız her şey, olduğumuz her şey çaresizlik, adrenalin ve "ya eğer"lerle dolu.

Ya elimizde sadece bu varsa?

Ya Abel yüzünden yaralanırsa?

Ya bana bir daha geri dönmezse?

Ya normal bir hayat sürme şansımız hiç olmazsa?

Ama en kötüsü, ya Alex'in bu geceki baskını Kane'i yakalayıp hapse gönderirse? Bir parçam tam da bunun olmasını umuyor. Alex tarafından tutuklanıp hapse atılması Kane'i güvende tutacaktır.

Onun için savaşırdım.

Onun özgürlüğü için savaşırdım.

Abel ile savaşmaktansa, kardeşimle onun özgürlüğü için savaşmayı tercih ederim.

Ama bir yanımda Kane'in gitmeyeceğini biliyor. Önce ölür dedi ve ben onun sözlerini kelimesi kelimesine alıyorum. Yaptığı her şey kelimesi kelimesine, tam anlamıyla ve korkutucu derecede doğrudur. Alex'in onu devriye arabasına götürmesine izin vermeden önce kardeşimizi kışkırtıp vücuduna bir kurşun sıkacaktır.

Aman Tanrım.

"Evet, şey..." Laine'in omuz silkme hareketi beni düşüncelerimden koparıp gerçeğe geri döndürdü. Avucumu yüzüne yaklaştırdı. Parmak uçlarımı onun dolgun dudaklarına bastırdım – benim dudaklarımla tamamen aynı olan dudaklara

– burnunu çekip endişemi tam anlamıyla tamamlar. "Graham'ın deliliği farklı. Bazen onunla yaşamak... zor oluyor."

"Ne demek istiyorsun?" Açı tam doğru olduğunda, ay ışığında gözyaşlarıyla dolu mavi gözlerini görüyorum. "Hey." Oturarak, sert ellerimle kız kardeşimi kaldırıyorum. "Neden ağlıyorsun, Laine? Ne demek istiyorsun?"

Nefesi kesilir ve kalbimi parçalar. "Jessie..." Ağzını elleriyle kapatarak ağlamasını bastırır ve sesini boğar. Yatağın ucundaki dev köpek merakla başını kaldırır. "Ben sadece... Graham'dan ayrılmam gerektiğini düşünüyorum."

"Ve üzgün müsün? Zaten o bir pislik. Kimse onu sevmiyor."

Sulu bir kahkaha atar ve yanağından gözyaşlarını siler. "Evet. Biraz pisliğin teki. Sanırım ondan ayrılmam gerek."

"Bitti işte. Hey." Avucumu yanağına kaydırıp gözyaşlarını sildim. "Bitti. Sihirli kelimeleri söyledin, artık bitti. Ayrıldın."

"O kadar kolay değil."

"Evet, öyle, Laine." Ellerini tutuyorum. "Evet, öyle. Bu kadar basit. Hala apartmanda yaşıyorsun. Onun evine geri dönmeye bile zahmet etme. Orada bıraktığın şampuanını, iç çamaşırlarını veya ne varsa yenilerini alırım. Evli değilsin, yani çözmemiz gereken yasal bir sorun yok. Hamile değilsin, yani biz... Aman Tanrım! Hamile değilsin, değil mi?"

"Hayır!" Bacağıma vurur. "Hamile değilim. Ama Graham... Benim ayrılmak istememden hoşnut olmayacak. Kızacak."

"Kızarsa ne olur ki? Öfke nöbeti geçirebilir, ama bunu kendi mahallesinde yapabilir. Sen bizim mahallede kalabilirsin. Onun ölmesini mi istiyorsun? Çünkü ben birini tanıyorum..."

"Ha." Gergin bir kahkaha attı ve sözlerimin ardındaki gerçeği anlamadı.

Birinin hayatını bu kadar kolayca tehdit ettiğimi kendim bile tanıyamıyorum. Luc'un kafasına tavayla vurmakla tehdit ettiğim zamanki gibi değil bu. O bir şaka. Tavayı kafasına vurabilirim, ama onu gerçekten öldürmem. Ama şimdi, elimde tava varken, her şey farklı geliyor. Daha net görüyorum. Her şey çok daha gerçek.

Ve söylediklerimde ciddiydim.

"Laine... Onu terk etmelisin. Seni mutsuz ediyorsa, terk et. Brat'ın yedek yatağında oturup ağlıyorsun, bu da seni mutsuz ettiği anlamına geliyor. Jack'in Britt'i kızdırdığı zamanı hatırlıyor musun? Erkeklerin kadınlara nasıl davranması gerektiği ve onun bundan daha fazlasını hak ettiği konusunda ona uzun bir konuşma yaptın, sonra da yalan söyleyip ona Britt'in Luc ile çıktığını söyledin, değil mi?"

Yumuşak bir kıkırdama ile başını salladı. "Hatırlıyorum. Ona çok kötü davrandım."

"Doğru. O kızı tekrar bul! O küstahlığı bul, McDouche'dan ayrıl, sonra aile yemeğine geri dön."

Bunu çok kolaymış gibi söylüyorum. O akşam yemeğinde olacağım gibi söylüyorum.

Kane'in her an ağır suçlarla yargılanacağına eminim. Tanrım, ben kimim ki ilişki tavsiyesi veriyorum? Benim sözde

Erkek arkadaşım bir suçlu. O kötü bir adam. İnsanlara zarar veriyor.

Ama bana asla zarar vermez.

"Daha fazlası var, Jess." Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Daha fazlası var. Graham... o..."

Telefonum başucundaki masada çaldığında dönüp bakıyorum. Telefonu kapıp, kilidini açmak için acele ediyorum – şifre olarak *Kane'in* doğum gününü kullanıyorum; bana söylemeden uyguladığı eğlenceli bir değişiklik – ve mesaj ekranına koşarak bir mesaj bulmaya çalışıyorum.

Mesaj Kane'den değil, Jules'tan gelmiştir.

Jules: Bitti. İki adamı gözaltına aldılar, biri de ceset torbasında.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Kız kardeşim ve onun ilişkisi unutulur, parmaklarım ekran üzerinde cevap yazmak için acele eder.

Ben: *Kim?*

Jules: *Bishop, Flynn, Chadwick. Yarın benimle gelip onlarla konuşmak ister misin?*

Ben: *Yarın mı?*

Jules: *Evet. Bu gece gitmiyorum. Bishop hapiste. Chad da hastanede.*

Boğazım düğümleniyor. Ben:

Çantada kim var?

Jules: *Flynn. Bishop onu yakın mesafeden infaz etti.*

Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve aşırı çalışan beynimi sınırlarına kadar zorluyorum. *Düşün! Düşün!*

Ben: *Neden? Chad'e kim zarar verdi?*

Chad'in kim olduğunu bile bilmiyorum.

Jules: *Bishop ikisini de öldürdü. Alex gördü. Nedenini bilmiyorum. Pek de umursamıyorum. Kötü adamların birbirlerini öldürmesini seviyorum. İyi adamların zaman ve zahmetinden kurtarıyor.*

Hapishaneden kaçış organize etmeyi biliyor muyum? Alex'in kendi karakolunda onu geçmeyi biliyor muyum? Hapishaneden kaçışa yardım etmek *istiyor* muyum?

Ben: *Peki ya Hayes?*

Jules: *O orada değildi. Akıllı biridir, ama adamlarını konuştururuz.*

Ben: *Savcı pazarlık yapacak mı? Bilgi karşılığında hoşgörü...*

Kane, Abel'i ele vermesi için ona ricada bulunduğumda beni dinler mi?

Jules: *Bundan nefret ettiğini biliyorum Jess. Savcıdan nefret ettiğini biliyorum, ama bu onun işi. Chad Bishop'ı ispiyonlamak isterse, kabul ederiz. Bishop Abel'i feda etmek isterse, onu da kabul ederiz. Abel'in örgütü parçalanıyor. Birisi istasyonu parçalıyor. Diğerleri bilinçsiz ve delik deşik. Şimdi kim önce konuşacak yarışı başladı. İlk konuşan anlaşmayı alır, diğeri hapse girer.*

Ben: *Delik deşik mi?*

Jules: *Kurşun yaraları. Üç tane.*

Ben: *Alex onu vurdu mu?*

Jules: *Hayır. Bishop vurdu. Chad gruba gizlice yaklaşıyordu. Bishop bir tehdit gördü ve bununla ilgilendi. Alex bunu kendi gözleriyle gördü.*

Ben: *Peki ya uyuşturucular?*

Jules: *Hiçbir yerde yok. Bize saçma bir ihbar verildi. Ama yine de adamlarını yakaladık, yani artık pazarlık kozumuz var. Bishop, polislerin önünde iki adamı vurduğu için en çok kaybedecek olan kişi. Yarın gidip onunla konuşacağız. Kirpiklerimi kırıp, dünyanın hazinelerini elinde tuttuğuma onu ikna etmeye çalışacağım.*

Dünyadaki herhangi biri için bu işe yarardı. Başka herhangi bir suçlu için, güler ve ona bunu yapmasını söyledim. Ama o *benim adamım* ve onun iltifatlarına karşılık vermeyecek.

Ben: *Bırak ben yapayım. Onunla ben konuşayım.*

Jules: *Bu da işe yarar. Kanatlarını kazanmak mı istiyorsun, pilot?*

Ben: *Evet, öyle bir şey.*

Beş dakika sonra, birkaç mesaj daha gidip geldikten ve Jules, Alex'in kapıdan içeri girdiğini söyleyerek uzun bir veda mesajı attıktan sonra, telefonumu çantama atıp sessiz kalan kız kardeşime döndüm. "Dışarı çıkmam gerek."

"Dışarı mı?" Ben yataktan kalkıp kot pantolonumu giyerken o da yatakta doğrulur. "Gecenin bir yarısı Jess. Nereye gidiyorsun?"

"Çalışmam lazım. Britt'e gizlice çıktığımı söyleme. Kahvaltıya kadar dönerim."

"Gizlice çıkamazsın! Burası süper güvenli bir hapishaneden daha fazla güvenli. Her yerde kameralar var. Kapılar açılır açılmaz anlarlar."

Başıma bir tişört geçirip saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. "Yapmam gereken işler var. Alarmlar çalarsa, onlara benim olduğumu söyleyebilirsin." Yatağın ucuna oturup çoraplarımı giyiyorum ve ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye başlıyorum. "Sen de gelmek istemez misin? Uzun zamandır macera yaşamadık."

"Nereye gidiyorsun?"

"Karakola. Bu gece adamlarımdan birini gözaltına aldılar. Ben kafese gidip konuşurken sen ofiste bekleyebilirsin." Hayatta buraya kadar gelip bizi dinlemeyecek. "Nöbetçi olanla konuşabilirsin." Ayağına vuruyorum. "Acele et. Giyin, bebeğim. Gitme zamanı."

Gözlerini devirerek yorganı geri atar ve benimkine benzer bir kot pantolon giyer. "Bana Bebek demeyi bırakmalısın."

"Sen bebedirsin! En küçüksün."

"On bir dakika farkla! Artık o küçük şöhretini bir kenara bırakmanın zamanı geldi. Annemin evinden benden on bir dakika önce çıktığın kimsemizi ilgilendirmiyor."

Çantamı kapıp güzel kız kardeşime dönüyorum. Onu güzel olarak tanımlayabilmeme rağmen aynada kendime aynı şeyi söyleyememem bana şaşırtıcı geliyor. Kendimi çirkin falan bulmuyorum. Sadece sıradan.

Ama Kane bana güzel diyor...

Onun burnuna hafifçe vurdum. "Ben önemsiyorum. Annemin vajinası önemsiyor. Herkes önemsiyor, sen de dahil, bu yüzden bu konuda bu kadar savunmacı davranıyorsun. Gidelim. Seni tutuklayan memurlarla konuşmak istiyorum."

Ama Alex gitmek istemiyor.

KANE

Beni mahvet

Gecenin ortası, sessiz, ama dışarıdaki esinti ve çatıyı sıyıran ağaç dalları hariç. Jess'in sesi ön ofislerden koridora sızarken ben parmaklıkların yanında duruyorum.

Söylediği her kelime göğsümün derinliklerine işliyor ve kilitli olduğum soğuk hücreye rağmen beni ısıtıyor.

Ne kadar güzel bir ses.

Bir adamı öldürmeye değer.

Onun varlığı, *yakınlığı*, Flynn bana fotoğraflarla dolu bir zarf verdiğiğinde karnımda oluşan ve kök salan bir gerginliği serbest bırakıyor.

Teslimat başarısız oldu. Her şey sahteydi ve polisler geldiği ve Chad gölgelerin arasından çıktığı anda, Jess'in bir şekilde bu işe karıştığı hissi içime yerleşti ve neredeyse midemi bulandırdı. Abel'in dikkatimi dağıtmak için beni kamyon durağına gönderdiğini düşündüm.

Ben sola bakarken, o Jess'i kaçırıp sağımda ona zarar verebilirdi.

Ama şimdi onun sesini duyuyorum.

Güvende. Yakınımda. Ve bir sürü polisin kız kardeşi.

Yapacak işlerim var. Öldürecek adamlar. Mahvedecek bir emlakçı.

Ve yardım alabileceğim bir kadın.

Ve bunların hepsi ben gitmeden önce yapılmalı.

Yakında.

Beton zeminde yumuşak spor ayakkabılar yaklaşıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. Tanıştığımızdan beri ilk kez onu görmek beni heyecanlandırıyor. Son kez onu uyarmalı ve yoluna göndermeliyim.

Utangaç, sanki kaybolmuş gibi, Jess koridorda dolaşıyor. Önce soluk ellerini, sonra kot pantolonunu görüyorum. Uzun sarı saçları sarkıyor. Bir hafta boyunca o saçları okşayarak, ömür boyu hizmet edeceğime dair sessiz sözler verdim.

Yeminlerimi yüksek sesle söylemedim, çünkü onun hala izlediğimi asla bilmemesi gerekiyor.

Öldüğümde bile onu izleyeceğim.

Parlak mavi gözleri, sanki beni burada bulmayı hiç beklemiyormuş gibi, neredeyse şok içinde benimkilere kilitlenir. Anında Flynn'in fotoğrafları aklıma gelir. Üzgün gözlerindeki yaşlar. Vücudundaki izler.

O kadar çok acı ve yıkım.

O kaçmadan önce parmaklıkların arasına uzanıp onu ince belinden yakaladım. Onu parmaklıklara doğru çekip, ciğerlerinden nefes patlayana kadar onu kendime doğru çektim.

"Ne..."

"Neden buradasın, sarışın? Ben gelene kadar arkadaşlarının yanında kalmanı söylemiştim."

"Bırak beni!" Tanıştığımızdan beri ilk kez beni itmeye çalışıyor. Ben bir katil, derisi dövmeden daha fazla dövme korkunç bir haydutken bile, o hiç kaçmamıştı.

O, aptalca bana çekilen bir mıknatıs gibiydi.

Aptalca, çünkü ben onun tanıyacağı en tehlikeli insandım.

Bu gece, şu anda, onu son kez kucaklayacağım an olabilir. Ellerimin son kez kalçalarına dokunduğu an olabilir. Onunla geçireceğim son anlar olabilir. Polis gözetimindeyim, bu da Abel'in benimle işinin bittiği anlamına geliyor. İspiyonlasam da ispiyonlamasam da, ispiyonladığımı *düşünecek*. Bu da beni ölü bir adam yapar. Ama ona dokunmak, kalbimi ve dünyadaki tüm hazinelerimi ona vaat etmek için çaresizce çabalarken, o parmaklıklardan uzaklaşırken gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Gözyaşları, tıpkı resimlerdeki gibi.

"Lütfen dur. Lütfen beni bırak."

"O adamdan uzak durmalısın, sarışın. Infernos'tan uzak durmalısın."

Kız hareketsiz kalır. Alt dudağı titrer, parlak gözleri yaşlarla dolar. "Infernos..." Nefesi kesilir. "Nasıl bildin?"

"Her şeyi biliyorum. Sana kızgın değilim, bebeğim, söz veriyorum. Ama ondan uzaklaşmalısın. O tehlikeli ve o kulüp seni öldürecek. Uzaklaş. Onu terk et. Seni bırakmayacak, bu yüzden yeterince güçlü olmalısın. İçindeki savaşçıyı bana göstermelisin, kışını kaldırıp o ofise geri dönmelisin ve rapor yazmalısın. Onu suçlamalısın."

Ona yasal yollardan halletme seçeneği sunacağım. Ayağa kalkıp kendine yardım etmesini. Ama o adam mahkemeye çıkamayacak. O kadar uzun yaşamayacak.

Artık benim tutuşuma karşı koymuyor. Bunun yerine, göğsünü benim göğsüme bastırıyor ve aramızda sadece demir parmaklıklar var. "Beni bırakmayacak. Beni öldüreceğini söyledi."

Ona bir daha dokunmayacak. "Onun icabına bakacağım, söz veriyorum. Beni tanıyorsun. Seni güvende tutacağımı biliyorsun. Kaç." Koridorda ikinci bir ayak sesi yankılanıyor ve yaklaşıyor. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey var. Tutamayacağım milyonlarca söz. Yapmak istediğim milyonlarca istek.

Kane Bishop, Jess Lenaghan ile asla gerçekten birlikte olamaz. Ama onu kurtarabilir.

Onu güvende tutmak için buraya, bu zamana, bu yere getirildim.

Gözlerimi kapatıp, şef yardımcısı gelmeden onu kendime doğru çekerim. Elimi saçlarına dolayarak, dudaklarımız çarpışana ve nefesi ciğerlerime çarpan kadar onu kendime doğru çekerim. İkinci elimi kaldırıp kolumu parmaklıkların arasından geçirerek, kalçalarımız birbirine değene ve göğüsleri göğsüme bastırıncaya kadar onu kendime doğru çekerim.

Bu, ona dokunmak için son şansım. Onu öpmek için son şansım.

Dilimi dudaklarının arasından kaydırıyorum ve donup kalmasına kaşlarımı çatıyorum

Isının eksikliğine.

Hiçbir şeyin olmamasına.

Onunla tanıştığımndan beri bir kez bile sıcaklık eksikliği yaşamadık. "Kane?"

Vurulmuş gibi geriye doğru sendeledim. Jess'in elleri titriyordu dudaklarına bastırırken ellerinin titrediğini, göğsünün inip kalktığını ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm.

Sonra soluma baktım ve gözlerinde ölümcül bir öfke parıldayan başka bir Jess gördüm.

Önümdeki Jess'e geri dönelim. Korkmuş, gözyaşları içinde, titriyor.

Solumdaki Jess, bu gece ölebilirim diye o kadar öfkeliydi ki, ama Abel'in elinden değil.

"Ne..." Beynim çalışmıyor. Biri saçları dağınık ve ellerimle bozulmuş. Diğeri saçları toplanmış, düzgün ve güzel. "Ben..."

"Kız kardeşimle öpüşmenin bir nedeni var mı, Kane Bishop? Hem de *parmaklıklar ardında*?" Jess öfkeyle ileri atılır ve ellerini parmaklıklara vurur. "Ne oluyor, Bishop?"

"Kız kardeşin mi?" Gözlerim kaçınılmaz olarak ilk kadına dönüyor. Korkmuş olan. "Senin..." Gözlerim öfkeli olana kayıyor. "İkizleriniz mi?"

"Evet, seni aptal! Sana onu milyonlarca kez anlattım." "İkiz olduğundan hiç bahsetmedin!"

Gözleri küstahça açılmış, ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "Kız kardeşimi öpüyorsun, ama nedense şu anda başı belada olan *benim*?"

"Kız kardeşini öpmüyordum. Seni öpmüyordum!"

"Tabii ki öpmedin!" Parmaklıkların arasından uzanıp gömleğimin yakasından beni öne doğru çekti. Kolunu geriye doğru çekip alnıma tokat attı ve yüzüme atabileceği herhangi bir yumruktan daha fazla şok etkisi yarattı. "Ben buradayım, aptal. Ve o benim kardeşim! Kardeşimi öpmeyi kes!"

"Seni öpmüyordum!"

Ben ona atış poligonunda pratik yapması gerektiğini söylediğimde olduğu gibi, kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Diğer klona, ağlayan ikizine dönerek, parmaklarını birbirine kenetliyor ve onu kendine çekiyor. "Onun iri ve korkutucu görüldüğünü biliyorum, ama onun seni korkutmasına izin verme. Normalde sokakta masum kadınları yakalayıp öpmüyor."

O onun kardeşi. İkizi.

Gözlerimi kısarak, onları gerçekten incelememe izin veriyorum. Aralarındaki farkları bulmak için. Onları birbirinden ayıran tek bir şey. "Jessica Ann, gömleğini kaldır."

O alaycı bir şekilde güler. "Burada kameralar var, Kane. Alex de onları günde yirmi üç saat izliyor. Gömleğimi kaldırmayacağım."

Yeni bir tür korku göğsümü sıkıştırırken, öfkeyle ileri atıldım. Cesur olanı yakalayıp, korkmuş ikiz çığlık atana kadar onu parmaklıklara doğru çektim.

Jess güçlüdür.

Jess asla korkmaz.

Jess bana öfkeli gözlerle bakar.

Başını yana eğip boynundaki gümüş rengi yara izini buluyorum. Lance'in bıraktığı iz. Sonra gözlerimi kısarak elimi vücudunda gezdirip gömleğinin yumuşak kumaşını yumrukluyorum. "Dikişlerini göster bana, Jessica."

"Kane." Dişlerini sıkarak, gözleri milyonlarca şey haykırırken, ağlayan ikizine doğru çok küçük bir baş sallama yapar. "Lütfen sağduyulu ol."

"İhtiyat umurumda değil!" Bu kızlardan biri o kulübün içini biliyor ve ben kimin olduğunu öğrenmem gerekiyor. Kumaşı yukarı çekip pürüzlü etini sert parmaklarımla okşuyorum.

Hayatımda ilk kez, o yara izi için mutluyum.

Ağlayan ikiz, çirkin dikişleri görünce nefesini tutar, ama ona döndüğümde, nefesini içine çeker ve dudaklarını sıkıca kapatır.

"Seni öptüğüm için özür dilerim. Bu benim hatamdı, ama savunmam gerekirse, Jess ikiz olduğunu söylemeyi unutmuştu."

"Tamam..."

"Ama konuştuğumuz şeyler..."

"Hayır." Geri çekilirken, havada tökezler ve duvara çarpar. "Hayır. Hiçbir şey söyleme." Gözleri, aynı çaresiz yalvarışla gerçek Jess'e kayar. *'Lütfen gizli tut!'* "Lütfen yapma."

"İki kız kardeş. Ve iki büyük sır." Ben kafesteyim, onlar özgür olsalar da, bu konuşmayı onlardan daha fazla kontrol ettiğimi hissediyorum. "İkiniz de işlerinizi düzeltmelisiniz." Gerçek Jess'i işaret ediyorum. "O Jessica. Bir suçluyla çıkıyor. Tanıdığımdan beri iki kez cinsel saldırıya uğradı. Her iki seferinde de neredeyse ölüyordu."

"Kane!"

"Ama bu aptallığın sadece ona ait olduğunu düşünme." Ağlayan kadını işaret ediyorum. "Senin şiddet uygulayan bir erkek arkadaşın var, onunla ben ilgileneceğim, internetteki

söz veriyorum sileceğim, ve katılman gereken birkaç lanet terapi seansı var."

"Şiddet uygulayan mı?" Jess dönüp diğer sarışının elini sıkar. "Resimler mi? Terapi mi? Laine!"

"Bu hafta benden başka biriyle yattın mı, Jessica?" "Ne?" Kızgın gözleri bana döner. "Hayır, seni pislik!"

"Hayır. O zaman o yaptı demek. Bu beni ilgilendirmez, istediğinle yatabilirsin, ama gördüğüm resimler rızaya dayalı değildi."

"Gördün mü?" Laine'in gözleri doldu.

"Kız kardeşimin fotoğraflarını gördün mü?" *Jess'in gözleri dolmaz.* "Kane! Senin neyin var böyle?"

"Hiç değişmemişsin Jessica! Şimdiye kadar senin olmadığını bile bilmiyordum. Kalbimi kırdığını sanıyordum!"

"Yine de kız kardeşimi öptün?"

"Evet! Onu öptüm. Seni öptüğümü sanmıştım. Benim hatam. Bir dahaki sefere, 'kız kardeşim' diye değil, 'tek yumurta ikizim' diye söylemelisin. Kız kardeş ile ikiz aynı şey değildir, özellikle de tek yumurta ikizi ise!"

"Ne fark eder ki?" diye karşılık verdi. "Neden şu anda başım belada?"

"Çünkü kötü insanlar bana zarar vermek istiyor! Bu dünyada kaybetmeye değer tek şeyim *sensin*. Şimdi ise iki tane var!"

"Hayır, haydut." Kollarını öfkeyle kavuşturur. "Biz yakınız, birbirimizi seviyoruz, ama sana zaten söyledim, biz öyle şeyler yapmayız."

"Hayır! Tanrım, ikinizi de istemiyorum. Ama yanlış kızı öptüm. Yani, lanet olsun, bu başka birinin yapabileceği türden bir hata, değil mi? Herkes yara izlerini aramayı bilmez, bu yüzden Abel bana zarar vermek isterse, senin peşine düşecek. Artık iki hedefi var."

Ağır botlar koridorda üç saniye boyunca gürültüyle yürüdü, sonra hırlayan bir yüz belirdi. Polis şefi ve öfkeli ağabey Alex Turner, yardımcısı Oz'un hemen önünde durdu ve kalın göğsünü kollarını kavuşturdu. "Şu anda konuşacak çok şeyimiz var."

"Alex." Yüzü bembeyaz olan Jess'in kötü tavırları, Juliette kocasının arkasında durduğunda unutulur. "Aman Tanrım. Jules."

"Görünüşe göre hepimizin İsa ile konuşmamız gerekiyor."

"Bu değil..."

Jules, koridorun sonundaki güvenlik kamerasına başını sallayarak, mkemmek bir şekilde şekillendirilmiş kaşlarını kaldırdı. "Sadece bağırılan her kelimeyi duymakla kalmadık, aynı zamanda kameraya da kaydettik. Ayrıca bir suçlu ile ikizinin öpüşme görüntülerini de kaydettik. Bir sürü sır. Bir kariyeri sona erdirebilecek bir itiraf. ldrlecek bir adam. Ve incelenmesi gereken bir dizi kaburga kemiği."

"Jules, hayır..."

"Yönetim kurulu
odasına, hemen."

"Ben sadece..."

"İkiniz de!" Alex sertçe bağırır. "İki sarışın da. Onları dövmeden önce kıçınızı kaldırın."

Bir dakika önce öfkeli olan Jess'in gözleri, onu kurtarmam için bana dönüyor. Benim işim her zaman onu kurtarmak olmuştur. Alex'e dönüyorum. "Ben de bu toplantıya katılmak istiyorum."

"Teşekkürler, Bishop. Ama seni ömür boyu hapse göndermek bize yeter. Sen burada kal. Sen." Jess'i koridorda itekler. "Kardeşini aramak zorunda bırakma beni."

"Alex, dur." Jess onun tutuşuna karşı direnir, ama Alex onun iki katı büyüklüğündedir. Daha güçlüdür. Kızgındır. "Kane'i serbest bırak. O bizim düşmanımız değil."

"O lanet olası bir katil, Jess! Bu gece bana ateş etti. O bizim düşmanımız."

"Sana ateş mi etti?" Kızgın gözlerle geri döner. "Ona ateş mi ettin? O benim kardeşim! Senin neyin var senin?"

Ona ateş etmedim.

Chad ona ateş etti, ama silahı tutan benim olduğumu görünce, sadece omuz silktim.

"Laine, kıpırda. Cevaplarımı alana kadar eve gidemezsin." Oz ikinci ikizi kolundan tutup onu öne doğru itti.

Garip bir kader cilvesiyle, ağlayan ikiz de kız kardeşi gibi bana döndü. Sanki ikisinin de içinde bir mıknaatıs varmış gibi, ve benim onların kurtarıcıları olduğumu düşünmek gibi aptalca bir eğilimleri varmış gibi. Onları kurtaracağım, ama o lanet mıknaatısları düzeltip daha sağlıklı bir hayatta kalma mekanizması bulmaları gerekiyor.

"Söyleme..."

"*Sen* söyle." Şerif yardımcısına başımı sallarım. "Söyle onlara. Kendi hayatını kurtar. Gerisini ben hallederim."

"O hiçbir şeyi düzeltmeyecek." Oz onu itekler. "O bizim dostumuz değil. Ailenin kim olduğunu biliyorsun ve o, kız kardeşinden yararlanmayı seven değersiz bir suçlu değil."

JESS

SORGULAMA

"Otur." Alex beni bir sandalyeye itiyor ve hala hassas olan yanımı sıyrıyor. Oz, Laine'i kapıdan içeri itiyor ve benim yanımdaki sandalyeye oturtuyor. "Konuş, Thing 1, ve bana yalan söyleme. Geçen hafta akşam yemeği yedik; çıktığın suçludan bir kez bile bahsetmedin."

Sessizce, her hücrelerinden hoşnutsuzluk damlayan Jules, benim karşımdaki sandalyeyi çekip saçlarını geriye atıyor.

Kızgın. Çok kızgın.

"Kane Bishop kötü bir adam değil." Çenemi kaldırıp Alex'in gözlerine bakıyorum. Normalde bu konuyu en son erkeklerle konuşmak isterdim, ama şu anda Jules, Alex ve Oz'un toplamından çok daha fazla korkutuyor beni.

"O bir suçlu. O lanet olası bir katil!"

"O suçlularla uğraşan bir adam. Bana hiç zarar vermedi. Hayatımı birden fazla kez kurtardı."

"O sana *soruşturma yapmak* için atandı. Onu yakalamak için. Onunla çıkmak için değil!"

Ben Omuz silkiyorum omuz sahte gösterişli ve
taklit kalbimi kalbim hücrede bıraktığımız bir adam
için kanamıyor gibi davranıyorum.

Asla hapse girmeyeceğine söz vermişti. Önce ölürüm dedi.

"Onunla çıkmak için çıkmadım, X. İşimi yapıyordum. Kulübe girmeye çalıştım, sonra dışarıda saldırıya uğradım."

"Saldırıya mı uğradın?" Kulaklarından buhar çıkıyor. Oturmak yerine odayı dolaşıyor ve saçlarını elleriyle tarıyor.

Sonradan aklına gelen bir şey gibi, Oz cep telefonunu çıkarır ve mikrofon uygulamasını açarak masanın üzerine koyar.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Ailemle konuşuyorum. Polislerle konuşmuyorum."

"Biz polisiz Jessica!" Alex bana döner. "Biz polisiz. Bu gece suçluları yakalamak için dışarı çıktık ve içlerinden biri bana ateş etti! Benim cenazemde bile ona sarılmaya devam edecek misin? Beynimde kurşun varken, Jules bir bebekle tek başına kalacak, ama o güzel dövmeleri var, bu yüzden onu mı seçeceksin?"

"Aptalca davranıyorsun." Oz telefonu kapatmayı reddettiğinde telefonu elinden alıp güç düğmesine basarak ekranın kararmasını bekledim. "Aptalca davranıyorsun. Aile önce gelir, X. Ama o da artık benim ailem."

Gerçeği anladığımda kalbim son bir kez sıkıştı. Odadaki herkesin yüzü soldu. Alex'in çılgınca nefes alışı yavaşladı ve öfkeli gözleri temkinli bir hale geldi.

Ama ben ısrar ediyorum. "O benim hayatımı kurtardı, X. Birçok kez! Beni kötü insanlardan korudu. Beni kendisinden korudu. Beni milyonlarca kez eve gönderdi. Bundan faydalanmadı! Hayatımı kurtardı, sonra eve gitmemi söyledi."

"Bu gece bir adamı öldürdü! O kötü bir adam."

"Bana göre değil! Bana göre o cesur, akıllı, koruyucu, sevgi dolu ve nazik bir adam."

"Bu Stockholm sendromu gibi bir şey mi? Beynini mi yıkadı?"

"Hayır!" Kolumu geriye doğru çekip cep telefonunu Alex'in kafasına fırlattım. "Bu gece Britt ve Jack'in evindeydim, aptal. İş yerindeydim ve dün de dairemdeydim. O beni esir tutmuyor! Beni güvende tutuyor. Beni mutlu ediyor."

Alex, Jules ve Oz'un arasındaki masaya eğilir ve gözlerini benim seviyeme indirir. "Hapse girecek, Jessica. Bu gece bir adamı vurup öldürdü."

"Ne yaptıysa, beni korumak için yaptı. İyi birine asla zarar vermez."

"Kariyerini bununla takas etmeye razı mısın?" Jules'un sakin sesi, Alex'in çığlıklarından çok daha fazla ruhuma etki ediyor. "Bir suçluyla çıkıp, olmak istediğin profesyonel olamazsın. Benim firmamda olmaz. Kimsenin firmasında olmaz. Dünya böyle işlemiyor."

"Beni kovuyor musun?" Sesimdeki titremeyi gizlemek için çaba sarf ediyorum. "Benden istifa etmemi mi istiyorsun, Jules?"

"Hayır. Sana, *bildiğimiz* bir suçlu olan adamdan biliyoruz."

"Bilmiyoruz..."

"Biliyoruz." Anlamlı gözleri benimkine dik dik bakıyor. "Bu gece bir adamı öldürdüğü gerçeğini bir kenara bırakalım. O kulüpte çalışıyor; bu da onu otomatik olarak suçlu yapar. O kulüpte yasadışı silahlar var. Bu bir suç. O kulüpte uyuşturucu satıyorlar ve kullanıyorlar. İkinci suç. Kadınları satıyorlar. Bu da üçüncü suç, kızım. Kadınları satan kişinin o olup olmadığı önemli değil. Silahları teslim eden kişinin o olup olmadığı önemli değil. Cehalet yasal bir savunma değildir."

Laine sağımda ağlıyor. Ellerini ovuşturarak, gözyaşları yüzünden süzülürken masayı izliyor.

"Seni incitmeye çalışmıyorum, Jess. Ama Abel düştüğünde o da düşecek diyorum. Bundan kaçış yok. Kaçınılmaz çöküş geliyor, ya şimdi gemiyi terk edersin ya da sonra boğulursun. Kariyerini kurtar. Her halükarda onu elinde tutamazsın."

Bu gece ilk kez gözlerim doluyor. Sesindeki kesinliği beni kesiyor.

Sözlerinde tehdit yok, sadece bir vaat var. Kalp kırıklığı vaadi.

"Onu seviyorum, Jules. Onu kurtarmama yardım et. Onu gönderme."

"Bu, mutlu sonla bitecek bir aşk hikayesi değil! Abel'in tüm örgütünü ele verebilir, ama yine de en azından bir süreliğine uzaklara gidecek. Ve çıktığında, eski bir mahkumla kariyerini *bir arada* tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Dünya böyle işlemiyor."

Kafamı sallayıp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Abel'i ispiyonlarsa, Abel'in onu öldüreceğini söylüyor. Hapishanenin *güvenli* ortamında bile, o hala ölü bir adam. Abel'i ispiyonlamazsa, hapse girecek ve Abel yine de onu ispiyonladığını *düşünecek*, bu da onu ölü bir adam yapacak.

"Ona koruma sağlayabilir miyiz?" Alex'in gözlerine bakıyorum. "Abel hakkında konuşur ve onu yakalamaya yardım ederse, ona koruma sağlayabilir miyiz?"

"Onunla birlikte WITSEC'e mi gireceksin Jess? Aileni terk edip Kentucky'ye taşınacak, bir çiftlikte yaşayacak ve tavuk yetiştirecek misin?"

"Evet! Eğer gerekirse, aynen öyle yapacağım."

"Öylece mi?" Bana ve Laine'e bakar. "Siz kızlar bir erkeğe bağlanıp ailenizi terk etmeyi bu kadar kolay mı buluyorsunuz?"

"Hey!" Laine hıçkırarak nefesini verince ayağa fırladım. "Aptal olma!"

"Ne?" Alex ellerini havaya kaldırır. "O da terk etti, değil mi?"

Bir erkek buldu, adam ne derse o yapar." "Oh, sen Jules için atlamaz mıydın?"

"Bu farklı!" Tehlikeli bir şekilde parmağını doğrultarak, bir kez daha kendini bizden üstün ilan ediyor. "O benim karım. Benim bebeğimi taşıyor. Bana atlamamı söylerse, onu kucağıma alıp yanımda götürürüm."

"O her zaman senin karın değildi, X. Her zaman senin bebeğini taşı mıyordu. Dünyanın en sevgi dolu ilişkisini sahiplenip, başka kimsenin buna ulaşamadığını iddia edemezsin. Scotch ve Sammy yirmi yıl önce senden önce davrandılar."

"Onlar da evli!"

"Doğru, ama çoğu ilişki ilk günden itibaren evlilik yüzüğüyle başlamaz. *Senin için geçerli* olmadığı için, bu ilişkinin gerçek olmadığı anlamına gelmez. Şu anda senin kafeslerinde bir adam var ve o *iyi* bir adam. Beni aksine ikna edemezsin. Haklı olduğunu düşünüyorsun; çoğu zaman haklı olduğunu düşünürsün. Ama bu sefer değil. Evet, kötü insanları tanıyor, ama kendisi kötü bir insan değil. Hayes'in yeni hedefi olmayı hak etmiyor. Onu tutuklarsan, onu gönderirsen, onun ölüm fermanını imzalamış olursun. O burada olmasaydı, ben ölmüş olurum." Onun inkârına başımı sallıyorum. "*Ölmüş* olurum. Bu bir slogan değil, bir euphemism değil, bir abartı değil. Ölmüş bir kız kardeşin olurdu. Sen ailene çok düşkünsün, X. Aileni kurtarmışken, o nasıl kötü olabilir?"

"Sen boşluklar arıyorsun! Gri alanlar arıyorsun. Bir bankayı soymak ve sonra bir evsize yirmi dolar vermek, bankayı soymayı mazur göstermez!"

"Hayır, ama o yirmi dolar o evsiz adamın hayatını kurtarmış olabilir. Bu nasıl göz ardı edilebilir? Burada rastgele bir evsiz adamdan bahsetmiyoruz, *benden* bahsediyoruz. Sırf inatçı bir pislik olduğun için beni tutuklamak mı istiyorsun?"

"İnatçı değilim! Yasayı uyguluyorum. Burada kötü adam ben miyim?"

"Çünkü beni dinlemiyorsun! Bu siyah ve beyaz kadar net bir durum değil, Alex. Tıpkı Oz'un Thomas'ı vurduğu zaman olduğu gibi. *Seni* korumak için beynine kurşun sıktı, oysa kolundan vurup onu etkisiz hale getirebilirdi. Tıpkı Luc'a zarar verdiği için Marc'ı suçlayabileceğin halde bunu yapmadığın gibi. Çok düzgün yaşıyormuş gibi davranıyorsun..."

"Bana küfür etme, Jessica! Bana saygısızlık etme."

"Çok düzgün davranıyormuş gibi yapıyorsun, ama sürekli boşluklar buluyorsun. Marc, kardeşime yaptıkları için suçlanmalıydı. Luc, en azından o pislik Drew'a tahta parçasıyla saldırdığı için sorgulanmalıydı. Ama hiçbir şey olmadı! Oz soruşturulmalıydı, ama soruşturulmadı. Çünkü onlar ailemiz ve baskı altında adil kararlar verdiklerine güveniyoruz. Kane *benim* ailem ve ona güveniyorum! Sen onu tanıımıyorsun, sorun değil. Ama beni tanıyorsun. Güven bana! İnan bana!"

"Hayes'i satmayacak."

Hayır, yapmayacak. "Ama en azından teklifte bulunabiliriz. Bana yardım et, Alex. Onu tek renkli bir dünyaya sıkıştırmak istediğin için onu öldürme. Sen onu tanıımıyorsun, ama ben tanıyorum. O, tanıdığım en koruyucu, en sadık ve en nazik adam. Senin kötü bir ruh halinde olman yüzünden onun ölmesine izin vermeyeceğim. Ve eğer şu anda istediğini elde edersen, o ölecek. Abel onun yaşamasına izin vermeyecek."

Geniş ellerini saçlarında gezdirip küfür etmekten kendini alıkoyarak toplantı odasını dolaşmaya devam etti. Uzun masanın ucunda durup parlak gözlerini bana çevirdi. "Bana ateş ettil!"

"Eğer sana *ateş etseydi*, şimdiye kadar ölmüş olurdun. Geçen haftayı onunla atış poligonunda geçirdim. Hedefi birbiri ardına vurmasını izledim. Asla ıskalamaz, X. Asla."

"Silahı elinde tutuyordu."

Omuz silkiyorum. "Yanında senin adın yazılı bir roketatar tutuyor olabilirdi, umurumda değil. Seni öldürmek isteseydi, ölmüş olurdun. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor. Senin duygularını umursamıyor olabilir, ama benimkileri umursuyor. Seni öldürmek beni çok kızdırır."

"Sinirlendirmek mi? Gerçekten mi, Jessica?" Gözleri parladı. "Üzölmek yok. Yas tutmak yok. Sadece sinirlendirmek mi?"

"Şu anda davrandığın gibi mi? Evet. Aslında, seni kendim vurmak istiyorum. Pratik yapıyorum ve şaşırtıcı bir isabet oranım var."

"Oh, güzel." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadakatini göstermenin iyi bir yolu." "Bir keresinde Luc'u silahla tehdit etmiştin. Bunun oynadığımız oyun."

"Onu vurmazdım!"

Gözlerimi devirdim. "Şu anda, kürsüye çıkmışken bunu söylemen çok kolay. Ama tetiği çekip çekmeyeceğim konusunda jüri henüz karar vermedi. Kötü tavrın beni sinirlendiriyor."

"Kötü tavır mı? Kötü tavır..." Oz'a dönüyor. Sonra Jules'a. Arkasını dönüp yine ellerini havaya kaldırıyor. "Başka biri denesin. Bu veletlerle uğraşamam. Suçluyu bulup ona üç saniye süre vereceğim. Konuşmazsa, fırsatı kaçıırır."

"Hayır!" Sandalyeyi duvara çarpana kadar geri itiyorum, kız kardeşimin etrafından koşarak geçiyorum ve kapıda Alex'e çarpıyorum. "Ona üç saniye bile verme. Ve ona ültimatom verme. Bunlara cevap vermez. Onunla ben konuşayım." Alex başını sallamayı bitirmeden onu geri itiyorum ve şefine saldırmaktan dolayı otuz gün hapis cezası alma riskini göze alıyorum.

Önce Kane'e ulaşmam lazım. Onu ikna etmem lazım.

Onunla birlikte Kentucky'nin ücra bir köşesine taşınırdım. Tavuk çiftliğinde yaşar, keçi ve lama yetiştirirdim. Onu güvende tutup Abel'ın elinden kurtaracaksa her şeyi yapardım.

Koridorda koşarken iki çift ağır bot beni yakalamak için koşuyor. Hücre kapısının yanındaki pürüzsüz beton üzerinde kayarak boş alana doğru bağıriyorum. Sanki bir parmaklığın arkasına saklanmış olabilirmiş gibi onu aramak için dönüp bakıyorum.

Ama boş. O gitmiş.

"Aferin, Jess." Göğsü inip kalkarken, elini beline koyan Alex bana öfkeyle bakar. "O seni önemsiyor. Nasıl hissettiğini önemsiyor. O kötü bir adam değil. Birlikte hapisten kaçmayı mı planladınız?"

"Hayır." Ellerim titriyor.

"Nereye gittiğini söyledi mi?" "Hayır."

Göğsüm kalbimi sıkıştırıyor.

"Seni sevdiğini söyledi mi? *Hiç?*" "Hayır."

Alex dönüp beni dişlerim birbirine çarpana kadar sarsıyor. "O iyi bir adam değil, Jess! Bu gece bir polise ateş etti. O bir katil. Suçlular için çalışıyor."

"Hayır."

"O seni kullandı. Başından beri seninle oynuyordu. Dostlarını yakın tut, düşmanlarını daha yakın tut. O seni kullandı. Bu nasıl bir duygu?"

Ölümden daha kötü.

JESS

ZORUNLU İZİN

İstasyon insanlarla dolup taşıyor – erkekler, kadınlar, tanıdığım memurlar, hiç tanımadığım diğerleri. Özel Ajan Douche canoe, sanki bir haftadır at sürmüş gibi dolaşıyor. Parıldayan gözleri tekrar tekrar Laine ve bana dönüyor, ama bildiğim kadarıyla Alex ona saflarındaki haini söylemedi.

Sadece adamlarını kaybettiklerini söylemiş.

Birimler kuruluyor. Ekipler ayrılıyor. Silahlar dolduruluyor.

Her silah kılıfına takıldığında, kalbim sıkışıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Her yakalama prosedürünü tartıştıklarında, ciğerlerim büzülüyor ve oksijen almamı engelliyor.

"Onu canlı istiyoruz" sözleri birinin ağzından her çıktığında, çenem titriyor. Ama birisi *"ama bunu güvenli bir şekilde yapabiliyorsanız. Memurların güvenliği önce gelir. Silahlıysa, ailenizin yanına sağ salim dönmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapın"* diye karşılık verdiğiindeki kadar kötü değil.

Onu öldürecekler.

Ya kardeşim onu öldürecek, ya da Abel öldürecek.

Kane başından beri böyle diyordu; hapishaneye gitmeden önce ölecek. Bunun nereye varacağını biliyordu. Bütün hafta boyunca veda ediyordu, bu yüzden bana kendimi savunmayı öğretti. Bu gece biri onu vuracak ve o, muhtemelen sağ salim geri dönemeyeceğini bilerek bu işe girdi.

Ve bana hiç beni sevdiğini söylemedi.

Kane'in büyük kaçıışından üç saat sonra, güneş ufukta doğduğunda ve kırım resmen uyuşmuşken, Jules'un bakışları beni cenin pozisyonuna geçmek istememe neden olurken ve cep telefonum uğursuz bir sessizlik içindeyken – çünkü ben hala saf bir aptalım ve

mesaj atmasını umut ettiğimi fark ettiğimde – karakol, birkaç memur ve bir genç polis memuru dışında boşaldı.

Acıyor. Aldığım her nefes ciğerlerimde jilet bıçakları gibi hissediliyor.

"Kariyerini istediğini sanıyordum, Jess." Jules

ve kız kardeşimin önünde durur. "On altı saatlik çalışma günlerinin, bunu ne kadar istediğini kanıtladığını sanıyordum."

Yere doğru başımı sallayıp iç çekiyorum. "Evet, Jules. Hiçbir şey değişmedi." *"Her şey değişti."* Kocasının aksine, Jules

Alex'in bağırıışlarına sessizlik ve mantıkla karşılık veriyor. Jules'un yaklaşımı çok daha kötü. *"Hayal kırıklığına uğradım"* konuşmaları her zaman incitici olur. "Bu yüzden kariyerini riske atıyorsun."

"O kötü bir insan değil, Jules." Başımı kaldırıp onun üzgün gözlerine bakıyorum. "Bunda daha fazlası var. Bilmediğim şeyler olmalı, çünkü o kötü bir insan değil. Bazen kötü şeyler yapıyor, ama hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz."

"Yasadışı silah ve uyuşturucu satmak yapmamız gereken bir şey değil."

"Onun bir şey sattığını hiç görmedim. Bir kez bile. İnsanlara zarar verdiğini gördüm, ama onlar kötü insanlardı."

"Burada jüri sen değilsin, Jess. Bunu sen karar veremezsin."

"Mahkeme adına karar vermiyorum. Kendi adıma karar veriyorum. Ona güveniyorum. Onu tanıyorum. Ve onun iyi bir adam olduğunu biliyorum. Beni incitmek için terk etmedi." *Beni korumak için yapıyor bunu. Nasıl ve neden yaptığını bilmiyorum, ama ne yapıyorsa, beni korumak için yapıyor.*

"Bu işten uzak durmanı istiyorum." Jules'un fısıltısı kalbimi kırıyor. "Seni kovmuyorum, ama bu iş çözülene kadar izin alacaksın. Böyle olacağını bilseydim, o dosyayı sana vermezdim. Çok fazla çalışıyorsun, çok yorgun ve streslisin; baro sınavın yaklaşıyor, hem çalışıyor hem de ders çalışıyorsun, ben de sorunu daha da karmaşık hale getirdim."

"Yorgunluktan hayal görmüyorum, Jules! Elbette yorgunum, ama sen de öylesin. Aşırı çalışıyorum, ama tanıdığım herkes öyle. Bu, kendime yakışmayan kararlar aldığım anlamına gelmez."

"Sınavlarına çalışman gerekiyor. Onu yap. Bir süre ofisten uzak durmanı istiyorum. Sadece kariyerini riske atmakla kalmıyorsun,

aynı zamanda benim uğruna çalıştığım her şeyi de riske atıyorsun. Burası hala Arthur'un şirketi olsaydı, kovulmuş olurdun."

"Başka biri olsaydım, kocanın küçük kız kardeşi dışında herhangi biri, beni kovar mıydın?"

Karnını ovuşturarak alt dudağını ısıyor. "Evet." Dudaklarını bırakıp iç çekiyor. "Evet. Başka biri olsaydı, bu konuşmayı bile yapmazdık. Yaptığın şey yanlış olduğu için ofis plaketini çoktan sokağa atmış olurdum. Bu sadece seni ilgilendiren bir şey değil, Jess. Bu benim hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şey ve sen hepsini tehlikeye attın. Beni ve Alex'i o gri alana zorluyorsun; o, özel ajan pisliğine senin hedefleriyle çıktığını henüz söylemedi. Bu oldukça açık ve net. Ben de bundan bahsetmedim ve emin ol ki bunu kamuoyuna açıklamayacağım. Şirketimin koruması gereken bir itibarı var ve en iyi çalışanımın bir suçluyla çıkması pek hoş karşılanmaz."

"Görüldüğü gibi değil, Jules. Yemin ederim ki değil. Henüz tüm parçaları bir araya getiremedim, ama bu konuda yanılıyor olamam. İçimden bir his öyle söylüyor. Eğer kötü biri olsaydı, çoktan kaçmış olurdum. O kötü biri değil."

KANE

YAPILACAK İŞ

Polis karakolunun arka kapısından dışarı çıkmak için tüm gücümü kullanıyorum, yoksa toplantı odasına koşup Jess'i kaçırdım. Ailesiyle tartışıyor, benim masum olduğumu haykırıyor ve özgürlüğüm için yalvarıyor.

Benim iyi bir insan olduğuma çok emin, ama ben ona bunu hiç göstermedim. Onun önünde bir suç üstüne bir suç işledim, ama yine de özgürlük hak ettiğime şiddetle inanıyor.

Yüzümü saklamaya gerek duymadan karanlığa dalıyorum – güvenlik kameraları benim çıktığımı görecektir ve zaten benim olduğumu biliyorlar. Garaj kapısından koşarak geçip sokağa çıkıyorum.

Onlar farkına varmadan önce on dakikam var.

Bu gece yapmam gereken çok iş var.

Üzerimde tek bir silah bile olmadan ay ışığının aydınlattığı ön bahçelerden koşuyorum. Alex tutuklandığımda hepsini aldı ve onlar olmadan kendimi çıplak hissediyorum. Savunmasız. Çok fazla açıkta.

Bir dut ağacının altına eğilip alçak bir çitin üzerinden atlıyorum. Isırgan bir köpeği atlatıyorum ve evin ışıkları yanınca küfrediyorum.

Alex izimi çok kolay takip edebilecek, o kadar ki, kendimi Main Street'teki bir ağaca bağlayıp onları beklesem daha iyi olur.

Ama yapmayacağım, çünkü öldürmem gereken adamlar var. Yapmam gereken işler var. Jay'i bulmam lazım. Ve Abel'ı da bulmam lazım, çünkü sol testisime yemin ederim ki o da bu kasabada.

Pasaportunda öyle yazıyor, uçuş programı da bunu doğruluyor, ama ben gerçeği biliyorum.

Her orta gelirli ailenin yaşadığı bir sokakta, bakımlı bir ön bahçeden koşarak geçiyorum, ön merdivenleri tırmanıyorum, ön kapıyı iterek açıyorum ve erzak toplamaya başlıyorum.

Evde attığım her adımda, Jay'e rastlamayı diliyorum. Sanki o başından beri buradaymış gibi. Sanki hala akşamdan kalma ve dinleniyormuş gibi, ve Jess ile dolu beynim onu görmemiş gibi.

Ama bu doğru değil.

Kardeşim öldü ve Abel'in cesedini nereye koyduğunu bilmiyorum.

Abel'in icabına bakılmadan önce bunu da öğreneceğim.

Jay düzgün bir cenaze törenini hak ediyor. Güvenli bir yerde dinlenmeyi hak ediyor. Jess'in benim adıma ziyaret edip ona sevgisini gönderebileceği bir yerde.

"Bishop?"

Dönerek merdivenlere bakıyorum ve gözlerim Eric'inkilerle buluştuğunda duruyorum. Büyük ellerinde gümüş ve ahşap desenli bir Sig Saur tutan Eric beni izliyor. "Taşınmaya hazır mısın?"

Kafamı sallayıp yoluma devam ediyorum. "Henüz değil. Halletmem gereken işler var."

"Kız mı?"

"Seni ilgilendirmez. Şu an güvende. Karakolda." Bir elimde sırt çantamla kasada durup şifreyi giriyorum, kasa açıldığında silahları ve şarjörleri içeri koyuyorum. "O ikiz, Eric. Biliyor muydun?"

"Ah, hayır." Tembelce merdivenlerden aşağı iner ve yanımda durur. "Bunu bilmiyordum. Sen onun benim işim olmadığını inatla söylediğin için onu araştırmadım."

"Aynı! İkisi de aynı." "Abel bunu bilmiyor."

"Bilmiyorum. Hiç bahsetmedi. Ama şimdi iki hedefi var. Önce onların güvenliğini sağlamalıyım."

"Polisle birlikte olduğunu söyledin. O güvende."

"O güvende değil!" Boşalan kasayı kapatıp silahları giysilerimin içine yerleştirmeye başlıyorum. Uyluklarıma kılıfları takarken onu düşünüyorum. "O güvende değil. Turner elinden geleni yapacak ama bizim bildiklerimizi bilmiyor. Onun gerçekten tehlikede olduğunu bile bilmiyor."

"Onu neden orada bıraktın?"

"Çünkü parmaklıklar ardında hiçbir şey yapamam. Onu kaçıramazdım, çünkü Turner ben bir adım bile atamadan beynime kurşun sıkardı."

Başını sallayarak, silahının kabzasıyla bacağını kaşıyor. "Seni kim çıkardı?"

"Riley. Onlar toplantı odasına girer girmez, güvenlik kamerasını kapattı ve beni dışarı çıkardı."

"Hâlâ bizim tarafımızda mı?"

Sırtımda taşıdığım silaha bir şarjör takıyorum – Jess'in bana ateş ettiği silah – sonra cebime uzanıp Jess'in kız kardeşinin fotoğraflarını onun eline atıyorum. "Bunları yok et. Bakma, sadece yok et."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o uzanıp beni durduruyor. "Kane! Riley bizim mi, Abel'in mi?"

"Bana cep telefonumu, fotoğrafları ve kaçmam için on dakikalık bir süre verdi. Zaten Abel'in tarafında değil."

"Turner öyle mi? O da kirli mi?"

"Hayır. Abel'in cebinde değil. Kesinlikle değil. Ailesi için kirli. Onları korumak için kanunları çiğner, ama Abel'a ait değil."

"Peki, bir sonraki adımın ne?"

"Ben çıkıyorum. Tutuklandım, bu yüzden Abel beni ortadan kaldıracak. Onunla, Jess'le ve hala bulmam gereken başka bir pislikle ilgilenmem gerek."

"O pislik kim?"

Çantayı omzuma asarak mutfağa doğru koşuyorum ve buzdolabının kapısını açıyorum. "İkizlerin erkek arkadaşı." *Jess'in değil. O fotoğraflar Jess değildi. Dün onunla birlikte değildi.* "Onu öldürecek."

"İkizleri mi öldürecek? Hangisini?"

"Diğeri! Onu satıyor Eric. O bir kulüp fahişesiydi ve ben bunu bilmiyordum bile."

Eric önümde durur ve ben içmeden önce elimden su şişesini alır. "Kız arkadaşını pazarladığı için bir adamı yakalayacak mısın?"

"Onu, Jess'e ait olduğu için öldüreceğim." "Peki Jess senin mi?"

"Evet." Şişeyi geri alıp kapağını açtım.

"Tehlikedeyim, Bishop. Kasabadan ayrılmamız lazım, arkadaşının erkek arkadaşını dövmek için intikam görevine çıkmamalıyız. Çok uzun süredir bu durumdasın. Gerçeklikle bağlantını kaybediyorsun."

"Hayır. Tam olarak nerede olduğumu biliyorum. Kim olduğumu biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Ve onu sadece dövmekle kalmayacağım. Onun kışından testislerini çıkaracağım." Şişeyi doğrultup başımı sallıyorum. "Senaryodan sapıyorum. Üstlerine ne istersen söyleyebilirsin, ama işim bitene kadar gelmeyeceğim. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Seni durdurabilirim, Bish. Benim kıdemim daha yüksek."

"Kıdemini siktir et, Kaptan. Jay'i buldun mu?"

Karşımda duran adam – bu gezegende güvendiğim üç kişiden biri – kum rengi kirpiklerle çevrili fırtınalı gözleriyle bana bakıyor. "Hayır. Yardım isteyeceğim herkesi arıyorum. Yardımcı olabilecek tanıdığım herkesi arıyorum."

"Kayboldu mu?"

Adam başını salladı. "Bir yerlerde. Onu bulacağımıza söz veriyorum."

"Bu senin sorumluluğunda. Kardeşimi bulmanı istiyorum, çünkü ona huzur vermeliyiz. Abel senin hakkında bir şey bilmiyor. Bu yer hakkında da bir şey bilmiyor. O yüzden dikkat çekmeden Jay'i bulmalısın, ben de bir emlakçı bulup ona benim malıma bulaştığında ne olacağını göstermeliyim."

Eric, ben buzdolabından uzaklaşırken peşimden geliyor. "Şu anda önceliklerinin ne olduğuna inanamıyorum, Bish! Yapman gereken başka işler var. Yapman gereken bir işin, yıkman gereken bir imparatorluğun, hapse atman gereken bir mafya babası var, ama sen birlikte bile olmadığın bir kız için harekete geçiyorsun."

"Jess için harekete geçiyorum." Ön kapıyı açıyorum. "Jess için harekete geçiyorum ve beni durduracak hiçbir şey yapamazsın. İşimi bitirince tekrar uğrarım." Ön merdivenlerden aşağı atlıyorum. "Jay'i bul! Onu bul. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Bana el sallayarak veda eder ve eve geri döner. "Deniyorum."

"Ve Abel. Nerede olduğunu bul. Nerede olduğunu bilmezsem hiçbir şey yapamam."

O başını sallar. "Telefonunu açık tut. Seni ararım."

Kamyonum hala Paddy'nin kamyon durağında olduğu için karanlık bir yerleşim caddesinde koşuyorum ve o fotoğraflarda gördüğüm gerçek emlak ofisini bulmak için Main Street'e doğru ilerliyorum.

emlak ofisini bulmak için Main Street'e doğru koşuyorum.

Bir yerden başlamam gerekiyor ve kulübe gidip etrafa soramam.

Bunu Jess'in olduğu için mi yapıyorum, yoksa sevdiğim kadına tıpatıp benzediği için mi, emin değilim.

Fotoğraflardaki kişinin Jess olduğunu düşündüğüm için mi yapıyorum bunu?

Herhangi bir kadın için de yapar mıydım?

Hayır. Çünkü yüzlerce kulüp fahişesi var ve ben onlara karşı hiçbir şey yapmadım.

Bu Jess için.

Bu onun kız kardeşi için – ikiz kardeşi, ama o kadar korkmuş ki içim acıyor.

Yavaşlayarak koşmaya başladım, ağır çantam sırtıma çarpıyor ve içindeki silahlar birbirine çarpıyor. Savaşacak kadar zırhlıyım, ama cepheye gitmek yerine, bir hayvanı ziyaret etmek için dolambaçlı yoldan gidiyorum ve bu sırada, Turner'ın polisleri ya da Abel'in adamları tarafından bulunma riskini alıyorum.

Her iki taraf da beni istemiyor.

Köşeyi dönüp Main caddesine giriyorum ve polis arabaları sirenleri çalarak hızla geçerken bir fotoğraf stüdyosunun duvarına yaslanıyorum. Saatime bakıyorum; saat altı yaklaşıyor, bu da Turner'ın adamlarının "onu nasıl bulacağız lan?" toplantısını yaptıkları ve şimdi harekete geçtikleri anlamına geliyor.

Ben hazır olana kadar beni bulamayacaklar, ama yaklaştıkları kesin. Bu küçük kasabada saklanacak pek yer yok, bu yüzden bu iş bitmeden bir düzine kez karşı karşıya geleceğimizden şüphe yok.

Telefonum cebimde titriyor. Gölgenin içine daha da girerken, nefesim yastık gibi beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyor. Güneş doğmadan önceki saatler en soğuk saatlerdir ve ben burada tek başıma dururken, kalbim karakolda.

Jess: *Geri dön.*

Jess: *Sana ihtiyacım var.*

Jess: *Lütfen kendine dikkat et. Avukatın olacağım. Senin için savaşacağım. Senin için düzeltmeyeceğim hiçbir şey yok, sadece polislerime zarar verme.*

Telefonumu cebime geri koyuyorum, gerginliğimi bastırıyorum ve onu tekrar görebilmek için dua ediyorum. Onunla tekrar konuşabilmek için dua ediyorum. Son konuşmamızın

iletişimimizin, onun beni araması ve benim onu görmezden gelmem olmaması için dua ediyorum.

Cevap vermemek, çağrıldığında gelmemek, onun istediği hiçbir şeyi yapmamak ruhumun her şeyine aykırı, ama kafamda bir hedef var ve hareketsiz kalamam.

Biz köpekbalıklarıyız ve köpekbalıkları çok uzun süre hareketsiz kalırlarsa ölürlər.

Derin bir nefes alıp, gölgelerin içinden çıkıp bu pisliğin çalıştığı emlak ofisine doğru ilerliyorum.

O yok olacak. Acı çekerek yok olacak. Ölmeden önce Jess'in kız kardeşinden özür dileyecek ve o zamana kadar Eric Abel'ı bulmuş olacak, ben de oraya gidip onun da icabına bakacağım.

Polisler şehrin bir ucuna ulaşp geri dönünce sirenler yaklaşıyor. Boş caddeden parkın içine koşuyorum ve açık alanda dev bir ladin ağacına ve boş bir bankın yanına doğru koşuyorum. Sırtımı kalın ağaca dayayıp etrafımı saran kırmızı ve mavi ışıkların gökyüzünü aydınlattığını izliyorum, ama kör olsalar da yoluna devam ediyorlar.

İki, üç, dört polis arabası.

Gökyüzü tekrar karardığında, park bankına gidip uzanıyorum. Çantamın dibinden kalın bir palto ve ardından bir çift Steiner askeri dürbün çıkarıyorum, paltoyu yüzümün çoğunu kaplayana kadar üzerime çekiyorum.

Dürbünü kaldırıp emlak ofisini yakınlaştırdım ve tabelayı okudum.

Jackson ve Jackson Emlak Profesyonelleri. Güvenilir bir ev bulmak için güvenebileceğiniz adres.

Tabelanın altında yazan isimleri ve ardından gelen harfleri okudum, bu harfler onların okula gidip bok satmayı öğrendiklerini kanıtlıyordu.

Kızlar onun adını söylediler mi? İkiz, onu hücreye kapattığım sırada onun adını söyledi mi? Flynn onun adını söyledi mi?

Hayır.

Onun neye benzediğini biliyorum, elindeki dövmeyle biliyorum, ama adını bilmiyorum.

Bir uyuşturucu bağımlısının uyuşturucuya duyduğu yoğun çekim gibi ona çekiliyorum, cep telefonumu çıkarıyorum, ekran parlaklığını düşürüyorum ve Jess'in adına yazmak için metin kutusunu açıyorum.

Jess'in adına açıyorum. Sanki onun kadın hakları dersini tekrar hissedebiliyorum.

Jess: Kaçtığın için kızgınım. Suçluymuşsun gibi davranmana kızgınım. Sen suçlu değilsin! Kötü bir insan değilsin, ama kaçman öyle olduğunu gösteriyor. Sana çok kızgınım.

Jess: Beni burada bıraktığın için kızgınım.

Jess: Kız kardeşimi öptüğün için kızgınım. Onun incindiğini ve benim bundan haberdar olmadığımı için kızgınım. O benim ikizim ve onun incindiğini bilmiyordum.

Jess: Graham'la tüm vaktini geçirdiği için ona kızgındım, ama o sırada o acı çekiyordu.

Graham. Adı Graham. Teşekkürler, Jessie.

Jess: Sana çok kızgınım Kane! Bunun olacağını biliyordun. Kaçıp beni yalnız bırakacağını biliyordun. Bu yüzden beni Spencer'a götürdün. Gideceğini biliyordun ama bana hiç haber vermedin.

Jess: Seninle işim bitmedi, pislik! Bana veda etme şansı vermedin.

Jess: Cevap vermediğin için kızgınım. Ve aynı anda hem kızgın hem de endişeli olabildiğim için kızgınım.

Jess: Polislerimi incitme. Bu, sana affetmeyeceğim tek şey. Onlar benim ailem ve seni sevmediklerini biliyorum, ama seni affetmeyeceğim.

Jess: Lütfen beni onlar ve sen arasında seçim yapmaya zorlama.

Jess: Şu anda bunları okuduğun için kızgınım. "Okundu" yazısını görebiliyorum. Tam orada duruyorsun ama bana cevap vermiyorsun.

Jess: Senin gibi bir adama aşık olduğum için kızgınım. Sen bir pisliksin, ama yine de seni seviyorum ve şimdi sana söylemeden kaçtığın için kalbim acıyor.

JESS

KORUMA DETAYI

Riley – Alex ve Oz'un yardımcı şerif yardımcısı – öne çıkıp Laine ve benim duvar boyunca dizilmiş sert plastik sandalyelerde oturmamızı izliyor. Suçluların oturduğu yerde oturuyoruz. İkimiz de hıçkırarak ağlıyoruz ve titriyoruz, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Ama aynı zamanda, aynı nedenlerden dolayı.

"Kızlar." Riley yirmili yaşlarında, sanırım otuzuna yakın. Kaslı ve yapılı, güçlü omuzları ve kaslı uylukları var. Açıkça spor yapıyor ve elleri, çalışmaktan çekinmeyen bir işçi olduğunu gösteriyor. Ama yüzü... bebeklikten bir gün bile büyümemiş gibi görünüyor. "Eve gitmelisin. Malikaneye git. Bishop işini bitirene kadar onlar seni korusun."

Kafamı sallayıp Laine gerginleşince onu kendime çekiyorum. Daha önce onun bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. Bir erkek yaklaştığında titremesinin neredeyse şiddetli hale geldiğini fark etmemiştim. Nedense, daha sessiz, daha utangaç, daha yumuşak olan kız kardeş koruyucu rolünü üstlenmiş, oysa konuşmaya başladığımız günden beri Laine hep daha gürültücü olanıydı. Her zaman önce atılırdı.

Graham onu mahvetti ve bunun için ölmeyi hak ediyor.

Artık değişmiş bir kadını ve ona yaptıklarını bildiğim için, *tüm* detayları bilmesem bile, onun ölmeyi hak ettiğini biliyorum. Bunu yapan kişiyi temsil ederdim.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bishop geri getirilene kadar burada kalacağım." "Ya bugün geri getirmezlerse?" Riley, süslenmiş kalçasını. "Ne kadar sürerse sürsün, ölme riskini göze alacak mısın?"

"Ben gitmiyorum. Onu geri getirdiklerinde bir avukata ihtiyacı olacak. Sadece şehirde araba sürmekten kurtulmak için."

"Onu temsil edemezsin Jess! Tanrım. Birincisi, henüz baro sınavına girmedin. İkincisi, izlediğim güvenlik kamerası kayıtları çıkar çatışması olduğunu gösteriyor."

Omuz silkiyorum. "Buradan ayrılmıyorum. Ama bir kahve içebilirim. Burada böyle yaparsınız, değil mi? Gerçek polislere kahve getirirsiniz."

"Hayır." Kalın kaşları açık renkli gözlerinin üzerine iniyor. "Bu, senin bildiğinden daha büyük bir mesele

Sen gitmelisin. Britt'in evine dön ve orada kal. Şef sana bunu söyledi, neden yapmadın?"

"Çünkü ben lanet olası bir koyun değilim!" Dik oturup omuzlarımı düzeltirim. "Şef söyledi diye hemen harekete geçmem."

"Öyle yapmalısın! O seni korumaya çalışıyor, aptal."

"Onun yardımına ihtiyacım yok. Senin yardımına da ihtiyacım yok. Jules gitti; kendisine söyleneni yaptı. Evinde ve güvende. Şimdi Kane'i bekliyorum."

"O senin burada olmanı istemiyor! Senin savaşçıların kapısının arkasında olmanı istiyor. Senin güvende olmanı istiyor."

"Onun ne istediğini nereden bilebilirsin ki? Onu hiç tanımıyorsun. Alex'in verdiği emirleri, iyi bir çırak gibi tekrarlıyorsun, ama Kane adına konuşamazsın. Onu tutuklamak için buradasın. İlk fırsatta onu vuracaksın, o yüzden git buradan. Bu dünyada güvendiğim üç kişi var. Kane bunlardan biri. Kız kardeşim diğeri. Sen üçüncü değilsin."

Ben her zaman genç yardımcısını masum biri olarak görmüştüm. Hatta bebek gibi. Ama şişkin kasları ve gözlerindeki öfke, fikrimi yeniden gözden geçirmemi sağladı.

Başını sallayarak arkasını dönüp donakaldı. "Oh, lanet olsun!" Eli kalçasına doğru uzandı, ama çok yavaştı, üç yüksek patlama odada yankılandı ve kan yüzüme sıçradı.

Riley'in sırtındaki delik duman çıkarıyor. Güçlü vücudu ıslak karton gibi yere yığılıyor. Geniş sırtı ortadan kalkınca, Özel Ajan Siktir Yüzlü ve dumanı tüten silahıyla göz göze geliyorum. Ve hemen solunda, Abel Hayes.

Aylardır hayalini kurduğum adam.

Rüyalarımda beni milyonlarca kez vuran adam.

Her sabah uyandığımda, alnımdan akan kanı hala *hissedebiliyorum*. Kurşunun bıraktığı ateş gibi sıcak delik.

"Bayanlar." Yağılı siyah saçlar. Bacağına dayadığı uzun namlulu silah. Objektif olarak bakarsak, Kane'in fiyatını onaylamayacağı pahalı mokasenler. Kane'in hasta olduğu geceyi hatırlatan gözlerle öne adım atıyor. Ölüm. Ölümün gözleri. "Hanginiz Bishop'a ait?"

KANE

BİR ADAM ÖLECEK

Jess'in öfkeli mesajları kesildikten sonra iki saat boyunca park bankında oturdum. İki saat boyunca, onu hissedebilmek için bana öfkesini kismaya devam etmesini diledim. İki saat boyunca karanlıkta uzanıp Graham'ı bekledim.

Ona gidebilirdim. Artık adını biliyorum ve o da şık binanın ön cephesinde harfleri yazdığı için, cep telefonumdan onu aramak ve adresini bulmak bir dakikadan fazla sürmez.

Ama kıpırdamıyorum.

Bir plana ihtiyacım var, çünkü senaryodan sapan bir adam bile, ön kapıyı tekmelemek ve pantolonu inik haldeyken o pisliği korkutmaktan daha fazlasını yapmalı.

Bu yüzden emlakçıya bakıyorum ve siyah ekranıma sanki onun okyanus mavisini gözleriymiş gibi bakıyorum.

Jess beni seviyor, aptal lanet olası tehlike mıknatısı. Beni seviyor.

Hayatta kalmak için ne yapması gerektiğini hiç bilmiyor. Güvende olmak için ne yapması gerektiğini hiç bilmiyor.

O da senaryonun dışında.

Sadece planlanmamış bir yan yolculuk değil, aynı zamanda *yeni* bir senaryo. Bu şehre on sekiz ay önce yeni bir kimlikle geldim, yedi kez ilçe hapisanesinde bir geceden altmış güne kadar hapis yattığımı, bir kez otuz gün kokain rehabilitasyon merkezinde kaldığımı ve yıllarca yerel atış poligonunda hedef talimi yaptığımı belirten uydurma bir sicil kaydıyla.

Keskin nişancı düzeyindeki isabetlilik dışında bunların hiçbirisi doğru değil.

Ama artık kendi başıma hareket ettiğim, üstlerimin aramalarını görmezden geldiğim ve Eric'e Jay'i bulduğunu söylemek dışında aramamasını söylediğim için, artık gerçek bir suçlu olduğumdan eminim.

Tıpkı Jess'in düşündüğü gibi.

Bir buçuk yıl boyunca pis bir kulüpte gizli görevde çalışmak bir adamı yıpratır. Artık gizli görevde olup olmadığından emin olamayacağın bir noktaya sürükler seni, ya da bunun yeni sen olup olmadığından. Yaptığın şeyler, kullandığın uyuşturucular, yattığın kadınlar; hepsi birer kamuflaj olarak başlar.

Bunları yapmasaydım Abel beni öldürürdü.

Ama sonunda, karşıdaki kadının bir fahişe olması umurunda olmaktan çıkarsın. Ya da daha kötüsü, isteksiz olması. Kullanıcı olmadığı umurunda olmaktan çıkarsın, çünkü aldığın kafan çok iyi hissettirir. Öldürdüğün insanlar umurunda olmaktan çıkarsın, çünkü onlar zaten kötü insanlardır.

Dokuz yıl önce polis teşkilatına katıldım ve hayatımı hizmet etmeye ve korumaya adadım. Asla zarar vermemeye. Suçluları yakalayıp, adalet sisteminin onları yargılamasına izin vermeye.

Ama Abel Hayes'in gözetiminde geçirdiğim üçüncü veya dördüncü ay civarında, yargıç, jüri ve cellat oldum.

Ve ben bundan büyük zevk aldım, çünkü ATF'nin koruması altındaki bir gizli ajan olarak, bu cinayet değildi. Bu benim işimdi; *kimliğini gizli tutmak için ne yapman gerekiyorsa yap.*

Bu izni aldım ve onunla uçtum.

Neredeyse on yıl boyunca pislikleri hapse attım, ama bir ceza avukatı onları tekrar serbest bıraktı. O anda bununla başa çıkmak için altın değerinde bir iznim vardı. Savcı olmayacaktı. Duruşma olmayacaktı. Ve sokaklarda bir katil daha az olacaktı.

Bunun için asla sorgulanmayacağım. Asla yargılanmayacağım. Davamı savunacak bir savcı aramak zorunda kalmayacağım.

Çünkü her şey, *kimliğini korumak için ne gerekiyorsa yapma yetkisi* altında onaylanmıştı.

Lance'i öldürmek, Abel'in güvenini korumak için yapmam gereken bir şey değildi. Aksine, onu öldürmek neredeyse her şeyi mahvedecekti.

Ama onu korumak zorundaydım. Onu korumak için kendimi mecbur hissettim. O benim ve son nefesimi verene kadar onun gölgesinde durup ona göz kulak olacağım.

Buna Graham'la ilgilenmek de dahil – ama bu seferki onaylanmayacak. Bu parkayı giyip onu sokakta öldürürsem, bir vatandaş olarak yargılanacağım. Aldığım eğitim yüzünden çok daha uzun süre hapis yatacağım.

Ama onun yaptıklarını cezasız bırakamam.

Güneş, donmuş bulutları delmek için çok uğraşıyor. Aralık ayına yaklaşıyoruz ve kar yağmaya hazır. Botlarımın içinde ayaklarım ağrıyor, testislerim bankta yapışmış durumda, ama telefonum titrediğinde ve ekranında onun adı belirdiğinde, kanımda dolaşan adrenalin beni ısıtır.

Sadece bir mesaj değil, bir arama. Cevap ver; sesini duy. Cevap verme; onu özle.

Cevap ver; konumumu ele ver.

Cevap verme; onu tutabilmek için işimi bırakıp Jonah'ın dükkanında poşetçi olmaya kalkışmayayım.

Adı ekranımda yanıp sönüyor ve her yanıp sönüğünde, silahıyla önümde durup lanet olası dikkatimi çekmeye çalıştığını hayal ediyorum. Güzel küçük külotuyla önümde durup beni öldürmeye çalıştığı gün sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Bu gezegende beni öldürmeye çalışan ve hayatta kalıp bunu anlatabilen tek kişi o. Sadece hayatta kalmakla kalmadı, bu anı beni güldürüyor.

O ateşli bir kadın. Bir kadında aradığım her şeye sahip, ama ne yazık ki bizim için yanlış zamanda, yanlış yerde tanıştık.

Yanlış kimlik.

Onun çağrısı geldiğinde, onun çağrısını cevaplayamayıp beni kendine çekmesine izin veremediğimde – çünkü o bunu yapabilirdi, ben onun istediği her şeyi yapardım – bunun yerine alt dudağımı ısırıp ona bir kez daha dokunabilmeyi diliyorum.

Bir
kucaklaş
ma. Bir
şekerleme

Saçlarından yayılan tatlı kokuyu bir kez daha içime çekmek. O kadar kaba bir şekilde alay eden bir söz daha söylemek ki, sadece sözlerimle onu neredeyse orgazma ulaştırmak.

Sadece bir tane daha.

Telefonum yine bir mesajla yanıp sönüyor. Her zamanki "sesli mesajınız var" mesajını bekliyorum, ama bunun yerine, donmuş park bankında birdenbire çıldırmamı sağlayan bir şey alıyorum.

Al, beni araman lazım. Tehlikedeyim.

Beni kandırmak için böyle bir şey söylemezdi. Beni tuzağa düşürmeye çalışmazdı... belki. Ama yine de arıyorum. Hassas cam ekrana başparmağımı bastırarak, kalın parkamı tek elimle sırt çantama tikiştirip, arama bağlanana kadar fermuarını kapatmaya çalışıyorum.

"Hadi ama, bebeğim. Hadi. Cevap ver." Telefon çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor. Sinirimi bozan bu durumdan bıkmış bir şekilde, çantayı sırtıma atıyorum ve şehirde bir başka koşuya hazırlanıyorum.

Hadi ama. Acil durum olduğunu söyleyip sonra da aramamı cevaplamayamazsın.

Hat kesildi ve bana sadece yarım saniye rahatlamak için zaman verdi. Jess'in ağlama sesleri – çünkü onun olduğunu biliyorum – sonra erkeklerin kahkahaları, soğuk havanın ayaklarımın altındaki çimleri dondurduğu gibi beni donduruyor.

"Özel Ajan Kane Bishop..." Bu kalın kibir beni öfkelerendirir. "Seninle puro ve viski içtim."

"Hayes. O lanet olasıca nerede?"

"Sana güvenilebileceğimi sanmıştım. Arkadaş olduğumuzu sanmıştım."

"Nerede o?!" Kuşlar üstümdeki uzun ağaçlardan kaçışıyor. Bağırışlarım hala boş olan Ana Cadde'de yankılanıyor, ta ki bir adam garajdan çıkıp başını yana eğene kadar.

"Nerede o, Hayes? Dikkatimi çektin. Sana geliyorum." "Nerede olduğumuzu biliyorsun. Koş."

Kulüp.

Arama kesilir kesilmez, cep telefonumu bacak cebime sıkıştırıp uzun saçlı, yağlı elleri olan adama doğru koşmaya başlıyorum. Adam yaklaşmamı izliyor ve yarı savunmacı bir şekilde ellerini kaldırırsa da, 50 santimlik bir İngiliz anahtarını iri omzuna dayamaktan öteye gitmiyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bir arabaya ihtiyacım var." Onu geçip garajına giriyorum. Güneş henüz bulutların arkasından çıkmamış, ama bu adamın garajı açık ve her bir park yerinde üç araba var, bir tane de önündeki otoparkta. "Ben

Polisim ve bir arabaya ihtiyacım var. Söz veriyorum, geri alacaksın." Anahtarları aramak için her arabanın içine kafamı sokuyorum.

"Sen polis misin?" Bir bacağını diğerinin üzerine atıp Chevy kamyonete yaslandı. "Buradaki polisleri tanırım. Sen onlardan biri değilsin."

"Alex? Alex'i tanıyor musun?" Gözleri kısılır.

"Tanıyor olabilirim."

"Onu ara. Bishop selam söylediğini söyle. Infernos'a gittiğimi söyle." *Oradaki polisleri çağır. Yardım çağır.*

"Infernos mu? Zaten cinsel yolla bulaşan hastalıkların ve ölüm arzun yoksa kimsenin gitmediği o pis kulüp mü?"

"Evet, o." Bir sonraki arabaya doğru koşuyorum. "Turner'a oraya gitmesi gerektiğini söyle. Ve arkasını kollamasını. Başına ödül konmuş."

Artık rahat davranamayan adam kamyonetten iner. "Kafasına ödül mü konmuş? Onu oraya ölmesi için neden göndereyim ki?"

"Hayes'in kızları kaçırdığını söyle. İkizlerin kulüpte olduğunu söyle." Ateş kırmızısı Charger'a koşarım ve kilitli kapıya yumruğumu vururum. "Bir arabaya ihtiyacım var!"

O ileri koşar ve sürücü kapısının kilidini açar. "Bin!" "Hayır, sen..."

"İkizler mi?" Gri gözleri benimkilere kilitlenir. "Laine ve Jess Lenaghan mı?"

"Evet! Lanet olası anahtarları ver ve çık dışarı!"

Anahtarı çevirdiğinde motor gürültüyle çalışır ve şasi sallanır. "Bin lanet olası."

Siktir et. Titreyen kaputu kaydırıp yolcu kapısını açıyorum. Önce sırt çantamı içeri atıyorum, daha koltuğa oturmadan canavar araba gevşek çakıllı otoparkta kaymaya başlıyor.

"Infernos mu?"

Başımı sallayıp telefonumun ekran kilidini açtım. "Infernos. Çabuk ol." Yerel polis karakolunu aradım.

"Alo?" Resepsiyonist, kendi tarafındaki kaosu üstüne bağıırıyor. "Alo? Ben Britt."

"Britt, ben Kane Bishop. Turner'ı bağla."

"Bishop?" Sesi birkaç oktav yükselir. O benim adımı biliyor, etrafında çılgılık atan diğer otuz kişi de öyle. "Gelmeniz gerekiyor. X sizi arıyor."

"Onu telefona ver! Onunla konuşmam lazım." "O burada değil! Seni arıyor."

"İkizleri mi arıyor?" "Hangi ikizler? Bizim ikizlerimiz mi?"

"Evet! Siktir. *Senin* ikizlerin! Alex'i telefona ver lan." Adam Charger'ı köşeden hızla döndürüp kasabanın kenarına doğru fırlatırken tavana tutunuyorum. "Hayes onlarda."

"Hayes... Hayes kim? Jess mi?" "Evet! Alex'i telefona ver!"

"O burada değil." Kızgın sesi hıçkırığa dönüşüyor. "O burada değil. Seni arıyor. Bilmiyordum... Jules'la eve gittiklerini sanıyordum. Riley yaralanmıştı, o yüzden..."

"Riley yaralandı mı?"

"Evet! Vuruldu. Luc burada çünkü Riley ölüyor ve Alex, Riley'i incittiğin için geri döndü."

"Riley'i ben incitmedim! Hayes yaptı. Kızları kulübe götürdü. Polislerini oraya göndermen gerekiyor." Nefesim sığlaşıyor, sanki göğsüm çöküyormuş gibi.

Hayatımda hiç bu kadar her an her şeyin bitebileceğini hissetmemiştim.

On yıl boyunca cinayet işleyen pisliklerle çalıştım. Bazılarını ikna ettim, bazıları ise planlarından vazgeçmedi. Bazılarının kendilerini vurmasını seyrettim. Bazılarının ise otobüsün önüne atlamasını seyrettim.

Ama içimden bir ses, tüm bunların bir gün sona ereceğini *söylüyordu*.

Abel Jess'e zarar verecek. Bunu bana zarar vermek için yapacak.

"Polisleri kulübe gönder, ama onlara arkalarına dikkat etmelerini söyle. Abel onların polis olduklarını umursamayacak. Onlar onun yolunda duruyorlar." "Tamam." Titreyen sesi, sanki onu masada otururken görebiliyorum.

gözyaşları içinde sevk masasına. "Tamam. Onlara söyleyeceğim."

"Tamam." Telefonum tekrar çalarsa diye sesini açtım, sonra cebime attım ve yanımdaki adama döndüm. Anahtar kucağında kalırken, bu canavar arabayı sanki hayatı boyunca yarışmış gibi sürüyordu.

tüm hayatı boyunca yarışmış gibi bu canavar arabayı kullanıyor. O gaz pedalına basıp tren raylarının üzerinden atladığında, ben de ön panele tutunuyorum. Motor o kadar gürültülü çalışıyor ki, dişlerimde hissediyorum. Kaputun üstündeki hava girişi, kaputun altına sığmayan motor için yer açıyor. "Silahlardan anlar mısın?"

Konsantre olmuş, dudakları büzülmüş ve gözleri önümüzdeki yola odaklanmış halde, yine de sakın bir şekilde başını sallıyor. "Hayır. Hayatımda hiç ateş etmedim."

"Öğrenmek ister misin?" "Tabii."

Sırt çantamdan Eric'inki gibi bir Sig Saur çıkarıyorum. Tek bir şarjör takıp elimi uzatıyorum. "Yirmi atış hakkın var. Çift hareketli tetik. İt, ateş et, tetiği bırak, bir sonraki atış için hazır. Atışların bitince, hemen kaç. Abel veya adamlarını hedef al. Başka kimseyi vurma. Kızımı vurursan, beynini dağıtırım."

Gözleri bana kayıyor. "Senin kızın kim?"

"Jessie benim kızım. Laine ikiz kardeşi. İkisini de güvende tutuyoruz." Başını sallar. "Laine'i tanıyorum. O benim kızım."

"Onları ayırt edebiliyor musun? Çünkü ikisinin olduğunu dün gece öğrendim ve yanlış olana öpücöklere boğulmuşum."

"Laine'i mi öptün?" Parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşır. "Yanlış kıızı mı öptün? Onları nasıl ayırt edemezsin? Hiçbir benzerlikleri yok ki."

"Hadi oradan. İkisi de aynı!" Keskin bir virajı dönerken arka tekerlekler kayarak yolun kenarındaki toprağa değıyor. "Jess'i sadece yara izlerinden tanıyorum."

"Ne yaraları?"

"Onda, benden başka kimsenin görmesine izin verilmeyen yara izleri var."

"Thing 1'e aşık mı oldun?"

Başımı salladım. "O benim. Onu geri almak için oraya gidiyoruz. Ne pahasına olursa olsun."

Keskin bir virajı almak için vites düşürürken, kartal gözleriyle yolu izliyor. "İkisini de alacağız. Onlar yeri doldurulamaz. İkisini de alacağız, yoksa senin silahını kullanıp sana kurşunu yutmayı gösteririm. Sonra eve döndüğümüzde, bunu tartışırız."

Onlardan birini öpüyorsun. Kim olduğunu bilmiyorum ama serseriye benziyorsun, bir çanta dolusu silahın var ve kızlarımın yanında olmanı istemiyorum.

"Kane." Elimi kaldırıp aramızdaki boşluğa uzattım.

Gözleri uzun bir süre benimkilere kayar, ama tek bir baş sallamayla elimi eliyle çakar ve kulübün önündeki son köşeyi dönerek arabayı hızla sürer. "Angelo."

Sırt çantamdan bir kayak maskesi çıkarıp yüzüme takıyorum. Angelo, kulübün önündeki sokağa girdiğimizde kaşlarını çatıyor. Hâlâ polis arabası yok. "O maskeyi neden taktın?"

"Çünkü Abel beni öldürmek isteyecek."

"Ben maske almayacak mıyım?"

"Kesinlikle yok. Seni ben sanırsa seni vurur. Yine de sana ateş eder, o yüzden arkanı kolla, ama çoğu zaman beni hedef alır." Arabanın kapısını açarım, çantamı omzuma atarım ve her iki elime birer tabanca alırım. "Eğil. Kızları bul. Vurulma."

"Anlaşıldı."

"Onları çıkar. Ana hedef bu. Başka ne olursa olsun, ne görürsen gör, kızları taşıma fırsatın olursa, yap."

O başını sallar ve beni takip ederek caddenin karşısına geçer.

JESS

INFERNO

"Onu buraya getirmek ne kadar sürer sence?"

Abel alaycı bir şekilde, buz gibi soğuk silahının ucunu göbek deliğime sürter. Kapana kısılmış bir şekilde, ellerim arkamda bağlı halde kulübün ortasındaki bir destek direğinin önünde duruyorum, kız kardeşim de yanımdaki direğin önünde aynı pozisyonda duruyor. Kalbim hızla atıyor. Önümdeki yağlı saçlı adamı görmezden gelmek için çaba sarf ediyorum. Dudaklarımı sıkıca kapatıp titreyen vücudumu sakinleştiriyorum ve yıkılıp serbest bırakılmak için yalvarmak yerine, Kane'in bir hafta önce dayak yediği boks ringini inceliyorum.

Pes edemem.

Daha kötüsünü de yaşadım. Kırılmayacağım.

Laine'in saçları yüzünü kaplıyor ve ayaklarına bakarken burnunun ucundan gözyaşları damlıyor. Abel benim Jess olduğumu bilmiyor. Onun Laine olduğunu bilmiyor. Polis karakolunda birbirinin aynısı iki kadınla karşılaştı ve Riley ikimizi de koruduğu ve ikimiz de kim olduğumuzu itiraf etmediğimiz için Abel ve McDouche ikimizi de götürdü.

Şimdi önümde duruyor, silahını karnıma dayamış ve gözlerimdeki öfkeye bakarak varsayımlarda bulunuyor, oysa Laine'in gözlerinde hiçbir şey yok.

Daha iyi bir plan düşünürken onu taklit ederek gözlerimi indirip saçlarımın yüzümü örtmesine izin veriyorum.

"Oynamayacak mısın?" Gülerek, namluyu karnıma dayadı. "Hayır mı?" Laine'e doğru ilerleyip aynı şeyi tekrarladı. "O zaman sen? Biriniz kulüp fahişesi. Diğeri Bishop'a ait. Yemin ederim, ikinizin aynı kişi olduğunu sandım!" Başını salladı.

geri dönüp güler. "Senin çok cesur olduğunu düşünmüştüm. Hafta sonları burada fahişelik yapıyorsun, hafta içi ise Bishop'la birlikte oluyorsun. Ve onun hiçbir şeyden haberi olmadığını düşünmüştüm." Bana doğru yürürken, gözlerime bakmak için eğilir. "Sizin iki farklı kaltak olduğunuzu bilseydim, o son partiyi sipariş etmezdim. Götten sikilmek acıtıyor mu? Hayır dediğinde, ama onlar yine de yapınca ruhun acıyor mu?"

Onun beni Laine sandığı için ruhum acıyor.

Ona bunu yaptığı için.

Sahip olduğum tüm gücümü, istismara uğrayan kız kardeşim için vücudumu saran öfkeyi toplayıp onun gözlerine bakıyorum. "Seni öldüreceğim." Jules'un taktiklerinden birini kullanıp bağırarak yerine fıslıyorum. "Seni deşip bağırsaklarını çıkaracağım Hayes, sonra da pis kokaini kışına sokup dilinle boğulana kadar tek başına boktan bir apartman dairesinde ölene kadar devam edeceğim. Hayır dediğinde, artık istemediğini söyleyip ağladığında, bunu tekrar yapacağım. Ve tekrar." Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Ve tekrar. Ve tekrar."

Silahı karnıma o kadar sert batıyor ki, omurgamda hissettiğime yemin edebilirim. "Bu seni Bishop'un adamı yapar. Fahişe olsaydın kokaini bilmezdin."

Başımı sallıyorum. "Ben Bishop'ınım. Bishop da benim. Ve bugün öleceksin."

Alaycı bir şekilde arkasını dönüp odanın ortasında nöbet tutan iki adama başını sallıyor. Onlardan biri Alex ve Jules'a bağlılık yemini eden FBI ajanı. Beni dikkatle izliyor ve onu tanıdığını biliyor.

Ve gülümsüyor.

Abel mücevherlerle kaplı elini salladı. "Zamanı geldi."

Hemen, iki adam ayrılır ve benzin bidonlarıyla geri gelirler. Onlar her yere benzin dökmeye başladıkları anda cesaretim kaçır. Ateşte ölme, etrafımızda alevler yükselirken bu kirişe bağlı kalma ve kız kardeşimin ve onun acısını izlerken derimin kemiklerimden eridiğini görürken hiçbir şey yapamama düşüncesi, daha önce cesur olan yüzüme gözyaşları akıtıyor.

Geri dön, Kane. Geri dön ve beni bir kez daha kurtar.

Daha önce hiç görmediğim bir adam – gözlerini ve yüzündeki çarpık gülümsemeyi tanımıyorum – yarısı boş bir benzin bidonu ve gümüş bir çakmakla yanıma yaklaşıyor. "İnternette görüldüğünden daha güzelsin."

"Siktir git!" Ayaklarımla tekme atıp çakmağı elinden düşürdüm, ama geri çekilmedi.

Bunun yerine, eğilip dudaklarımı ısırır ve ağzım kanla dolana kadar ısırmaya devam eder. "Keşke ölmeden önce seni sikebilseydim. Herkes denedi, ama ben hep depoda kaldım." Laine'e bakar, o da bağlarından kurtulmak için çılgınca mücadele eder. "Aylardır sarışın için bahis oynuyorduk. Ama ikinizin olduğunu bilmiyorduk. Fırsatlar sonsuz."

"Bırak beni." İp yakana kadar bileklerimi kirişin arkasında çalıştırıyorum ve parmak uçlarımdan kan damlıyor. "Bizi bırak, seni becereceğim. İkimiz de becereceğiz."

Kıkırdar. Benzin bidonunun kapağıyla uğraşırken başını sallar ve kokulu sıvıyı kot pantolonuma dökmeye başlar. "Hayır. Başka bir sarışın bulmayı tercih ederim, çünkü seni bırakırsam patronum kafama kurşun sıkar. O zaman kimseyi sikemem."

Çığlık atarak, arkamdaki kirişi kullanarak ayaklarımı kaldırıyorum, neredeyse betonun üzerinde havada süzülüyorum ve göğsüne ve yüzüne tekme atıyorum. Tekme üstüne tekme atmama rağmen, beni görmezden geliyor ve spor ayakkabılarım dolana kadar benzini dökmeye devam ediyor. Sanki zaten yanıyormuşum gibi, cildim yanıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve kollarım ip yanıklarından dolayı alev alev yanıyor. Gözyaşları gözlerimi kör ediyor, ama o Laine'e döndüğünde, gerçeklik çok daha kötü hale geliyor.

O da benim yaptığım gibi ona tekme atıyor, ama o benim aldığım savunma derslerinin yarısını almış.

Ben berbatım. Bu da onun hiç şansı olmadığı anlamına geliyor.

Şehrin bir yerinden siren sesleri geliyor. Polis. İtfaiye. Ambulans. Üç ayrı ses, bu şehrin ilk müdahale ekiplerinin çoğunu şahsen tanıyan bir kız için kolayca ayırt edilebilir. Gözlerim kaçış yolu aramak için odanın içinde dolaşıyor, ama kirli FBI ajanı çakmağını bir sıvı birikintisine attığında, oda ışıkla doluyor.

Alevler gaz hatları boyunca yayılır ve boks ringine kadar ulaşır. Diğerleri de doğrudan bana ve Laine'e doğru akan nehirleri takip ediyor. "Jess?!"

Onun sesi.

Anında gözlerim yukarı kayar ve kayak maskesi takmış Kane'e takılır. Maske olsun ya da olmasın, onu her yerde tanırım.

Gözleri – başka hiçbir yerde benzeri yok.

Ekstra kardeşlerimden biri olan Angelo onun yanında durur ve sanki bir ömür boyu bakmışım gibi hissetsem de, çocuklar bir saniyeden az bir sürede araya girer ve ayrılırlar.

Angelo, yağ lekeli bir tişört ve ağır botlarla titreyen odanın içinden koşarak geçer ve elinde Kane'inkine benzer bir silah tutar. Silahı olduğunu bilmiyordum. Silah kullanmayı bildiğini de bilmiyordum. Ama Kane gibi taşıyor; çelik gibi bir kararlılıkla ve yeteneklerine tam bir güvenle.

Laine'e doğru koşar ve benzinli adam tepki veremedi, Angelo silahı adamın kafasına vurur ve onu yere serer. Kız kardeşimin önünde durur ve deli gibi ipleri kesmeye çalışır.

Kız kardeşim kirişe karşı mücadele ediyor. İplere karşı mücadele ediyor.

Ve her hareket ettiğinde ve onun çözdüklerini yeniden sıkılaştırdığında, kendi özgürlüğünü ve benim özgürlüğümü geciktiriyor.

Ön kapıya bakıyorum ve Kane'in alevlerin içinden koşarak geçtiğini görüyorum. Yarım saniye sonra, Alex ve Oz kayarak duruyorlar. Alex'in gözleri benimkilere dikiliyor. Öfke. Endişe. Panik. O odanın karşısına koşuyor ve arkasında Oz da Kane'in gittiği yöne doğru koşmaya başlıyor. Kane'in gittiği yöne doğru koşmaya başlar.

"Hayır!" diye bağıyorum. Gürleyen alevler, Laine'in çığlıkları, Angelo'nun küfürleri ve merdivenlerin tepesindeki adamların bağırıışları arasında sesimi duyurmaya çalışıyorum. Yine de Oz'un dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Bishop'a zarar verme! O bizden biri. Ona zarar verme!"

Oz beni duymazdan gelir, dumanın arkasında kaybolur ve beni hızla tükenen odada oksijen için nefes nefese bırakır. Alevler dokundukları her şeyi yutar. Havayı. Duvarları. Kirişleri ve boks ringini.

Alevlerin arasından Kane durur ve gözlerime bakar. Kayak maskesi olmasına rağmen, silahını kaldırıp doğrudan omzumun üzerinden bana doğrulttuğunda gözlerinde özür dilemeyi görüyorum.

Alex'e.

Ön kolundaki kalın, ip gibi kaslar kasılır ve parmağı tetiği sıkar. Silahından mermi fırlarken kolu milim bile kıpırdamaz.

Mermi yüzümden birkaç santim uzaklıkta geçer. Gözlerimi sıkıca kapatınca saçlarım geriye savrulur ve yanaklarımdan gözyaşları akar.

İplerim çözülür ve döndüğümde, şaşkın Alex ve Özel Ajan Fuckface ile göz göze gelirim. Alex'in alnının ortasında bir kurşun deliği vardır ve beton zemine düşmüştür.

"Aman Tanrım." Göğsüm çöküyor. Ciğerlerim genişlemiyor.

Tıpkı rüyalarımındaki gibi, ama aynı zamanda değil.

Rüyalarımda kurşun deliği olan benim. Kurşun deliği olan Alex. Ateşin içinde ölü gözlerle yatan benim ailem.

Dönüp Kane'e bakıyorum. Kardeşimin kurtarıcısı.

Alex onu tutuklamak için burada ve roller tersine dönseydi, Kane için aynısını yapmazdı. Onu kurtarmazdı. İşini iyi yaptığını düşünürdü.

Gözlerim sonsuza kadar Kane'in gözlerine takılı kalır. O beni izler. Ben onu izlerim. Aramızda alevler yükselir, ama Alex kolumu tutup çökmekte olan kırıştan uzaklaştırmaya kadar kıpırdamam. Onun tutuşuna karşı direnirim. Dönerek uzaklaşır, ölü ajanın yanına kayar ve silahını kaparım.

Angelo kolunu Laine'in omzuna atar ve onu odanın diğer tarafına iter.

Boks ringindeki tüm benzin ve kauçukla birlikte, duman kapkara ve göz kamaştırıcı hale gelir ve gözlerimden yaşlar akmaya başlar. Bulut yaklaşırken daha da eğilirim ve Laine'in ayaklarının kaybolduğunu, ardından Angelo'nun koşarak uzaklaştığını gördüğümde rahat bir nefes alırım.

Kız kardeşim
güvende. Angelo
güvende.

Alex'in kollarından ikinci kez kurtulup merdivenlere doğru koşuyorum. "Kane?" Elimdeki silahla, buraya son iki kez geldiğimde hissettiğim korkuyu hiç duymadan metal merdivenleri tırmanıyorum. Yoğun dumanın içine giriyorum ve gömleğimi ağzımı ve burnumu kapatmak için yüzüme çekiyorum. "Bishop!" Gözlerim yaşıyor, kollarımdaki tüyler cızırdayarak tenimi yakıyor. "Kane?"

"Jessica?" Alex'in öfkeli sesi beni beni yol merdiven merdivenlerden. "Lenaghan! Hemen buraya gel!"

"Kane?"

Bir anlığına gözlerine bakıyorum, ama kulüpte silah sesleri duyulduğunda ve bir mermi elimden bir adım bile uzak olmayan metal korkuluktan sektiğinde, onu tekrar kaybettim.

Çıglık atıp elimi vücuduma yakın bir yere çekiyorum. Bana öğrettiği şekilde silahı tutarak nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum.

İki el. Kontrol. Dikkat.

Bu lanet olası bir oyuncak değil, Sarışın. Kendine zarar vermeyeceğine güvenemezsem, onu kullanamazsın.

Merdivenleri daha yavaş çıkıyorum. Nefes al. Nefes ver. Nefes al.

Merdivene ulaşır ulaşmaz, ana katta bir şey patladığında çıglık atarak zıplarım. Muhtemelen aerosol kutularının patlamasından başka bir şey değildir, ama aşırı duyarlı kulaklarıma, kulüp etrafımda yıkılıyormuş gibi gelir. Metal cızırdar ve üzerinde durduğum platform eğrilir. Dumanla neredeyse kör olduğum yerde, birkaç metre ötemde silah sesleri fırtınası patlar.

Çömelerek, sıcak korkuluğa yaslanıyorum ve Kane'in bağırarak verdiği talimatları duymamak için kulaklarımı tıkıyorum.

Kaç, Jess.

Silahını indir, Hayes. Güvenli

bir yere git, Jess.

Git onu al!

Alex'in merdivenlerden yukarı çıkan bağırıışları ve ayak sesleri, etrafımı saran sağır edici gürültüye ekleniyor. Kalbim çarpıyor. Gözlerim yaşıyor. Başım dönüyor ve hızla bilincimi kaybediyorum, ama Kane dumanın içinden koşarak gelip beni kollarına aldığıında, rahatlamış bir şekilde haykırıyorum ve daha önce defalarca yaptığım gibi göğsüne sarılıyorum. Koşarken vücudu öne doğru sarsılıyor, ama onun güzel gözleri imkansız bir şekilde genişleyene kadar, kaslı vücudundaki bu sarsıntının nedenini düşünmüyorum.

Merdivenlerden aşağı koşarak dumandan uzaklaşır. Nefes alıp verirken ciğerleri olması gerektiği gibi genişlemez. Bir hafta önce yaptığım gibi ona sarılırım – bacaklarım

bacaklarımla kalçalarını, kollarımla boynunu sararım – ama bu sefer elimde bir silah tutuyorum ve onun kanı gömleğinden benimkine sızıyor.

Çöken merdivenlerden aşağı, şiddetli sıcak cehenneme atlar ve beni kelimenin tam anlamıyla Alex'in kollarına fırlatır. "Hayır!" Alex'in kollarında dönüp duruyorum. Göğsüm inip kalkıyor, kalbim çarpıyor, Kane'in gözlerine bakıyorum ve aşırı doz aldığı geceki gibi, gözleri acıdan parılıyor.

Neredeyse
siyah. Ölüm.

Bir başka patlama, ama bu sefer daha gürültülü, kolumu yakan bir ısı getiriyor.

Dünya yavaşlar ve etrafımdaki kaos, Kane'in kayak maskesi üzerinden gözlerine damlayan tek bir kan damlasıyla sessizleşir.

Bir gün, bu anı geriye dönüp baktığımda, kolumdaki acıyan yerin bir kurşun olduğunu anlayabilirim. Hatta onun kayak maskesini delen kurşununla aynı kurşun olduğunu bile anlayabilirim. Bir gün, geriye dönüp baktığımda, yapılan hataları, bu sonuca yol açan her bir saniyeyi tam olarak anlayabilirim.

Ama şu anda tek gördüğüm Kane'in gözleri. Maske dudaklarını kapatıyor, bu yüzden o sırtışı bir daha asla göremeyeceğim. Maske, onu kızdırdığımda alnında beliren derin kırışıklığı, o tek çizgiyi de kapatıyor.

Ama gözleri onun gözleri ve dizlerinin üzerine çökerken beni izliyor. Her zaman geniş ve güçlü olan omuzları şimdi sarkmış durumda. Beni taparcasına sevmiş eller şimdi cansız bir şekilde yanlarında sallanıyor. İkimizi de taşıyacak kadar geniş olan kalçaları artık onu ayakta tutamıyor. Kane dizlerinin üzerine çöküyor ve öne doğru düştüğünde, etrafımızdaki gürültü ve kaos yeniden başlıyor ve ben, hala dumanı tüten silahı ve çirkin yüzünü bozan korkunç sırtışıyla Abel Hayes ile göz göze geliyorum.

Bağlandığım destek kirişi, ağır tavanın ağırlığı altında kırılır. Kane, yüzüstü, ilerleyen ve hala ıslak olan kot pantolonumu yalayan küçük bir alev nehrinin içinde yatıyor.

Kane ve ben bakarken, dünya sessizliğe büründü. Büyük sopanın gıcirtısı kesildi, ateşin uğultusu sustu, ama şimdi bağlantımız koptuğuna göre, her şey geri geldi.

Çelik bükülüyor ve ateş kot pantolonumdan yukarı doğru yükseliyor.
Çığlık attım; kot pantolonuma, Alex'in sert ellerine, Kane'e.

Özellikle Kane'e.

"Jess!" Alex'in güçlü kolu karnımı sarar ve beni döndürür. Kane'in vücuduma çok nazikçe attığı, neredeyse iyileşmiş olan dikişler, Alex'in aletler ve anahtarlarla dolu kemeriyle yırtılır. Beni çılgınca çırpan ayaklarımdan kaldırır; çökmekte olan kulüpten çıkarmak, beni güvenli bir yere götürmek, bacaklarımdan yukarı doğru yayılan ve cildimde kabarcıklar oluşturan alevleri söndürmek için. Ama ben ona karşı direnirim, Kane'e geri dönmek, onu kurtarmak için.

Onu kurtarma sırası bende.

Ona yardım etme sırası
bende.

Bizim yaptığımız budur, sırayla birbirimizi kurtarıyoruz.

"Sıra bende!" Alex'in kollarını yakalayıp, kendimi kurtarmak için çırpınıp bağıyorum, ama o beni bırakmıyor. "Kane! Hayır. Alex. Hayır!" Elimde hala silah varken mermileri ateşliyorum. Kimsenin güvenliğini umursamadan, Abel'i hedef alarak ateş ediyorum ama onu kaçırıyorum. Silah ateş etmeyi bırakıp tutukluk yapana kadar tüm mermileri ateşliyorum. Elimden geldiğince sertçe fırlatıyorum, ama yine de sadece beş metre uzağa düşüyor. "Beni bırak, Alex." Beni Kane'den uzaklaştırıyor. "Alex! Bırak beni!"

Beni siyah dumanla dolu uzun bir koridordan sürükler. Kane'i gözden kaybettiğimde ve mücadelem şiddetlendiğinde bile beni bırakmayı reddeder. Oz, elinde silahı ve yüzüne bağladığı gömleği ile koridorda koşar ve bize ulaştığında Alex'e benim ağırlığımı taşımada yardım eder.

İki yetişkin adam beni dışarı çıkarmak için uğraşır. "Jess!" Alex'in sesi dumandan boğuk ve kısık çıkıyor. Gözleri yaşlı ve adrenalin yüzünden kasları şişmiş, ama beni bırakmıyor. "Jess! O öldü. Buradan çıkmalıyız."

Tavanın bazı bölümleri çöküyor ve üzerimize yağın her bir ateşli metal parçası sırtımızı ve kollarımızı yakıyor.

Sonsuz gibi görünen koridor gibi, duman da Alex ve Oz'un beni sürüklediği hızla çıkışa doğru koşuyor. Güneş ışığına çıkınca, gece değil sabahın ortasında olduğumuzu hatırlıyoruz ve polis arabaları, itfaiye araçları, hortumları hazırlayan adamlar ve dört ambulansla dolu bir otoparka çıkıyoruz.

Kardeşim, *gerçek* kardeşim, beni Alex'in kollarından alır ve caddenin karşısına koşar. Yere atlayıp üzerime yuvarlanır ve bacaklarımın üzerine battaniye örtüp, cildimi yiyip bitirdiğini unuttuğum alevleri söndürür.

Bir anda, Kari yanımda durur ve yüzüme bir maske takar, sonra Luc bir makas çıkarır ve kabarcıklarla kaplı cildime yapışmış kalın kotu keser.

Kane'in koşup bana yardım etmesini bekler gibi etrafa bakınıyorum. Ambulansın arkasında yüzünü ellerine gömmüş oturan Laine ve hala elinde silahla nöbet tutan Angelo'da gözüm kalıyor.

Onu çoktan silahsızlandırmış olmaları gerekirdi, ama polis bizim tarafımızdaydı ve beni yanan binadan çıkarmakla meşguldüler.

Gözyaşları hassas ciltte asit gibi gözlerimi yakıyor ve gözlerimi kulüp kapılarına çevirdiğimde oksijen maskemin üzerine damlıyor.

Yakında dışarı

çıkacak. Çıkacak.

Biliyorum çıkacak.

O, benim kendimi tehlikeye attığım için ne kadar kızgın olduğunu göstermek için olay çıkaran büyük bir boz ayı. şu anda içeride Abel'la ilgileniyor, ama bir saniye içinde dışarı çıkacak.

İtfaiye ekipleri iki katlı binanın etrafında koşuşturuyorlar. Hortumları açıp, deponun zıt taraflarında çalışmak üzere takımlara ayrılıyorlar. Birbirlerine emirler yağdırıyorlar. Kimin içeri gireceğine, kimin merdivenlerde çalışacağına karar veriyorlar.

Alex, sadece tişörtüyle ve kollarında yanıklarla yanıma kayıyor. Kari maskeyi yüzüme bastırıyor, çünkü her gevşettiğinde onu itiyorum.

Sağ kolum yanıyor ve gözlerimi kulübün girişinden ayırdığımda, derimdeki çukurda duruyorum. Eskiden etin olduğu yerde şimdi kan sızıyor, başka bir acil tıp teknisyeni derimi bir araya getirmeye çalışıyor.

Ellerinde beyaz eldivenler ve bir erkeğin iş arkadaşının küçük kız kardeşi üzerinde çalıştığını bildiğinde sahip olduğu konsantrasyonla, koluma bandaj sarıyor ve sedye çağırıyor.

"Mayday, mayday, mayday! Herkes dışarı, hemen!" İtfaiye şefi ön girişte durmuş, telsizini dudaklarına dayamış, kalabalık alana bağılıyor. En büyük kamyondan üç yüksek sesli korna çalıyor. "Tüm birimlere emir, binayı tahliye edin. Şirket yetkilileri şimdi yoklamaya başlayın!"

"Birinci itfaiye aracı rapor veriyor." "İkinci itfaiye aracı rapor veriyor."

"Siktir." Sanki sirenler onlar için bir anlam ifade ediyormuş gibi, Alex ve Luc beni kaldırırken, ben sadece dumanla kaplı olmayan havayı solumaya odaklanıyorum. Bir dakika önce içeri koşan itfaiyeciler şimdi geri dönüp çıkışa doğru koşuyorlar. Alex ve Oz'un beni taşıdığı gibi bir adamı kollarından sürüklerken, dehşet içinde umutla izliyorum.

Rahatlamayla kalbim daha hızlı atıyor.

İşte geliyor.

Kurtarılması gerekiyordu.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Üç itfaiyeci ve Kane hiç bitmeyen koridorda koşarken, yangın hortumları elektrikli süpürgenin gövdesine geri çekilen güç kablosu gibi geri çekiliyor.

Duman onları takip ediyor, ama floresan renkli üniformalarını görebiliyorum. Kasklarındaki ışıkları görüyorum ve beton üzerinde ağır botların gürültüsünü duyabiliyorum.

"Çıkın dışarı!" İtfaiye şefi kollarını sallarken, kulüp üstlerinde kendini yiyip bitiriyor. Çatı çöküyor ve düşen her yeni çelik parçası, yapının geri kalanını protesto edercesine inliyor.

Çıkıştan on fit uzaklıkta, ilk itfaiyeci kaçır ve şefinin yanında durur, ancak geri dönüp son ikisinin Kane'i ileri sürüklemesini izler.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Maskeyi itiyorum, ama arkadaşlarım, *ailem*,

beni yerde tutuyorlar, ta ki şef dönüp "Herkes geri çekilsin!" diye bağırana kadar.

Hayatım boyunca beni milyarlarca kez taşıyan güçlü, iri kardeşim Luc, küfürler savurarak beni kollarının arasına alır. Sağ eliyle Kari'nin elini tutar ve bizi Laine'in oturduğu ambulansa sürükler. Beni kız kardeşimin üzerine atar, sonra Kari'yi de üstümüze atar, böylece üç kızın bacakları üst üste gelirken, o ve Angelo cehenneme sırtlarını dönüp kapıları korurlar.

Dizlerimin üzerine çöküp yüzümdeki işe yaramaz maskeyi yırtıp atıyorum. Adamların omuzlarının üzerinden bakınca, üç adam çıkıştan atlarken tüm binanın çöktüğünü görüyorum.

Sıcak hava ve siyah duman dışarı fırlayarak saçlarımı geriye doğru savurur. Adamlar bizi patlamadan korumak için yanımıza yaklaşır ve çöken binanın altından ateş topları fırlayarak itfaiye ekibini siper almaya zorlarken, yanık saç ve kavrulan deri kokusu havayı kaplar.

Kane'i taşıyan son iki adam ayağa kalkar ve büyük kırmızı kamyonlarına koşar, Kane'i yıkılan binanın önünde yerde yatarken bırakırlar.

Bir gün, bu anı geriye dönüp baktığımda, herkesin beni korumak için elinden geleni yaptığını görecekim. Yerdeki adamdan uzaklaşan iki itfaiyeciyi, kendini koruma çabası olarak görecekim, çünkü arkadaşlarımla arkasında saklansam da, ön kapıdan kırk metre kadar uzakta olsam da, eskiden bir kulüp olan yerden çıkan ateş topunun yaydığı ısı burnumu yakıyor.

Bir gün, baygın adamın ayağındaki şık siyah loaferları, sosis parmaklarını süsleyen mücevherleri ve kafasının bir tarafında artık yarısı eksik olan yağlı siyah saçlarını görebilecekim.

Sanki gerçek olmayan bir boşluğa geri çekilmişim gibi, Luc ve Angelo açık ambulans kapılarından uzaklaşana kadar dakikalar, saniyeler ya da saatler geçiyor. Luc elimi tutuyor ve titrek bacaklarımla üzerinde durmama yardım ediyor, sonra Kari ağırlı kaburgalarımla etrafına kolunu doluyor ve ağırlığımla tutuyor.

Yaklaşmamıza izin verildiğinde, ağırlığımla çoğunu üstlenir ve hiç de bilinçsiz olmayan bilinçsiz adama doğru ilerlememe yardım eder.

Adam ölmüştür.

Tıpkı Kane gibi, alnının ortasında bir kurşun deliği var.

Abel Hayes öldü ve Kane o korkunç kulüpten geri dönmedi.

JESS

ARTIK HİÇBİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK

Birisi yatak odamın kapısını çaldığında radyomun sesini kısma zahmet etmiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum. İyiymiş gibi davranmak istemiyorum. Bir suçluyu sevdiğim ve dolayısıyla onun yasını tuttuğum için utanç duymak istemiyorum.

Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Ailemi seviyorum, onlar da beni sevir, ama anlamıyorlar. Bu yüzden onlara iyi olduğumu söylemekten bıktım.

Kane Bishop iyi bir adamdı. Kötü insanlara kötü şeyler yaptı, ama iyi insanlara asla kötü davranmadı. Benim okuduğum yasalarla yönetilmiyordu, ama kendisi için koyduğu yasalar sağladı.

Kötü insanlar iyi insanlara her zaman kötü şeyler yapar.

Kane öyle değildi.

O, kötü bir insanın vücudunda yaşayan iyi bir insandı. Kötü insanların dünyasında. Ama o, olabileceği kadar iyi bir insandı.

"Jessie?"

"Alex." Sesimdeki boşukluğu gideriyorum. Bugün henüz konuşmadım. Kelimenin tam anlamıyla. Denediler, ama söyledikleri hiçbir şey beni kendilerine geri getiremedi.

Herkes hayatına devam ediyor, ancak eskisi kadar şaka yapılmıyor. Şükran Günü yemeği gürültülü geçmedi, ama ailem için önemli olan, kız kardeşlerinin güvende olması ve suçluların birbirlerini ortadan kaldırmasıydı.

Jules, birbirlerini ortadan kaldırdıklarında çok mutlu oluyor.

Dudakları hafifçe gülümsedi. *Her şey normalmiş gibi davran. Suçlu hiç var olmamış gibi davran. Eninde sonunda atlatacaktır.* "Girebilir miyim tatlım?"

Gözlerimin arkası yanıyor. Başımı sallayarak, başımı çevirip kolumla burnumu siliyorum. "Evet, X. Ne var?"

Yatağın, dizimin yanına oturduğu yer çöküyor. Ailemiz dokunmayı seven bir ailedir. Sarılmayı seven bir ailedir. Sevgimizi fiziksel olarak gösteririz – sevgi dolu sarılmalarla ya da öfkeli yumruklarla. Ama kaburgalarım yeniden dikilmiş, kolum yamalanmış ve bandajlanmış, bacaklarım da kot pantolonumun neden olduğu kabarcıkların iyileşmesi için nemli bandajlarla sarılmışken, bana nereden dokunacağını bilemiyor.

"İyi misin Jess? Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Duvara yaslanarak geri çekiliyorum, elimi yastığımın altına sokuyorum ve Kane'in manila dosyasının yıpranmış köşelerini parmaklarımla okşuyorum. Benim mihenk taşım. Onun varlığının kanıtı.

Sevdiğimin kanıtı.

Hâlâ yastığımın altında onunla uyuyorum, çünkü sihir hâlâ var. Günde on saatimi rüyalarımda onunla geçiriyorum.

Eskiden geceleri en fazla beş ya da altı saat uyurdum. İşle, derslerle, Kane'le koşuşturmakla çok meşguldüm. Ama şimdi gidecek hiçbir yerim yok. Çalışacak hiçbir dosyam yok. Gidecek hiçbir ofisim yok.

Sınırsız süreyle işten ayrıldım. Jules iyileşmem için işten uzak durmamı istiyor.

Sınava çalışmam için. Gerçekten hazır olana kadar işe dönmemem için.

Bu yüzden ara sıra birkaç dakika ders kitaplarına bakıyorum, geri kalan zamanlarda ise Kane'in dosyasına bakıyorum. Sonra acıdan nefes alamadığımda, o burada bana sarılmadan bir dakika daha yaşayamadığımda, uzanıp rüyalarımda onu ziyaret ediyorum.

Artık uyanmak istemiyorum. Onsuz olmak istemiyorum.

Ailem için yaşamak istemem gerekiyor. Kendi yasını tutan ikiz kardeşim için ve Alex'le silahlı kavga ettikleri zamankinden daha da çok çıldırmış olan Luc için.

En yakın arkadaşlarım arasındaki metin sohbeti hızla devam ediyor, ancak Laine ve ben belirgin bir şekilde yokuz. Kari ve Britt duyarsız davranmaya çalışmıyorlar, sadece bizi içine girdiğimiz kabuklardan çıkarmaya çalışıyorlar.

İkizler olarak birlikte kabuğumuza çekileceğimizi düşünebilirsiniz. Birlikte teselli arayacağımızı.

Ama öyle yapmıyoruz. Uzak duruyoruz, çünkü birbirimizin acısını kaldıramıyoruz ve ben onun acısını öğrenecek enerjim bile yok.

Onun neden üzgün olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ve boş kalbim, umursamak için enerji bulamıyor.

Onlar için güçlü olmam gerekiyor. Ama değilim.

Onlar umurumda değil. Bir zamanlar bir erkeğin yaşadığı göğsümdeki boşluk dışında hiçbir şey umurumda değil. Artık hiçbir şey yok ve uyanık olduğum her saatin her dakikası, akıl sağlığımı korumak için bir mücadele. Nefes almak için.

Yas tutmak, bir insanın kalbini vücudunda olmasa bile yaşayabilme yeteneğidir.

Artık bunu istemiyorum.

Acıyı istemiyorum.

Ama daha da önemlisi, boşluğu istemiyorum.

"Jessie?" Alex yaklaşıp çenemi kaldırıyor. Sesi hala duman solumaktan dolayı kısık ve boğuk. Omuzları hassas ve kabarcıklarla kaplı. Ama o iyi. Oz iyi. Luc ve Ang iyi.

Herkes iyi.

Ama Kane iyi değil.

Ve ben de değilim.

"Bugün ne yaptın tatlım?" Omuz silkiyorum. "Uyudum."

"Dışarı çıktın mı? Bugün güneş var. Esinti serin, yüzüne iyi geliyor."

Omuz silkiyorum. "Bir şey mi istedin?" Sahte bir esneme yapıyorum.

"Yorgunum. Sanırım erken yatacağım."

"Erken mi yatacaksın?" Dağınık komodininin üzerinde duran alarm saatine bakıyor – dağınık ve Kane'in dairesine hiç benzemiyor. "Saat dört."

Çenemi göğsüme kadar indiriyorum. Kane'in bana bir ömür önce gönderdiği pamuklu gömleğin üzerine. "Dün gece iyi uyuyamadım. Uykumu telafi ediyorum."

"Bu akşam pizza yemeyi düşünüyorduk. Rollers bizi eğlenmeye davet etti; dövüş gecesi var. Britt sana gelmeni söylememi istedi."

"Neden Britt kendisi sormadı?"

"Evet, tatlım. Sana mesaj attı ama sen cevap vermedin."

Oh. Mantıklı.

Kafamı sallıyorum. "Dövüş gecesine gitmek istemiyorum. Siz gidin.

İyi
eğlenceler."

"Ama..."

Yatağımda öne doğru kayarak, günlerdir ilk kez gibi hissettiğim bir şekilde ayaklarımla yere basıyorum ve Kane'in gömleğini bırakıyorum, böylece eteği uyluklarımı gıdıklıyor. O çok iri, çok güçlü ve kırılmazdı.

Ta ki Abel onu kırıncaya kadar.

"Jess?" Alex öne doğru eğilir. "Sen de geliyor musun?"

"Hayır." Yoga pantolonumu alıp hassas bacaklarıma giydim. "Araba sürmeye gidiyorum."

"O bir polisti, Jess."

Bir bacağımyı pantolonuma sokmuş, diğerini havada asılı bırakmış halde duruyorum. Infernos'ta geçirdiğim günden bu yana ilk kez birinin gözlerine bakıyorum. "Ne?"

"Özel Ajan Kane Bishop. O ve ortağı, Hayes'inkine benzer 17 milyon dolarlık bir operasyonu çökttikten sonra, geçen yıl terfi etti. Uyuşturucu, kızlar, kötü şeyler."

Yavaşça pantolonumu giyip, yüzümden yeni gözyaşları süzülürken Alex'e döndüm. "O polis mi?"

O başını salladı.

"Kötü biri değil mi? Suçlu değil mi?"

"Hayır, tatlım. O da bizden biriydi. Ve o kulüpte benim hayatımı kurtardı."

Omzum ve Kane'in gömleğini kullanarak yeni bir keder selini silip süpürdüm. "Onun iyi biri olduğunu biliyordum." *Biliyordum.*

"Infernos'ta gizli görevdeydi ve neredeyse on sekiz aydır oradaydı. Gizli görevdeydi, kardeşi de öyle. O kadar uzun süredir gizli görevdeydiler ki, kayıtlarında isimleri dışında hiçbir şey doğru değil."

"Doğum günü benimkinden iki gün sonra değil mi?" Nedense ben de buna üzülüyorum. Sanki doğum günümüzün aynı ayda olması önemliymiş gibi. Hatta aynı haftada olması bile. "Kardeşi?" Kaşlarımı çatıp dosyasını hatırlıyorum. *Ebeveynleri; ikisi de vefat etmiş. Kardeşleri; bir tane. Eğitim; lise terk. Üniversite takımında başlangıç oyun kurucusu. Lise güreş takımı. Eyalet şampiyonu. Ulusal şampiyon.* "Dosya bir kardeşi olduğunu söylüyor. Ebeveynleri yok."

Omuzlarını silkiyor. "Bir babası var; hayatta. Hala orduda madalyalı bir subay. Annesi; vefat etmiş. Bir kardeşi var. Jay Bishop. İki yaş küçük. O ve Jay son iki gizli operasyonu birlikte yaptılar." Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Kimse gizli operasyonlar hakkında konuşmuyor, bu yüzden sadece tahmin yürütüyorum. Ama sanırım doğru anladım."

"Jay onun kardeşi." Pantolonumun ipi çekip ciğerlerim ağrıyana kadar derin nefesler alıyorum. "Gerçek biyolojik kardeşi mi?"

"Evet. Jay'i tanıyor musun? Onunla tanıştın mı?"

"Hayır." Dağınık çekmecelerimi düzenlemek için dönüp bakıyorum. "Jay senin hayaletinmiş; sizlerin kim olduğunu belirleyemediğin kişi. Kane bana Jay'in hayalet olduğunu söyledi, ama onun için endişelenmene gerek olmadığını da ekledi. Bize zarar vermez." *Bana zarar vermez.* "Kane birkaç kez 'kardeşim' dedi, ama sanırım benim sana 'kardeşim' dediğim gibi demek istediğini düşündüm. Kan bağıyla değil..."

"Ama sevgiyle." Yatağımdan nazik bir gülümsemeyle kalkıyor. "O kadar çok uydurma kardeşe alışmışsın ki, onun kelimenin tam anlamıyla söylediği hiç aklına gelmemiş. Onlar biyolojik kardeşlerdi. Ordu çocukları. Madalyalı subaylar."

Neden rahatlama yerine öfke kanımda kaynıyor bilmiyorum. Onun masum olduğuna sevinmeliyim. İçgüdülerimin doğru çıktığına sevinmeliyim. Onun iyi biri olduğunu biliyordum. Kalbimde hissedebiliyordum. Haklı çıktığım için mutlu olmam gerekirdi, ama değilim, çünkü bunların hiçbirinin artık bir anlamı yok.

Hiçbir anlamı yok, çünkü o burada masumiyetinin tadını çıkarmak ya da beni kandırdığı için benimle dalga geçmek için burada değil.

Çekmecelerden uzaklaşarak, dosyasını alıp kapının arkasından çantamı ve anahtarlarımı kapıyorum.

"Jess?" Alex beni koridora kadar takip etti. Laine'in kapalı yatak odası kapısından geçtik. Luc ve Kari'nin öpüşmedikleri oturma odasından geçtik.

Alex'i gönderdiler, çünkü bir haftadır deniyorlardı. Benim kederimden bıktılar. Depresyonumdan bıktılar. Benden bıktılar. "Jess!" Alex arkamdan koşarak geliyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Araba sürmeye." Kapıyı açıp, yoga pantolonum ve altı beden büyük tişörtümle geri dönüyorum. "Siz dövüş gecesine gidin. Ben istemiyorum."

"Jessie..." Gerçek kardeşim gözleri yaşlı bir şekilde bana bakar. "Aileye ihtiyacın var."

Kane'e ihtiyacım var!

"Yalnız kalmam lazım."

"Endişeden hasta oluyoruz. Evde kalman lazım."

"Onu beni dışarı çıkarmak için gönderdiniz!" Öğleden sonra güneşini işaret ediyorum. "O yüzden dışarı çıkıyorum."

"Senin bizimle olmanı istedik!" Luc sertçe çıkar. "Rollers'la. Brat ve Jack'le. Tek başına değil. Lanet olsun, Jess. Hiçbirimiz sana nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz. Hiçbirimiz her gün neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Acı çektiğini biliyoruz, ama hiçbir şeyi paylaşmıyorsun, yardım etmemize izin vermiyorsun."

"Yardım mı? Sen yardım etmek istemiyorsun! Benim bunu unutmamı istiyorsun. Bir suçluya aşık olduğum için beni yargılıyorsun. Aşık olduğum için beni yargılıyorsun. Bu sadece sana mı özgü bir şey? Kari'yi işaret ediyorum. Onun kız arkadaşı olmadan önce benim olan kızı. "Sen ve X, aşkın tekeline elinizde tuttuğunuzu ve geri kalanımızın hayatlarına devam etmesini istediğinizi mi düşünüyorsunuz? Aşk lanet olası bir pasta değil, Luc! Ben bir dilim alsam, seninkinin boyutu küçülmez." Nefesim kesilir, ciğerlerim göğsümün içinde çöker. "Aşık olmaya hakkım var. Ve şimdi o gitti. Beni unutmam *için* uğraşmayı bırak. Yapamam. Yapmayacağım. Yapmak istemiyorum!"

Ön kapıyı açıp sertçe kapatıyorum. Neredeyse koşar adımlarla, bir hafta önce birinin park ettiği yerde duran küçük arabama doğru ilerliyorum. Arabaya dokunmadım. Yerinden kıpırdatmadım. Sürücü koltuğuna oturup, ön kapının ikinci kez çarpmasıyla yarı kör bir şekilde yukarı bakıyorum.

Laine yolcu tarafına doğru koşar. Kendini arabaya atıp gözlerime baktığında, sanki kendime bakıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü ikiziz diye değil, göğsünün inip kalkışından dolayı. Gözlerinin

gözlerinin kederle dolu olması. "Beni de yanına al. Konuşmak zorunda değilsin. Hiçbir şeyi aşmak zorunda değilsin. Sadece beni de yanına al."

"Tamam." Arabayı geri vitese alıp garajdan çıkıyorum. Ailemi ön kapıda bırakarak, devriye arabasını geçip otobana doğru hızla ilerliyorum.

Laine kemerini takar, kot pantolonlu bacaklarını göğsüne çeker, koltuğa kıvrılır ve vücudunu benim yapmak istediğim gibi sıkıştırır. Benimki gibi uzun sarı saçları, benimki gibi sarkık ve kirli... *Benimki gibi* solgun yanaklar. Çiller. Bir haftadır duş almayı unutmuş iki Barbie bebek gibi görünüyoruz.

Kasabaya yeni gelenleri karşılayan tabelayı geçince, radyonun sesini açtım ve Calum Scott keder ve umutsuzluktan bahsederken elimi kalbime koydum.

Laine ve ben, fırtına etrafımızda şiddetini sürdürürken küçük bir adaya sürüklenen iki gemi kazazedesiyiz. Dünya dönmeye devam ediyor, ama ikizler boğuluyor. Nefesim kesiliyor – bu gece Kane'in bana sarılmasına ihtiyacım var. Ama o yapamaz. Bunun yerine, uzanıp Laine'in elini tutup kalbime götürüyorum.

"Seni seviyorum, bebeğim."

Kalbinde dönen zehri serbest bırakarak, yolcu koltuğunda uluyor ve yüzünü kapiya gömüyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kafasını sallar.

Ben başımı sallıyorum. "Tamam. Ben de istemiyorum."

Paddy'nin kamyon durağına girip, Kane'in birkaç hafta önce park ettiği yere arabayı park ediyorum. Yirmi beş dakikalık yolculuk, Laine'in ağlayıp sızlanmasına yetti – *her* neyse artık. Ama tekrar düzgün görünmek için yeterli değildi.

İkizler; dağınık saçlar, dağınık giysiler, şişmiş gözler ve kırık kalpler, el ele tutuşup boş lokantaya giriyoruz. Neden buraya geldiğimi bilmiyorum. Neden kahvaltı için geldiğimiz yeri tekrar ziyaret ettiğimi bilmiyorum. En son buraya geldiğimde kalbimde benzer bir boşluk vardı.

ama Kane oradaydı ve benim için o boşluğu dolduruyordu. Kaba şakaları ve dolgun göğüslü Dolly ile açıkça flört edişiyse, bir daha asla gülmeyeceğimi düşündüğüm bir anda beni gülümsetmişti.

O gün Jay ile telefonda konuştu. Kardeşi ile.

Onun gerçek kardeşi olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Bana güldü. Jay benim pahasına güldü, ama bu beni kızdırmadı. Kane Bishop'ın resmine küçük bir yapboz parçası daha ekledi.

O telefon görüşmesinin bir suçludan diğerine olduğunu sanmıştım. Ama o, bir iyi adamdan diğerine, kardeşine yapılan bir görüşmeydi.

Gerçeğe çok yakındım, ama yine de çok uzaktaydım, aynı evrende bile değildim.

"Aman Tanrım, ikiniz de buradasınız! Ne oluyor yahu?" Dolly uzun tezgahın etrafında dolaşıyor, önlüğüne ellerini kurularken kalçalarını sallıyor. "İkiniz de buradasınız!" Önümüzde duruyor. "Hanginiz benim, ve neden ikiniz de üzgünsünüz?"

Laine, Dolly'nin yüksek sesli sözlerinden geri çekilmeye çalışır, ama ben onun elini bırakmayı reddederim. Bu yeter. Dolly'nin kimin kim olduğunu anlaması için yeterli bir işaret.

"Sen." Parlak yeşil gözleri benimkilerle buluşur. "Sen benim tanıdığım kişisin. Cesur ve güçlü." Kane'in dosyasını vücuduma sıkıca tuttuğumda, kolumu nazikçe okşar. "Neden üzgünsün bebeğim? Ne oldu?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp, gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi hızla kırpıyorum. "Ben Jess." Nefesim kesiliyor. "Bu kardeşim Laine. Birkaç milkshake alabilir miyiz acaba?"

"Evet. Tabii ki." Hızlı bir ipucu alarak bizi bir masaya yönlendirir, bizi tezgahın önüne oturtmadığı için hem kalbim kırılır hem de rahatlarım. Kane'in oturduğu yere oturmak istiyorum. Onun olduğu her yerde olmak, onun oturduğu yere oturmak, bir şeyler hissetmeye çalışmak istiyorum. *Herhangi bir şey.* Ama bu kadar açıkta hissetmeye hazır değilim. Herkesin önünde yıkılmaya hazır değilim. "Tabii ki, tatlım. Çikolata mı?"

Başımı sallayıp Laine'i önce kırmızı-beyaz masaya oturtuyorum. Ben en büyüğüm. Koruyucuyum. "Evet, lütfen. Çikolata. Ve bolca dondurma, böylece gerçekten soğuk olsun."

Annemin yıllar boyunca milyonlarca kez yaptığı gibi, saçlarımın gevşek tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Tabii ki, bebeğim. Birkaç dakika sonra dönerim."

Çantamı yere koyup Kane'in dosyasını kucağıma alıyorum. Bacaklarımı vinil bankın üzerine çekip dizlerimi kucaklayarak yüzümü çukuruna yaslıyorum. Laine benim pozisyonumu taklit edip başlarımız birbirine değecek şekilde bana yaslanıyor. "Acı çektiğin için üzgünüm, bebeğim."

Parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Ben de üzgünüm Jessie. İkimiz de aynı anda üzgün olduğumuz için daha mı kötü oluyor sence? Genelde birbirimizi dengeleriz; üzgün olmayan kişi yükün bir kısmını üstlenir, böylece iki kalp de yarının acısını paylaşır." Göğsü inip kalkar. "Sence sadece kötü bir zamanlama mı?"

Gözyaşları burnumdan sızar ve burnumun ucunu gıdıklar. "Hayır. Ne olursa olsun bu kadar acı verirdi bence."

Birkaç dakika sonra Dolly, kolları tabaklarla dolu olarak geri gelir. Çileklerle yapılmış gülen yüzlü krepler. Yumurtalar. Pastırma. Buz gibi milkshake'ler. "Kızlar, kemiklerinize et takınmanız lazım. Açlıktan zayıf düşerseniz ayları geçemezsiniz."

Yüzümü dizlerime gömüyorum ve onun koyu renkli gözlerini hayal ediyorum. Güçlü ellerini. Eğer burada olsaydı, eti ağzıma koymamı söylerdi. Beni güldürür, sonra onun için nefes nefese kalmamı sağlardı.

Dolly karşımızdaki koltuğa kayar ve birleştirilmiş ellerimizi kendi ellerine alır. "Ne oldu?"

"O..." Uzun bir nefes alıp beynim patlayana kadar nefesimi tutuyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe akıyor. Ellerim titriyor, ama Dolly kederimizin bir kısmını üstleniyor, bizi tutuyor ve sakinleştiriyor. "O öldü."

Yüzü soluyor. "Nereye gitti, bebeğim?"

"O..." Bu kelimeleri bir kez bile söylemedim. Tek bir kez bile. Kabul etmedim. Çünkü bir kez kabul ettiğimde, geri dönüşü olmaz. Yeniden yapma şansı olmaz. Hayat boyu sürececek bir karanlık ve kalbimde açılan derin bir çukurdan başka bir şey kalmaz. "O..." Neden sadece bir duygu olduğu halde fiziksel olarak acı çekmek zorundayız? Neden kaçış şansı olmayan bir mengeneyle eziliyormuşuz gibi hissetmek zorundayız? "O öldü." Gözyaşlarımı silerim ve gözlerine odaklanırım. "İşsiz değildi. Dediğim gibi bir işe ihtiyacı yoktu. O bir polisti. Ve benim hayatımı kurtardığı için öldü."

"Ah, bebeğim." Büyük bedeninin yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde kabinin içinde hareket ederek, üçümüz birbirimize sıkışana kadar beni daha da içeri çekiyor.

Yüzümü göğsüne çekip, Laine'e katılıp zehri ağlayarak dışarı atmam için bana özgürlük verdi.

ARALIK

Ben: *Sana ihtiyacım var.*

Al: *Teslimat hatası. Bu numara artık hizmet vermiyor.*

OCAK

Ben: *Kalbim sürekli kırılıyor. Her gün uyanıyorum ve hatırlıyorum. Sonra tekrar kırılıyor.*

Ben: *Geri dön.*

Al: *Teslimat hatası. Bu numara artık hizmet vermiyor.*

ŞUBAT

Ben: *Artık ağlamak istemiyorum.*

Ben: *Umarım huzur içindedir. Spence ile görüşüyorum. Kendime dikkat ediyorum.*

Ben: *Seni hala seviyorum*

Al: *Teslimat hatası. Bu numara artık hizmet vermiyor.*

MART

Ben: *Sensiz nefes alamıyorum. Lütfen geri dön.*

Al: *Teslimat hatası. Bu numara artık hizmet vermiyor.*

AMA HAYAT DEVAM ETMELİ

"Buna hazır olduğuna emin misin, Thing 1?" Luc boynunu eğip gözlerime bakıyor. Dudakları şakacı bir şekilde seğiriyor. Gülümsememi istiyor. Eski halimi geri istiyor.

Ama eski ben artık yok.

Eski Jess bir suçluya aşıktı. Bazen kötü şeyler yapan iyi bir adam. Ama asla iyi insanlara.

Eski Jess gizli bir polise aşıktı ve bunu bilmiyordu ama içgüdülerinin doğru olduğunu biliyordu. İyi ve saf olanı gördüğünde anlardı.

Aşkı tanıyordu.

O tür bir aşkı bir daha asla yaşayamayacağım. Hayatta bir kez yaşanacak türden bir aşk. Tekrar edilemeyen, taklit edilemeyen, satın alınamayan, satılamayan veya takas edilemeyen türden bir aşk.

Kane Bishop, söz verdiği gibi beni mahvetti. Hayatımın geri kalanında her erkeği onunla karşılaştıracığımı söyledi. Onunla boy ölçüşebilecek birini asla bulamayacağımı söyledi.

Haklıydı. Beni mahvetti.

Ve bu tür ölümsüz bir aşkı yaşadığım için hem kutsanmış hem de öfkeliyim.

Çiftin yarısı gitmiş olsa bile, aşk kalır. Bana hiç sevdiğini söylememiş olsa da, ben bunu *hissettim*.

Bazı insanlar iki yıl birlikte olsalar bile, birbirlerini sevip sevmediklerinden emin olamazlar. Birbirlerinden *hoşlanırlar*, iyi anlaşırlar, iyi bir takım oluştururlar ve aynı yemek masasını ve kahve fincanını paylaşmaktan mutluluk duyarlar, ama bunun edebiyatın büyüklerinin bahsettiği türden bir aşk olup olmadığından emin olamazlar.

Ve sonra sadece birkaç gün birlikte olan insanlar da vardır.

Kane ve ben iki hafta birlikteydik. Sadece bir gün *birlikteydik*. Hiç normal bir sabah kahvesi paylaşmadık. Hiç pijamalarımızla sabahları o günkü planlarımızı tartışarak geçirmedik. Hiç gerçek bir randevuya çıkmadık, sinemaya gitmedik, aile yemeğine katılmadık.

Onu ailemle tanıştırmadım.

Yine de, ona duyduğum aşk, hayatımın geri kalanında benimle kalacak kadar büyük. Onu içimde taşıyorum ve her gün beni kurtarmasına izin veriyorum.

Her gün yataktan kalkmak için bir neden bulmakta zorlanıyorum. Ailemin nefes almaya devam etmek için *yeterli* olduğunu düşünmekte zorlanıyorum.

Ama o yeterli. O, benim kalkıp ders çalışmamın sebebi; böylece avukat olup, onun için çok uğraştığı yasaları korumaya yardımcı olabilirim.

Kalbimde atan onun kalbi, her gün yataktan kalkmam için yeterli.

"Jess?" Luc'un geniş eli çenemi kaldırıyor. "Hazır mısın? Bugün büyük bir gün."

"Evet." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, parmaklarım kaburgalarımındaki pürüzlü deriyi okşuyor. Onun bıraktığı izler. İki kez dikilmesi gereken dikişler, ikinci seferinde yara izi kalmaması için "düzeltmeye" razı oldular.

Hayır.

Onların düzeltmesine izin vermedim. Yara izleri benim. Benim hatıram.

Omuz silkiyorum. "Hazırım."

"Bar sınavları neredeyse bitti. İki gün geçti, bir gün kaldı. Kendini güçlü hissediyor musun?"

Boğazımdaki duygusal yumruyu yutuyorum. "Hazırım."

"Bu gece kafayı bulmak ister misin?" O sırıtıyor. "Seninle içeceğim. İşten çıktım. Bear da çıktı. Herkes tekila şişeleri ve cips paketleri aldı, sonra hepsini kusacağız, şimdi sadece senin eve gelip şişeni açmanı bekliyoruz."

Kafamı sallıyorum. "İçmek istemiyorum." Yutkunurum ve onun tatil gözlerine bakarım. "Sanırım yatacağım. Bu sınavlarla yoğun bir hafta oldu. Jules pazartesi günü işe dönmemi istiyor. Artık işsiz bir serseri olmayı bırakmanın zamanı geldi."

Kardeşimin arkasında duran Jules, sekiz aylık hamile karnını okşayarak sahte bir gülümseme takındı. "Sen işsiz değilsin, aptal. Baro sınavlarına kadar olan aylarda sadece ders çalışacağını söylemiştim. Çalışacak zamanın yok. Kışını kaşıyacak zamanın bile yok."

Başımı sallıyorum. Öyle demişti. Daha başlamadan beni *zorunlu* izinden çıkardı, yerine tıbbi izin, sonra şikayet izni, sonra da çalışma izni verdi. Hepsi ücretli. Hepsi bol bol atıştırmalık ve ağlayacak bir omuzla.

"Geri dönme zamanı geldi."

"Pazartesi." Gözleri benimkilere dikilir. "Bugün izin al, işini hallet. Hafta sonu dinlenip, cips yiyip, içki içelim. Pazartesi işe başla. Senin için bir yığın dosya var. Aylardır hiçbir şeyi dosyalamadım, senin için sakladım."

Gözlerimi ayaklarıma indirip kıkırdayarak güldüm. Yeni ayakkabılarım. Juliette sevgisini ayakkabılarla gösterir, bu yüzden sınav öncesi kutlama olarak bana yepyeni kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılar hediye etti.

"*İyi şanslar,*" dedi. "*Sınavların her günü giy, çünkü bunlar uğurlu gelir.*"

"Teşekkürler, Jules. Dosyalama işini çok seviyorum."

Bir adım öne çıkınca, elleri benden önce karnı bana ulaştı. "Sen bunu başarabilirsin, Jess. Bunu zaten biliyorsun. Şimdi bunu kanıtlaman gerekiyor. Beni gururlandır, sonra Alex maddesi hakkında konuşuruz."

Alex kaşlarını çatarak arkasına geldi. "Alex maddesi nedir?"

"Bana seks hayatımızdan bahsetmemi yasakladı." Alex karnını okşarken, elini onun elinin üzerine koydu. "Bunun *iğrenç ve profesyonelce* olmadığını söyledi."

"Seks hayatımız mı?" Onu döndürür. "Bizim mi? Senin ve benim mi?" "Evet, başka kimi iğrendirebilirdim ki?"

"Juliette!" Aylardır görmediğim bir şekilde öfkelenen Alex'in alnındaki damar şişer. "Kız kardeşime seks hayatımdan bahsedemezsin! Lanet olsun."

"O iyi biri." Jules gözlerini devirip onu geri itti. "O büyük bir kız, sen ise bebek gibi davranıyorsun."

"Bir bebek mi? Hayır! Bu çok uygunsuz bir davranış!"

Tartışan çiftten uzaklaşıp cep telefonumu arka cebime koyuyorum. Jules, şans getirmesi için topuklu ayakkabı giymemi söylüyor. Onu memnun etmek için giyiyorum. Ama kendi şansımı yaratmak için yara izli kaburgalarımı okşuyorum. Parmak uçlarım pürüzlü dikişlerin üzerinden her geçtiğinde, o bana "hey" diyor. Bana aptal sarışın diyor, arkamı kollamamı söylüyor ve sonra penis şakası yapıyor.

Çünkü benimle olduğu kadar penisine de takıntılıydı.

Yan masadan anahtarlarımı alıp, kafama Cubs beyzbol şapkasını takıyorum. "Gidiyorum. Akşam döneceğim."

"İyi şanslar, tatlım." Alex beni yanından kucaklar ve şakağıma yoğun bir öpücük kondurur. "İyi ol. Harika ol. Güçlü çık."

"Rollers'larla çok fazla takılıyorsun."

Gülümser ve beni Jules'a uzatır. Kucaklaşmalar ve öpücükler arasında yolumu bulurum ve sonunda Laine'i bulamayınca, herkesten uzaklaşıp koridora doğru yürürüm.

Laine ve Graham ayrıldılar. Detayları bilmiyorum. Sadece karakolun koridorunda fısıldananları duydum, bu yüzden ilişkilerinin berbat olduğunu biliyorum. Onun Laine'i incittiğini biliyorum. Hala her gün onu aradığını biliyorum. Ve her gece ağlayarak uykuya daldığını biliyorum.

Ama ruhumda daha fazla keder barındıracak yer kalmadı. Bu yüzden, bir korkak gibi, sormadım.

Bir gün, bu dönemi, birlikte geçirmemiz gereken zamanlar, bağ kurmamız ve iyileşmemiz için gereken zamanlar olarak hatırlayabileceğim.

Ama henüz o noktaya gelemedim.

Yatak odasının kapısını tıklatıp kafamı içeri sokuyorum. "Uyanık mısın, bebeğim?"

Cevap vermiyor. Ailem beni konuşmaya zorladığında aylardır yaptığım gibi sadece televizyona bakıyor.

Onun alanına saygı duyabilirim.

Onun duygularını saygı duyabilirim.

"Sınava gidiyorum. Akşam görüşürüz?"

Gözlerime bakarak Kane'i hatırlatıyor bana. Ölü gözler.
Öfkeyle parıldayan, ama yine de ölü gözler.

Televizyonun sesini açar. "Tamam. İyi şanslar."

"Teşekkürler." Küçük odanın diğer tarafına geçip yatağına tırmanıyorum. Sadece bir saniye için. Sadece sarılmak için. Arkasına uzanıp dizlerimi çekip birbirine yaklaşıtıyorum, sonra gözlerimi kapatıp başka birine sarılıyormuş gibi yapıyorum.

"Seni seviyorum Jess." Kolumu karnına doğru çeker. "Sen bu gezegendeki en sevdiğim insansın."

Sulu bir kahkaha attım ve omzuna bir öpücük kondurdum. Gözlerimi sıkıca kapatarak, burnumdan akan gözyaşının hissini içime çektim. "Teşekkür ederim, bebeğim. Bugün iyi uyu, tamam mı? Dışarı çıkıp güneşi görmeni söylemeyeceğim. Yas tuttuğun için seni utandırmayacağım."

O da başını sallar ve çenesini göğsüne dayar. "Teşekkür ederim."

"Ömür boyu ikizler. Akşam görüşürüz. Arkadaşlar sarhoş olmak istiyorlar ama ben istemiyorum. Belki sen ve ben Dolly'yi görmeye gidebiliriz. O bizimle içki içer. Bize bahar tatilinde Tijuana'da yattığı tüm erkeklerin hikayelerini anlatır ve bize "neşelen" demez.

Laine sadece başını sallar.

Ben de başımı sallayarak yatağından kalkıp koridora çıkarım. Ailem kendi aralarında fısıldaşıyor. Luc ve Alex öfkeyle fısıldaşıyor.

Yapamayız.

O hazır değil. O

yapamaz.

Kız deliye dönecek!

Oturma odasına geri girer girmez, dördü birbirinden ayrılır ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırken neredeyse birbirlerinin ayağına takılırlar. Alex başını tavandaki lambaya çarpar. Luc parmak eklemlerini ısıtır, ama bu normalde şakayı gizlemek için yaptığı gibi değildir. Bu sadece aptalca bir şey söylememek için yaptığı bir harekettir.

Jules elinde cep telefonu ile ayakta duruyor ve Kari solgun yanaklarıyla beni izliyor.

Ama kapıda bir başka buluşma için enerjim kalmamıştı. Çantamı alıp ön kapıdan çıkıp arabama doğru yöneldim

Arabaya giderken, cep telefonumu çıkarıp en üstteki mesaja bakarım.

Al.

Onun adı her zaman en üstte, çünkü ona hayattayken hiç olmadığı kadar çok mesaj atıyorum. Onun bağlantısı kesilmiş hizmetini bir tür *sevgili günlüğü* olarak kullanıyorum. Kim bilir, belki de öbür dünya vardır. Belki de mesajlarımı görüyordur. Belki de beni destekliyordur.

Ben: *Sınavlarımın zamanı geldi.*

Ben: *Sonuncusu.*

Ben: *Bana şans dile.*

Ben: *Seni seviyorum. Keşke burada olsaydın.*

Evden çıktıktan yirmi dakika sonra, çantamı ve cep telefonumu güvenlik kutusuna bırakıp sınav masalarından birine oturuyorum. Cep telefonum ve onun dosyalarının bulunduğu çantam olmadan, kaburgalarımındaki yara izi dışında çıplak kalıyorum.

Son iki gündür durum böyle. Yara izim dışında çıplak.

İnsanlar önemli şeyleri derilerine dövme yaptırdıklarında böyle hissediyor olmalılar. Çünkü soyunduğunuzda ve her şeyiniz elinizden alındığında, geriye sadece deriniz kalır ve sahip olduğunuz tek şey yara izleridir.

Şu anki hayatımı düşününce, bu çok ironik geliyor bana.

Geriye hiçbir şey kalmadı, sadece yaralı bir kalp. Ne kadar istesem de atmayı reddeden bir kalp.

Sınav zamanı geldi. Hayatımın geri kalanına başlama zamanı. Kazanmam gereken davalar ve gurur duyulacak anılar var.

Saat tam dörtte arabama geri dönüyorum, ama beklediğim rahatlama hissini hiç yaşamıyorum – çünkü neredeyse on yıldır avukat olmak için çalışmak bir anlam ifade etmeli, değil mi? Sonunda baro sınavına girip kötü sonuçlar için endişelenmemek bir anlam ifade etmeli – ama ne yazık ki, rahatlama hissi yok.

Sıradan bir gün daha.

Beni bekleyen başka bir gece.

Varoluşun başka bir günü.

Cep telefonumu alıp Laine'in adına açıyorum. Grup sohbeti değil. Her geçen gün azalan sohbet. Grubun yarısı cevap vermeyi bıraktığında, Kari ve Britt arasında ıssız bir çorak araziye dönüşüyor.

Bir gün her şey normale dönecek. Bir gün, onlarla tekrar gülebileceğim. Anal tıpası hakkında konuşabileceğim. Erkekler hakkında şaka yapabileceğim. Ve arkadaşlarımı takılabileceğim.

Ama bugün bunu düzelteceğim gün değil. Bugün, doğrudan Laine'e gidip arayıyorum.

Telefon çalıyor, çalıyor, çalıyor. Ona zaman veriyorum. Muhtemelen ekrana bakıp, rahatsız etmek isteyip istemediğini düşünüyor.

Anlayabiliyorum. Dört ay boyunca, biri aradığında ekranıma bakıp durdum, ama telefonu açmadım. Yalnız kalmayı tercih ediyorum. Uyumayı tercih ediyorum. Ve sahte neşeyle yapılan bir telefon görüşmesi her şeyi daha da kötüleştiriyor.

İyiymiş gibi davranmak çok yorucu.

Aramayı cevaplamayacağını düşündüğüm anda, sonunda telefonu açar ve boğuk bir sesle cevap verir. "Evet?"

"Selam. İşimi bitirdim, bebeğim." Cevap verdiği için duyduğum rahatlamayı derin bir nefesle dışa vurdum. "Her şey bitti."

O burnunu çekiyor ve aylardır ilk kez kalbim Kane için sürekli kanayan bir yara dışında başka bir şey hissediyor.

Buna endişe denir.

"Tebrikler, Jessie. Seninle gurur duyuyorum."

"Benimle Paddy's'e gelmek ister misin? Dolly bize birkaç milkshake hazırlayacak. İstersek içine alkol de koyabilir."

"Hayır."

"Hayır mı? İçki katmayacak mı?"

"Milkshake istemiyorum. Gelmek istemiyorum. Uyumak istiyorum."

"Laine..." Ve bir anda, o geçici özgürlük anı bir anda yok olur ve göğsüm yine boşalır. "Sana ihtiyacım var."

"Hazır değilim. Beni utandırmayacağını söylemiştin."

Kafamı sallıyorum. Kimseye değil. Sokağa. Ama elimi kalbime koyuyorum ve acıyı nefes alarak atlatmaya çalışıyorum. "Tamam. Sorun değil. Sen uyu."

daha sonra eve gelirim, tamam mı?"

"İstersen bu gece benimle yatabilirsin. Kucaklaşabiliriz." Göğsüm acınası bir hıçkırıkla titrer. "Tamam."

"Jessie?"

"Evet, bebeğim?" Biri arabasıyla geçip beni sokakta ağlarken bulmadan önce arabama doğru yöneliyorum.

"Hala sihre inanıyor musun? Hala yastığının altında kitaplarla uyuyor musun?"

"Evet." *Kane'in dosyasıyla uyuyorum.* "Her gece rüya görüyorum."

"Belki bu gece denerim. İyi bir şey hayal etmem lazım. İstersen benim için bir kitap seçebilirsin. En sevdiğin kitabı seç, ben de rüyalarımda onları ziyaret edeyim."

"Tamam. Bebek bakıcısı mı arıyorsun, yoksa Fabios mu? Açlık Oyunları mı, yoksa vampirler mi?"

"Sen seç. Güzel bir şey olsun. Korkutucu olmayan bir şey."

"O zaman Hunger Games olmaz. Ben iyi bir tane biliyorum. Uyumaya geldiğimde getiririm." Arabama binip kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım. "O bir vampir. Kız ise insan, ama senin düşündüğün gibi değil. Kız çok sert bir savaşçı. Keşke ben de onun kadar havalı olabilsem. Kimsenin saçmalıklarını dinlemiyor."

"Tamam." Burnunu çekiyor. "O filmi seveceğim. Ben de sert olmak istiyorum." "Sen sertsin, Laine. Jack'e karşı çıktın, bu cesurca bir davranış.

O bir canavar."

Umutsuz bir kahkaha attı. "O çok uzun zaman önceydi. O..." İçini çekti. "Yeniden o olmak istiyorum. Eski halim olmak istiyorum."

Onu çok iyi anlıyorum.

O kadar iyi anlıyorum ki, göğsüm ağrıyor.

"Bunu birlikte yapacağız, bebeğim. Kitabını getireceğim, atıştırmalıklar yiyeceğiz, birkaç tekila içeceğiz, sonra Dolly'yi utandıracak kendi hikayelerimizi yazacağız."

"Tamam."

Arabamı çalıştırıp sessiz sokakta yasadışı bir U dönüşü yapıyorum. "Tamam, Laine. X, telefonla konuşup araba kullandığım için bana ceza kesmeden önce gitsem iyi olacak. Birkaç saat sonra evde olurum."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Birazdan görüşürüz."

Cep telefonumu bir kenara atıp radyonun sesini açıyorum. Calum Scott yine kalp kırıklığını anlatıyor ve gözlerimi yaşlarla dolduruyor. Dudaklarımı sıkıca kapatıp şarkıyı onunla birlikte söylüyorum. Sanki o, dünyanın sonunun müziği haline gelmiş gibi. Nereye dönsem, onun müziği karşımda. Radyoyu her açtığımda, o orada.

Bu hem güzel hem de acı verici.

Kasabadan çıkan tren raylarını geçip Oz'un çiftlik evinin önünden geçiyorum. Birkaç dakika sonra Marc'ın evinin önünden geçiyorum. Tanıdığım herkes mutlu bir hayat sürüyor. Düğünler ve bebekler bolca var. Güzel evler ve mutlu aileler. Herkes mutlu bir hayat sürüyor.

Sonra ben varım.

Ve Laine.

Belki de internetteki o seksen yaşındaki kadınlar gibi olabiliriz. Bekar. Kedi sever kadınlar. Sürekli *küfür* eden.

Otobana girip Paddy'nin evine doğru yola çıkıyorum, rüzgar açık pencerelerimden içeri girip gözyaşlarımı kurutuyor. Ağlamaktan çok yoruldum. Sürekli acı çekmekten bıktım.

Geri dönüp Kane ile tanışmamayı seçer miydim?

O kulübe gitmemiş olsaydım, onunla asla tanışamazdım. Birlikte geçirdiğimiz o haftalar buna değer miydi? Bu sonsuz, kör edici, ateşli ve acı dolu kedere değer miydi?

Evet.

Değerdi.

Kamyon durağına varmak tam yirmi beş dakika sürüyor. Hız yapmıyorum. Yavaş da gitmiyorum. Sadece orta şeritte seyrediyorum ve birlikte geçirdiğimiz her bir dakikayı düşünüyorum.

Hâlâ *bu kadar* takıntılı olmamalıyım. Bu kadar kırık olmamalıyım. Aylardır oldu ve onu çok kısa bir süre tanıdım. Ama o *kişi* gelip kalbinin bir parçasını aldığı anda, o parça için acı çekmeyi durdurmanın bir yolu yok.

Bu imkansız.

Ve içimde acı çekmeyi bırakmak istemeyen büyük bir parça var. Onu bırakmak istemiyorum. Onun sonsuza kadar yaşamasına istiyorum, bu da onun benim kederimde yaşaması anlamına geliyorsa, bunu göğüslemeye hazırım. Tabii bu beni delirtmeden önce.

Sürekli boş olan kamyon durağının otoparkına girip, lokantanın pencerelerinin önünde duruyorum. Başımı sağa çevirip çantama bakıyorum. Dosyalarım.

Hayatımın dayanağı.

Dolly'nin tezgahına oturup milkshake içebilir ve sahte raporu biraz daha okuyabilirim. Onun bizim düşünmemizi istediği adam hakkında bilgi edinebilirim.

Arabamdan inip şapkamı gözlerimin üzerine indiriyorum. Cep telefonumu arka cebime koyup çantamı omzuma asıyorum, kilitleri açıp ağır kapılardan geçiyorum.

Yerime geri dönüyorum.

Benimkinin yanındaki boş kalıyor, ama sorun değil. Başka birinin oraya oturmasını istemiyorum. Aslında, onu satın alıp Kane'e ithaf edebilirim, sonra da yere vidalayabilirim.

Kane Bishop taburesi. Yeterince erkek olduğunu düşünüyorsan buraya otur.

"Selam, bebeğim." Geniş bir gülümsemeyle Dolly, kabinden uzaklaşır ve tezgahın etrafında dolaşırken geniş kalçalarını sallayarak yürür. Onun her hareketini gözlerimle takip ediyorum, çünkü o çok karizmatik, çok iri.

Ve bedeninden
bahsetmiyorum. Ruhundan
bahsediyorum.

"Kahve?" Önümde durup bir fincanı ters çevirir. "Kahve içmek için geç oldu ama bugün cuma, belki bu gece partiye gitmek istersin? Seni dışarı çıkarabilirim. Geceyi boyayabiliriz." Tezgahın üzerine eğilip göğüsleri neredeyse gözlerini kapatacak kadar yaklaşır ve bacaklarıma bakar. "Bunun için uygun ayakkabın var, bebeğim. Benim de kıçım var."

Gülerek başımı salladım ve çantamı kucağıma koydum. "Kahve yok. Parti yok. Kıç yok. Ama milkshake alırım."

"Alkollü mü?"

Onu çok seviyorum. "Hayır. Eve gitmem lazım, sonra da bu akşam randevum var."

"Randevu mu?" Gülümsemesi bir anda kaybolur. "Randevu mu? Kiminle?" Hâlâ Kane'i destekliyor.

"Kız kardeşimle. O da zor bir dönemden geçiyor. O yüzden yatakta tekila shot içip kucaklaşacağız."

"Aww." Dolly yanağını avuçlayarak, başparmağını gözümün altına götürüp aptalca bir gözyaşını siler. "Sen ve o kız. Yemin ederim. Çok duygusalın. İkiniz de."

"Dolly?" Milkshake siparişimi mutfağa götürmek için uzaklaşırken, kaşlarını kaldırarak geri dönüyor. "O tabureyi satın alabilir miyim?"

"Tabure mi istiyorsun?" Kaşlarını çatarak yaklaşır ve tezgaha yaslanır. "Sanırım onları yerel kooperatiften aldık. Ama oldukça çirkinler, sence de öyle değil mi? Bayan Fancy bunlar için fazla şık."

Bayan Fancy.

Bana öyle dediğini unutmuşum.

"Ev için değil. Burası için. Onu satın almak istiyorum, sonra belki üzerine bir plaket kaynaklayabilirim. Sonra da yere kaynaklayabilirim."

"Anıt mı?" Gözleri yumuşadı. "Onu, bir iki kez oturduğu bir şeyle mi hatırlamak istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Eğer yapabilseydim, Main Street'in başına Rocky heykeli dikerdim. Ama Kane o dövüşü kaybetti, yani... dövüşmede berbat. Ama belki o Rus dövüşçünün heykelini yaptırabilirim. O zaman Kane'in kaybettiği dövüşü hatırlayabilirim. Hatırlıyor musun? O zaman ona yüzüne vurup vurmadığını sormuştun."

Gülerek başını sallar ve gözlerini indirir. "Hatırlıyorum. Berbat bir haldeydi. İkiniz de öleydiniz. Bayan Fancy o kaba adamla buraya geldi. Bir yanım onun seni kaçırmış olabileceğini düşündü. *Doğru* gelmedi, anlarsın ya? Ama sonra seninle konuşmaya başladı ve sen ona yaslandın. Kesinlikle doğruydı ve görünüşe göre yargıladığım için kendimden utandım."

Omuz silkiyorum. "Yani, bir nevi kaçırılma durumu gibiydi, sanırım."

"O gün sana aşkını ilan etti, küçük kız. Geçen hafta buraya geldiğini ve sana hiç seni sevdiğini söylemediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Gözlerim yaşlarla doldu. Başımı salladım. "O gün bütün dünyaya söyledi."

"O sadece oyun oynuyordu. Benimle dalga geçiyordu."

"Hayır." Kolumu okşayarak, milkshake'im mutfak ile yemek odası arasındaki pencerede sihirli bir şekilde belirince uzaklaşır. Esnek bir pipeti üstüne koyar, tezgahın üzerine kaydırır

ve ben onu yakaladığımda kıkırdar. "O oyun oynamıyordu, kızım. Ciddiydi. Tüm kalbiyle ciddiyydi. O çocuk zaten sana deli oluyordu. Sen ise çok zor elde edileni oynuyordun. Kötü çocuğu sevdiğin için kendini çok kirli hissediyordun, değil mi?" Gülererek önümde durur. "Değil mi? Çok yaramaz. Dolly yaramaz kötü çocukları çok iyi bilir."

Dudaklarımın arasına pipeti götürdüğümde yüzüm kızardı. "Birazcık." "O da bunu biliyordu. Seni tamamen ele geçirdiğini biliyordu.

O senin numaranı biliyordu ve her bir düğmeye nasıl basacağını da biliyordu."

"Gerçekten de öyle." Ağrıyan boğazımdan milkshake'in buz gibi soğukluğunun kaymasını keyifle hissederek gözlerimi kapatıyorum ve onun hemen yanımda olduğunu hayal ediyorum.

Omuzlarının benimkilere değdiğini hayal ediyorum.

Burada bir tür randevuda olduğumuzu ve yakında beni eve götüreceğini hayal ediyorum.

"Selam, Cap." Dolly'nin dostça selamı hayallerimi paramparça etti, ama geniş omuzlu biri Kane'in taburesine oturup erkeksi bir tıraş losyonu kokusu yaydığında zihnimde kırılan cam kadar şiddetli değildi.

Gözlerimi açıyorum ve kırmızı ve siyah flanel gömleğe bakıyorum. O sırtıyor. "Selam, kızım. Uzun zaman oldu, görüşemedik."

"Hey." Anılar üzerime çöküyor. Gözlerim yaşarır, ama buna boyun eğmem. Sadece çantamı yaklaştırıp kucağıma alıp sarılırım. "Biz birbirimizi tanımıyoruz." Ben onun oyununa uyunca gülümsemesi genişler. "Benimle konuşma, çünkü ben süper kadını ve silah kullanmayı biliyorum."

Gülererek bana doğru eğilir ve omzuma çarpar. "Sen gerçekten süper kadınsın. Çok güzel görünüyorsun."

Kesinlikle flört edilmeye hazır değilim.

"Teşekkürler."

Elini uzatarak, dans eden gözleri şapkamın kenarından benimkilerle buluşsun diye eğilir. "İstersen birbirimizi tanıyabiliriz. Benim adım Eric. Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

Derin bir nefes alıp geniş elini incelerim. Kane'inki kadar geniş değil, ama yine de güçlü. "Jess. Jess Lenaghan."

"Son görüşmemizden beri uslu bir kız oldun mu Jess Lenaghan? Başını belaya sokmadın mı? Her hafta Spence'i ziyaret ediyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Spence ve Dolly şu anda tek arkadaşlarım. Diğer herkes bir kenara itildi."

Elimi bıraktığında kumral saçları alnına kayıyor. Dönüp dirseklerini tezgaha dayıyor, bu da bana onu incelemem için fırsat veriyor. Geniş omuzları – hatırladığımdan daha geniş. Güçlü kolları – hatırladığımdan daha büyük.

Sanırım *Eric*, onu son gördüğümünden beri spor yapıyormuş.

Yakışıklı ve güçlü olabilir, ama Kane'in koltuğunda oturuyor ve bu beni rahatsız ediyor. "Dinle, acaba..."

"Bir sır öğrenmek ister misin, Jess?"

Durup geri çekildim. Onu Kane'in taburesinden atmaya hazırdım, ama midemde güçlü ve acı verici bir his belirdi.

Sırlar. Sırlar

acıtır. "Ne?"

"Yani, ben Bishop'un komşusuydum, değil mi? Sen ve ben böyle tanıştık." "Doğru."

"Belki de onu sandığımdan daha iyi tanıyordum. Belki de birbirimizi tanıyorduk. Ve belki de bana güveniyordu. Bir arkadaş olarak. Bir meslektaş olarak."

Gözlerimi kısıyorum. "İş arkadaşı... kulüpte mi?"

Gülümseyerek, tezgâhın üzerindeki şeker paketleriyle oynuyor. "Kulüpte değil. O kulübe hiç adımımı atmadım."

Sanki Alex'in sözlerini unutmuşum gibi, sanki Kane'in hiç de suçlu olmadığını unutmuşum gibi, hatırlamak için elimi göğsüme bastırırım. "Sen de polis misin?"

O başını sallar. Dolly etrafında dolanırken, gözleri şeker paketlerinde kalır. Meşgul gibi davranıyor, ama dakikalarca aynı bir metrekarelik tezgahı siliyor. "Ben polisim. Evet."

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. Bu adam *diğer* Kane'i tanıyordu. Gerçek Kane'i tanıyordu. "Söylemedin. Ben de tahmin edemedim."

"Gizli görev gizli görevdir, kızım. Herkese duyuramazsın, silahlı güzel sarışınlara bile."

"Aman Tanrım. Sana silah doğrulttum. Bir polise. Aman Tanrım, beni tutuklama zamanı mı geldi?"

Sırtı kahkahalarla titriyor. "Sadece Bishop'a nişan almadın. Ona ateş *ettin*. Bu, gördüğüm en ağır suçlardan biri."

"Bunun için üzgün değilim." Tezgaha geri döndüm. "Daha iyi nişan alsaydım, belki de uyluğuna ateş etseydim, o hafta Hayes için çalışamazdı. Belki de ona ateş ederek hayatını kurtarmış olurdum. Şu anda topallayan bir adamla milkshake içiyor ve ona ateş ettiğim zamanla ilgili şikayetlerini dinliyor olabilirdim."

"Kendine bu kadar sert davranma. O gece onun hayatını kurtardın, kızım. Dilini boğazından çıkardın, onun yanında kaldın ve pislikler kapını yumruklarken, ben kimliğimi açığa çıkarmadan hiçbir şey yapamadığımda, sen hallettin. Bütün kadınlar senin kadar sert değildir. Her erkek böyle bir kıza sahip olamaz."

Omuz silkiyorum ve şeker paketlerinden birini çalıyorum. "Benim yüzümden öldü. Sonuçta, onun burada olmaması benim suçum. Beni kurtarmak için koştu, çünkü o böyle biriydi. Ve öldü."

"Hayır." Elini kaldırıp yanağımdaki gözyaşını siler, bu hem beni yatıştırır hem de sinirlendirir. Beni teselli etmek istemesi hoş, ama bana dokunmak ona düşmez. Bu Kane'in işi. "Sen yanlış bir şey yapmadın Jess. Polis karakolunda oturuyordun ve orada güvende olacağını düşündük. Hayes, Turner'ın yardımcısını vurdu ve seni kaçırdı. Bu senin suçun değil."

"Ama Kane beni kurtarmaya geldi. Orada olmasaydım, kulübe gelmezdi."

"O üzgün değil. Seni pişmanlık duymuyor."

Tezgahın üzerine dökülen şeker tanelerini inceliyorum. Gözyaşlarım burnumdan süzülüp damlıyor ve şekerin üzerine düşerek bulanık bir sıvı topu oluşturuyor. "Artık önemi yok." Kafamı eğip onun gözlerine bakıyorum. "Bugün baro sınavını bitirdim. Belki insanlara yardım edebilirim. Kötü insanları hapse atabilirim. İyi insanları kötü yerlerden uzak tutabilirim."

O gülümsüyor. "Bishop hangisi? İyi mi, kötü mü?"

"İkisi de. Kötü şeyler yaptı, ama ruhu iyi. Kalbi iyi. Onu temsil ederdim."

Gülüyor. "Onu temsil mi edersin? Kazanacağını mı düşünüyorsun?"

"Ben her şeyde kazanırım." Aşk hariç. "Eğer yapabilirsem, ölümüne savaşırım."

Başını sallayarak, şeker paketlerini dengesiz bir yığın halinde istifler. "Bir adam gizli göreve çıktığında, özellikle Kane ve Jay kadar derin bir göreve, davadan önceki tüm hayatları silinip yerine yeni bir kimlik, yeni bir tarih geldiğinde, işler... tuhaflaşabilir. Bu davada bir buçuk yıl çalıştılar. Bir buçuk yıl boyunca bu yeni insanlar oldular. Bir süre sonra, bir adam o kişi olduğuna inanabilir."

"O o kişi değildi."

"Bildiklerinin ne kadarının doğru olduğuna şaşıracaksınız. Batınca, yeni bir gerçek yaratmak zorunda kalıyoruz. Tiks, yürüyüşler, alışkanlıklar çalışıyoruz. Bir süre sonra, bunlar gerçek oluyor. Ben gerçek Kane'i tanıyordum. Sahte Kane'in yürüyüşü farklıydı. Ayağını biraz büküyordu. Sol eliyle yazıyordu. Neredeyse her zaman kürdan çiğniyordu."

Kaşlarımı çattım. "Hiç kürdan görmedim. Burada çek imzalarken sağ elini kullandığını gördüm."

Gülümser. "Biliyorum. On sekiz ay boyunca bu yeni alışkanlıkları çalıştı ve senin yanında gerçek Kane'e geri döndü. Bunu açıp kapatabiliyordu, çünkü emin ol ki kulüpte sahte yürüyüşünü yapıyordu, kürdan çiğniyordu ve sol elinde silah tutuyordu."

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Sadece Kane'in bu diğer versiyonunu hayal etmeye çalışıyorum. Çok büyük farklar yok. Hayatımı değiştiren ya da beni etkileyen bir şey değil. Ama yine de, ben öyle görmüyorum. Her seferinde penisine dokunduğunda, sağ elini kullanıyordu. Her seferinde boynuma dokunduğunda, sağ elini kullanıyordu.

Ağız asla kürdanla dolu değildi, çünkü bu beni yalamasını engellerdi. Zorunlu olmadıkça ağızda o engel olamazdı.

"Her neyse. Bir ajan görev sırasında, özellikle de trajik bir olay yaşandığında..." Gözlerimin ona dönmesini bekliyor. "Küçük kardeşinin görev sırasında ölmesi gibi trajik bir olayda, davayla ilgili tüm ajanlar geri çekilir."

"Kardeşi öldü mü?" Gözlerimden yeni gözyaşları akmaya başladı. "Jay mi? Kardeşi Jay mi? Hayaletimiz."

"Evet. Jay. O kulüpte öldü. Abel dışarı çıktığında ve o yer çökmeye başladığında, Kane'in amiri olarak, ajanlarımızı geri çekmek benim görevimdi."

ajanlarımızı geri çekmek benim görevimdi."

"Bu yüzden seni ortalıkta görmedim."

O gülüyor. "Beni mi arıyordun, kızım? Beni sevdiğini biliyordum beni sevdiğini biliyordum."

"Son birkaç ayda belki *birkaç yüz* kez onun dairesine gittim Kapıyı açmadın."

"Tanımadığın bir adamın kapısını çalmak için şehrin boktan mahallesine mi gittin? Bishop'un ağır kışını merdivenlerden yukarı taşıyacak kadar güçlü bir adam." Kafasını sallar. "Lanet olası tehlike mıknatısı. Bir daha öyle bir şey yapma Jess. Tehlikeli."

"Aman Tanrım." Yüzü bembeyaz olan Dolly göğsünü tutar ve "*izlemiyorum, kendi işime bakıyorum*" numarasını bozar.

Omuz silkiyorum. "Orada korumam var. Ve silahım. Ve Spence'in '*yarın hepimiz savaşa gidiyoruz, hazır olsan iyi olur*' eğitimi. İyiydi. Aslında, hiç güvensiz hissetmedim. Sanırım tehlikeye karşı bağıışıklık kazanmışım."

"Bağıışık mı? Hayır." Şeker paketleri onu rahatsız etmiş gibi alaycı bir şekilde güldü. Ya da belki de onu rahatsız eden benim. "Aptal mı? Evet."

Sinirlenerek milkshake'ime geri dönüyorum. "Her neyse. Seni oturmaya davet etmedim, yani, bilirsin, eğer gitmeyi planlıyorsan..."

"Oh, Tanrı aşkına." Dolly ekşi bir ifadeyle önümüzde duruyor. "Evlat, bu hikayeyle çok uzun sürüyorsun. Kıpırda biraz!"

"Kadın, onu hazırlamaya çalışıyorum, ama o aptalca saçmalıklarıyla beni sürekli rahatsız ediyor!"

"Hazırlamak mı?" Diye alaycı bir şekilde sorar. "O lanet bir makine. Bir şeyi yok.

Bebeğim, panik yapma, tamam mı?"

"Ben..."

"Harekete geç, evlat, yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm."

Sırtımda bir sıcaklık hissettim, sonra güçlü bir el boynumun arkasını kavradı ve başparmağı eskiden küçük gümüş rengi bir yara izinin olduğu yere bastırdı. Artık yoktu. Çok ince bir çizgiydi. O kadar önemsizdi ki Kane'in ölümünden birkaç hafta sonra kaybolmuştu. Kaybolduğunu fark ettiğimde tekrar hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Sarışın." Derin sesi, hem yumuşak hem de sert, kulaklarımdan geçip doğrudan kalbime saplanıyor. "Panik yapma.

Sadece bir saniye rahatla."

Çıldıırıyorum. Dönüp duruyorum. Ve parlak siyah bir bakışla göz göze geldiğimde, gözyaşlarına boğulup onun güçlü göğsüne yığılıyorum.

Bununla mücadele edecek kadar güçsüz, deliliğe doğru resmi kayışımı geri püskürtecek kadar yorgunum, önümdeki gizemi kavırıyorum ve yakın zamanda uyanmamayı diliyorum.

Uyuyorum.

Bu gerçek

değil.

Ama o çok gerçekçi

geliyor. Kokusu çok

gerçekçi.

Kamburunu çökertip yüzünü boynuma gömüyor ve cildime öpücükler yağdırıyor. "Sorun yok, Jessie. Sorun yok. Ağlama."

"Sen öldün."

"Buradayım, güzelim. Çok üzgünüm. Seni incittiğim için özür dilerim."

"Beni takip ediyorsun. Beni bırakmıyorsun!"

"Hayır, gitmene izin vermeyeceğim. Düşmene izin vermeyeceğim.

Sen benimsin."

"Acıyor." Uluyarak, gömleğini yumruklarım ile sıkıştırıp, şapkam düşene kadar köprücük kemiğine kafa atıyorum. "Sen burada değilsin. Senin dosyanla uyuyakaldığım için benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır, sarışın. Ben buradayım. Söz veriyorum, buradayım. Ve seni seviyorum. Daha önce söylemediğimi düşündüğünü biliyorum, bu yüzden seni sevmediğimi sanıyorsun. Seviyorum. Söz veriyorum, seviyorum. Kalbimi sana adadım."

"Sen öldün. Seni gördüm. Seni kulüpte gördüm. Kurşunların sırtına isabet ettiğini hissettim. Hissettim. Sonra..." Hatırlamak çok acı veriyor. "Diğeri. Şey olan..." Seni öldüren. "Kolumu vurdu." İyileşmiş kolumu ona göstermek için çılgınca sallıyorum. "Seni vurdu, sonra beni vurdu. Ve şimdi sen yoktun ve beni rahatsız ediyorsun."

"Hayır, güzelim." Kolumu öper. "Seni rahatsız etmiyorum. Ben buradayım."

"Seni gördüm!" Öfkenin kederimi bastırmasına izin verdim. Öfkenin beni beslemesine izin verdim. Onun göğsünden iterek, ateşli bir kulüpte öldüğünü gördüğüm gözlere bakıyorum. "Seni gördüm! Bana baktın." Burnumdan sümük akıyor. Berbat durumdayım, ama resmen sınırı aştım ve umursamıyorum. "Sana çok kızgıyım! Beni terk ettin ve şimdi kızgıyım."

"Geri döndüm Jessie. Söz veriyorum, geri döndüm."

"Gözlerin! Lanet gözlerini gördüm, Kane! Neden beni rahat bırakmıyorsun? Neden acı çekmekten kurtulamıyorum?"

"Jay'in gözlerini gördün." Yüzümü yukarı kaldırıp alnıma gürültülü öpücükler kondurdu. "Jay seni kurtardı. Ben değil."

"Hayır! Sen kurtardın." Nefes almaya çalışırken yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Sen oldun. Gözlerin. Gözlerini tanıyorum çünkü onlara aşığım. Onlar sendindi."

"Seni seviyorum, Jess. Seni tüm kalbimle seviyorum. Geri döndüğüme söz veriyorum. Bu bir rüya değil, bu gerçek ve şimdi iyileşmene yardım edeceğime söz veriyorum. Her şeyi daha iyi hale getireceğime söz veriyorum."

"Daha iyi olamaz! Olamaz, çünkü sen öldün ve gittin. Sen gittiğinden beri bugün ilk kez gülümsedim ve şimdi beni cezalandırıyorsun. Evren benim mutlu olmama izin vermiyor."

"Cezalandırmak için değil, bebeğim. Asla. Ben seni sevmek için buradayım. Gitmek zorundaydım. Yaptığım işi bitirmeliydim ve senin için güvenli hale getirmeliydim. Jay seni kurtardı, bebeğim. Küçük kardeşim benim yapamadığımı yaptı. Ben Abel'la birlikteydim ve senin yardıma ihtiyacın vardı. O çok hasta ve üzgündü, ama geri geldi ve bana yardım etti. Sonra Cap beni içeri aldı. Soruşturmalar ve Jay'in anma töreni vardı. Abel'ın işini tamamen bitirmek için çalışmak zorundaydım, çünkü bitirmezsem sen güvende olmazdın. Ama artık hepsi bitti. Hey." Gözlerimi yukarı doğru çekiyor ve sonunda önümdeki adama bakıyorum.

Ağır kot pantolonlar. Askeri botlar. Önünde eski bir Hint motosikleti olan soluk limon yeşili bir gömlek. Göğsü, çok geniş ve güçlü. Eric'inkinden çok daha geniş. Hatırladığımdan çok daha geniş. Birlikte olduğumuz süre boyunca, üniversitede derslerimi çalışır gibi yoğun bir şekilde incelediğim dövmeler. Boğazındaki kartal, çok özgür ve gururlu. Sonra çenesi. Güçlü ve kare şeklinde. Burnu, biraz eğri.

Gözleri... canlı. Dikkatli.

Sonra kaşındaki o kırıksıklık. Hayatımı mahveden o tek kırıksıklık.

"Aman Tanrım." Yüzümü göğsüne gömüyorum. O, onun gibi kokuyor. Kalbimin kırıklığı gibi kokuyor. "Hayır. Acıyor."

"Hadi." Beni sokak aralığında yaptığı gibi kaldırıyor – kollarım boynuna, bacaklarım kalçalarına dolanmış, elleri popomun altında – bu tanıdık hareket, beni lokantadan çıkarıp

önceki kamyonetinden farklı olan yeni bir kamyonete doğru taşırken, bu tanıdık hareket acımı daha da artırıyor.

Tek eliyle kapıyı açar, çantamı içeri atar, sonra pürüzsüz deri koltuğa kaymam için bana yardım eder. Beni yolcu koltuğuna oturtmak yerine, sürücü koltuğuna oturtur ve kaymam için bana yardım eder. Yanıma oturur, beni kendine doğru çeker ve gürültülü kamyoneti çalıştırır.

Sanki hayatım tekrar ediyormuş gibi, tekrar boşluğa, kamyona, otobana çekiliyorum, güçlü elleri enseme ovuyor, burnu sürekli başımın üstüne düşüyor, sanki beni benim onu özlediğim kadar özlemiş gibi. Uzun ve rüzgarlı yolu çevreleyen çam ağaçları. "Kasabaya hoş geldiniz" tabelası. Sokak lambaları. Sokak tabelaları. Beni geçen seferki gibi dairesine götürmüyor. Bunun yerine, beni bir yerleşim sokağına götürüyor. Bahçesinde küçük papatyalar ve paslı beyaz bir posta kutusu olan tipik bir orta sınıf aile evi.

Kamyonet durdu. Kapı açıldı. Beni kollarına çekti. Ön kapıya ulaşmak için sadece bir basamak, yatak odalarına ulaşmak için ise tek bir merdiven vardı.

Beni kucağına alır ve uzun zaman önce yattığım aynı yatak örtüsünün üzerine nazikçe yatırır. Botlarını çıkarır, sonra benim topuklu ayakkabılarımı alır, durur ve onlara bakar. Kırmızı tabanlarına.

Cesurca kaşlarını kaldırıncı alnındaki kırıışıklık belirir. "*Louboutin*. Cidden mi, sarışın? Bunların ne kadar pahalı olduğunu biliyorum."

"Hediyeydi."

"Mmhm."

Kemerini açıp kot pantolonundan çıkarır ve diş izlerimin başparmağımın hemen yanında görünmesi için bana uzatır. Hâlâ inanamama hissiyle, kot pantolonumu açıp bacaklarımdan aşağı çekmesine izin veririm. Beni oturur pozisyona getirir, sonra üstümü başımdan çeker ve saçımdaki lastiği çıkarır.

Uzun zaman önce yaptığı gibi yatağın örtüsünü aşağı çekiyor, ikimiz de iç çamaşırlarımızdan başka bir şey giymediğimiz halde beni kucağına alıyor, vücudunun kucağına sokuyor, yaralı kaburgalarımı okşuyor ve boynumun arkasını öpüyor.

Artık bu o kadar da kötü bir rüya değil.

Daha önce yaşadıklarımın çok daha iyi.

"Söz veriyorum, buradayım Jess. Söz veriyorum, seni seviyorum ve bir daha asla terk etmeyeceğim. Yemin ederim. Başka bir iş bulacağım. Arkadaşlarından birinin yanında güvenli bir iş. Sonsuza kadar seninle kalacağım."

"Sana inanmıyorum."

"Kanıtlayacağım. Beni kabul edersen, sonsuza kadar kalacağım."

"Hala rüya görüyorum ve bunun bir rüya olmasına çok kızgınım." Gözyaşları burnumun köprüsünden süzülüp yastığıma damlıyor. İki yastığı var ve bu yanlış. Rüyam gerçeklikle tutarsız. "Bu güzel bir rüya ve gerçek olmadığı için ondan nefret ediyorum."

"Hala benim misin Jessie? Beni hala seviyor musun?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp başımı sallıyorum.

"Ben gittiğimde *iyi ki kurtuldum* demedin mi?" Başımı sallıyorum.

"Senin için geri döndüm Jess. Senin için her zaman geri döneceğim."

EPILOG

Jess'in, hayatına geri döndüğümde sonraki haftalar boyunca gerçekten uyanık olduğuna inandığını sanmıyorum. O gece ağlarken ona sözlerimi fısıldadığımda değil. O uyurken sözlerimi fısıldamaya devam ettiğimde değil. Onu uyandırıp bana kendini açana kadar öptüğümde değil. İçine girdiğimde değil, ikimizi de zirveye çıkardığımda ve tekrar tekrar aşkımı yemin ettiğimde değil. Ertesi sabah, bana vahşi bir hayvanmışım gibi baktı.

Ve daha da kötüsü; tamamen bir yabancı. Mesafesini koruyordu, sanki her şeye yeniden başlamak zorundaymışım gibi.

Normal şartlar altında bir erkek bir kadınla tanışır. Erkek, kadına, *görünüüşü* haydut gibi *olsa* da, içten içe gerçekten iyi bir insan olduğunu ikna etmeye çalışır.

Değerli olduğunu.

Ve aslında, durum tam da budur. Bir erkeğin bir kadınla tanışması. İlk buluşmadan önce ona zaten aşık olmuştur, ama sorun değil.

Ben ödünç alınmış zamanla yaşıyorum, o da öyle. Hayat çok değerli ve ben onun bir saniyesini bile boşa harcamayacağıma yemin ediyorum. Yapacak çok işim var: Bir kadını birlikte bir ömür geçirmemiz gerektiğine ikna etmek, bir şirket kurmak, bir kardeşin yasını tutmak ve bir hayat yaşamak.

"Bundan emin misin?" Hayatına geri döndüğümde iki hafta sonra, üst kattaki yatak odamda duran Jess, tekrar paylaşmaya hazır olduğunu açıkladı. Çalışırken Jay ve Eric ile paylaştığım evdeki odamda iki hafta yaşadık. İki hafta boyunca dışarıdan hiçbir müdahaleye izin vermedik. İş yoktu. Aile yoktu. Eric yoktu. Sadece ikimiz vardık.

İki hafta boyunca, sanki benim yerinde kalacağıma güvenmiyormuş gibi, gözlerini kısarak bana bakıp durdu. Benim odamda, benim yatağımda uyumaya razıydı, ama benim gerçekten geri döndüğümü kabul etmeye hazır değildi.

Ailesi her gün arıyordu. Günde beş kez. Onu bu kadar kolay kaçmasına izin vermeleri mümkün değildi; Jess telefonlarına cevap veriyordu, Alex onu kontrol ediyordu, Eric araya girip Jess'in iyi olduğunu söylüyordu, ama Jess eve gitmeyi reddediyordu.

Paylaşmaya hazır değildi. Ben de öyle.

Ben de aylarca onsuz kaldım.

Aylarca sadece Eric'in raporlarıyla yaşadım. Yarısı benimle birlikteydi. Geri kalanında ise burada izliyordu. Bana pazartesi geceleri atış poligonunda antrenman yaptığını anlattı.

Paddy'nin kamyon durağında oturup Dolly'nin kollarında ağladığı zamanları anlattı.

Bana, kızın gölde oturup yıldızları seyrettiği saatlerden bahsetti. Bunu duyduğumda, ben de geceleri dışarıda oturup yıldızları seyretmeyi alışkanlık haline getirdim.

Haksız bir avantajım vardı. Onun nerede olduğunu biliyordum ve güvende olduğunu biliyordum.

O benim öldüğümü sanıyordu.

Bu affedilemez bir şeydi, ama ben emir altındaydım. Artık uymayacağım emirlerdi, bu yüzden rozetimi ve silahımı geri verdim ve onlara ayrılacağımı söyledim.

Eric, benim bu işi bırakacağımı hiç düşünmemişti. Benim sadece öfkeli olduğumu sanıyordu, ama programdan dört ay boyunca serbest bırakılmayınca ve buradaki hayatımın bittiğini söyleyince, rozetimi teslim ettim ve sivil hayata döndüm.

Şimdi gerçekten işsiz bir serseriyim, ama bir planım var. Hayatımızın geri kalanında desteklemem gereken bir kadın var, bu yüzden planım işe yaramazsa, o market poşetlerini alıp idare edeceğim.

Bir adım öne çıkıp onu kollarıma alıyorum. Lanet olası pahalı topuklu ayakkabılar giyiyor, bu yüzden dengesini kolayca bozabiliyorum. Hâlâ benim gerçek olduğuma inanmadığı anlar olduğunu biliyorum, bu yüzden dudaklarımı dudaklarına bastırıp, kollarımda güçsüzleşene kadar onu öpüyorum.

Nefes alamadığında, başı döndüğünde, onu bırakıyorum ve donuk gözlerine gülümsüyorum. "Ailenle tanışmak istediğimden emin miyim? Kesinlikle. Suçluyu eve götürmek istediğinden emin misin?"

"Eski suçlu." Alt dudağını ısırarak, utangaçlıkla gözlerini indirir. Infernos'taki yangından önce tanıdığım Jess asla utangaç değildi. O artık farklı. Hayatını değiştiren olaylar yaşadı, bu yüzden farklı olmaya hakkı var, ama önemli olan yerde, ruhunda, o hala aşık olduğum kadın. "Eminim. Ailemi özlüyorum, ama sensiz buradan ayrılmak istemiyorum. Geri döndüğümde burada olacağına inanmıyorum. O yüzden benimle gel."

"Hayatımı sana bağlamaktan mutluluk duyarım, ama geri döndüğünde burada olacağıma da söz veriyorum. Yani istersen bensiz gidebilirsin. Ailen de Jessie ile vakit geçirmeyi hak ediyor."

Kafasını sallar ve seksi topuklu ayakkabılarıyla döner. Bana kıcığını göstererek beni odadan sürükler. "Gelmeni istiyorum. Ailem evleneceğim adamla tanışsa iyi olur. Dövmelerime ve diğer şeylere alışmaları lazım."

Sinirlerim bozulur. Kötü anlamda değil. Sadece... hayatımı değiştirecek kadar. "Benimle evlenecek misin, sarışın?"

"Uh-huh. Seni bırakmayacağım, bu yüzden..."

"Benim sormamı beklemelisin, değil mi? Gelenekler falan?"

"Geleneklere ayıracak vaktim yok." Koridorda ilerleyerek, ikinci yatak odasının kapısına yumruğunu vurur. "Eric, kıcığını kaldır. Geç kalacağız." Merdivenlerin başında bana döner. "İstedğini isteyebilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Büyük gününde prenses gibi hissetmek için güzel bir elbise almak istiyorsan, seni engellemem. Ama ben sadece sözleşmeyi istiyorum. Gerisi önemsiz."

"Sözleşme." Gülerek, arkadan sürüklenmek yerine daha hızlı hareket ederek yanına yaklaşıyorum. Elini bırakmadan kolumu omzuna atıp onu kendime çekiyorum ve şakağına öpücük konduruyorum. "Seninle evleneceğim, sarışın."

"Bekle." Merdivenlerin dibinde durur, ben aniden durduğumda neredeyse tökezler. "Kane Bishop'ın ne kadarı sahteydi?"

Dudaklarım seğirir. "Ne demek istiyorsun?" "Doğum günün hala senin doğum günün mü?" "Evet." Gülümserim. "Seninkinden iki gün sonra."

O da gülümser. "Adın gerçekten Kane mi? Yoksa Allan mı, Alexander mı, Alejandro mu, yoksa başka bir şey mi? Bu yüzden mi telefonuma Al yazdın?"

"Ah..." Sahte bir gerginlikle boğazımı temizledim. "Kane biraz sert bir isim, değil mi? Gerçek adım biraz aptalca olduğu için kendime bu özgürlüğü tanıdım."

Gözleri kısılır. "Gerçek adın ne?" "Belki Al, Albert'in kısaltmasıdır."

Dudaklarını ısırarak, gözleri büyüdü. "Umm..."

"Albert'in çok sert biri olmadığını biliyorum, ama bilirsin. Ben daha bebektim. Seçme şansım yoktu."

"Albert." Mükemmel şekilli kaşları havaya kalktı. "Um. Albert... Soyadın ne?"

"Limpick." Gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

"Üçüncü." "Albert Limpick... üçüncü."

"Hala benimle evlenmek istediğinden emin misin? Limpick senin de soyadın olacak."

"Limpick... limp dick gibi mi?"

"Jessica! Biraz saygı göster! İlk oğlunun adı Albert Limpick dördüncü olacak."

"Aman Tanrım." Yüzü kızardı. "Kane... Bilmiyorum."

"Albert." Öne eğilip, şaşkın dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Buna alışsan iyi olur."

Kapısını çarparak kapatan Eric, merdivenlerden aşağı atlayarak kafamın arkasına bir şaplak attı. "Onun adı Kane Bishop. Annesi onu doğurduğundan beri öyle. Albert berbat bir isim, onu kızdırmayı bırak."

"TAMAM." Parmak eklemleri beyazlaşana kadar elimi sıkıca tutan kız, *sanki* kendisi idam sehпасına çıkarılmış gibi gergin davranıyor. "Hızlı soru turuna hazırlan. Bir sürü soru var."

Konuk ağırlamak için yapılmış bir evin devasa oturma odasında duruyorum ve karşımda yüz kadar insan var. Kadınlar şakacı gülümsemelerle bana bakıyor. Erkekler ise sanki gümüş çatal bıçaklarını çalacakmışım gibi beni izliyor.

"Kane Bishop." Jess gruba doğru eliyle işaret ediyor. "Herkesle tanış. Oz'u zaten tanıyorsun. Burası onun evi." Ben başımı sallıyorum. O da başını sallıyor. "Bu da onun genç pisliği Benny."

"Hey!"

"Karısı Lindsy. Son kocasını vuran kişi o. Ona dikkat et. Çok hızlıdır."

Başımı sallıyorum.

Kıkırdar ve hayattaki kocasına yaslanır.

"Şuradakiler Marc, Meg ve yeni bebekleri. Marc, kız kardeşini becerdiği için benim kardeşimi döven bir nevi kardeşimdir."

Başımı sallarım.

Gözlerini kısıyor.

Eğer o onun bir nevi kardeşi ise, o zaman ben de onun bir nevi kız kardeşini beceriyorum demektir.

"Scotch, Sammy ve bebek Squeak. Scotch, X'in kardeşi." "Tamam."

"Luc. Sarışın olan. O benim gerçek kardeşim. Kari'yi beceriyor."

"Marc'ın kız kardeşi." Marc, kızı Luc'un kollarından çekip aldığı anda gülümsememi saklamaya çalışıyorum. Her iki kolunun altında birer kadınla duran Marc, sanki tüm kız kardeşlerle yatan benmişim gibi bana dik dik bakıyor.

"Doğru. Marc'ın kız kardeşi. Benim kardeşim. Sonra Britt var." Kalçasında şişman bir çocuk ve solunda kocaman bir dövüşçü olan siyah saçlı bir kadını işaret ediyor.

"Sen düşünken seni tekmeleyen mi?"

"Evet, o. Arkadaki devle evlendi. Dövüşçüyle."

Savaşçıyı gözlemliyorum. Kollarını kaplayan bol miktarda dövmeyi fark ediyorum. Hatta boynunun yan tarafında bile var. Sonra bakışlarımı, aynı miktarda dövmesi olan, yanında duran aynı derecede iri adamın üzerine çeviriyorum.

Sanırım dövüşçülere çok uyum sağlayacağım.

"Rollers arkada; Bobby ve Kit var. Jon ve Tink. Aiden ve Tina. Jimmy ve Iz. Hepsinin bir düzine çocuğu var. Hepsi burada bir yerlerde. Hey Benny, Smalls nerede?"

Yetişkin bir adam gibi görünen mavi gözlü genç, kızıma sert bir bakış atıyor. "Hiç bilmiyorum. Nerede olduğu umurumda değil."

Jess bana şakacı bir gülümsemeyle bakar. "Umursuyor. Belki Mac'le birlikte. Bu çok garip olurdu – Benny'nin kız arkadaşı, Benny'nin en yakın arkadaşıyla birlikte."

"Kapa çeneni, Thing 1. Değil!"

Başımı yana çevirip boynumu çatırdatıyorum ve genç ağzını kapattığında keyifleniyorum. Yutkunup beni baştan aşağı süzdü. Bazen haydut gibi görünmek işe yarayabiliyor. Benny bir anda Jess'e saygısızlık etmeyi bırakıp geri çekiliyor.

Ben başımı sallarım.

O da başını sallar.

Anlaştık.

O, polis şefini işaret eder. "X'i tanıyorsun."

Alex öne çıkar. Dizilişi bozan ilk kişi olarak elini uzatır ve bana yoğun bir bakışla bakar. "Hayatımı kurtardın."

Elini tutup omuz silkiyorum. "Kızımın yanında bir silah vardı. Yapmam gerekeni yaptım."

"Ve bu sırada benim hayatımı kurtardın. Bunun için minnettarım." Başımı sallıyorum.

O geri çekilir ve sarışın patron avukatı kolunun altına alır.

Benimle birlikte yanan kulübe giren Angelo öne çıkar ve elini uzatır.

"Ölmediğine sevindim."

Gülümserim. "Ben de. İyi iş çıkardın. Diğer ikizi dışarı çıkardın. Soğukkanlılığını kaybetmedin. Ben yapamadığımda onları korudun." Omuz silkiyor.

Jess kaşlarını çatarak parmak uçlarına basar ve odanın içinde etrafına bakar. "Laine nerede?"

"Burada." Kalabalıktan çıkan, benimle tıpatıp aynı görünen bir kız gözlerime bakmayı reddediyor. Elini uzatmıyor. Herkesten iki metre uzakta duruyor ve kimsenin ona dokunmasına izin vermiyor.

Angelo ona şefkat ve öfke karışımı bir bakışla bakıyor. Yaklaşıyor, ama zıt kutuplar gibi, kız bir adım geri çekiliyor.

Durur ve yüzünü başka yöne çevirir, ama gözlerindeki öfkeyi fark ederim. Lanet olası öfke. Başlamak istediği savaş. Ve anlarım ki

Saçını arkada topuz yapmış uzun saçlı adam, kız arkadaşımın klonuna aşık.

Bu beni rahatsız ediyor

mu? Emin değilim.

Jess'i sevdiğim için Laine'e aşık değilim. O yüzden sorun yok sanırım.

Onu gözümün önünden ayırmayacağım. Bir karışıklık çıkmadığından emin olacağım.

"Neyse." Jess bana üzgün gözlerle bakıyor. "Kız kardeşim. Onunla resmi olarak tanışmalısın. Artık onu öpme."

Angelo inler ve elini çok erken gösterir. "Onu öptüğünü unutmuşum. Siktir."

Laine'in meraklı gözleri bana dönünce dudaklarımı sıkıca kapatıp gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Hatasını fark edince Angelo omuzlarını silkiyor ve sakinleşiyor. "Bir bira alacağım." Ellerini havaya kaldırıyor. "Lanet olası bir biraya ihtiyacım var."

The Rollin On serisini okudunuz mu?

Geri dönün ve her şeyin başlangıcını yapan savaşçılarla tanışın –

<http://a.co/d/5B8HTYF>

TEŞEKKÜRLER

Kane Bishop benim için yeni bir deneyim gibiydi. Bu adam... bu gölge... ona dikkatimi verebilene kadar aylarca zihnimin derinliklerinde dolaşıp duruyordu. O sokağı kelimenin tam anlamıyla gördüm. Gölgesinin dövüşmesini, sallanıp kaçışını, dövmelerini gördüm. O sokakta yapayalnızdım... ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Jess gümüş rengi paltosuyla koşarak geldi, kalbini çaldı ve işte o zaman onun hikâyesini yazmaya başlayabildim.

Onu bir kenara itmediğim için çok mutluyum. Hikayesini yazmam için beni seçtiği için çok mutluyum.

Kane ve Jessie'nin benim olması beni ölçülemeyecek kadar mutlu ediyor – onları yazmak büyük bir zevkti.

Sırada kim var? Angelo ve Laine!

Beni yeni keşfettiyseniz, geri dönüp Rollers ile başlayın. Onları seveceksiniz! Bobby ve kardeşleri benim ilk ilham kaynağımdı ve onlar olmasaydı Kane de olmazdı.

Eğer yeni değilseniz; Aman Tanrım, Ang! O sizin için geliyor – katılın

Crew Crew katılın güncellemeleri

<https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

Her zamanki gibi, bana en yakın ve en sevdiğim kişilere teşekkür etmeliyim.

Kelly, Tink ve Karen – sizi çok seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ekibimizi seviyorum. Arkadaşlarımı seviyorum. Sizi tanıdığım için çok gurur duyuyorum. Her zaman arkamda olduğunuz için teşekkür ederim.

Vicki, namı diğer Dolly – Senin sevgini hissetmem imkansız, özellikle de bu kadar uzaktayken. Ama hissediyorum. Kendin olduğun için teşekkür ederim.

Brandi – Sevgili dostum. Benim berbat taslaklarımı sabırla okuduğun ve onları çok daha güzel hale getirdiğin için teşekkür ederim. Yazılarımı düzenlediğin için teşekkür ederim. Görüşlerini çok değer veriyorum, ama daha da önemlisi, dostluğumuzu çok değer veriyorum.

Debbie, Jenelle ve Siddhi – Sevgili beta okuyucularım. Benim yazdıklarımı her zaman okuduğunuz ve ne kadar sevdiğinizi söylediğiniz için teşekkür ederim, bu sayede benim işim dünyadaki en güzel iş oluyor. Zaman ayırdığınız ve geri bildirimleriniz için teşekkür ederim.

Amy Q – Kitaplarımın kapaklarını tasarlıyorsun ve bu konuda harika bir iş çıkarıyorsun. Çalışmalarını çok seviyorum.

Lindsi – Benim düzeltmenim. Kitaplarım halka sunulmadan önce son gözden geçiren kişi. Katkın paha biçilemez. Sıkı çalışman için teşekkür ederim.

Okurlarıma: Sizi seviyorum. Desteğinizi seviyorum. Benim karakterlerimi sevmenizi seviyorum. Lütfen olduğunuz gibi kalın. Her gün desteğinizi hissediyorum.

En büyük destekçim olan kocama; bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Sözünü tutuyorsun ve bu körü körüne inancın, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha değerli. Seni seviyorum.

Ve bebeklerime: Lanet olası kanepede zıplamayı kesin!

Ayrıca, sizi çok, çok, çok seviyorum.

Ang ve Laine'in kitabında görüşürüz. Emilia

x

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUN?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber bülteni:

<http://eepurl.com/ds5vML>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[Emilia Finn'in diğer eserleri](#)

[Bağlantı Kurmak İster Misiniz?](#)

[PİSKOPOSUN OYUNUNDA PİYONLAR](#)

[1. Bir Adam Onuru Karşılayamadığında](#)

[2. Jess](#)

[3. Kane](#)

[4. Kane](#)

[5. Jess](#)

[6. Kane](#)

[7. Jess](#)

[8. Kane](#)

[9. Jess](#)

[10. Kane](#)

[11. Jess](#)

[12. Jess](#)

[13. Kane](#)

[14. Jess](#)

[15. Kane](#)

[16. Jess](#)

[17. Kane](#)

[18. Kane](#)

[19. Jess](#)

[20. Jess](#)

[21. Kane](#)

[22. Jess](#)

[23. Kane](#)

[24. Jess](#)

[25. Kane](#)

[26. Kane](#)

[27. Jess](#)
[28. Kane](#)
[29. Jess](#)
[30. Jess](#)
[31. Kane](#)
[32. Jess](#)
[33. Kane](#)
[34. Jess](#)
[35. Jess](#)
[36. Aralık](#)
[37. Ocak](#) .
[38. Şubat](#) .
[39. Mart](#)
[40. Ama Hayat Devam](#)
[Etmeli Epilog Teşekkür](#)
[Bağlantı Kurmak İster Misiniz?](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

